

ABDULLAH ÖCALAN

SEÇME YAZILAR

CİLT – II

Institut kurde de Paris

**WEŞANÊN
SERXWEBÛN**

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

ABDULLAH ÖCALAN

*Institut Kurde de Paris
Bibliothèque
Fonds Mirella Galletti*

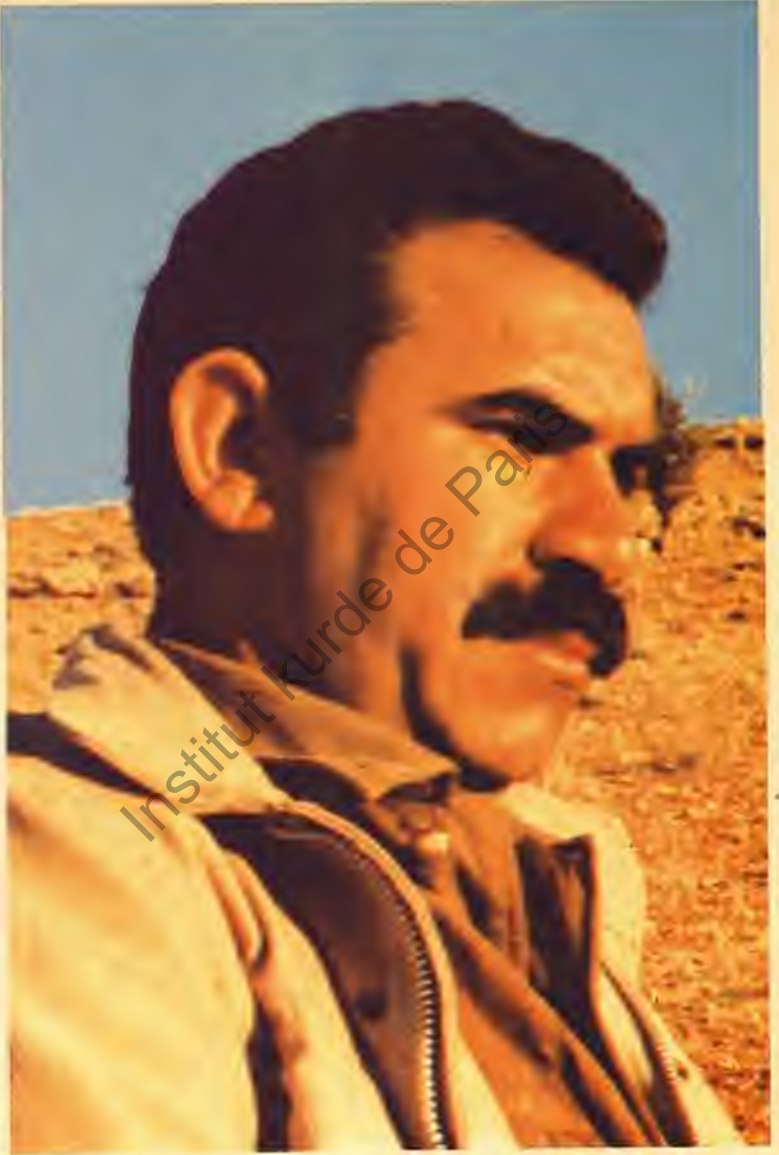
SEÇME YAZILAR

CİLT - II

Institut kurde de Paris

**WEŞANÊN
SERXWEBÛN**

Institut kurde de Paris

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN

Institut kurde de Paris

ABDULLAH ÖCALAN

SEÇME YAZILAR

CİLT - II

**WEŞANÊN
SERXWEBÛN**

36

WEŞANÊN SERXWEBÛN - 36

Birinci Baskı: Aralık 1986

Institut kurde de Paris

**Herausgeber:
Agri Verlag
Aachener Str. 514-520
D- 5000 Köln 41**

İÇİNDEKİLER

Sayfa

Yayınevi Notu	9
KÜRDİSTAN'DA SUÇ VE CEZA	13
Giriş	13
1 - Dünya Devrimler Tarihinde Şiddetin Rolü, Hukuk ve Siyasetin Doğuşu	22
2 - Kürdistan'da Sömürgeci Türk Egemenliği ve Tarihsel Suçları	33
3 - Tasfiyeci-Provokatör Şefler Devrimci Harekete Karşı Suç İşlemektedirler	48
Sonuç	60
PKK, Tarihi Yargılama Hakkını Kullanacaktır	60
PARTİ GERÇEĞİMİZDE DEVİRİMİN ZAFERİNİ GÖRMEK	75
1 - Çağa Somut ve Yaratıcı Yaklaşılmalıdır	79
2 - Çağa Kendimizi Bağımsızlık ve Özgürlük Eylemimizle Kabul Ettirecek, Katkımızı Bu Temelde Yapacağız	83
3 - Yabancı Egemenlik Tarihi Doğru Kavranmalıdır	89
4 - Halkımızın Kutsal Direnme Hakkı Vazgeçilmezdir	108
5 - Hiç Kimse İhanete Özgürlük İsteyemez	110
6 - Parti Silahını Nihai Zafer Yolunda Yetkinleştirelim ve Başarıyla Uygulayalım	114
7 - Tüm Partili Militanlar, Yurtsever Halkımız ve Dostlar, Geleceği Başarılarla Dolu Kılmak İçin İleri Atılalım ...	128
1986'YI DAHA BİLİNÇLİ VE EYLEMLİ KARŞILAYAN HALKIMIZ BU YILI DA KAZANMASINI BİLECEKTİR	133
1986 NEWROZ'UNDA BÜYÜK GELİŞMELERİN İÇİNDE BULUNUYORUZ	165
1 - Bugünkü Gerçekliğimiz Nasıl Anlaşılmalıdır?	167
2 - Türk Egemenlik Sisteminin Dönüşümü ve Değişimi İle KUKH'nin Gelişip Güçlenmesi Bugün Yalnızca Türkiye-Kürdistan Çelişkisi Olarak Değil, Bölgenin ve Çağımızın En İddialı Çelişkilerinden Biri Olarak Ortaya Çıkmıştır	170

3 - Yeni Sömürgeciliğin Çıkmazı, Diktatörlerin Yer Değişikliği ve Emperyalist Sistemin Çözumsuzluğu	180
4 - 12 Eylül Rejiminin Çözumsuzluğu ve Yeni Alternatif Arayışları	187
5 - PKK'nin Yükselttiği Direniş Mücadelesi, Sadece Rejimin Bugünkü Çözumsuzluğunu Derinleştirmemekte, Yeni Arayışları da İmkansız Kılmakta ve Devrimin Dayatmasının Gereğini Fazlası İle Ortaya Çıkarmaktadır	194
Sonuç	202
Türkiye ve Kürdistan Halkı	203
Tüm Partili Militanlar ve Sempatizanlar	204

PARTİLİLER VE TÜM HALKIMIZ ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ VE ORDUSUNU İNŞA İÇİN GÖREV BAŞINA 207

- 1 - Kürdistan'da Boyutlanan Direniş, Mücadele Tarihimizin Daha Derin Özümsemesini Gerektiriyor 210
- 2 - Direniş Mücadelemizde Geldiğimiz Aşama Kürdistan Devriminin Yasalarını Daha Güçlü Kavrama ve Uygulamayı Dayatıyor 219
- 3 - 15 Ağustos Atılımının 3. Yılında Parti ve Halk Olarak Önümüzde Mutlaka Başarılması Gereken Tarihsel Görevler Bulunuyor 225

TALİMATLAR

PARTİYİ VE HALKI DEVRİM İÇİN ÖRGÜTLEMeye VE YÖNETMEye CESARET EDELİM 249

PKK MÜCADELE GERÇEKLİĞİ HATALARDA VE KURALSIZ DEVRİMCİLİKTE İSRAR FELAKETE; ÇİZGİYİ YETKİN UYGULAMADA İSRAR EDEN DEVRİMCİLİĞİN İSE ZAFERE GÖTÜRDÜĞÜNÜ GÖSTERİYOR 279

PARTİ İÇİ YAŞAMI HER YÖNÜYLE DEVRİMCİLEŞTİRELİM, KOMUTA YETENEKLERİMİZİ GÜÇLENDİRELİM 329

Yayınevi Notu

İlkini daha önce yayınladığımız **Seçme Yazılar**'ın II. Cilt'inde de PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın, dönemin canalıcı sorunlarına parmak basan ve çözüm yollarını açıklıkla ortaya koyan yazılarından bir kısmını bir araya getirerek okuyucuya sunmayı yararlı gördük. Kürdistan'da yeniden silahlı direnişin geliştiği bir dönemde mücadelemizin sorunlarını, hata ve yetmezliklerini tarihi ve evrensel bağlarıyla ele alıp inceleyen bu yazıların her biri, dün olduğu gibi bugün de önümüzü aydınlatan birer meşale niteliğindedir.

Ulusal kurtuluş mücadelesinde zorlu bir yıl olan 1985'in sonlarında kaleme alınan ve aynı dönemde **Serxwebûn** gazetesinde yayınlanan **"Kürdistan'da Suç ve Ceza"** başlıklı yazı; suç ve ceza, suçlu ve yargıç, haklı ve haksız vb. her şeyin tersyüz edildiği Kürdistan'da her şeyi ve herkesi yerli yerine oturtmakla kalmamış, aynı zamanda dünya devrimler tarihinde de şiddetin oynadığı rolü, hukuk ve siyasetin nasıl ortaya çıktığını ve neye hizmet ettiğini de açıklılıkla ortaya koymuştur. Kürdistan halkının PKK önderliğinde attığı soylu adımlar karşısında Türk egemen sınıflarının (her türlü kötülüğün kaynağı "olarak PKK"yi göstererek) kendi tarihsel suçlarını unutturmaya

çalıştığı; reformist-tasfiyecilerin nasıl devrime karşı suç işlediği ve PKK'nin tarihi yargılama hakkını kullanacağı açık ve kesin bir dille belirtilmiştir.

PKK'nin 8. yıla girişi üzerine yazılan **"Parti Gerçeğimizde Devrimin Zaferini Görmek"** adlı yazıda; Kürdistan ulusal gerçekliği nedir? Bu gerçeğe nasıl yaklaşılmalıdır? Sömürgeci güçlerin durumu ve bunlarla ilişkiler nasıl ele alınmalıdır, vb. sorulara açıklık getirilmiştir. Emperyalist-kapitalist sistemin kendisine dayatılan Kürdistan gerçekliği karşısında büyük rahatsızlık duyduğu, yine sosyalist sistemin de bu gerçeklik karşısında zorlandığı, yeni politik yaklaşımlara ihtiyaç duyduğu belirtilerek; halkımızın, çağın kendisi hakkındaki bu ikircikli ve ihtiyatlı yaklaşımından büyük acı ve utanç duymakta olduğu vurgulanmıştır. Kürdistan halkı, kendi özgücü ve çabasıyla çağın bu kabul edilemez hükmüne karşı koyarak çağ içinde gerçek yerini alacağı belirtilmiştir. İşte böylesi bir mücadeleye öncülük eden PKK'yi tanımlarken düz ve alışılmış yaklaşımlara düşmemek, PKK gerçekliğini tüm yönleriyle kavramak gerektiğine dikkat çekilmiştir.

Partimiz ve halkımızın mücadele tarihinde her bakımdan önemli bir yere sahip olan 1985'i geride bırakıp 1986'ya girerken, Kürdistan Devrimi, Ortadoğu ve genelde özgürlük sorununun çözümünün temel atılımı olmakta; Fransız Devrimi ve Büyük Ekim Devrimi'nin rollerine benzer roller üstlenmeye her geçen gün biraz daha yaklaşmakta ve bu nedenle de PKK'nin attığı her adım büyük bir anlam bulmaktadır. Böylesi bir dönemde PKK'ye karşı "kutsal ittifaklar" kuran sosyal-şoven, tasfiyeciler, reformist güçlerin eğer PKK'ye dost olmayıp bu olumsuz konularını sürdürürlerse, nasıl bir çıkmaza saplanacağı **"1986'ya Daha Bilinçli ve Eylemli Karşılayan Halkımız Bu Yılı da Kazanmasını Bilecektir"** başlıklı yazıda ele alınarak değerlendirilmiştir.

PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın, 1986 Newroz'-unda bir kadro eğitim devresinde yaptığı konuşmayı da **"1986 Newroz'unda Büyük Gelişmelerin İçinde Bulunuyoruz"** başlığıyla kitaba aldık. Bu yazıda da emperyalist sistemin tüm çabalarına rağmen yeni-sömürgeciliğin çıkmaza girmesi beraberinde sistemin ve ona bağlı olarak da 12 Eylül rejiminin çözümsüzlüğünü de getirdiği, PKK direnişçiliğinin yeni alternatif arayışlarına da olanak tanımadığı gerçekliği ayrıntılarıyla ortaya konulmuştur.

15 Ağustos Atılımının 3. yılına girişi üzerine kaleme alınan **"Partililer ve Tüm Halkımız: Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Ordusunu İnşa İçin Görev Başına!"** adlı yazı ise, Parti ve halk olarak karşı karşıya bulunduğumuz ve mutlaka başarılması gereken görevlere bir çağrı niteliğinde olup, sözü edilen görevler de açık bir dille izah edilmiştir. Dönemin belirgin özelliği olarak gerilla ordusu haline gelmiş bir halk ve bunu yöneten kürmay bir Parti olabilme gerekliliği vurgulanmış,

yalnız öncü için değil, halk için de militan bir yaşam dışında başka bir yaşamın kabul edilemeyeceği belirtilmiştir.

Kitabın sonuna, I. Cilt'te de yaptığımız gibi yine o dönemde yazılan ve dönemin sorunlarını dile getiren bazı talimatlar koyduk. Bunlardan **"Partiyi ve Halkı Devrim İçin Örgütlemeye ve Yönetmeye Cesaret Edelim"** başlıklı talimatta, 15 Ağustos sonrası ve 1985'e girerken ne tür sorunlarla karşı karşıya olduğumuz, ortaya çıkan ve çıkmakta olan hataların neler olduğu ve nereden kaynaklandığı dile getirilmiştir. **"PKK Mücadele Gerçekliği Hatalarda ve Kurlsız Devrimciliğe İsrarın Felakete; Çizgiyi Yetkin Uygulamada İsrar Eden Devrimciliğin İse Zafere Götürdüğünü Gösteriyor"** başlıklı talimatta da 1985 yılı mücadelesinde pratik yönetimden kaynaklanan hata ve yetersizliklere dikkat çekilmiş, yeni bir döneme yürürken savaşı artık profesyonelleşmiş militanlar gibi karşılayabilmemiz gerektiği ve bunun için de çözümlenmesi gereken sorunlara ana hatlarıyla da olşa parmak basılmıştır. **"Parti İçi Yaşamı Her Yönüyle Devrimcileştirelim, Komuta Yeteneklerimizi Güçlendirelim"** başlıklı son talimat da diğer iki talimatın devamı niteliğinde olup, toplumumuzun olumsuz etkilerinin Parti içine nasıl yansıdığı ve bu tür olumsuzlukların nasıl etkisizleştirileceğine olan perspektif sunulmakta, militanlarımızın artık birer komutan olmalarının zorunlu hale geldiği vurgulanmaktadır.

Genel Sekreter **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın kitaba aldığımız yazı ve talimatları, ulusal kurtuluş mücadelemizin en zor ve aynı zamanda da en anlamlı bir dönemi olan 15 Ağustos devrimci direniş dönemini, bu dönemin sorunlarını ve görevlerini, devrimci faaliyet içindeki hata ve yetmezliklerle bunların aşılması yöntemlerini en açık bir dille ve kapsamlı izahlarla vermektedir. Bu yazılar, sadece dış düşmana karşı mücadele yöntemlerini göstermekle kalmamakta, bununla birlikte iç düşmana karşı da, devrimci hareket içindeki her türlü sapma belirtilerine yönelik de etkin bir mücadele verildiğini göstermektedirler. Genel Sekreter yoldaşın bu çalışmaları, devrimci hareketin pratikte hata ve yetersizliklerden arınmaya yönelttiği gibi, aynı zamanda Parti III. Kongresi'ni hazırlayan en güçlü platform da olmuştur. Parti tarihinin en önemli bir dönüm noktası ve zirvesi olan III. Kongre, sağladığı tarihi başarılarla bu kitapta yer alan yazıları gerçek amacına ulaştırmıştır.

Dikkatli her okuyucu, kitapta sadece mücadele sürecinin işleyişini bulmakla kalmayacak, bununla birlikte hareketin ve mücadelenin bu tür sorunlarını ve çözüm yöntemlerini de ayrıntılı olarak inceleme ve anlama olanağına kavuşacaktır.

WEŞANÊN SERXWEBÛN
Aralık 1986

Institut kurde de Paris

KÜRDİSTAN'DA SUÇ VE CEZA

Giriş

Kürdistan'da her şey gibi suç ve ceza, suçlu ve yargıç, haklı ve haksız vb. olgular da tersyüz edilmiştir. Öyle ki, en doğal insani ve ulusal haklar suç sayılmakta; sanık sandalyesinde oturması gerekenler yargıç kürsüsünde oturmakta; hesap sorması gerekenlerden hesap sorulmakta; suçsuzlar suç sahipleri tarafından cezalara çarptırılmaktadır. Bu mutlaka değiştirilmesi gereken, tarihin en büyük haksızlıklarından biridir. Artık herşeyi ve herkesi yerli yerine oturtmanın, başaşağı çevrilmiş olan gerçekleri ayakları üstüne dikmenin, suç ve ceza kurumuna gereğince işlerlik kazandırmanın zamanı gelmiştir. Bugüne kadar süregelen keşmekeşe bir son vermek; haklıya hakkını iade etmek ve suçludan suçlarının hesabını sormak artık ertelenemez ve kaçınılamaz bir zorunluluk halini almıştır. İşte, çağımızın yüklediği sorumlulukları yerine getirme ve Kürdistan halkını çağ içinde layık olduğu yere oturtma savaşımı veren PKK, bu zorunluluğun da gereklerini yerine getirmeye karar vermiştir. Bunun için de her şeyden önce Kürdistan'da suç ve ceza kavramlarına açıklık getirmek gerek-

mektedir. Özellikle son dönemlerde bu konu üzerinde artan çarpıtmalar ve spekülasyonlar, bir başlangıç niteliğini de taşısa, kısaca bu konuyu ele almayı daha da önemli kılmaktadır.

PKK'nin ortaya çıkışından itibaren ülkemize ve halkımıza karşı işlediği insanlıkdışı uygulamalara hız veren; her türlü ulusal, toplumsal ve kişisel gelişmeyi önlemekle de kalmayıp bunlar üzerinde her türlü baskı ve sömürüyü en ağır suçlar ve giderek en büyük insanlık suçu olan jenositlere kadar varıran Türk egemenleri, sanki uygarlık tarihindeki belirgin nitelikleri, barbarlık değilmiş ve tüm insanlık tarafından da bu özellikleriyle tanınmıyorlarmışçasına bir maskeleymeye girişmekte; yavuz hırsız misali gerçekleri tersyüz etmekte; sanki tarih boyunca katledilenler başka milliyetler değil de kendileriymiş gibi davranarak yayılma, işgal ve istilalarla dolu olan tarihlerini insanlığın bağlı kalınması ve saygı duyulması gereken bir erdemiymiş gibi sunmakta ve günümüzde de bunu pervasızca sürdürmekten çekinmemektedir. Daha dün Ermeni ulusunun jenosit maruz bırakılması yetmiyormuş gibi, en alçakça ama alkçakça olduğu kadar da maskeli ve örtülü bir katliamla tükenmenin eşiğine kadar getirdiği Kürt ulusuna karşı da suçlarını devam ettirmektedir. Günümüz dünyasının siyasal dengesinden yararlanarak ve özellikle emperyalizmin en gerici mihraklarının baskı politikalarından medet umması özelliğini de iyi hesaba katarak bugün katliamlarını görülmemiş aşağılık biçimlerde sürdürmektedir. Sadece kaba ve inceltirilmiş maskeli yöntemlerle suçlarını işlemekle kalmamakta, mevcut politik dengeleri de en iyi bir biçimde kullanarak bir emperyalizme oynayarak, bir sosyalist sisteme göz kırparak ve jeo-politik konumunun bilincinde olarak yürüttüğü bölgesel politikalarla da konumunu sağlama bağlamakta ve suçlarını pervasızca işleme cesaretini göstermektedir.

Ülke içinde de eşi görülmemiş cambazlıklara başvurarak toplumu içinden çıkılmaz noktalara götürmekte; kişiler üzerinde yozluğu, teslimiyeti ve çürümeyi en had safhaya ulaştırarak toplumu tam bir kaosa sürüklemektedir. Onbinlerce halk evladını zindanlara doldurarak korkunç işkencelerden geçirmekte; göstermelik mahkemelere çıkarma cüretini göstermekte ve onları sanki katliam suçlusu imişler gibi ulusal ve uluslararası kamuoyunda mahkum etmeye çalışmaktadır. Gerçekte kendisinin faşist yöntemlerle, kontr-gerilla yöntemleriyle ilerici, demokratik ve sosyalist kesimlere yönelttiği saldırıları günümüzde aksı bir biçimde yansıtip bunları sol muhalefetin eylemleriymiş gibi

göstermekte, suçu ve yargıyı bu temelde geliştirmektedir. Diğer taraftan, pişmanlık ve "af" müessesesini devreye sokmakta; sanki pişmanlık göstermesi ve af dilemesi gereken gerçekte kendileri değilmiş gibi, bunu ilerici ve demokratik güçlere dayatmaktadır. Kendilerinin oynamış olduğu rolü adeta onlar tarafından oynanmışcasına ortaya koymaktadır. Tüm bunları da yine görülmemiş politik manevralarla dış kamuoyuna yansıtmakta ve böylece en büyük suçu olduğunu gizlemeye çalışmaktadır. Üstelik bir de bu duruma düzen, istikrar adı vermekte ve hatta giderek demokrasi-nin gelişimi bile diyebilmektedir. Bunu çağımıza da onaylatmak için, başta o köhnemiş "filozof ve bilim adamları" takımı olmak üzere, her türlü kültürel, bilimsel ve politik etkinliği kullanmakta; sahte parlamentodan tutalım, bilim hüvviyetli maskeli şarlatan-lara kadar birçok kurum ve kişiyi devreye sokmakta; böylelikle, bu iğrenç egemen sınıf, tarihte yaptıklarını örtbas etmekle de yetinmeyerek, çağımıza kendisini pir ü pak gösterip mevcut özellik-leriyle daha fazla yaşama, ömrünü adeta sonsuz kılma zehabına da kendisini kaptırmaktadır. İşin acı tarafı, tüm bu suç düzeyine varan, aslında politik-hukuki girişim bile diyemeyeceğimiz, apaçık barbarlıkla nitelendirilmesi gereken davranışlarını mo-dern politik ve hukuki sözcüklerle allayıp pullayarak ilerici kampa bile onaylatabilmektedir.

Bunlarla da yetinmeyen Türk devleti, çağdışı ve ancak Türk egemenlerinin barbarlık tarihleriyle izah edilebilecek insanlık suçlarını Kürdistan'da yoğunca işlemekte; Hitler faşizminin suç-larını ve Ermeni katliamı suçunu çok çok aşan bir şekilde, tek tek bireylerden bir halkın ulusal varlığına, kültüründen en basit maddi yaşam olanaklarına kadar, hepsi üzerinde bir soykırım yürütmektedir. İnsanlarımızı binlerce yıldır yaşadıkları ülkemiz-den kopararak başka alanlara yerleşmeye zorlamakta; görülme-miş ölçüde bir işsizlik, yoksulluk ve hastalıklı yapıyı üzerlerinde egemen kılması yetmiyormuş gibi, onları dünyanın dört bir tara-fına savurarak yersiz-yurtsuz bırakmakta ve felakete sürük-le-mektedir. Diğer taraftan o çok övündüğü dehşetli ordusuyla Kürdistan üzerine hergün yeni yeni imha seferleri düzenlemekte; halkımız üzerinde görülmemiş bir terör estirerek, binlercemizi, başta Diyarbakır zindanları olmak üzere, Kürdistan'ın dört bir tarafında milyarlarca liralık yatırımlarla inşa ettiği hapis-hanelere doldurmakta ve sahte bir yargılamaya tabi tutmaktadır. Halkı-mızın öz hakları uğruna doğal mücadelesine "vatanın birliğine, bütünlüğüne yönelik bölücü, eşkiya hareketleri" deme küstahlı-

ğını göstermektedir. Halkımızın en değerli yüzlerce evladını görülmemiş işkencelerden geçirmesi yetmiyormuş gibi, idamla cezalandırmakta; birer iskelet haline getirmekle kalmayarak dilleri de dahil her türlü insani ve yaşam haklarını bile onları teslim almanın birer aracı haline getirmekte, şantaj olarak kullanmaktadır. Üstelik bütün bunlara "Türk hukuku ve Türk mahkemelerinin bağımsızlığı, onuru, şerefi" diyecek kadar da şerefsizleşmektedir.

Türk burjuvazisinin insanlık ve halk düşmanı, çağdışı uygulamaları öylesine boyutlara ulaşmış ve öylesine çığırından çıkmıştır ki, tüm bunları onun adına yaptığını iddia ettiği kanlı emperyalist sistem metropollerini bile artık susamayacak noktaya gelmişlerdir. Amerikan Temsilciler Meclisinden Avrupa Parlamentosuna kadar, tüm bir emperyalist sistem ve hatta Ortadoğu gericiliği bile bu kadarına artık "pes" demektedirler. Türk burjuvazisinin Kürdistan halkına yönelttiği fiziki imha politikalarının işlemezliliği, çağdışılığı ve yalnızca TC'yi değil tüm sistemi zor durumda bırakan niteliği karşısında Ermeni katliamının unutturulamayan karakteri gözler önüne serilmekte, çıkarılmaya çalışılan soykırımı kınama yasalarıyla TC daha akıllıca ve inceltilmiş politikalar uygulamaya ikna edilmeye çalışılmaktadır. En azılı gerici bile, Ermeni soykırımını lanetlemekte, soykırım müzeleri kurulmakta, anıtlar dikilmekte ve Avrupa Parlamentosu alelacele Ermeni raporlarını görüşüp onaylamaktadır. Ermeni katliamı adı altında yürütülen bu çalışmalarla özünde günümüz Kürdistan'ında Kürt halkının katliamına yönelik politikaların sonuna kadar onaylanamayacağı hissettirilmekte, fazla ileri gidilmeden bu politikadan dönülmesi çağrısında bulunmaktadır. O göstermelik mahkémeler, idamlar ve işkencelerden hiç olmazsa sınırlı ölçüde uzak durması öğütlenmekte ancak bütün bunlar barbar Türk egemen güçlerini ve onların günümüzdeki temsilcisi faşist generaller cuntasını sindirmeye yetmemektedir. Onlar, aksine, tarihlerini gözü kara bir biçimde örnek almaya devam edeceklerini, dünyaya bu konuda ders vermek niyetinde olduklarını ve "dünyaya bedel olan bir Türk"ün dünyayı dinlemek zorunda olmadığını inadına göstermek istemektedirler. Bütün bunları yaparken de, bir işgal, istila ve talan tarihi olan gerici tarihlerinin sanki insanlığın ilerici kaldıraçlarından birisiymiş gibi tüm insanlık tarafından da onaylanmasını talep etmektedirler.

Hatırlanacaktır, 1930'larda Atatürk, ortaya attığı "Türk tarih teorisi" ile tüm insanlığın Türklerden gelme olduğunu ve uygarlık

tarihinin yine Türkler tarafından başlatıldığını iddia etmiş ve yine tüm dünya dillerinin kökeninin Türk diline dayandığını, mevcut dillerin Türk dilinin kolları olduğunu ortaya atmıştı. Hitler'in Almanya'da geliştirdiği "üstün Alman ırkı" faşist teorisini o da "üstün Türk ırkı" teorisine çevirmişti. Bu azgın şovenizm, bu hastalıklı kafa yapısı bugün de Türk faşist generalleri tarafından temsil edilmektedir ve başvurulan tüm çağdışı uygulamalar bu "büyük ulus", bu "bir Türk dünyaya bedel" şovenizminin ürünlerinden başka bir şey değildir. Ve bu katmerli şovenizm en tehlikeli icraatını Kürdistan'da yürütmektedir. Bugün TC Kürdistan'da yalnızca tarihinin değil, günümüzün de en çağdışı je-nositini yürürlüğe koymakta, ağır suçlar işlemektedir. Bu gerçeğin hiçbir ilerici-demokrat ve hele hele sosyalist tarafından inkar edilebileceğini sanmıyoruz. Suçlar çok derin ve çok kapsamlıdır; salt bireylerin yaşamını değil, bir ulusun toptan imhasını ve toplumsal gelişiminin yerle bir edilmesini hedeflemekte; tarihi ve geleceği kapsamaktadır.

İşte PKK hareketi, hiçbir onurlu insanın kabul edemeyeceği bu suçların sahiplerinden ve işbirlikçilerinden başkasının yaşam hakkının olmadığı; bir halkın tüm ulusal ve toplumsal değerleriyle birlikte salt inkar edilmekle de kalmayarak günlük katliam uygulamalarına maruz bırakıldığı; adı dahi inkar edilerek kültürü, dili, toprağı ve ekonomisi üzerinde her gün imha politikalarının yürürlükte olduğu; bu durumu kabul etmenin bırakalım insanlıkla bağdaşmasını, normal bir canlı varlığın gelişim teorisine bile uygun düşmediği bir ortamda, bütün bunlara karşı mücadele azmi ve kararlılığıyla ortaya çıkan bir harekettir. Yani kısacası, salt insan olmanın değil, canlı bir varlık olarak yaşamının gereklerine bağlı olarak ortaya çıkan; Kürdistan'da ilerici bir tür, bir insanlık türü olarak yaşamaya azmeden; bunun ancak bu dehşetli suçluya karşı direnişle mümkün olacağına karar veren; bu barbara karşı direnişiyle yaratacağı her yaşam işareti ile insanlaşma yolunda ilerleyebileceğine ve ancak bu temelde ulusal ve toplumsal kimliğini kazanabileceğine inanan; tüm yaşamını bu gereklilik temelinde düzenleyen ve dönüşüme uğratan bir harekettir. Ve yine o, bu amaç için her şeyini ortaya koyan; insanlık ve yaşam yeteneklerinden sonuna kadar yararlanarak varlık kazanmaya çalışan bir harekettir.

PKK'nin kısa tarihi geçmişi, ülkemizde işlenen insanlık suçlarına, ulusal, toplumsal ve kişisel suçlara karşı çıkmadan ve sınırlı da olsa gereken cezayı vermeden insan onuruyla yaşama-

nın imkansız olduğunu göstermiştir. Bu gerçekleştirilmeden, hele hele bir bağımsızlık ve özgürlük savaşçısı olmak hiç mümkün değildir. Bugün gelinen noktada PKK bunun savaşımı içerisinde. Özellikle de 15 Ağustos atılımından bu yana, elde silah bir imha warşı yürüten, aç-susuz bırakmaktan, görölmemiş işkence yöntemlerine kadar, her türlü insanlıkdışı yöntemle başvurma yetkisini kendisinde gören, her gördüğünü vurma, öldürme hakkına sahip olduğunu düşünen ve bunu bile en hafif bir ceza olarak telakki eden barbar bir güç ve onun işbirlikçileri ile korkunç bir boğuşma içinde bir eylem yükseltmektedir. Bu bir başlangıçtır. Kısacası PKK, varlığını yoketmekte sonsuz bir iradeyle kararlı olan ve bunun için yanıp tutuşan insan azmanı bir güce karşı çok sınırlı boyutlarda ve kıt olanaklarla da olsa ayağa dikildi. Çağdışı karakterini gözler önüne serdi ve yaptıklarının sınırlı da olsa bir hesabını sordu. Kimliğine sahip çıkma ve varlığını kanıtlama, bu temelde de insanca yaşama hakkından sözetti; kendi ulusal ve toplumsal özgür kimliğine ulaşmaya çalıştı. Evet, koyduğu eylemlerle, ideolojik, politik ve örgütsel faaliyetleriyle bu yolda birkaç adım atmaya çaba sarfetti.

Ya hem suçlu ve hem de güçlü olmakta eşine ender rastlanan Türk hakim sınıfları ve uyduları bu sonderece insani ve haklı adıma nasıl bir karşılık verdiler? Hem de türedileriyle ve Kürdistan'daki bin yıllık kaşarlanmış uşaklarıyla birlikte nasıl bir tutum takındılar? Basın ve yayın organlarında, iç ve dış politik arenada ve hukuki alanda yazılı ve sözlü olarak nasıl bir saldırıya giriştiler? Bu konuda uzun söze gerek yok. Herşey açıkça ve tüm gözler önünde olup bitmektedir.

Ama tüm bu gerçekler gözler önündeyken ortaya çıkan tablo nedir? Tüm insanlık ve halk düşmanı suçların sahipleri gözler önündeyken ve Partimizin attığı adımın soyluluğu ve haklılığı ortadayken mahkum edilmeye hesap sorulmaya çalışılan kimdir; yargıç rolündekiler kimdir? İşte bu noktada tarih bir kez daha çarpıtılmaya ve tersyüz edilmeye çalışılmaktadır. Sanki suçlu PKK'ymış, sanki Kürdistan'ın bin yıllık tarihinin bunca yıkım, tahribat ve talanı ondan kaynaklanıyormuş ve sanki ülkemizdeki tüm kötölükler, şiddet ve işkence onda başlayıp onda bitiyormuş gibi tüm oklar ona çevrilmektedir. PKK'nin tarihinin bir kaç yıl ötesine dayandığı bilinmese, o din kitaplarında çokça geçen "cehen-nem" in kurucusu PKK'dir denilecek ve yine "Azrail" den turalım o kötölük "şeytan"larına, o uğursuz karanlığın temsilcilerine kadar hepsinin bu örgütün çıkışından kaynaklandığı iddia edilecek.

Evet, barbar Türk sömürgecileri bir kez daha yavuz hırsıza taş çıkartacak bir soysuzluk örneği sergilemektedir. "Tüm kötülüklerin kaynağı" Partimizi imha etmek için ordusunu ve milislerini seferber etmekle de kalmamakta, her alanda tüm gücünü harekete geçirerek çeşitli komplolar da geliştirmektedir. Bu amaçla Hareketimiz içine ajanlarını saldı, "Genç Kemalistler" takımından tatalım, sol maskeli uzantılarına kadar yurtdışına bir yığın tasfiyeci-yıkıcı güç ihraç etti. Salt Amerika ve Avrupa parlamentolarına kendi lobilerini, parlamenterlerini ve diplomatlarını göndermekle kalmadı; sol içine de iğrenç ve iğrenç olduğu kadar da en aşağılık döküntüleri -kimilerini "af" karşılığında uşaklaştı-
rarak, kimilerini hapishanelerde kaçırarak ve kimilerini de bir kaşık çorbaya satın alarak- saldı, bu güruhu "sol"dan Partimiz üzerine saldırttı. Bununla da yetinmedi. Bir yandan en utanmaz bir tarzda Bulgaristan'a yönelik "Bulgar Türkleri" şantajını geliştirirken diğer yandan Sovyetler Birliği de dahil tüm sosyalist ülkelerle "dostane" ilişkiler geliştirmeye çalışarak, Sovyetler Birliği'ne Genelkurmay Başkanını göndererek Hareketimize muhtemel bir desteği önlemeye, onu tecrit etmeye çalıştı. Aynı çabalarını Ortadoğu'da da yoğunlaştırdı. O, bütün bu ince politikalarla PKK'yi dünyanın dört bir tarafında tecrit etmekle "Türkiye'nin birliği ve bütünlüğünü" garantiye alabileceği umudundadır. Dışarıda bu çabaları geliştirirken içeride de yoğun bir karalama ve tecrit etme kampanyasını sürdürmektedir. Bu amaçla tüm burjuva gazetelerini, televizyon ve radyoyu seferber etmekte, özel broşür ve kitaplar çıkarmaktadır. Milliyet gazetesi, "Apo'nun Maskesi", Tercüman, "Silahlı Robotlar" adı altında diziler yayınlayıp ihanet çetesinin elebaşlarına en iğrenç yalanları söyletirken, Hürriyet bunlara çeşitli yalan haberler ve karalamalarla eşlik etmekte, istisnasız tüm burjuva gazeteleri teslimiyet ve ihanetin reklamını yapmakta birbirleriyle yarışmaktadır. Bu yayınlarda, "Apo"nun nasıl bir "örgüt ağası" olduğu, PKK'nin nasıl "işkenceler geliştirdiği", nasıl "Kürdistan'ı hapishanelerle doldurduğu" nasıl "Ortadoğu'da, Suriye'de idamlar uyguladığı" ve özellikle de nasıl "Avrupa'da devrimcilerin peşinde olan dehşetli bir despot örgüt" olduğu üzerine bol bol yalanlar dizilmekte; PKK ve önderi "cani, katil ve insanlık düşmanı" olarak tanıtılmaktadır. Evet, TC ve uşakları kendi sıfat ve suçlarını PKK ve önderine yakıştırmakla tarihsel suçlarını gizleyebileceklerini, unutturabileceklerini ve barbar, katliamcı yüzlerini maskeleyebileceklerini sanmaktadırlar. Provokatörler, hainler ve tasfiyeciler ağzından da

yaydıkları bu propagandalarla uşaklarının günlük ihanetlerini de örtbas edebileceklerini hesaplamakta, bu demagojilere kendileri inandığı gibi, dünya, Türkiye ve hatta Kürdistan halklarını da inandırabileceklerini düşünecek kadar da küstahlaşmaktadırlar.

Evet, tarihin ve günümüzün Türkiye ve Kürdistan'daki en büyük "suçlusu", "despotu" bulunmuştur! Her türlü acının, sömürünün ve yoksulluğun sorumlusu açığa çıkarılmıştır! PKK'dir bu "suçlu" ve "sorumlu"! Herşey onun başının altından çıkmaktadır! İşlerin yolunda gitmemesinin tek ve en büyük sorumlusu odur ve dolayısıyla o ortadan kaldırılırsa tüm kötülükler de yer yüzünden siliniverecektir! Bu saçmalığa kendisini inandıran ve PKK'ye savaş açan yalnızca sömürgeciler de değil. O "namlı Türk sol'u", kendi egemenlerinin sadık uşağı, onların kuyrukçusu ve onların ayıplarının asma yaprağı "Türk sol'u" da sanki kendi suçlarını, kendi tasfiyeciliğini gözardı ettirebilecekmiş ve tarih karşısında hesap vermekten kurtulabilecekmiş gibi bu savaşa dört elle sarılmakta ve kraldan daha kralı bir tutumla sürdürmektedir. Dava uğruna canlarını veren devrimcilerin kanını içip mirasını yiyen ve burjuvaziye karşı-devrimci savaşımdan güçlen-direrek çıkarmanın şampiyonu olan bu "sol", bütün bu suçlarını örtbas etmek ve burjuvazinin gözüne girerek çıkması muhtemel "af"tan yararlanmak için en alçakça konumlara düşmekten çekinmemektedir. Bu güçler söz konusu alçakça planlarının önündeki en büyük tehlike olarak gördükleri PKK'yi ve mücadelesini durdurmak için düşmanla aynı konuma düşmekte, onunla aynı ağız paylaşmakta hiçbir sakınca görmemektedirler. Provokatörler, ihanetçiler, burjuva gazeteleri ve cuntanın en yetkili ağızlarının ileri sürdükleri iddialar ile kendilerini devrimci-demokrat, sosyalist diye adlandıran "Hamburg Devrimci İşçi", "Peşeng", "Partizan" gibi örgütlenmelerin bildiri ve gazetelerinde işledikleri iddialar arasında en küçük bir fark görmek olanaksızdır. Bu baylar cuntayı ve cuntaya karşı mücadeleyi bir yana iterek, tüm çabalarını PKK'yi nasıl teşhir ve tecrit edecekleri, nasıl ortadan kaldıracakları ve ona karşı nasıl mücadele edecekleri konusunda açıklığa kavuşturmak üzerinde yoğunlaştırdılar ve bu konuda önemli ilerleme(!) kaydettiler. Binlerce insanı kim öldürttü, onbinlercesini kimler işkenceden geçiriyor, bugün hala Türkiye ve Kürdistan halklarının başına bela olan yönetim kimin yönetimidir? Bütün bunlar unutulmuş, bu konuda bir tek bildiri çıkmıyor ama PKK'nin nasıl "canavar" bir örgüt olduğu, "mutlaka

yokedilmesi gerektiği" üzerine üç günde bir bildiriler ve yazılar yayınlanıyor. Terzi Fikirlerin, Mahirlerin, Denizlerin ve İbrahimlerin henüz kurumayan taze kanlarının hesabı sorulmuyor ama, PKK'den "Semir'in hesabının sorulması" gibi bir alçaklığa düşülebiliyor.

Bu güçler hala neyin hizmetinde olduklarını anlayamıyor, Semir'in gerçek yüzünü göremiyorlarsa açsın okusunlar "Genç Kemalistler Birliği" elebaşlarının, Şahin ve Yıldırımların sözlerini. Kara Kuvvetleri Komutanlığının çıkardığı "Türkiye'de Yıkıcı ve Bölücü Akımlar" isimli kitapta, Milliyet ve Tercüman'ın serilerinde bulabilirler bu hainlerin iddialarını. Bu iddiaları bizzat kendilerinin dağıttığı Semir'in bildirilerindeki iddialarla karşılaştırsınlar. Seçilen kelimelere varıncaya dek aynı dilden yazılmışcasına uyuşan bu iddiaları nasıl açıklayacaklar? "Genç Kemalistler Birliği"nin kim tarafından oluşturulduğunu bilmiyorlar mı? Onlarla aynı dili konuşanlar devrimci olabilir mi? Bu benzerlik sadece bir tesadüf mü? Evet, bunlar cevap bekleyen yakıcı sorulardır. Alsın bu güçler sözkonusu bildiri ve yayınları, çevrelerine de okutsunlar. Sağduyu sahibi dürüst insanlar bu iddiaların arkasındaki gerçek gücü görmekte ve amaçlarını kavramakta zorluk çekmeyeceklerdir. Evet, bütün bunların arkasında bir gerçek var. Halklarımızın azgın düşmanının bir faaliyeti var. Diğer taraftan bu suçlara ortak olanlar var, hainler var, işbirlikçiler var. Bunlar ağır suçlar işlemektedirler. Ve PKK, çok sınırlı da olsa bu suçların hesabını sormaktadır. Ya, yavuz hırsız TC'nin bu küçük, sahtekar evlatları ne ile uğraşıyorlar, neyin hizmetine koşuyorlar? Bu gerçeği de iyi bilinçe çıkarmak gerekiyor. "Şanlı Türk tarihi"nin bir parçası olarak bu güçleri de iyi tanımak ve tanıtmak gerekiyor. Bu da PKK'nin boynunun borcudur. Bunları yerli yerine oturtmak da boynunun borcudur.

O halde, Kürdistan'da suç ve ceza konusunu çok derinliğine işlemek; hukuka işlerlik kazandırmak; Kürdistan'daki suçu, niteliğini ve uygulanması gereken cezanın ne olması gerektiğini izah etmek gerekiyor. Hele hele uygarlık tarihinde barbarlığıyla ün yapan bir egemenin sultanıyla karşı karşıyaysak; adsız ülke, adsız halk Kürdistan ve Kürt halkına karşı işlenen ama aynı maharetle de örtbas edilen suçların niteliğini ortaya koymak daha da büyük önem taşır. Yalnız Ermeni soykırımı tartışılmasın Amerika ve Avrupa parlamento ve kongrelerinde. Yine, yalnız burjuva hukuk ölçüleriyle yaklaşılmasın ülkemizde işlenen suçlara. Evet, hukuk tüm kurumlarıyla birlikte bir de bizim ülke gerçek-

liğimize uygulansın, ama uygarlığı ilerleten hukuk uygulansın; barbarların, Hitler'in hukuku değil. Adaletin terazisi olan ve adalet dağıtan hukuk uygulansın diyoruz.

Bu temelde, özellikle günümüzde, PKK etrafında şaibeler yaratmaya çalışan ve giderek bunu bir yargıya dönüştürmek isteyen Türk cuntası kadar, onun işbirlikçilerinin ve sol maskeli uzantılarının da yargılanmasının temellerini, iddianamesini hazırlamak, yargıyı gerçekleştirmek ve gereken cezaları vermek daha da sistemli bir tarzda yerine getirilmesi gereken önemli bir görev haline gelmiş bulunmaktadır. Partimiz, bu görevi bugüne kadar sınırlı bir oranda yerine getirdi. Sistemli bir hazırlıktan yoksun olarak, bir namus, bir onur meselesi şeklinde ele alıp gereklerini yerine getirmeye çalıştı. Ama faşist sömürgeci hukuka karşı, onun yeminli işbirlikçilerine karşı artık devrimci hukukumuzu tamamen oluşturmanın, gerekçeleri ve sonuçlarıyla açığa çıkarmanın zamanı gelmiştir. Evet, Kürdistan'da örgütler ve bireyler yargılanmalıdır ama, bu kez adalet tam olmalıdır. Yargı, çokça söylendiği gibi, mahşere kalmamalıdır.

İşte PKK, aynı zamanda, yargılama gücüne ulaşma onuruna erişen harekettir; yalnızca yargılamayı değil, cezayı da tüm gücüyle yerine getirmenin adıdır. Halkımızın haklarını mahşer gününde arama yerine, günümüzde arama, günümüzde hesap sorma, günümüzde yargılayıp hakkını alma hareketidir. PKK, bunu, her türlü demagojiye, her türlü jenosit tehditlerine, her türlü sol maskeli saptırmaya rağmen yerine getirecek büyük yüreğe, büyük adalete sahip, bunun erdemıyla dolu, bunun cesaretiyle yüklü olmasını bilecek; bu yeteneklerini daha da güçlendirmek için insanlık adına kendisini gerekirse yeniden yaratmaktan çekinmeyecek; bu konudaki yetmezliklerini aşmasını bilecek ve nihai adaleti mutlaka tecelli ettirecektir.

1- Dünya Devrimler Tarihinde Şiddetin Rolü, Hukuk ve Siyasetin Doğuşu

Ülkemizin üzerine bir karabasan gibi çökerek onu kasıp kavuran, halkımız üzerinde en ağır baskı ve sömürüyü uygulamakla da yetinmeyip her türlü hukuk dışı -burjuva hukukunun bile kabul edemeyeceği- uygulamaları pervasızca sürdüren mevcut çağdışı güruh, bu yetkiyi kimden ve nereden almaktadır? Yüzbinlerce kişilik faşist ordu sürüsünü ülkemiz üzerine salmış

olan; adına "okul" dediği, "kültür ve eğitim kurumları" dediği soykırım kurumlarını en ücra köşelerimize kadar yaymış bulunan; ekonomik politikasıyla ülkemizin altını-üstünü talan eden bu güç, tüm bunların meşruiyetini nereden almaktadır? Bu konuyu çok iyi bilince çıkarmak gerekiyor. Bunun için de herşeyden önce insanlık tarihinin ve özellikle de uygarlık tarihinin bu konudaki yargısına bakmak gereği vardır. Çünkü, çok iyi biliyoruz ki, Türk egemenleri, Ortaçağ'da bunu "islamiyet ve islamiyet uygarlığı" adına yaptıklarını söyleyecek; XIX. yüzyıldan günümüze kadar da "batı uygarlığı" adına hareket ettiklerini iddia edecek ve ülkemiz Kürdistan'da yürürlüğe koydukları birçok insanlıkdışı uygulamayı, hem de sözde "sol"cuların ve komünistlerin onayını da alarak gerçekleştirdikleri, "vahşilere ve gericilere karşı uygarlığın yürüyüşü" olarak adlandıracak ve tüm suçları yanlarına kalmış olacaktır.

Açık ki, ortada büyük bir örtbas etme olayı, büyük bir haksızlık olayı vardır. Türk faşist devleti bugüne kadar işlediği ve halen de sürdürdüğü soykırım suçlarını uygarlığın gelişimi yolundaki doğal adımlarmış gibi yansıtacak ve kanıtlamaya çalışacaktır. Bu amaçla hergün üniversite profllarına yeniden ve yeniden "uygarlık tarihi", "Türk tarihi" yazdırılıyor: "Kürtlerin Türklüğü" üzerine sözde "araştırmalar" yapıp, "belgeler" sunuluyor. Ermenilerin nasıl "millet olmadıkları, devlet kurma hakkına sahip bulunmadıkları, Türkleri katliamdan geçirdikleri" üzerine yazılar yazılıyor, demeçler veriliyor, toplantılar düzenleniyor. Halklar ve milliyetler üzerindeki baskı, zulüm ve katliamların izleri henüz taptazeyken, onlara nasıl "adaletli" davrandığı, nasıl baskı ve zulüm uygulamadığı ve onları nasıl kurtardığı üzerine utanmazca konuşma hakkını kendisinde bulabiliyor. Böylece karanlık tarihini tersyüz ederek tozpembe göstermeye çalışıyor. Ama ne acıdır ki, bu konuda da hesap sorması gereken demokratik-sosyalist kesim dut yemiş bülbül gibi susuyor, sesini çıkarmıyor. Türk halkının çıkarlarına uygun tarihi sözcülüğü yapmıyor. Günümüzde Türk halkının Türk egemenleriyle olan ayrılığını tüm tarihsel, ekonomik ve politik temellerine inerek ortaya koymuyor.

O halde susmamak gerekiyor. Türk halkı adına yola çıkan ama, onu sol'dan en alçakça bir tarzda aldatan, onun içinde burjuvazinin sözcülüğünü yapan bu güruha karşı da Türk halkının çıkarlarını savunmak gerekecek. Türk halkının neden kendi egemen sınıflarıyla, onların tarihi ile birlikte anılmaması gerekti-

ğini, Orta Asya'dan günümüze kadar Türk halkının da bir ezik, acılı, sömürülü ve baskılı tarihinin olduğunu, sınıflaşmanın ortaya çıkışıyla birlikte, Türkmen'in, Yörük'ün ve hatta Çingene'nin kendine özgü bir tarihinin olduğunu anlatmak, onları Türk egemen sınıflarından ayırmak gerekecek. Günümüzde de Türk emekçileri ile cuntanın ve onun hükümetinin çıkarlarının bir olamayacağını ve gerçek yüzleri iyice açığa çıkan burjuvazinin sol içindeki uzantılarının, SHP'lerin, DSP'lerin ve tasfiyeci sol'un halkın temsilcileri olamayacağını ortaya koymak gerekecek. Bunlar sergilenmeden Türk halkı ve onun kader birliği içinde olduğu Kürt halkı ile diğer komşu halkların sorunlarının çözümlenebileceğini umud etmek mümkün değildir. Tarihi doğru çözümlemek; günümüzün doğru-devrimci pratiği ve geleceğin sağlıklı özgürlük mücadelesi için şarttır.

Bu çözümlemeyi doğru temellerde yapabilmek için herşeyden önce Türk egemen sınıflarının, insanlığın tarihsel gelişim seyri içindeki yerini ve uygulamalarını ortaya koymak gerekecek. Bunun yolu ise insanlığın genel gelişim sürecinde siyasetin, hukukun ve ceza kurumunun nasıl ele alındığına bakmaktan, tarihi en az insanlık tarihi kadar eskilere dayanan bu kurumlar hakkında uygarlık tarihinin ne dediğine kulak vermekten geçiyor.

İnsanlık tarihinin temelinde bir devrim ilkesi vardır. İlkel komünal toplumdan günümüz toplumsal gelişmesine kadar her niteliksel sıçramaya devrim adını veriyoruz. Üretim güçlerindeki gelişmenin, üretim ilişkilerine, ekonomik sosyal ilişkilere ve oradan da siyasal ilişkilere yansıdığını biliyoruz. İşte bu doğal gelişim seyri içinde devrim, tıkanan halkaların kopuşunu sağlayan ve bir zor olayı olarak, eski toplumun bağrından yeni toplumu doğuran olgudur. Her türlü yeni gelişmede ekonomiden politikaya kadar herşeye damgasını basan bu alt-üst oluş, bu devrim anıdır. Kısacası devrim daha sonraki ekonomik, siyasi, hukuki vd. kurumlaşmaların belirleyici gücüdür.

Bu nedenle, ilkel komünal toplumun artık insanlığı ilerletmeyen üretim ilişkilerine karşı daha ileri üretim ilişkileriyle ortaya çıkan köleci düzen başlangıçta ilerici bir role sahiptir. İnsanların bir kısmının köleleşmesi pahasına da olsa üretim güçlerini geliştirilmesi, bu gelişmiş üretim temelinde daha ileri bir toplumsal ve siyasal yapıyı oturtması daha sonraki gelişmeler açısından vazgeçilmezdir. Bunun içindir ki, köle imparatorlukları çok görkemlidir. Asur, Pers, Babil, Mısır, Eti, Çin ve Hint uygarlıklarındaki bu ilk

sınıflı toplumun temsilcilerinin ortaya çıkışı görkemlidir. Siyasetin temellerinin burada atıldığını, yönetim sanatının burada geliştirildiğini görüyoruz ve bunlar toplumun artık sarsıntılardan ve devrimci savaşımardan çıktığı dönemin ürünleridir. Aynı şekilde, barış dönemini ifade eden bu gelişme aşamasında, hukukun da siyasetle beraber ortaya çıktığını görüyoruz. Siyaset adamları hukukla içiçedirler başlangıçta. Din ve devlet adamları aynı zamanda hem hukukun sahipleri ve hem de uygulayıcılarıdır. Hem suç ve hem de ceza aynı kişilerde somutlaşmıştır. Siyasetle hukuk henüz fazla ayrışmamışlardır. Örneğin, kendi adını taşıyan kanunları çıkardığında Hammurabi aynı zamanda imparatorudur. Yine, Mısır ve Eti imparatorları hukukun sahipleri, hukukun ta kendisidirler. O halde, çok açıktır ki, toplumun barış dönemlerinde kişisel düzeyden tatalım devlet düzeyine kadar yönetim aynı zamanda bir zor olayını, bir devrim olayını esas alır. Hukuki ve siyasi düzenlemeler meşruiyetlerini dayandıkları devrimden alırlar.

Roma Köleci İmparatorluğuna karşı İsa'nın ve yine Ortadoğu'da Ortaçağın başlangıcındaki gericiliğe karşı Muhammed'in çıkışları –ki bunlar aynı zamanda tüm insanlık tarihini etkileyen çıkışlardır– ne anlama gelir? 2000 yıla yakındır etkileri süren Hristiyanlık ve İslamiyet dinlerinin –dinden de öteye devrimlerinin– özü nedir? Onlar, belli bir noktadan itibaren artık gericileşen köleciliğe karşı insanlığın kurtuluşunu hedefleyen; tüm insanlığa hitap eden; bu anlamda bir milliyet sınırlarını tanımayan devrimler; en azından burjuvazi ve proletarya önderliğindeki devrimler kadar evrensel özelliklere sahip devrimlerdir.

İslamiyet, belli bir gelişmeyi yaratmış ama geline nokta artık gerçekten çürümüş olan köleciliğe karşı feodal uygarlığın önde gelen devrimci hareketidir. Arabistan çölünde ortaya çıkmış olması neyin ifadesidir? Bu açık ki, burada insanlığın çok daha düşmüş olduğunu, buradaki çürümenin daha da dayanılmaz boyutlara ulaştığını, kısacası, adına “cahiliye devri” denilen bu dönemde içine düşülen karanlığın diğer bölgelere kıyasla daha fazla olduğunu ortaya koyar. Zulmetin, karanlığın en derin olduğu yerde şafak önce patlar. İşte burada patlak veren ve adına din denilen, gerçekte ise bir devrim olan İslamiyet de karanlığı parçalayan bir zor olaydır. Daha Muhammed'in çıkışının başlarında, ilk ilkelerini ayet ve hadisler biçiminde ortaya koyduğunda çevresindeki bir avuç taraftarı ellerinde sopalar ve kılıçlarla Mekke'de savaşma gereğini duyarlar. Henüz küçük bir

çekirdek iken, "cahiliye devri"nin temsilcileri Ebu Sufyan'lara, Kureyşan'lara karşı salt ilke ve propaganda düzeyinde değil, şiddet temelinde de bir savaş yürütülür. Muhammed'in geçeceği her yola dikenler ekilmesi ve öldürülmesine karar verilmesi üzerine Mekke'den hicret gündeme gelir ve yol boyunca birçok pusu aşılarak Medine'ye ulaşılır. Muhammed orada devrimini örgütleme çalışmalarına hız verir ve ilk soygun eylemini, Bedir Savaşını yürütür. Nedir Bedir Savaşı? Devrimin finansmanını gerçekleştirmek ve İslamiyete ilk atılımını yaptırmak için düzenlenen şanlı bir savaştır bu savaş. Bugün Bedir savaşı çok kutsal bir savaş olarak anılır ve anılmalıdır da. Neden? Çünkü köleciliğin o "cahiliye devri"nin alt-üst edilmesinde, onların kervanlarının soyularak mallarına el konulmasında ve bunların yeni oluşmakta olan İslam topluluğunun elinde toplanmasında tarihi bir önemi vardır. İslam uygarlığının ilk eylemlerinden biri olması onun önemini daha da arttırmaktadır. Tıpkı PKK Hareketinin ilk eylemlerinin taşıdığı önem gibi. Evet, belki bazılarına çok tuhaf gelecektir, ama bizim İslamiyetten çıkaracağımız en önemli sonuçlardan biri de budur. Daha sonraki dönemlerde, bilindiği gibi, İslamiyet ile kılıç özdeş tutulur. Arabistan yarımadasından başlayarak dünyanın dört bir tarafında at kışnemeleri ve kılıç şakırtıları arasında İslam uygarlığı egemen kılınmaya çalışılır. Çok kısa bir süre sonra, İslamın zoru, İslamın kılıcıyla bu uygarlık Hindistan, Kafkasya, Atlas Okyanusu ve Afrika'nın içlerine kadar yayılır. Tarih bunu, ilerici bir çağın açılması olarak adlandırır.

Daha sonraki yüzyıllar İslam devriminin kurumlaşmasından hukukuna kavuşmasından başka bir şey değildir. İslam hukuku nasıl ve ne zaman doğdu? İslamın kılıcı temelinde ve daha sonraki yüzyıllarda doğdu. Evet, İslam hukuku dediğimiz Fıkıh, İslamın kılıcının ürünüdür. Tüm suçlar ve cezalar buna göre tayin edilir ve cezalar uygulamaya geçirilir. Hertürlü hukukun en yetkin bir gelişmesi Fıkıhta görülür. O halde, hukukun kaynağının bir kez daha İslam devriminde, İslam zoru ve kılıcında olduğunu, hukukun ancak İslamiyet bir devlet gücü, bir politik sistem haline geldikten sonra geliştiğini ve kendi yargı, suç ve ceza kurumlarını geliştirdiğini görüyoruz.

Ortaçağın giderek gericileşen feodal düzenine, üretim ilişkilerine, siyaseti ve hukukuna karşı burjuva bir çıkışın olduğu, burjuva rönesans ve reformlarının ardından burjuva devrimlerinin geliştiği ve tüm bu kurumların yerine kendi kurumlarını geçiren

diği bilinmektedir. Çok çeşitli düzeylerde sürdürülen bu devrimci gelişme, Fransız ihtilali ile zirveye ulaşır. Ve artık hükmünü giyotinlerle icra eder. Burjuva zoru feodal zora karşı zirveye çıkarak zafer kazanır. Bu temelde Napolyon burjuva devrim etkilerini tüm Avrupa'ya, Asya'ya ve Afrika'ya yaymaya çalışır. Bu kez daha da gelişmiş orduların, daha da güçlü örgütlenmiş bir zor sisteminin burjuvaziye alan açması; burjuvazinin siyasal olduğu kadar hukuki üst yapısının temellerini de her tarafa yayması sözkonusudur. Burjuvazinin politikası ve hukuku, gıdasını büyük oranda Fransız devriminden alır. Yani meşruiyetini Fransız devriminin zorunda bulur. Devrim bir kez daha politika ve hukukun meşru temeli olduğunu ortaya koymuştur. Burjuva parlamenter sistemin ve burjuva hukuku dediğimiz o son derece inceltilmiş sistemlerin temelinde böylesi bir olgunun yattığını sanırsanız hiçbir akli başında kimse yadsımayacaktır.

Burjuva sistemin reddi anlamına gelen ama toplumu daha üst düzeyde yeniden üreten devrimlere proletarya devrimleri adını veriyoruz. Sınıf olarak, ekonomik bir güç olarak, politik bir güç olarak artık gericileşen burjuvaziye karşı proletaryanın tarih sahnesine girişinin, ideolojik, örgütsel ve politik olarak kendi devrimine hazırlanmasının Ekim Devriminde evrensel çapta meşru temeline kavuştuğunu; evrensel çapta zafer kazandığını; her ne kadar Çarlık Rusya'sında da gelişse bu devrimin evrensel öneme sahip olduğunu, insanlık ve uygarlık tarihinin en önemli bir safhasını oluşturduğunu görmekteyiz. Burada da bir devrimin zor temelinde geliştirilmesi sözkonusudur. Aynı zamanda, Leninizme dayatılan her türlü "barışçıl geçiş" teorilerine ve özellikle de II. Enternasyonal'in burjuvaziyi sol'dan çabalarla kurtarma ve dolayısıyla da sol'u tasfiye etme girişimlerine karşı, ideolojik, politik düzeyde Kautsky'ler şahsında yürütülen muazzam bir savaşın ürünü olarak karşımıza çıkar. Burjuvazi günümüzde hala Ekim Proleter Devrimi'nin meşruiyetini tanımak istememektedir, ama hatırlatmak gerekir ki aristokratlar da Fransız Burjuva Devriminin meşruiyetini tanımak istememişlerdir. Ama yine de sonucu değiştirmeye güçleri yetmedi. Burjuvazinin bugün Ekim Devriminin ve Sovyetler Birliği'nin meşruiyetini tanımak istemesi, sadece bencil sınıf çıkarlarından dolayıdır. Evet, Ekim Devriminin zoru zaferi için gereklidir, ilerici insanlığın gelişimi ve şanlı atılımı için gerekli ve yerinde bir zordur. Hatta, insanlık tarihinde zorun tasfiye edilmesi ve her türlü eşitsizliğin giderilmesi için başvurulması gereken en temel kurumdur. Her

devrimde olduğu gibi, Ekim Devrimi'nde de zor en anlamlı rolünü oynamıştır.

Hemen belirtmek gerekir ki, tüm bu zor dönemleri; her ne kadar acılı da geçse, yenin doğumu açısından oynanması gereken bir ebelik rolüdür ve her alt-üst oluştta buna tanık olunacaktır. İnsanlık sınıfsız topluma tamamen kavuştuğunda bu kurum da şüphesiz ki ortadan kalkacaktır ama o güne gelinceye kadar da, ilerici gelişmelerin oluşumunda olduğu kadar, geriye çarketmelerde de, ilerici ya da gerici zor ve bunlara dayalı siyaset, hukuk, kültür, ekonomi ve ahlak yönetimin baş köşesinde oturacak ve hükümlerini icra edeceklerdir.

Toplumsal gerçekliğin tarihsel materyalist bakış açısına göre açıklanmasının doğru olmadığını iddia eden; sorunu idealist, ütöpik izahlarla geçiştirmeye çalışan ve böylelikle kendi zorlarını, kendi varlık temellerini örtbas edebileceklerini sanan egemen sınıf temsilcileri, özellikle proletaryanın ve halkların kendi kurtuluşları yolunda zor yöntemlerine başvurmaları halinde onları dehşetli zorba güçler olarak göstermeye bayılırlar ama gerçekte bununla kendi zorbalıklarını örtbas etmeyi amaçlarlar. Ancak, tüm bu demagojiler ne kadar yoğun olursa olsun, zora başvuran ilerici-devrimci güçler hangi sıfatlarla tanımlanırsa tanımlansın gelişmenin yasalarını ortadan kaldırmak mümkün değildir. Niyet etmekten de öteye, yeni bir toplumsal düzen yaratmak iddiasında olanlar kaçınılmaz olarak zora başvurmak mecburiyetinde kalırlar. Yani tarihin gelişim yasaları kendilerini dayatır, kabul ettirir ve uygulatırlar. Tarihin gelişimini hızlandırmak isteyen güçler için olduğu kadar, onun gelişimini kösteklemek isteyenler için de bu böyledir. Hangi amaçla olursa olsun toplumsal düzene müdahale etmek isteyenler zor aracını kullanırlar, kullanmak zorundadırlar.

Devrim dönemlerinin belirgin bir özelliğı daha vardır; gelişen devrime karşıt olarak şiddetli bir geriye dönüş çabasının ortaya çıkması. Devrimler böylesi bir geriye dönüş çabasıyla içiçe gelişirler. Bu dönemlerde, eskiyi, geri toplumu temsil eden gerici güçlerle yeniyi temsil eden ilerici güçler birbirlerinden henüz fazla ayrıışmış değildirler. Köleci toplumla klan toplumunun içiçe olduğu, kölecilikle feodalizmin, feodalizmle kapitalizmin, kapitalizmle sosyalizmin henüz birbirinden fazla ayrıışmadığı dönemlerde, yani devrimin başlangıç dönemlerinde ilericilik, gericilik kavgası çok sert olur. Bu dönemlerde roller üstlenen örgütler ve kişiler arasında da sert çekişmeler meydana gelir. Devrim

dönemi, adından da anlaşılacağı gibi alt-üst oluş dönemidir, şiddetin egemen olduğu dönemdir. İlericilik, gericilik kavgasının en şiddetli bir evreye ulaştığı dönemdir. Birbirlerini alt-üst etmek için ilericiliğin temsilcileri devrimciler ile gericiliğin temsilcileri gericiler ve tutucular ve bunların ortasındaki arabulucu ve ortayolcular arasında kıyasıya bir çekişme başlar ve her kesim kendi çıkarlarına en uygun sonuca ulaşmaya çalışır. Hemen belirtelim ki, ortayolcu, şiddet kullanmayan kesim değildir; ortayolcu şiddetli kullanır ama, kendi ara sınıfı, ara tabakası için, onun çıkarları için kullanır. Günümüzde küçük-burjuvazi adına sonuç almak isteyen ve bunun için de her türlü entrika ve şiddeti en uç sınırına vardırmanın ortayolcunun ta kendisi olduğu unutulmamalıdır. Belirttiğimiz gibi, devrim dönemlerinin tarafları arasındaki savaş çok zorlu geçer ve bunun anlaşılmayacak bir yönü de yoktur. Eski toplumsal sistemi ayakta tutmak için onun sahipleri muazzam direnecekleri gibi, yeni toplumun yaratıcıları da henüz tohum halindeki düzenlerinin ekilip çiçek açması için muazzam çaba harcayacaklardır. İslamiyet döneminin savaşçısına verilen mücahit adı, cehit yani çaba, mücadele kelimesinden gelmektedir. Kendisinin bir zor olayı olduğunu İslamiyet daha ilk çıkışında kullandığı bu adla ortaya koyuyor, devrimini bu adla adlandırıyor.

Devrimlere öncülük eden örgüt ve kişilerin yaşamında da ilericilik-gericilik ayrışmasını görmek mümkündür ve bu yadırganacak bir olay değildir. Eski toplumdan yeni kopan birçok öğe yeni gelişen düşüncenin saflarında yer alırlar ve eski özelliklerini de birlikte taşırlar. Örneğin İslamiyeti ele alacak olursak, "cahiliyet devri"nin etkilerini kalıntı halinde hala taşıyan birçok kişi yeni topluluğun taze İslamın saflarına akmıştır. Yine kölelik sistemi doğduğunda, eski klan toplumunun eşitlikçi özelliklerinin özlemi ile dolup taşanlar vardır ve kölelik içinde daima "cenneti" yani eski düzeni aramışlardır. Dünün "cenneti"ni ve eşitliğini unutamamış; "cennet" ve bolluk kavramlarını hep yüceltmişlerdir. Burjuva devrimi zafer kazandığında aristokratlar kendi ayrıcalıklı yerlerini sürekli muhafaza etmek için kerte kerte burjuvalaşmışlardır. Burjuvaların şahsında kendi zorlarını uygulamış, intikam almışlardır. Birçok burjuva aristokratik özellikleri temsil etmiştir. Aynı şey proletarya devrimi için de sözkonusudur. Birçok burjuva temsilcisi oportünist klikler biçiminde proletaryanın partisinde ve hatta önderliğinde sık sık yer alabilmiştir.

Bu içiçe geçişler ifadesini trajik bir biçimde geriye dönüş-

lerde ve arkadan hançerlemelerde bulur. Roma İmparatorluğu döneminde Sezar arkadan hançerlendi. Brütüs tarafından. Sezar'ın ölürken sarfettiği, "*sen de mi Brütüs*" sözleri neyi ifade etmektedir? Sezar gibi Roma uygarlığının seçkin bir temsilcisinin arkadan hançerlenmesi bir türlü kabul edilmek istenmez. Arkadan hançerleme, bir imparatora, köle imparatorluğunun bu en güçlü temsilcisine yönelik de olsa ihanetle eş tutulur ve yerle bir edilir. Yunan uygarlığında, köleciliğin o görkemli yükselişinin gelişmiş kültürel ve politik sistemler ve dinsel çağrışımlarla ifadesini bulduğu bu toplumda ihanet, ceza ve kahramanlık en çok işlenen konulardandır ve birçok sahipleri vardır bu kavramların. İslamiyet, daha ilk dönemlerden başlayarak kendi tarihinde çokça ortaya çıkan böyle kimseleri "mürteci" geriye çark yapanlar diye adlandırır. Ebu Sûfyan'ların, Kureyş'in temsilcilerinin, Muaviye'lerin hakiki müslüman olmadığından bahsedilir. Bunların, Muhammed'in torunlarına, Ali'nin oğullarına yaptıkları zulüm anlatılır. Ali, ibadetteyken, yani İslamiyet'in o en yoğunlaşmış eylemini nefsinde yaşarken arkadan hançerlenir. Hüseyin'ler, Muaviye'lerin oğlu Yezit'ler tarafından görülmemiş susuzluğa mahkum edilerek katledilir. Bu, eski toplumun, İslamiyet'i kendi aşiret çıkarlarına, siyasi çıkarlarına alet edenlerin gericilik adına intikam alışıdır. Ama mücadele bitmiş değildir. Ali evlatlarının da bir intikamı vardır ve bu, Ebu Müslim'ler tarafından alınır. Ali'nin yandaşları Aleviler tarafından hesap sorulur. Emeviler döneminin birçok hükümdarı görülmemiş biçimlerde cezalandırılır. Bu İslamiyet oportünistleri, ya da gericilik kanat ile mücadele Muhammed'in sağlığından bugüne kadar 1300 yıldır sürer gelir. Bugün Humeyni'nin, Ali'nin düşmanlarının temsilcisi olarak gördüğü Saddam'dan Ali'nin intikamını almak istemesi noktasına kadar gelir. Görülmemiş bir şiddet olayıdır bu. Yalnızca İran-Irak savaşında milyona yakın insan bu şiddet ortamında ya hayatını yitirmiş ya sakat kalmış ya da esir düşmüştür.

Fransız Devriminde, devrimin birçok liderinin dönekliliği yaşanır. Devrim saflarında farklı kanatlar ortaya çıkar; sağ ve sol ayrımı görülür ve Montagneler ile Jirondenler doğar. Devrimin önde gelen hatibi Danton giyotinde can verir. Fransız Devriminin en uçtaki ilerici temsilcileriyle onu geriye çekmek isteyenler arasında korkunç bir şiddet ortamı doğar; şiddet nöbetleri peşpeşe yaşanır.

Rus Proleter Devriminde bu olaylar daha da şiddetli bir biçimde göze çarpar. İhanet ve döneklilik, Lenin'in önderliğindeki

Bolşevik grubu henüz küçük bir grup olarak doğduğu ilk dönemlerde ortaya çıkar. Martov'lar, Troçki'ler bu yıllarda boy verir. Bir zamanlar Bolşevizmin en iyi temsilcilerinden olan Buharin ve Zinoviyev ve yine Troçki, Ekim Devrimi'nde önemli roller üstlenirler, ama daha sonra ona karşı dönmekte tereddüt etmezler. Devrim sonrası iç savaş sırasında ve 25'lerden sonra sosyalist inşa döneminde devrimin bu önde gelen simaları, devrimi daha ileri götürmek ve sosyalist inşayı gerçekleştirmek isteyen önderlik tarafından "dönekler ve sağın temsilcileri" olarak adlandırılarak ölümle cezalandırılırlar. Bunlar, sadece tepedeki birkaç kişidir. Tabanda ise, yüzbinlerce Bolşevik, hem de suçları sadece kötü bir takipçilik olduğu için, tereddütsüz cezalandırılırlar. Sovyetler Birliği ve 1936 Sovyet Anayasası işte böyle doğar. Sovyet devlet ve hukuk sistemleri yarım yüzyılı bulan büyük bir boğuşmanın ürünü olarak ancak 1940'larda netliğe ulaşır. Günümüzde de bu savaş halen sürüp gitmektedir. Bir yandan ileriye doğru gelişmeler tüm hızıyla devam ederken, diğer yandan sağa kaymalar ve devrimi geriye çekme çabaları görülmekte ve yeni yeni kurbanlar verilmektedir.

Çin Devriminde yine devrimi ileri götürmek isteyenler ile onu geriye çekmek isteyenler arasındaki çatışmanın birçok örnekleri vardır. Partinin ilk kurucularından olan on kişiden dördü hain çıkar. Günümüzde Deng Siao Ping'lere gelinceye kadar birçok sağcı burjuva temsilcisi türer parti saflarında. Bunlarla devrimciler arasında kıyasıya mücadeleler olur ve bunlar birçok devrimciyi cezalandırırken, devrimciler de onlardan önemli bir kesimi safdışı bırakırlar. Bugün Çin'de bu mücadele daha da üst boyutlarda sürüp gitmektedir.

Dünyadaki diğer devrimler de bunlara benzer çekişmeler, çatışmalar ve tasfiyelerle doludur ve hemen her devrimde bu gelişmeler yaşanmıştır.

Kürdistan'da ortaya çıkan durum nedir? Dikkat edilirse, diğer dünya devrim örneklerinde görülen ihanetlerin sahipleri çoğunlukla uzun yıllar devrim saflarında yer almış, belli bir ideoloji ve politikaya sahip kimselerdir. Bu kişiler içinde yer aldıkları örgütlenmenin saflarında farklı sınıf ve tabakaların politik sözcülüğünü yapmış, ideolojik bir mücadele yürütmüşlerdir. Yine birçoğu devrimin gerçekleştirilmesinde önder rolde önemli görevler üstlenmişlerdir. Her biri kendi sınıf ve tabakalarının kişiliğini kendi şahıslarında en görkemli tarzda yansıtır, belli bir otoritenin sahibi olurlar. Oysa Kürdistan'da ortaya çıkan ihanetin

sahiplerinin durumu çok farklıdır. Belli bir ideoloji ve politika yaratmaktan yoksun, son derece silik ve cücedirler. Kişiliklerindeki zayıflık, yetmezlik ve bayağılık eylemlerine de olduğu gibi yansır. Kendi sınıflarının çıkarlarının sözcülüğünü yapamayacak kadar sömürgecilikle bütünleşmiş inkarcı ve edilgen-dirler. İstisnasız hepsine yön veren ideoloji, kemalizmdir. Bir yanlış sonucuna belli bir süre devrim saflarında da yer alsalar, hiçbir zaman onun çıkarlarına hizmet etmez, soluğu sonunda Kemalizm ve Türkçülük ruhuna sığınmakta alırlar. Bu nedenle bunlara örnek bile denilemez. Sonunda hepsinin üstlendiği rol, düşmana açıkça milislik yapmak ve devrimci harekete karşı en alçakça komplo, entrika ve saldırılara girişmektir. Bu nedenle Kürdistan'da hainler gerçek yüzlerini uzun süre gizleyemez, açığa vururlar. Saldırıları da açıkça ve en iğrenç yöntemlerle sürdürürler. Bu ise, bunlara karşı mücadelede son derece tavizsiz, kararlı ve dikkatli olmayı zorunlu kılar.

Yukarıda ele aldığımız tüm örnekler devrimler tarihinin bir gerçeğini ortaya koymaktadır. Toplumların devrimci alt-üst oluş dönemlerinde yalnız eski sınıfı temsil eden gericiye karşı şiddet uygulanmaz. Devrimin en can alıcı gelişme dönemlerinde sağ sapmayı temsil eden ve devrimi geriye çekmeye çalışanlar da en azından eski sınıfın temsilcileri kadar hem şiddet uygular ve hem de şiddete maruz kalırlar. Tarih boyunca şiddetsiz, barışçıl geçişler sadece laftan ve ütopyaadan öteye gitmemişlerdir. Pratik gerçekler bunların işlemezliliğini açıkça ortaya koymuştur. Bugün de şiddet ve şiddet uygulayan kurumlar tüm devrimlerde hükümünü daha da gelişmiş biçimlerde icra etmektedir.

Sosyalist ve komünist hareket içinde de sağın ve solun temsilcilerinin birbirlerine karşı şiddet uygulaması az görülür olaylardan değildir. Hiçbir devrimci önderlik bu konuda kendi içinde güçlü bir özeleştiriyi yürütmeden, kendi sağını ve solunu yontmadan ve gerektiğinde en sert cezalara başvurmada devrimi başarıya götürememiştir. Bu konuda en küçük bir ikircikli davranma halinde en trajik durumlara düşme tehlikesi her zaman vardır. O durumda Lenin'e kurşun sıkanlar, Danton'u giyotine gönderenler, Sezar'ı arkadan hançerleyenler ve yine Ali'yi arkadan bıçaklayanlar ortaya çıkarlar ki, böyle dönemler tarihin en acılı dönemlerinin ortaya çıkışına yol açar. Böylesi durumlara düşmemek ve devrimin öncülerini ezdirmemek için, o halde tarihten çıkarılacak en önemli sonuç, devrimin öncülerinin kendi saflarında da gericiliğe, gericilikle uzlaşma eğiliminin tem-

silcilerine, sağa, günümüzde burjuva kuyrukçusu güçlere ve onların sol içindeki uzantılarına karşı kendi kanunlarını icra etmek zorunda olduklarıdır. Eğer bu yapılamazsa, Ali'nin arkadan hançerleyicileri, hiçbir zaman eksik olmayacaklardır. –Ki, korkunç emeklerin, direnmelerin ve kahramanlıkların ürünü olan İslamiyet bir anlamda da Ali'nin kılıcının geçtiği yoldan çizilmiştir, oradan başarıya ulaşmıştır.– İşte, günümüzde de Ali'nin akibetine düşmemek, Ali'nin evlatlarının trajedisini yaşamamak, bugünkü acı İran-Irak savaşındaki gibi trajik durumlara düşmemek, tarihi bu biçimde tekrarlamamak için yapılması gereken, devrimin öncülerinin saflarını çok sağlam tutmalarıdır. Onlar, ihanet ve dönecliği asla kabul edemeyeceklerini; bu konuda adil olmanın, en büyük adaleti temsil etmenin cezayı zamanında ve yerinde uygulamak demek olduğunu; bunda tereddüt etmemek ve cezayı da en azından devrim hakkı kadar yerinde kullanmak gerektiğini bilmek zorundadırlar. Zaferi getirecek ve devrimi yaşatacak olan budur.

2- Kürdistan'da Sömürgeci Türk Egemenliği ve Tarihsel Suçları

Bir önceki konuda, tarihin çeşitli dönemlerinde zor aygıtının çeşitli toplumsal güçlerin elinde nasıl ilerici dönüşümlere yolaçan bir araca dönüştüğünü; bu araca, tarihi ilerletmek amacıyla başvuran güçlerin bu temelde uygulamalarına nasıl meşruluk kazandırdıklarını; devrimci zor temelinde iktidarlarını kurduktan sonra bunu nasıl kendi siyasi ve hukuki kurumları ile taçlandırdıklarını ele aldık. Ve dedik ki, bu güçler, tarihin gelişimine bir ivme kazandırdıkları oranda, başvurdıkları zor ilerici ve meşru bir nitelik kazanır ve bu güçler bu temelde en ağır hesapları sorma hakkını kendilerinde görürler. Tarih, böylesi roller yüklenmiş olan güçleri her zaman aklamış, uygulamalarını haklı ve meşru görmüştür. Bu genel belirlemeler ışığında ele aldığımızda, Türk egemenlerinin Kürdistan'da oynadıkları rol ve tarih karşısındaki konumları nedir? Kürdistan'da hangi temelde ve nasıl bir rol oynamışlardır? Bu uygulamalarının meşruluk ve ilericilik düzeyi nedir? Kürdistan'da işlenen suçlar ve bunların gerektirdiği cezalar konusunu gereğince ele alabilmek için Türk egemenlerinin Kürdistan'daki varlıklarının temeline inmek, uygulamalarını irdelenmek ve onu tarih karşısında hakkettiği yere oturtmak gerek-

mektedir. Bu nedenle de tarihsel gerçeklere bir kez daha kısaca da olsa gözatmak zorunludur.

Her şeyden önce şunu belirtelim ki, Türk egemenleri, Kürdistan'a her hangi bir devrim dayatmış değildirler. Onların Kürdistan'a yayılışları, başka örneklerde görüldüğü gibi, gerçekleştirilen bir devrimin sınırlarını genişletme, etkilerini yayma amacına yönelik değildir. Ortada bu sınıflarca gerçekleştirilmiş herhangi bir devrim de yoktur. Yani bu sınıflar daha ortaya çıkarken gerici temellerde ve çarpık biçimde şekillenmiş ve egemenlikleri altına aldıkları halklara yansımaları da yine gerici ve çağdışı özelliklerini egemen kılma ve o halkların bağrındaki ilerici öğeleri felce uğratma, tahrip etme tarzında olmuştur. En uzun süre egemenlikleri altında tuttukları bir halk olarak, Kürdistan halkı üzerindeki tahribatları ise, çok daha yıkıcı ve süreklidir.

Türk boylarının istilalarının hemen öncesinde Kürdistan, İslamiyetin ilk doğuş yıllarından, yani M.S. 650 yıllarından itibaren Arap istilasına maruz kalır. Yeni bir sistem olan feodalizmin doğuş yıllarına rastlayan bu istilalar, bu karakterlerinden dolayı belli bir ilericiliği de beraberlerinde, Fransız devriminden sonra Napolyon'un Avrupa'yı istilasında, Ekim Devrimi ardından Bolşevik ordularının Berlin'e, Tiran'a, Sofya'ya, Çin ve İran içlerine kadar girişlerinde oynadıkları ilerici rol gibi, İslamiyetin de başlangıç yıllarındaki bu yayılması ilericidir. Bazı olumsuzlukları olsa da egemen yönü budur. Her ne kadar İslamiyetin daha sonraki etkileri yıkıcı ve tahripkar amaçlar için kullanılmışsa da bu olumsuzluklardan ilk dönemdeki yayılışını sorumlu tutmak doğru değildir. Daha sonraki dönemlerde Arap dili ve kültürünün egemen kılınması ile İslamiyetin bu ilk etkilerinin yayılmasını birbirinden farklı olgular olarak ele almak gerekmektedir. Daha sonra tutuculaşan İslamiyetin ve şovenleşerek hakim milliyet kavramlarına sarılan güçlerin olumsuzlukların gerçek temsilcileri olduklarını gözönüne alarak, bu ilk dönemlerde Kürdistan'ın istilasının çok tahripkar geçtiğinden söz etmemek gerekir. Bazı kişisel ya da hanedan çıkarları uğruna şovence yaklaşımlarla katliamlar yapılmıştır ama, bunlar belki de yeni bir hanedan kurmak isteyen köle sahipleri, kılık değiştirmiş gericiğin temsilcileri tarafından gerçekleştirilmişlerdir. İslamiyeti kendi köleci hanedan çıkarları için kullanma çabası, gerici bir çabadır ancak, dönemin egemen yönü bu değildir. 7. yüzyıldan 11. yüzyıla, yani Abbasiler'in yıkılışına kadarki dönemde Kürdistan'daki hakimiyet, başta Arap ve Fars milliyetleri olmak üzere Ortadoğu'daki birçok milliyetin

olduğu gibi, Kürt milliyetinin de feodal uygarlık sürecindeki gelişimini ifade eder. Bu dönemde bir çok Kürt devletinin ortaya çıktığı görülmektedir. Bunların başında gelen ve bugünkü Kürdistan topraklarının önemli bir kısmına ulaşan Mervani Kürt Devleti de İslamiyet uygarlığı temelinde ortaya çıkan bir devlettir. Türk kapitalizminin egemen olduğu günümüz Kürdistan'ında bir Kürt partisinin dahi kurulmasının olanaksız olduğu gözönüne getirildiğinde feodal İslam uygarlığı altında Kürt milliyetinin gelişiminin ne kadar ileri düzeyde olduğu daha açıklıkla görülebilir. Yine bu dönemde yetişen Feqî Teyrani gibi ozanların günümüze kadar ulaşmış olan eserleri, kültür ve dilin de ne kadar gelişmiş olduğunu ortaya koymaktadır.

İşte Selçuklu Türk boylarının gelişi, böylesi bir gelişmenin hüküm sürdüğü 11. yüzyıllara rastlar. Mervani Kürt Devletinin yıkılışında başrolü oynayan bu Türk istilaları, Kürdistan'ı boydan boya sardığında, Kürdistan feodalizmin olgunluk aşamasının başlangıcında bulunmaktadır. Kürt milliyetinin siyasal ve kültürel gelişmesi ileri boyutlara ulaşmıştır ve ilkel toplumun barbarlık aşamasında bulunan Türkler, böylesi bir feodal olgunluk aşamasında bulunan bu gelişmeyi tahrip etmişlerdir. Bu nedenle de, başlangıç aşamasındaki bu feodal uygarlığa karşı çatışmasında ilkel toplumun bu barbarlık düzeninin temsilcilerinin oynadığı rol gericiştir. Geri bir örgütlenişin ileri bir örgütlenişi, barbar bir örgütlenişin uygar bir örgütlenişi tahribi sözkonusudur bu dönemde. Bu savaş bir kaç yüzyılı kapsar. Birçok Türk beyliği, bu zor temelinde Kürdistan'da kendilerine alan açmak isterler. Atabeyler, Artukoğulları, Akkoyunlar, Karakoyunlular, Dulkadiroğulları vd. birçok Türk beyliği Kürdistan'a egemen olma savaşı yürütürler. Ancak ortaya çıkan durum, feodalizme henüz yeni yeni geçmekte olan, geri bir örgütlenme düzeyindeki Türk boylarının gelişmiş bir feodal uygarlığı temsil eden Kürtler içinde erimeleridir. Kısacası bu dönemde yeneler yenilirler.

Kürdistan'da tutunamayan Türkler, bir süre sonra Anadolu'ya doğru sürünürler. Orta Anadolu ve Ege adalarındaki Grek uygarlığına ve Karadeniz'deki Rum Pontus İmparatorluğuna saldırarak buralarda geliştirilmiş bulunan uygarlıkları tahrip ederler ve giderek yayılırlar. 16. yüzyılda Yavuz'un başa geçişiyle birlikte, gelişmekte olan Batı kapitalizmi karşısında artık gerici bir karektere bürünmeye başlayan İslamiyetin temsilciliğini devralarak bir kez daha tarihte gerici kılma ve koruma rolünü üstlenirler. Başlangıçta Kürdistan'da gerçekleştirdikleri

istila gericidir. Doğu'dan Batı'ya doğru yaptıkları tek şey talan ve uygarlıkları tahriptir. Başlangıçta barbar Türk saldırıları biçiminde ilerici feodal uygarlıklara karşı geliştirdikleri savaş, bu kez gelişen kapitalizm karşısında gerici bir karaktere bürünmüş olan İslam feodalizminin temsilciliğini üstlenme ve onu Doğu'dan Batı'ya doğru istilalarla yayma tarzında gerici bir biçime bürünür. Bu kez daha da usta yöntemlere başvuran Türk egemenleri, İdris-i Bitlisi gibi işbirlikçilerini de kullanarak geliştirdikleri politikalarla egemenlik savaşı yürütürler. Hemen belirtelim ki, Alpaslan'ın, İmparator Diyojen önderliğindeki Bizans ordularını bozguna uğrattığı 1071 yılındaki Malazgirt zaferinde 40 bin kişilik ordusunun 20 binini Kürtler teşkil etmektedir. Yani O, Kürtlere dayanarak Batı'nın kapılarını kendisine açmıştır. Aynı şekilde, Yavuz Sultan Selim, İslam-birliğini savunma adı altında Doğu'ya yöneldiğinde Çaldıran'da zafer kazanmasını sağlayanlar yine Kürt beylikleridir. Burada da Kürt işbirlikçilerine dayanılarak Doğu'da yayılma ve Türk egemenliğini güçlendirme olayı söz konusudur.

Kürdistan tarihinde bugüne kadar devam eden başaşağıya gidişin başlangıcı bu dönemlere dayanır. İdris-i Bitlisi'nin başını çektiği Kürt beyleri ve şeyhleri, Osmanlılara ajanlıkları ile daha sonraki gelişmeler üzerinde Kürdistan halkı aleyhine belirleyici rol oynarlar. Bunun sonucunda Türk egemenleri önemli bir tampon bölge olarak Kürdistan'a dayanarak Acem'i ve Arabistan'ı istila eder; Kürdistan halkının siyasal gelişmesini birkaç yüzyıl sürecek şekilde adım adım ve en barbarından en incesine kadar çeşitli yöntemlerle tüketirler. Birçok belgede de ortaya konulduğu gibi; Türk egemenleri ve sultanları Kürdistan'ın rolünü çok iyi kullanmışlardır. Birkaç yüzyıl boyunca Doğu'ya yaptıkları seferlerinde ve hatta Batı'ya yönelik olan birçoğunda Kürdistan'ı en önemli bir asker deposu olarak kullanmış, onun savaşçı potansiyelini kendi çıkarları uğruna seferber etmişlerdir. Çaldıran'da Şah İsmail'in şahsında Safevi İmparatorluğunun yenilgiye uğratılması ve Mercidabık ve Ridaniye'de Memlûkluların ortadan kaldırılmasının en önemli savaşçı gücü, tampon bir Kürdistan'dan derlenen Kürt aşiret ve beylik güçleridir. Bunlar, Osmanlı İmparatorluğunun Doğu'da ayakta kalmasının en önemli iç nedenini oluşturmuşlardır. Bu konumlarından dolayı beyliklerine iç otonomi hediye edilir. Yol açtığı olumsuzlukların etkileri günümüze kadar süregelen böylesi bir iç otonomi, Türklüğün bunca yıl Ortadoğu'da egemen olmasının en önemli nedenlerin-

den birisidir.

Osmanlı İmparatorluğunun yıkılmaya yüz tuttuğu dönemde Abdülhamit, Kürdistan politikasını yeniden gözden geçirir ve daha da geliştirir. Kürt devşirmelerden oluşturduğu Hamidiye Alayları vasıtasıyla Kürdistan halkının ve diğer halkların başkaldırılarını en kanlı bir şekilde ezerek varlığını güvenceye alır. Hamidiye Alayları vasıtasıyla Kürdistan halkı, Ermeni ulusal hareketine karşı kışkırtılır; Kürt ve Ermeni halkları birbirlerine kırdırılır. Bununla da kalınmaz, Kürtler, kendi içlerinde birbirlerine karşı kışkırtılır ve kendi isyan hareketleri bu çapulcu sürü tarafından acımasızca bastırılır. Bu politikalarla Osmanlı İmparatorluğunun elinde kalan en son ve en önemli toprak parçalarından olan Kürdistan, elde tutulmaya çalışılır. Abdülhamit'in, *"benim en akıllı politikalarımın birisi de bu Kürt politikası olmuştur"* demesi boşuna değildir. Aynı politikayı daha Abdülhamit başтайken, İttihat ve Terakki, daha sonra da onun usta bir kiliği olan kemalistler devralır ve sürdürürler. Bu temelde, 400 yıllık bir aradan sonra asırlık oyun yeniden sahneye konulur ve Doğu'da Kürtlere dayanılarak ulusal kurtuluş savaşı gerçekleştirilir.

1. Dünya Savaşı ardından emperyalizmin işgaline uğrayan Anadolu ve Kürdistan toprakları üzerinde yeni bir devlet kurma amacıyla yola çıkan M. Kemal, daha önceleri atalarının yaptığı gibi işe Kürdistan'dan başlar ve temel olarak oraya dayanır. Çeşitli vaatler ve "din kardeşliği" demagojisiyle işbirlikçi Kürt aşiret ileri gelenlerini yanına çekmeyi başarır. Böylece, Kürdistan halkı için bir dönüm noktasını teşkil edebilecek böylesi elverişli koşullarda bir kez daha halkımız, Türklüğün çıkarları uğruna alet edilir ve boynundaki kölelik zincirlerini kendi elleriyle sıkılaştırır. Kemalizmin, sırtına basarak devletini kurduğu ve iktidarını sağlamlaştırdığı halkımıza minnet borcunun karşılığı olarak verdiği şey, eşi görülmedik baskı, zulüm ve katliamlar olur. Kurtuluş savaşı başında verdiği vaatleri devletini kurduktan sonra "unut-tan" ve Kürt feodallerinin ellerindeki son haklarını da alarak onların nüfuzunu kırmak isteyen kemalistlere karşı feodaller bağımsızlık ve özgürlük isteyen halkımızı da kendi önderlikleri altında harekete geçirerek çeşitli ayaklanmalara girişirler. 1925'lerden başlayarak 1938'lere kadar, Ağrı, Palu-Genç-Hani, Der-sim isyanları gibi birçok isyan gerçekleştirilir. Ancak, feodal önderliğin gerici karakteri, kendi aralarındaki çekişmeleri bir yana iterek bir hareket bütünlüğü yaratamamaları, gelişkin bir örgütlenme ve savaş düzeyine ulaşmamaları gibi nedenlerle

isyanlar vahşice bastırılır. Kürdistan'ın dört bir tarafında gerçekleştirilen katliamlarda ve darağaçlarında isyanların liderleri ile halkımızdan binlerce kişi kadın-erkek, çocuk-yaşlı ayrımı yapılmaksızın katledilir.

Direnmelerin vahşice bastırılması ardından Kürdistan, TC'nin askeri işgaline uğrar. Ancak kemalistler, salt bununla yetinmezler. Onlar, Kürdistan'ın geçmiş statüsünü ne pahasına olursa olsun değiştirmeye, böyle bir ülke ve halkı tarihten silmeye kararlıdır. Bu amaçla "misak-ı milli" sınırları içine kattıkları Kürdistan'ı aynı zamanda ulusal yayılma alanı olarak da değerlendirip Kürdistan halkını özümsemeye tabi tutarlar. Bu politikalarının başarıya ulaşabilmesi için ön koşul olarak tüm direnen öğeleri imha etmeyi, şu veya bu yolla etkisiz kılmayı görerek katliam ve idamlardan kurtulmuş olan kesimleri sürgüne tabi tutar, Türkiye'nin çeşitli alanlarına dağıtarak eritmeyi hedeflerler. Bu zorunlu göçler sırasında sayısı altıyüzbine varan Kürdistanlı, açlıktan ve soğuktan ölür. Geriye kalanlar ise mecburi iskana tabi tutularak küçük birimlere ayrılır ve dört bir yana savrulurlar.

Sürgünden kurtulmuş olan çoğunluk için durum bundan daha farklı değildir. Tüm Kürdistan dış dünyadan koparılmış, yoğun bir baskı ve sömürü cenderesi içine sokulmuştur. Askeri işgalin gerçekleştirilmesi ardından TC, siyasi, ekonomik ve kültürel alanlardaki sömürgeciliğini tesis etmeye başlamış; halkımız için sonderece karanlık, baskı, zulüm ve acılarla dolu özümseme süreci başlamıştır. Her türlü hak ve özgürlükten mahrum bırakılmış, dili ve kültürü yasaklanmış, tüm gelenekleri ayaklar altında çönenmiştir. Türkleştirme politikasının başarı kazanması için, okul adı altında beyin yıkama ve kendi gerçekliğinden uzaklaştırma merkezleri yaygınca kurulmuş, yeni yetişen Kürdistanlı bebeler buralara doldurularak genç dimağları Kemalizmle zehirlenmiş ve birer Türk olarak yetiştirilmişlerdir. Halkımızın katili, insanlık ve uygarlık düşmanı kemalistler, "kurtarıcı", "uygarlık taşıyıcı" olarak beyinlere işlenmiş ve insanlarımızın kanlarını oluk oluk akıtan, yüzbinlerce bebeyi anasız, babasız, gelecekte umutsuz bırakan, köklerini kendi toprağından kopararak çürümeye terkeden bu katiller sürüsü, zehirlediği beyinlerde adeta kendisine minnettar olunması gerektiği fikrini uyandırmıştır. Bununla da kalmamış, onları kendi gerçek değerlerine, kültürlerine, tarihlerine ve ülkelerine yabancılaştırmış, böylece kendi egemenliğinin temellerini sağlamlaştırarak Kürdistan'ı sonsuza dek kendi otoritesi altında tutmayı hedeflemiştir.

Bir yeryüzü cenneti olan zengin ve verimli ülkemizde halkımız açlığa ve yoksulluğa mahkum edilir, ekme parası için diyar diyar süründürülürken; Türk sömürgecileri zengin yeraltı ve yerüstü kaynaklarımızı kendi kapitalizmlerinin hizmetine sunmuştur. Ve gelişme aşamasında en büyük özsuynunu buradan alırken bugün de bu çürümüş kapitalizmi zorla ayakta tutmak için hiç bir kısıntı bırakmaksızın değerlerimizi iliklerine dek sömürmekte, talan etmektedir. Bitkisel ve hayvansal gıda maddelerinin en büyük üreticisi olan halkımız, yiyecek kuru ekmeği dahi bulamamakta; Kürdistan'da kurulan barajlarla Türk ekonomisinin çarkları döndürülür, Türkiye'nin dört bir tarafı aydınlatılırken, Kürdistan halkı karanlıklar içinde yüzmektedir.

Bir halkı ulusal eritmeye tabi tutarak ortadan kaldıracılabilmek için herşeyden önce onun dilini, kültürünü, tarihini, gelenek ve göreneklerini ortadan kaldırmak gerektiğini bilen Türk sömürgecileri, geçmişten bu yana en çok bu değerlerimize saldırmakta, bunların yerine kendi değerlerini koymaya çalışmaktadır. Bu nedenle dilimizi konuşmak yasak ve bunun ihlal edilmesi halinde ağır cezalara çarptırılmak kaçınılmazdır. Kültür öğelerimizi yaşatmak, zenginleştirmek ve sahip çıkmak suçtur. Her alanda olduğu gibi bu alanda da birikmiş değerlerimiz bir yandan imha edilmeye çalışılırken, diğer yandan da Türk kültürünün geliştirilmesinde bir hammadde olarak kullanılmakta, gaspedilmektedir. Türkülerimiz, oyunlarımız, el sanatlarımız Türk değerleri olarak lanse edilmekte, halkımızın bunlara sahip çıkması ağır cezalarla engellenmeye çalışılırken, kendileri bu temelde kendi kültürlerini geliştirmeye çalışmaktadırlar.

Kürdistan'da toplumsal yapı tam bir kaosa çevrilmiştir. Halkımız bireylerine varıncaya dek bölünüp parçalanmış, birbirine düşürülmüştür. Her türlü öz değeri tahrip edilerek yerine çarpık değerler geçirilen, böylesi çarpık ve yabancı değer yargıları ve anlayışlarla çepeçevre sarılan insanlarımız son derece geri, çıkarlarının nerede olduğunu kestiremeyen, duyarsız ve sömürgecilerce aldatılmaya, kullanılmaya elverişli bir konuma sürüklenmişlerdir. Sömürgecilerce bilinçli olarak yaratılan böylesi çarpık bir yapı, sömürgeciliğin Kürdistan'da bugüne dek dilediği gibi at oynatmasının da temel etkenlerindendir. İnsanlarımız sömürgeci Kemalizmin tahribatları ile kendi öz varlığına karşı suç işler hale getirilerek, kendi kültürünü, dilini, milliyetini inkar ederek, sömürgeciliğin dili ile konuşmayı, onun çıkarlarını savunmayı büyüklük kabul etmiş ve bu durum, halkımızı yoko-

luşun eşiğine kadar getirmiştir. Sömürgeciler, bütün bu inkarcılığı derin bir kişiliksizleştirme politikasıyla içiçe yürütmüş, soylu değerlerden koparılan benzerliklere böylesi kişiliksizliğin egemen kılınması fazla zor da olmamıştır. Bunun sonucu olarak insanlarımız çağdaş ölçülerden çok çok geride, yetenekleri baskı ve zor altında köretilmiş, ufukları daraltılmış, edilgen, boyuneğmeye yatkın, kendi çıkarlarına sahip çıkma güç ve cesareti kırılmış insanlar haline getirilmiştir. İnsanlarımızın içine düşürüldüğü bu kabul edilemez ve insanlıkdışı durum, sömürgecilerin halkımıza karşı işledikleri en büyük ve affedilmez suçların başında gelir. Sömürgecilerin tüm suçlarının yolaçtığı yıkımın en somut ifadesidir Kürdistan insanının bugün içine düşürüldüğü durum.

Türk sömürgecilerinin halkımıza karşı işledikleri ağır suçların kendisini en çok ortaya koyduğu bir diğer alan, ekonomik ve sosyal yaşamdır. Sömürgeciliğin bilinçli olarak dayattığı geri bıraktırılmışlık, Kürdistan'da ekonomik gelişmeyi felce uğratmıştır. Sömürgeci kapitalizmin sonderece yıkıcı ve çarpık yansımaları bu alandaki sorunları daha da derinleştirmektedir. İşsizlik tüm toplumu hücrelerine dek sarsan boyutlardadır. Ellerindeki varlıklarına da çeşitli yöntemlerle el konulan insanlarımız yaşayabilmek için çeşitli Avrupa ve Ortadoğu ülkelerine savrulmakta, en ağır koşullarda yaşam kavgası yürütmektedirler. Aynı şekilde Türkiye'nin büyük şehirlerine akın ederek en tortu işlerde son derece düşük ücretlerle çalışmakta, bulabildikleri işler, çoğunlukla geçici ve mevsimlik işler olmaktadır. Böylece yılın bir mevsimi çalışarak elde ettikleri düşük gelirle bütün bir yıl ayakta kalmaya uğraşmaktadırlar. Bu koşullarda açlık, yoksulluk ve hastalık insanlarımızın adeta vazgeçilmez kaderi haline getirilmiş bulunmaktadır.

Çok geri bir sosyal yaşam içine hapsedilmiş bulunan insanlarımız, yaşam için gerekli en temel olanaklardan ve alt yapı hizmetlerinden bile yoksundurlar. Yol, su, elektrik, sağlık kurumları gibi hizmetlerden yararlanmayan insanlarımızın en yaygın sahip oldukları "hizmet"ler, okullar ve hapishanelerdir. Birincisi, beyinleri Kemalizm zehiri ile doldurulmuş has Türkler yetiştirmeye hizmet ederken, ikincisinin amacı ise, bu kurumlarda "terbiye edilemeyen" insanlarımızın "terbiye edilmesini" sağlamak, bu da olmazsa kafalarını ezmektir. Böylesi olumsuz koşullarda yaşamaya mahkum edilen insanlarımız, çağın her türlü nîmetinden yoksun olarak çok ilkel bir yaşam tarzına ve düzeyine sahiptirler.

Sömürgecilerin çeşitli yöntemlerle katlettikleri ya da birbirlerine kırdırdıkları insanlarımıza ek olarak her yıl binlerce insanımız doktorsuzluktan, ilaçsızlıktan, kötü yaşam koşullarından hayatını kaybetmektedir. Böylece sömürgeciliğin halkımıza dayattığı katliamlar bir de bu yolla yürütülmüş olmaktadır.

Her dönemde halkımızın bağımsızlık ve özgürlük umutlarının katili olan, onların en insani haklarını bile gaspederek dizginsiz bir baskı ve zulüm cenderesi içine hapseden ve çağdışı sömürgeciliğini ayakta tutmak için her türlü yöneme başvurmaktan çekinmeyen Türk sömürgecilerinin yüzlerindeki her türlü maskeyi bir yana iterek en barbar ve katliamcı yüzleriyle ortaya çıktıkları dönem faşist cunta sonrası dönem oldu. Varlıklarını sürdürebilmelerinin Kürdistan'ı egemenlikleri altında tutmalarına bağlı olduğunu çok iyi bilen sömürgeciler, geçmişten buyana halkımızın en küçük bir başkaldırısını dahi en acımasız yöntemlerle ezmiş ve tüm sömürgeci uygulamalarını da böylesi başkaldırıların bir daha ortaya çıkışına imkan bırakmayacak tarzda geliştirmişlerdir. Ancak her türlü çabaya rağmen halkımızın bağımsızlık ve özgürlük tutkusunu tamamen söndürmeyi başaramamışlardır. 1973'lerden başlayarak bu tutkunun yeniden alevlenmesi ve 1978'lerde PKK şahsında maddi bir güce dönüşmesi, Kürdistan'daki sömürgeci Türk varlığı için sonun başlangıcını ifade etmekteydi. Nitekim, TC'de bu gerçeği dehşetle farkederek başından beri bu oluşumu ezmeyi ve daha dalbudak salmadan imha etmeyi önüne en temel görevi olarak koydu. Bunu başarmak için de komplolardan silahlı saldırılara, baskı ve işkencelerden saptırma çabalarına kadar her türlü yöneme başvurmaktan çekinmedi. Fakat bütün dizginsiz saldırılara ve komplolara ve hatta sıkıyönetim ilan edilmesine rağmen ulusal kurtuluşçu hareketin gelişmesi ve kitleleri kucaklamasının önüne geçilemedi. Varlıklarını ciddi olarak tehlikeye sokan bu gelişmeler karşısında Türk sömürgecileri çareyi askeri bir darbe ile faşizme geçmekte ve ellerindeki son koz olan orduyu devreye sokmakta buldular.

Faşist cunta yönetimi altında geçen beş yılı aşkın sürede Kürdistan halkı, tarihinin en ağır baskı, işkence, zulüm ve katliamlarına maruz kaldı, dünya tarihinde eşi görülmemiş uygulamalarla yüzyüze geldi ve sömürgecilikle hesaplaşma yolunda önemli adımlar attı. Bu dönem hem sömürgeci barbarlığın ve hem de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin doruğa ulaştığı nihai bir hesaplaşma dönemini ifade eder. Faşist Türk

cuntası şahsında Türk egemenlerinin tüm suçları en üst boyutta açığa çıkmış ve halkımız, PKK şahsında tarihinin birikmiş hesaplarını sormaya ve kendisine karşı işlenen insanlık suçlarının failerinden intikam almaya başlamıştır.

İşbaşına gelişinin en temel nedenlerinden birisi, Hareketimizi imha etmek ve halkımızı sindirmek olan sömürgeci faşist cunta, daha ilk günden başlayarak tüm gücüyle Kürdistan'a yöneldi. Ülkemizi en ücra köşelerine varıncaya dek yeniden işgal etti. Gerçekleştirdiği sayısız operasyonda halktan binlerce kişiyi ve yüzlerce Parti kadro ve sempatizanını yakalayarak zindanlara doldurdu; yüzlerce kişiyi alçakça katletti. Adeta her evi, her okulu, her köy meydanını birer işkence tezgahı haline getirerek halkımızı, çocuk-yaşlı, kadın-erkek demeden akıllalmaz işkencelerden geçirdi. İnsanlarımızın en kutsal değerlerine, namuslarına varıncaya dek saldırdı, onurlarını rencide etti, inançlarıyla oynadı.

Halkımız üzerinde katmerli bir sömürü ve gasp politikası uyguladı. Aramalar sırasında varına-yoğuna el koydu; silah teslimi, orduya yardım adı altında haraca bağladı; tehdit ederek gözünü korkutarak, tutuklayıp işkenceye alarak rüşvet üzerine rüşvet dayattı; varını-yoğunu satmaya zorlandı; ağzındaki lokmaya varıncaya dek elinden alındı. Halkımızı işsizliğe ve yoksulluğa mahkum etti; hiçbir yerden geliri olmayan insanlarımız kuru ekmek dahi bulamaz duruma düştü; açlıktan ölüm olayları, intiharlar, cinayetler, günlük olaylar haline geldi. Ekmek parası bulamayan insanlarımız eskisinden çok daha fazla sayıda ve kitleler halinde sömürgeci ve emperyalist metropollere, Ortadoğu'ya akın ettiler. Topraklarından koparak yaban ellerde yaşam kavgası verdiler; en tortu işlerde kölece çalıştılar; iliklerine dek sömürüldüler. Yurtdışına bu akın, bizzat sömürgeciler tarafından körüklendi. Mücadelemize temel teşkil edebilecek alanlar, neredeyse insandan arındırılmaya, boşaltılmaya, Avrupalara taşırılmaya çalışıldı. Önemli bir potansiyel güç oluşturan gençlik bu politikadan özel olarak etkilendi; mücadeleden böylelikle koparılmaya çalışıldı. Gittiği alanlarda yozluk ve kişiliksizlik politikalarına maruz bırakılarak erimeye mahkum edildi.

Ülke içinde de insanlarımız topraklarından kopararak daha rahat denetim altında tutulabilecekleri ve eritilebilecekleri alanlarda mecburi iskana tabi tutuldular. Dağlık alanlardaki yerleşim alanları ve sınır bölgeleri insandan arındırılmaya çalışıldı. Elleri-ndeki tüm varlıklarını kaybeden bu insanlarımız gittikleri alanlarda

sefalete boğularak açlık, işsizlik ve olanaksızlıklar içine düştüler. Diğer taraftan birçok aile sürgün cezalarına çarptırıldı. Mücadeleye bağlılık duyan, çocukları veya yakınları devrimci olan aileler üzerindeki bu politika ile halkımız yıldırılmaya ve devrimci saflara katılma cesareti kırılmaya çalışıldı.

Devrimci gelişmeyi engelleme ve toplumumuzu tüketmenin bir yöntemi olarak sosyal yapının çığırından çıkarılması için türlü yollar denendi. Halkımızın her türlü geliştirici ve özünü koruyucu değerine pervasızca saldırılarak ve alabildiğine duyarsız, çürümüş bir yapı egemen kılınarak böylece toplum içten içe kokuşturulmaya çalışıldı. Ahlaksızlık, fuhuş, hırsızlık, içki, kumar ve uyuşturucu gibi alışkanlık ve hastalıklar bir salgın gibi yayılmaya ve özellikle toplumun dinamik kesimlerini oluşturan gençlik bu politikalar içinde düzenin bir uzantısı haline getirilmeye uğraşıldı. Yüzlerce yıllık sömürgeci egemenlik altında kişilik gelişimi sekteye uğratılmış olan insanlarımız bu son dönem uygulamaları ile iyice çığırından çıkarılıp kendisine ve topluma hiç bir yararı olmayan hastalıklı bireylere dönüştürülmeye çalışıldı ve belli kesimler üzerinde bu politika etkili de oldu.

Sömürgeciler, halkımıza karşı işledikleri ağır suçları bununla da sınırlı tutmadılar. Geçmişten beri halkımızı boyunduruk altında tutmada en çok yararlandıkları bir politika olan Kürdü Kürde kırdırma politikasını bu kez daha üst boyutlarda ve alçakça biçimlerde yürürlüğe koydular. Açlığa ve yoksulluğa mahkum ettikleri birçok insanımızı bu konumlarını kullanarak ve bunu baskı, zor ve tehditle de birleştirerek ajanlaştırdılar. Kendi öz benliğine ihanet eder konuma getirdiler ve suçlarına ortak ettiler. "Köy korucuları" adı altında yeni Hamidiye Alayları örgütleme işine girişerek, ulusal kurtuluş mücadelemizi bir kez daha bizzat kendi insanlarımızı kullanarak bastırma çabasına girdiler. Direnen insanlarımızı teslim almak ve amaçlarına hizmet ettirmek için yakınlarını satın alma ve ajanlaştırma yoluna başvurdular, bunu gerçekleştirmek için ise akla gelebilecek her türlü yöntemi kullandılar.

Yine bu süreçte tarihin en ağır suçlarına cezaevlerinde tanık olundu. Halkımızın en yiğit evlatları, önderleri dolduruldukları cezaevlerinde insan aklının alamayacağı kadar vahşi ve insanlık dışı baskı ve işkence yöntemlerine maruz kaldılar. Asılarak, boğularak ve yakılarak katledildiler. En kutsal varlıklarına, Kürdistan halkı ve öncüsüne ihanet etmeye zorlandılar. Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz, tutuklu yoldaşlarımız şahsında imha, Partimiz

tasfiye edilmeye çalışıldı. Düşman bu alanları her ne pahasına olursa olsun Kürdistan davasının bir daha canlanmamak üzere tarihe gömüldüğü alanlara dönüştürmeye kararlıydı. Bu nedenle direnişe dizginsiz bir vahşetle saldırdı. Yoldaşlarımızın direnen iradelerine diz çöktürmek ve lanetli ihaneti bir kez daha Kürdistan tarihine egemen kılmak için onları en ağır işkencelerden geçirdi; aç, susuz, uykusuz bıraktı; en temel haklarını bile ellerinden aldı. Ama bir deri bir kemik de kalmış olsalar, baştan ayağa inanç, kararlılık ve direnç kesilen o yüce insanları teslim almayı, mücadelemizi ezmeyi başaramadı. Tüm dünyada ismi Hitler'in toplama kampları ve Saygon zindanları ile birlikte anılan Diyarbakır zindanı, halkımızın tarihinin şerefle yeniden yazıldığı bir direnme kalesine dönüştürüldü.

Sömürgeciler, tutuklu yoldaşlarımız şahsında mücadelemizi yargılama ve mahkum etme çabalarını sömürgeci mahkemelerde de sürdürdüler. Kürt halkının varlığını, haklarını, mücadelemizin haklılığını tartışmaya açmak istediler. Ancak yoldaşlarımız, sömürgecilerin bu oyunlarını da boşa çıkarmayı başardılar. Her türlü savunma araçlarından yoksun ve fiziki olarak yıpranmış olmalarına rağmen sonuna kadar kesin bir kararlılık ve bilinçle direndiler. Halkımızın varlığının, mücadelemizin haklılığının tartışılmasına izin vermediler. Sömürgeci mahkemeleri, sömürgeciliğin yargılandığı, tüm suçlarının birbir ortaya döküldüğü ve sömürgeci Türk devletinin tarihi olarak mahkum edildiği alanlar haline getirdiler. Yoldaşlarımız, tarihin kendileri hakkındaki yargısının beraat olduğunu ifade ederek kendileri için hazırlanmış olan sanık sandalyesine gerçek suçluyu, TC'yi oturtular ve kendisinden hesap sordular. Evet, Diyarbakır mahkemelerinde tarihin en büyük yanlışlıklarından birinin düzeltilmesi ve herkesin yerli yerine oturtulması olayı yaşandı. O güne kadar tüm suçların sahibi olan ama yargılama hakkını kendisinde gören, sürekli hesap soran çağdışı sömürgeciliğin, bir kez daha çağdaş ve haklı olanı yargılamasına izin verilmedi. Aksine o, hesap vermek zorunda bırakıldı ve gerekli cezaya çarptırıldı.

Başlangıçta da belirttiğimiz gibi, Türklüğün bugüne kadar varlığını koruyup geliştirerek gelmesinde esas pay Kürtlerindir. Onlar her dönemde halkımızın sırtına basarak, çeşitli entrikalarla onu kendi amaçlarına alet ettiler. 1071'de Alpaslan, 1500'lerde Yavuz Sultan Selim, 1900'lerde ise Mustafa Kemal, Kürtlere dayanarak, en çok tehlikede ve yaşayamayacak dönemlerde olmalarına karşılık, Türklüğe atılım yaptırıldılar. Birincisinde, Anado-

lu'nun kapıları açıldı kendilerine; ikincisinde, Doğu'nun kapıları açıldı ve bu temelde tüm Batı'ya hükmedildi; üçüncüsünde ise, Mustafa Kemal, Doğu'ya dayanarak Türklüğü kurtardı ve bir daha çıkmamacasına Anadolu'nun hakimi yaptı. Görüldüğü gibi, Türklük, ancak Kürtlerin sayesinde varlığını koruyabilmiş ve gelişebilmiştir. Bunu gerçekleştirmek için Kürtler üzerinde uygulamaya koyduğu politikalar ise, sonderece gerici ve tehlikelidir. Bu politikalar kendileri için bir çıkış noktası olmuştur ama, Kürt halkının da yıkımını getirmiştir.

Bu gerçekler, tüm olumsuz sonuçları gözler önündeyken, insan, Türk ve Kürt halklarının tarihsel işbirliği üzerine çeşitli güçlerce ortaya atılan iddiaların demagojik niteliğini görmeden edemiyor. Elbet te ki, Türk halkıyla omuz omuza devrimci mücadeleyi yükseltmek, birbirinin çıkarlarını kollamak çok soylu ve görkemli bir olay ama, tarihte Türk ve Kürt egemenlerinin gerçekleştirdikleri gerici işbirliklerini bu ad altında yüceltmek açık ki, kabul edilemez. Kimin lehine olmuştur bu işbirlikleri? Hangi milliyet, hangi dil, hangi kültür ve hangi ülke lehine olmuştur? Ne pahasına gerçekleşmiş ve hangi sonuçlara yolaçmıştır? Bu politikaların ürünü olarak bugün karşımızda bir Kürdistan gerçekliği var; çağdaş gelişmelerin dışına itilmiş, geri bırakılmış ve imhanın eşliğindeki bir ülke gerçekliği bu. Bu konuma düşürülen ülke, din kitaplarında "cennet" olarak adı geçen, dünyanın en eski ülkesi, uygarlığın beşiği olan iki nehir arası verimli ülke, insanlığın ilk tohumları toprağa serptiği, ilk hayvanları evcilleştirdiği ülke olan Kürdistan. Eğer tarihte en eski bir ülkeden ve onun üzerinde yaşayan en eski bir halktan sözedilecekse akla gelecek ilk isimlerdendir Kürdistan ve Kürt halkı. Ama günümüzde bu ülke en acımasız talanlar ve tahribatlarla viraneye çevrilmiş; üzerinde yaşayan halk ise, salt ulus olmaktan çıkarılmak tehlikesiyle değil, aynı zamanda tarihten silinmekle de yüzyüze bırakılmış durumda. Evet, geçmişten bugüne Kürdistan tarihinin kısa bir hikayesi bu. Bu hikayede Türklüğün payı sonderece belirgin. Türk hakimiyeti daha Alpaslanlardan, Selçuklu beylerinden beri tahripkar bir tarzda yönelmiştir Kürdistan'a. Ülkemizin uygarlık aşamalarını ezerek, bu ezme temelinde hain bir işbirlikçi tabaka oluşturarak ve bunlara dayanıp kendi milli ve toplumsal gelişmesini güçlendirerek bugüne gelmiş ve bütün bunlara da halkımızın ve ülkemizin adını dahi bir cezalandırma ögesi haline getirerek karşılık vermiştir. Kürt halkı ve Kürdistan, Türklüğün dayandığı birer kale olmuştur ama, bugün bu kaleler, viran edilip

mezarlara çevrilmiş bir ülke ve bu mezarlıklara gömülmüş bir halktan ibarettir. Bu halkın dili yasaklanmış, kültürü yok edilmekle karşı karşıya getirilmiştir. Ülkenin ekonomisi talan, toprakları paramparça edilmiştir. İnsanları işsiz, yoksul, hastalıklı bir halde ve hiç bir halkın olmadığı toplumsal bir kaos içinde yaşamaktadırlar. Ulusal kimlik önemli oranda yokedilmiş, toplumsal çözülüş had safhaya ulaşmış bulunmakta ve kişiliksizlik bireyleri pençesine almakta sınır tanımamaktadır.

Evet, halkımızı ve ülkemizi bu duruma düşürenlerden hesap sorulmalıdır diyoruz. Bu suçların sahiplerinin bir kez daha tarihi tersyüz edip dünya halklarını yanıltmasına izin verilmemelidir. Suçların gerçek sahiplerinin mazlumlara yargılaması kabul edilmemeli, herkes gerçek yerine oturtulmalıdır. Gerçekler tüm açıklığıyla gözler önüne serilmeli, hiçbir yanılgıya yer verilmemelidir. Tarihimizin ve günümüzün üzerindeki karanlık perde sökülüp atılmalı, herşey tüm gerçekliğiyle açıklığa kavuşturulmalıdır.

Gösterilmelidir ki, halkımızı bölücülük ve yıkıcılıkla suçlayanlar, gerçek bölücü ve yıkıcılarıdır. Ülkemizin bölünüp parçalanmasının ve yıkıma uğratılmasının hesabını vereceklerdir.

Partimizi, terörizmle suçlayanlar, devlet terörünü en uç noktaya çıkararak halkımızı katleden, işkence uygulayan, sınırlarda, dağlarda ve zindanlarda kurşuna dikenlerdir. Döktükleri kanların hesabı misliyle sorulacaktır.

Partimizi, insanları göçe zorlamakla, aileleri bölüp parçalamakla suçlayanlar, yüzyıllardır halkımızı mecburi iskanlar, sürgünler ve göçlerle yerinden, yurdundan koparan; insanlarımızı ekmek parası için diyar diyar süründüren ve bu gibi nedenlerle toplumu, aileleri dağıtanlardır. Bunlar, yaptıklarının cezasını mutlaka çekeceklerdir.

Partimizi, insanların beynini çelmekle, onları ruhsuzlaştırmakla, kişiliklerini ellerinden almakla suçlayanlar, insanlarımızı tüm değerinden, dillerinden, kültürlerinden ve tarihlerinden kopararak köksüz ağaçlar gibi çürümeye terkeden; her türlü ahlaksızlık ve kişiliksizliği dayatan; kendisine ve toplumuna yararı olmayan birer zavallı konumuna düşürenlerdir. İnsanlarımıza karşı işledikleri bu korkunç suçun hesabı da korkunç olacak, halkımız kendilerini böylesine insanlıktan ve çağdan koparanlardan intikamını alacaktır.

Partimizi, "devlete ve millete ihanet"le suçlayanlar, insanları, "suçlarına" ortak ettiğini ileri sürenler, ellerine silah vererek "kar-

deşi kardeşe kırdırttığını" söyleyenler, halkımızın bağrında iha-
net tohumunu ekerek, insanlarımızı kendi kendisine karşı suç
işler hale getiren, onlara ajanlığı ve milisliği dayatarak silahlan-
dırıp mazlum halkımızın üzerine salanlardır. O silahlar, ergeç ters
tepip gerçek suçluların alnında patlayacaktır. Binbir türlü ent-
rikayla aldatılan ve kendi çıkarlarına savaş açar hale getirilen
insanlarımız, uyanacak ve çıkarlarına sahip çıkmayı bilecek-
lerdir.

Partimizi, cezaevleri kurup, insanları tutuklamakla, işkence
yapmakla ve öldürmekle suçlayanlar, "halk mahkemeleri" kura-
rak "suçsuz" insanları yargılayıp cezalandırdığını söyleyenler,
tüm ölkemizi zindana çeviren ve cezaevleri ile donatarak halkı-
mızı yediden yetmişe işkenceden geçiren, tutuklayan, idam
üzerine idam yağdıranlardır. Kurdukları sahte mahkemelerde
halkımızın bağımsızlık ve özgürlük umutlarını onun en değerli
temsilcileri şahsında yargılayıp mahkum etmeye çalışanlardır.
Halkımız için kurdukları cezaevleri başlarına yıkılacak, idam seh-
pasının yağlı ipi kendi boyunlarına geçirilecektir. Hiçbir güç
onları bu hesabı vermekten kurtaramayacaktır.

Partimizi ve önderlerimizi, "cellat"lıkla, "despot"luk, "kana
susamış"lıkla vb. suçlayanlar, bu sıfatları yüzyıllardır alınlarında
bir kara leke gibi taşıyanlardır. Evet, yukarıda verdiğimiz örnekler,
daha da çoğaltılabilir. Ancak bu belirtilen birkaç örnek bile, Türk
egemenlerinin sahtekarlıklarını ve suçlarını nasıl tersyüz ettikle-
rini, kendi sıfatlarını ve uygulamalarını nasıl halkımıza ve Parti-
mize malettiklerini ve dolayısıyla suçlu olanın, hesap vermek
zorunda olanın kimler olduğunu açıklıkla ortaya koymaktadır.
Bugüne kadar türlü yöntemlerle göz boyayıp, suçlarını gizleyen-
ler artık bunu başaramayacak, hesap vermekten kaçamaya-
caklardır.

Partimiz PKK, tarihi yargılamasını başlatmıştır. Gerçek suçlu,
bugüne kadar yargı masasında oturan suçlu, şimdi artık gerçek
yerine, sanık sandalyesine oturtulmuştur. Yargı masasında ise,
bugüne kadar suçlanan, yargılanan, mahkum edilen ve cezalan-
dırılan halkımız ve Partimiz vardır ve hesap sormaktadır. Partimiz
önderleri, Diyarbakır zindanları ve mahkemelerinde bu gerçeği
en görkemli tarzda ortaya koydular ve bizlere ışık tutmaktadırlar.
Onlar halkımızın ve Partimizin sömürgecilerce yargılanamayaca-
đını, aksine onların sömürgecileri yargılama hakkına ve gücüne
sahip olduklarını gösterdiler. Bu gerçek, bundan sonra tarihi-
mize yön veren biricik gerçek olacaktır. Hiçbir güç artık halkımızı,

Partimizi ve davamızı yargılayamayacaktır. Suçlarını örtbas edemeyecek, hesap vermekten kaçamayacaklardır.

3- Tasfiyeci-Provokatör Şefler Devrimci Harekete Karşı Suç İşlemektedirler

Günümüz Kürdistan'ında sınıflardan, bunların temsilcilerinden ve çeşitli politik güçlerden bahsedilirken, onların özgün gerçeklikleri doğru kavranmalı ve ortaya doğru konulmalıdır. Kürt egemenleri ve temsilcileri, geçmişte, önce İttihat-Terakki, Kemalizm; daha sonra çeşitli Türk partileri, AP, CHP, günümüzde Kenan Evren'in sağ ve solu, MDP'si, ANAP'ı, SHP'si ve DSP'si içinde, onlara sınırsız uşaklık, teslimiyet ve işbirlikçilik temelinde yaşam bulmaya ve varlıklarını sürdürmeye çalışmışlardır. Bu olgu, tarihten günümüze kadar olumsuzluğu ve tahribatları giderek artan bir biçimde, adeta bir kader gibi süregelen ve günümüzde çok iğrenç boyutlara ulaşmıştır. Günümüzde bunlar, ömürlerini bir gün daha uzatmak uğrunda, Ulusal Kurtuluş Hareketimiz şahsında, halkımız üzerinde her türlü baskı ve kırımın gerçekleştirilmesi için sömürgecilerden bile daha azgın bir tutum içinde bulunmaktadır. Başını Kamuran İnan'ın çektiği bu güruh, bu konuda akıl almaz çabalar sarfetmekte, herkesin gözünün içine baka baka, hergün, her saat suç işlemeye devam etmektedir. Türk faşist-sömürgeciliği adına, gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi denetleyen, bu mücadelenin gelişimini durdurmak, onu içerden hançerlemek için çareler düşünen, planlar yapan, öneriler sunup, uygulanması için dayatıcı olan daha çok bunlardır. Çok iyi bilindiği gibi, TC'nin kapısında en aşağılık kapıkulları olmaktan öte bir anlamları olmayan bunlar, Kürdistan'da gelişen ulusal direniş karşısında, TC nezdinde, birdenbire işe yarar olduklarını anlayınca bir anda kendi silik, uşaklık konumlarını unutarak rejimin sahiplerine akıl vermeye, ona danışmanlık yapmaya başladılar. Kamuran İnan, *"bizim niye bir CIA'mız yok, mevcut güvenlik güçleriyle terörizmin üstesinden gelinemez"*, *"Amerika ve İsrail, terörizmi bastırmakta nasıl uçak indiriyor ve baskınlar yapıyorsa, biz de yapmalıyız"* diye akıl verirken, kendisine *"Apo'yu nasıl teslim alalım"* dendiğinde ise, *"devletimiz en iyisini bilir, başka devletlerin yaptığından daha iyisini yapabilir"* demektedir. Bu uluslararası kışkırtıcı-ajan, bu ruhu beş metelik etmez, millete ve insanlığa düşman döküntü,

işte günümüz Kürdistan'ının yüzkarası bu işbirlikçi güruhun temsilcisidir.

Kürt işbirlikçi güruhunun bu denli iğrenç bir tablo sergilemesinin, işbirliğine soyunduğu TC ve uluslararası emperyalist güçlerin günümüzdeki konumlarına ve bunların temsil ettiği gerçeğe de yakından bağlı olduğu açıktır. Uşaklık ettikleri güçlerden TC, tarihin en barbar bir egemenlik sistemi ve günümüzün örnek gösterilen en tehlikeli askeri-faşist bir rejimidir. Yine, hizmetinde bulundukları emperyalist güçler, en önde de ABD emperyalistleri, artık insanlığa verecekleri hiçbir şeyleri kalmadığı gibi, onun gelişimi önünde engel teşkil eden, halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerini her türlü yonteme başvurarak engellemeye çalışan bir sistemin temsilcileridir. Bunlar, elele vererek günümüzde Türkiye ve Kürdistan halklarını kasıp kavurmaktadırlar. Ekonomiden siyasete, ahlaktan kültüre kadar heralanda bu halklarla görülmemiş bir biçimde oynamaktadırlar. Bu karşı-devrimci güruhun halklarımıza dayattığı sömürü politikası günümüzde dünyanın en geri halklarına bile uygulanamamaktadır. Ardı arkası kesilmeyen zamlarla bu halklar adeta nefes alamaz hale getirildikleri halde, "dünyada bizim halkımız kadar uysal halk yoktur" denilerek kendileriyle bir de alay edilmektedir. Günümüz dünyasında, askeri-faşist yönetimler de içinde olmak üzere, mevcut hangi egemenlik sistemi olursa olsun, hiçbirinin artık bağımsızlık ve özgürlük bilinci, giderek mücadelesi ileri boyutlara varmış olan dünya halklarına bu denli bir pervasızlığı ve çılginca politikaları dayatmaya güçleri yoktur. Faşist TC'nin uygulamalarının onda birini dahi sergileme gücünde olmayan Filipinler, G. Afrika, Pakistan, Bangladeş, El Salvador ve hatta Tunus'taki yönetime karşı bile devrimci-demokratik halk muhalefeti direnişini alabildiğine geliştirmiş, bu yönetimleri yıkılışın eşliğine kadar getirmiştir.

Ancak, Türkiye'de yaşanan gerçeğin bunun çok dışında olduğu açıktır. Türk sömürgeci-faşist rejimin geliştirdiği ve giderek çılginlığa dek vardığı baskı ve sömürü uygulamalarına rağmen, anılmaya değer bir direnişin sergilenemediği ortadadır. Kitlelerin Türkiye'de içine sürüklendiği bu şaşkınlık ve kararsızlığın ya da onların rejimin uygulamalarına karşı duyduğu kin ve öfkenin örgütlü bir direnişe dönüştürülememesinin esas sorumlusunun onlara önderlik etme iddiasıyla ortaya çıkmış olan güçler olduğu da açıktır. Bu güçler, günümüzde üstlenmiş bulundukları sorumluluklar ve iddialarını bir kenara iterek, "Filipin

demokrasisi" bile denemeyecek türden en soysuz ve en sahte bir "demokrasi" için Evren'in solunda yer almak amacıyla birbirleriyle adeta yarışmaya başlamışlardır. Rejimin sahiplerini "pişmanlık" ve "af" yasaları konusunda harekete geçiren ve umut beslemelerine yolaçan, sözkonusu "sol"un içinde bulunduğu bu durumdur. Bu "sol", askeri-faşist cuntanın halklarımıza ve onun en değerli evlatları olan devrimcilere reva gördüğü tüm ekonomik ve siyasi terör uygulamalarına rağmen, düzene yönelmek bir yana, buna karşı gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini hedef almakta, "PKK'nin eylemleri Özal'lı ya da DYP, SODEP ve DSP'li demokrasi içinde yer almamızı engelliyor" diyecek kadar alçaklaşmaktadır.

Evet, tarihte ve günümüzde sol maskeli bir çok uzlaşmacı eğilimden sözedilebilir. Bu yönlü çabalara açık ki, ilk defa tanık olunmuyor. Ama hemen belirtmek gerekir ki, bu eğilimlerin babası sayılan Bernstein'den, tanınmış birçok yerli meşhur işbirlikçiye kadar, bunların hiçbirisi günümüzdeki tasfiyeci sol'un şefleri kadar düşmüş değildirler. Bunlar öylesine şekilsizleşmiş, öylesine ruhsuzlaşmış ve soysuzlaşmışlardır ki, bukalemun misali girdikleri ortamın rengine bürünmeleri, bunu yansıtmaları kendileri için adeta bir yaşam biçimi haline gelmiştir. Avrupa'dakiler, genel olarak Avrupalı da değil, tek tek kaldıkları ülkelerin politikalarının basit bir aracı haline gelmekte; Almanya'dakiler Hans amcalarına, İsveç'tekiler Erikson büyüklerine benzemeye çalışmaktadırlar. Gerçekleri bu olmasına rağmen bunlar, nasıl bir ajanlık yaptıklarının farkına varamayacak kadar da sefildirler. Yoldaşları zindanlarda çürür, yüzlerce insan işkence tezgahlarından geçirilir, sakatlanıp öldürülürken, bunlar, 5-10 yıldır Avrupa ya da başka yurtdışı alanlarda sağa sola postu sermiş olmanın ne anlama geldiğini düşünmeyecek, bunun hesabını bile yapmayacak kadar alılaşmış ve soysuzlaşmışlardır. Mevcut durumları bu iken, bu "sol"un temsilcileri ne yaman küçük-burjuva kurnazları olduklarını, tam bir arlanmazlık örneği de olsa, sergilemekten geri durmamaktadırlar. Bugüne ve geleceğe yönelik perspektifleri, önemli oranda kurulu düzenin temsilcileri Demireller, Ecevitler ve onların çanak yalayıcıları durumundaki Söylemezoğulları, Cindoruklar, Gürkanlar, İnönüler vb. tarafından çizilen bu sözde "sol"un temsilcileri mücadele kaçkını konularına bakmadan; yani bütün mücadelesizliklerine rağmen, Demireller ve Ecevitler kadar bile bir faaliyet ve varlık göstermeden, uzaktan gazel okumalarla SODEP (şimdinin SHP'si) ve

DSP'yi ele geçirmenin hesaplarını yapmakta, ya da bunlar içinde yer alarak "demokrasi"nin bir çeşnisi, bir tamamlayıcısı olmaya çalışmaktadırlar. Bunlar, bu sahtekarlıklarını sadece Türkiye halkına yutturma çabasıyla kalmamakta; görülmemiş suçların işlendiği Kürdistan halkına da yansıtmaya, maletmeye çalışmaktadırlar.

Kürdistan halkı ve onun öncü örgütü bugün, Ulusal Kurtuluş Mücadelesini, sağdan ve soldan adeta bir sağanak halinde yağdırılan saldırılar, engellemeler ve yoğun karşı-propaganda faaliyetleri altında sürdürmektedir. Bunda tasfiyeci sol, mücadele kaçkını hainler ve her türden işbirlikçi eğilimlerin özel bir rol oynadığını belirtmek gerekir. Bugün artık sömürgeciliğin, çeşitli resmi ve gayri-resmi basın-yayın organlarında kendilerinden açıkça bahsedilen "Genç Kemalistler Örgütü", PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine dayatılan ve işte, bu nitelikleri belirtilen "sol"dan devşirilmiş bir örgüttür. Bu örgütün başını, bir zamanlar PKK içinde yer almış hainler çekse de, ona ruh, kan ve can veren işte bu "sol"dur. Ve bu örgüt sadece PKK'ye karşı olmakla sınırlı değil; bugün devrimci demokratik hareketi her alanda temsil ettiği için esas olarak PKK'ye karşı olsa da, genelde her türlü devrimci-demokratik gelişimi engellemek ve imha etmek üzere oluşturulmuştur.

Devrimci harekete küfür temelinde yaşam arayan "sol"un varacağı noktayı en iyi bir biçimde dışa vuran bir oluşum olan "Genç Kemalistler Örgütü", bu "sol"un içinde saklı tuttuğu gerici özü anlamak konusunda ibret verici bir örnektir. Kontr-gerilla yöntemleriyle oluşturulan, Kürdistan halkına, PKK'ye ve onun şanlı direnişine musallat edilen bu örgütün, artık her alanda somutlaşmış bulunan eylemleriyle ve belgeleriyle açıkça ifade edilen, PKK'ye ve önderlik ettiği mücadeleye, direnişe yönelik değerlendirmeleri, amaçları ve tutumlarıyla tasfiyeci solun, "sol" kılıflar altında da olsa Hareketimize yönelik değerlendirme, amaç ve tutumları arasında su götürmez bir paralellik, daha da ötesi birbirini destekleyen bir aynılık söz konusudur. Bu gerçeği hiç kimse inkar edemez. "Genç Kemalistler Örgütü" mensupları, Şahinler-Yıldırımlar vb'lerinin Milliyet ve Tercüman'da çeşitli adlar altında tefrika edilen iddiaları, amaçları ve talimatları ile Semir-Süleyman çetesinin çeşitli yazılarda dile getirdikleri iddialar ve yaptıkları çağrılar, yine tasfiyeci sol'un her yolla yürüttüğü karşı-propaganda faaliyetlerinde öne sürdükleri yalan, demagoji ve çarpıtmalar adeta aynı merkezden çıkmış ve aynı kişi tara-

findan kaleme alınmış gibidir. Bu artık hem PKK, hem Kürdistan ve Türkiye halkları ve hem de namuslu ve onurlu her yurtsever, demokrat ve devrimci tarafından son derece anlaşılır bir husustur; tarihi ve güncel dayanakları olan, bilinen bir geçmişe sahip bir olumsuzluk ve hatta sürekli kanayan bir yara da olsa, artık tarafımızdan tanınan bir gerçekliktir. Günümüzde yaşananlar tarihtekini, tarihte yaşananlar günümüzde yaşananları hem tanımlar ve hem de tamamlar niteliktedir. 1900'lerin başlarında Abdülhamit politikasını devralan İttihat-Terakki'nin örgüt ustası Talat Paşa'nın, bir anlamda "Hamidiye Alayları"nın günün koşullarına uyarlanması demek olan, eskinin aşiret reisleri yerine işbirlikçilik için "modern kılıklı bir Kürt" arayışı içinde olması, böyle bir kesimin oluşturulmasında pilot bölge olarak seçilen Diyarbakır'da, işbirlikçi yapıdan gelen ve başlangıçta böylesi bir temelde Kürtçülük de yapan Ziya Gökalp'ın bulunması, hem kendinden önceki ve hem de sonraki benzer nitelikteki gelişmeleri önemli oranda aydınlatan bir örnektir. Ziya, arandığı gibi, işbirlikçi türde modern sayılabilecek, yine bu türde aydın denebilecek biridir. Ve ruhu İdris-i Bitlisi'ye taş çıkartacak kadar böylesi bir işe uygundur. İttihat-Terakki aradığı tipe ulaştıncı onu, "Kürtçü" geçmişine bakmadan ya da bunun inkarı temelinde daha öldürücü sonuçlara ulaşabilmek için, "Türkçülüğün" ideologu yapar. Hatta daha ileri bir deyimle tanımlamak gerekirse, ona "Türk milliyetçiliğinin babası" rolünü oynatır ve böylece Ziya kendisine uzanan İttihat-Terakki'nin elini tutmakla silik bir Kürtçülükten azgın şöven bir Türkçülüğe bilinen geçişini yapmış olur. İttihat-Terakki'nin Ziya Gökalp'ın şahsında ne yaman bir oyun oynadığı açıktır. Bu kişilikte Kürtlük, en alçak bir biçimde inkar edilirken, Türklüğe en iyi biçimde hizmet sunabilecek bir tip yaratılarak adeta bir taşla iki kuş vurulmak istenmiştir.

İşte bu rol, şimdi Şahinlere oynattırılmaya çalışılmaktadır. Aşağıda uzun bir alıntıyla da olsa sunduğumuz, başını Şahin Dönmez'in çektiği "Genç Kemalistler" grubunun 7. Kolordu Komutanlığına gönderdikleri itirafnamesinin içeriği, bunların Ziya Gökalpler ve İdris-i Bitlisileri bile geride bırakacak kadar lanetli ve tehlikeli olduklarını gözler önüne sermektedir. Yurtsever halkımız ve PKK'nin direnen önder kadro ve savaşçıları için tam bir mezbahaneye çevrilen Diyarbakır zindanlarını "okul", bunun sorumlularını ise "okul müdürleri" diye nitelendiren bu alçaklar grubu, yapılarını, mücadele karşısındaki konumlarını, amaç, niyet ve istemlerini şöyle ortaya koymaktadırlar.

"7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Okul Müdür-
lüğüne

Diyarbakır

Değerli Komutanlarımıza;

Malumunuz olduğu gibi, halen 7. Kolordu Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Okulundaki 34. koğuşta öğrenci bulunmaktayız...

...PKK'nin Doğu ve Güney-Doğu Anadolu'da, Kürdistan ve Kürt milletinin varlığına ilişkin tesbitine gelince, her ne kadar geçmiş tarihimizde Türkiye'yi parçalamak ve güçsüz duruma düşürmek isteyen dış güçler, gerçeğe aykırı ve haklı temele dayanmayan isyanlarla böyle bir sorunu directmek istemişlerse de, bizzat bu bölge halkından ve devletten gereken cevabı aldılar. TC sınırları içinde yaşayan ve vatandaşlık bağları olan tüm fertler, Anadolu'da büyük uygarlıklar kuran ve günümüze dek gelişen Türk ulusal değer yargıları içinde bütünleşmiş ve kaynaşmış, bir Türk milleti geçiği yaratılmıştır.

12 Eylül yönetiminin, gerek ülke genelinde, gerekse tutukevlerinde bulunan insanların yaşamlarına belli bir düzen verme gayretlerinde iyi niyetli bir düşüncenin içinde olduğunun bilincindeyiz. Bizi, şu anda burada yöneten komutanlarımız düşünce ve davranışlarıyla tam bir ATATÜRK'çü öğretmendirler. Başından beri tüm gayretlerinin temelinde, kaybedilmiş gözü ile bakılan biz gençleri yeniden topluma kazandırmanın amaçlanmakta olduğunun bilincindeyiz. Geçte olsa, amaçlanan bu hedef doğrultusunda kendimizi geçmiş düşüncelerden arındırmış bir yaşam ve düşünce içine girmiş bulunmaktayız. Belirlediğiniz problem ve sorunların kaynağının Kürt sorunu şeklinde ileri sürülen bir temelden kaynaklanmadığını belirtmek isteriz.

Avrupa ülkelerinin ve refaha ulaşmış diğer ülkelerin bugünkü refaha, 18. yy'dan itibaren başlattıkları mücadele sonucu, vardıklarını belirtmekte yarar var. Oysa Türkiye çağdaş uygarlık düzeyine ulaşma mücadelesine her ne kadar 19. yy'ın sonlarında başladıysa da başarılı olmadı. Ancak ATATÜRK'ün önderliğinde Türk milleti kanı ve canı pahasına girmiş olduğu ve zaferle sonuçlandırdığı kurtuluş savaşı ile çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmanın yolunu açtı. ATATÜRK ilke ve inkılapları ışığında ekonomik, sosyal ve kültürel alanlarda az zamanda büyük işler başarıldı. Fakat bugün Türkiye'nin Avrupa ülkelerinin ulaştığı refah düzeyine kısa zamanda kavuşması mümkün değildir. Türkiye'nin bugün gelişmekte olan bir ülkenin sancılarını çekmekte olması doğaldır. Bu

vesile ile ülkemizin ekonomik, kültürel ve sosyal sorunlarının Avrupa ülkelerine kıyasla ileri bir düzeyde olması doğal ve kaçınılmazdır. Ülkemizde, belirttiğimiz, varolan bu tip sorunların asıl nedeni Türkiye Cumhuriyetinin genç oluşudur. Avrupa ülkelerinden hemen hemen bin asır sonra çağdaş uygarlık düzeyine ulaşma sürecine giren Türkiye'nin içinde bulunduğu sıkıntıları, başka yönlerle kaydırmak, ard niyetli saptırmanın bir ifadesidir. Kısa bir zaman içerisinde yokluktan varlığa, refaha ve çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmada önemli mesafeler katedilmiştir. Belittiğimiz sorun ve problemlerin, ATATÜRK ilke ve inkılapları ışığında hareket edildiği müddetçe üstesinden gelineceğine inanıyoruz. Büyük önder ATATÜRK, çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmada aydınlar ve gençliğin rolünü özet olarak gençliğe hitabesinde dile getirmiştir. ATATURK, gençliğin izlemesi gereken yolu çok iyi bir şekilde açıklamıştır. Tüm aydınların ve gençliğin ATATÜRK ilkeleri ve inkılapları öğretisi doğrultusunda tek vücut gibi hareket etmeleri halinde, bugün ülkemizde karşılaşılan sorunların üstesinden gelineceğine ve çağdaş uygarlık düzeyine ulaşılacağına inanıyoruz. Ancak böyle hareket ederek güçlü olabilir ve tezgahlanan karanlık oyunları boşa çıkarabiliriz. Gençlik ve aydınlar çeşitli aşırı kamplara bölündüğü müddetçe toplum düzeyinde huzur ve güvene ulaşmak mümkün değildir. Barışın, başarının, mutluluğun, kardeşliğin, huzur ve güvenin temeli milli birlik ve beraberlikte yatmaktadır. Bizler elele verdikçe Türk milletinin yenemeyeceği güçlük yoktur ve olamaz da. ATATÜRK'çü düşüncenin doğrultusunda geçmişimizi değerlendirdik. Ve geçmişin ibret verici yanlışlık ve hatalarını gördük. Geçmişte yaptıklarımızdan pişmanlık duyuyoruz. Bizlerde belirginleşen bu düşünce ile gerek okuldaki yaşamımızda gerekse adalet önünde tüm samimiyet ve dürüstlüğümüzü göstermekteyiz. Bu tavrımızı sürdürmede kararlı ve son derece inançlıyız. Dileğimiz, gerek tutukevlerinde bulunan ve gerekse tüm ülke gençliği ile aydınlarının ATATÜRK ilke ve inkılaplarına candan bağlı olarak doğru yolda ilerlemesidir.

Doğru yolda olduğumuza ve önemli adımlar attığımıza inanmaktayız. Ancak malumunuz olduğu gibi, çeşitli nedenlerden ötürü düne kadar tam anlamı ile verimli olamamaktaydık. Bundan böyle hayatımız boyunca daha verimli olmamız için gereken azim ve gayretlerimizi temel almakla birlikte siz değerli yöneticilerimizin daha yakın ilgilerini arzulamaktayız. Siz değerli yöneticilerimizin yakın ilgilerinin bizleri tutmuş olduğumuz doğru yolda daha da

ileri ve daha yararlı bir düzeye ulaştıracağına inanmaktayız. Bu yazının kaleme alınmasında hiçbir maddi ve manevi baskı sözkonusu değildir. Bu açıklamayı kendi özgür irademizle, tüm samimiyet ve dürüstlüğümüzle yaptığımızı bildirir, şükranlarımızı sunarken, gereğinin yapılmasını saygılarımızla arz ederiz.

Yazımızı şu sözlerle noktalamak istiyoruz: Ne Mutlu Türküm Diyene. Her Şey Türkiye'm İçin."

(K.K.K. yayınları-Türkiye'de Yıkıcı ve Bölücü Faaliyetler. Yayın No: 1 Syf: 158-159-160)

Bu ihanet ve uşaklık belgesinin dile getirdikleri konusunda çok şey söylenebilir. Ama ana fikir tektir: "Türk Devleti nasıl güçlenir?"

Peki bu hesabı yapanlar sadece içerdekiler mi? Hayırlı Başta "Sol Birlik" olmak üzere, binbir suratlı da olsa bu konuda aynı telden çalan sözde sol da bunun derin endişesi, hesabı ve gayreti içindedir. "Sol Birlik" yazılarında açıkça, 800 yıldır zayıflayan Türk devletinin nasıl ve hangi demokrasi ile güçlendirilebileceğinin çarelerini ortaya koymakta, bu konuda düzenin mevcut sahiplerine akıl vermeye çalışmaktadır. Kısaca "Türklük" kurtarılmak istenmektedir. Halkımızın yürüttüğü meşruiyet savaşına karşı bunlar böyle bir savaşla karşılık vermektedirler. Ve bu savaş, bunu yüklenmiş olanlarca hangi sıfatlar altında olursa olsun, çok açık olarak sürdürülmektedir. Şahin dönengi bu amaçla kontrgerilla ile ortak olarak örgütler kurmakta, çağrı üzerine çağrı yayınlamaktadır. Yıldırım vb. hainler buna tüm ailesiyle birlikte katılmaktadır. Sömürgeci-faşist yöneticilerce her yola başvuru olarak, bu çetenin PKK'nin merkezinden oldukları yolunda reklamları yapılmakta, böylece bunlara inandırıcılık ve çekicilik kazandırılarak safları genişletilmeye çalışılmaktadır. "Pişmanlık yasası" ve "af" vaadleri ile dışardaki sözde sol'u da içine alarak genişletilmeye çalışılan bir cepheyle devrimci-UKH'mize karşı kalıcı başarılar elde edilebileceği umud edilmektedir. İşte son dönemlerde gerek içerde ve gerekse dışarda, Partimize karşı yeniden tırmandırılan birleşik saldırı, komplo, karalama ve cinayetlerin anlamı da burada yatmaktadır. Bütün bunlara reva görülen PKK'nin ve yurtsever Kürdistan halkının tek suçunun teslimiyeti reddederek direnmek olduğu son derece açıktır.

Bugün bu gerçeğin ortadan kaldırılması için yukarıda sayılanlarla yetinilmemekte, eşi görülmemiş çılgınca bir çabayla dağlarda, Avrupa'da ve uzanabildikleri her yerde Partiyi ele geçirme ve dağıtma çabası yürütmektedirler. Buna öncülük eden güçle-

rin sadece ünü bilinen, teslimiyetçiler oldukları düşünülmemelidir. Günümüzde bu konuda en belirleyici rolü oynayanlar, daha dün kadar direnişin adını ağızlarından düşürmeyen, bunda son derece iddialı görünenlerdir. Bunda, günümüzde Dev-Yol adına hareket edenler ve şimdilerde kendilerine "Hamburg Devrimci-İşçi" sıfatını takanların daha da özel bir rol oynadıklarını belirtmek gerekir. Bu eğilimin başındaki yeni Almanıcı Küçük Enver'le, henüz direniş hazırlıklarının sürdürüldüğü aşamalarda çeşitli görüşmeler yapan PKK, direnişe sahip çıkmaları ve bunu Türkiye koşullarında geliştirmek istemeleri halinde kendilerine her alanda destek olunacağını ifade etmiş ve bu alanda olağanüstü fedakarlık örnekleri de sergileyerek en yüce enternasyonalist bir ruhla devrimci tutumu ortaya koymuştur. Ancak bütün bunlara rağmen, küçük Enver büyük Enver'den daha azgın bir şoven olduğunu ortaya koymakta gecikmemiştir. Kendisine sunulan tüm destek ve olanaklara rağmen, ne Türkiye Devriminin geliştirilmesi, ne tutuklu yoldaşları, ne de Terzi Fikri gibi işkencelere ve ölümlere mahkum edilenler onu fazla ilgilendirmiş, bu şoven güruh tüm dikkat ve gayretini Kürdistan'da gelişmekte olan ve gelişecek devrimci-direnişin nasıl ve hangi yolla engelleneceği, giderek tasfiye edilebileceği noktasında yoğunlaştırmıştır. O, bütün gücüyle rejimi ve onun uygulamalarını bir yana bırakarak; olmadık şarlatanlıklarla bunu unutturmaya çalışarak kendisini "pişmanlık yasası"nın propagandasına verdi. İddiasına göre, eğer PKK düşmana karşı direnişe yönelmese ve onlardan habersiz bu işleri yapmasaydı idamlar önlenebilirdi. Bunun kaynağı ve güvencesi ise, belirttiklerine göre, adı kendilerinde saklı bir kısım general amcalarıdır. Evet, sözde de olsa "sol" adına utanç verici olan bu alçakça çabaların sahipleri, bu ihaneti gerçekleştirmeyi pervasızca bir biçimde kafalarına koymuş, İttihat-Terakki'nin günümüzdeki bir karikatürü olarak biri Enver, biri Cemal, biri de kendi dışında herkesi yakalatmış ya da heder etmiş, meşhur örgütçüleri Talat olmak üzere bir çete oluşturup, kendilerini devrimci-demokratik harekete alenen dayatmışlardır. Dayatmaları PKK tarafından reddedilen bunlar, şimdilerde bu mesleklerini sırtlarını Hans amcalarına dayatarak sürdürmek istemektedirler. İhanetleri, meşhur aşkları, alavere-dalavereleri ile Semir kulu ve Seher kızına yürü demeleri, bu konuda çılgınca bir şakşakçılık yapmaları bundandır. Bunlar kendilerini bu oyuna öylesine kaptırmışlardır ki, küçük Enver daha oyunun başındayken açık mektuplar yazarak, "Semir'e yönelecek hareketin Türkiye sol'u-

na yönelmiş sayılacağı” tehdidinde bulunmuş, ulu orta naralar atmıştır. Ama küçük Enver bununla, selefiyle sadece azgın şoven bir ruh ve kör bir saldırganlık noktasında değil, hesapsızlık ve akli kısıllıkta da şaşırtıcı benzerlikler taşıdığını ortaya koymuştur. Oynadığı oyunun sonuçlarını başından kestiremeyen bu berbat şövalye şimdi kimi istihbarat sorumlusu gazeteciler ardına gizlenerek, karıştırdığı haltın içinden çıkmak için Hans amcasını yardima çağırmakta ve yurtsever Kürdistan halkının gazabından kurtulmak için eğer mümkün olsa buharlaşmaya çalışacak gibi telaşlı bir hal sergilemektedir.

Şahin’in, Yıldırım’ın, Semir’in, Seher’in ve Süleyman’ın neyi temsil ettiği, bu sözde Türkiye sol’u için gerçekten anlaşılamayacak, teşhir edilemeyecek ve kavranamayacak bir olgudur? Eğeronun mayasında bir nebze bile olsa ilerici, yurtseverlik, demokrasi ve devrimcilik varsa, bunlara sıkılan kurşunları kendilerine sıkılmış sayabilirler mi? Eğer böyle sayıyorlarsa, bu bizzat kendi ağızlarından, sömürgeci-faşist cuntanın en iğrenç uşakları ve işbirlikçileri olduklarının itirafı değil mi? Bu hainleri kurtarmak ve meşru göstermek için yürütülen çabalar, oluşturulan ittifaklar Kürdistan Ulusal Direnişine karşı tezgahlanmış en hain tasfiyeci kundakçılık değil midir? Bu temelde sürdürülen bildiri furyasına ne ad verilmeli? Bunlar, Semir’in hareketi dedikleri ve artık onlarca belgeyle niteliğini ortaya koymuş olan bu, “Yaşasın Yüce Türk Egemenliği, Yaşasın Kemalizmin Günümüzdeki Şahlanışı” hareketini can bedeli savunmalarını neyle izah edecek, nasıl meşru göstereceklerdir? Bu konuda bocaladıklarını, durumu yeterince kavrayamadıklarını söyleyemezler. Semir, Seher ve Süleyman çetesi, giderek artan bir berraklıkla, Şahin-Yıldırım çetesinin nasıl sadık hizmetkarı olduğunu bizzat kendi belgeleriyle ortaya koymaktadır. Gözü kara bir PKK düşmanı olmaya, herhangi birinin Şahin ve Yıldırım’ın Türk basınında yayınlanan sözleriyle Semir ve Süleyman’ın yazdıkları yazıları karşılaştırarak, bunların sadece ruhta değil, daha çok da pratik planda PKK yıkıcılığı için yıllarca nasıl elele çalıştıklarını tespit etmesi hiç de zor değildir; ve yine bu çabaların arkasındaki esas gücün faşist Türk sömürgeciliği olduğunu görmesi de. Herkesin elinde artık yeterince belge vardır. “Silahlı Robotlar” dizisinin “kahramanları”, PKK’yi anlatırken amaçlarını ve faaliyetlerini şöyle dile getiriyorlardı:

*“PKK’nin politik tavrı sıradan bir örgütten farklıdır. Mafyavari-
dir. Örgütlenme anlayışı ise uluslararası terör örgütlerinin özel*

şartlardaki en katı ve en çirkin yanlarını bağrında somutlaştırmıştır. Eylem anlayışının boyutlarını tesbit edebilmek için insan güçlük çekmektedir. Katledilen insanlar arasında çocuk-yaşlı, kadın-erkek, sağcı-solcu, ağa-ırgat, patron-işçi gibi saymakla bitmeyecek insanlar vardır ve PKK bunların ötesinde artık kullanamayacağına inandığı militanlarını kendisi öldürmüştür.

"...örgütün başka bir talimatında şöyle bir cümle vardı: 'Amacımız toplumsal bir kargaşa ortamı yaratmaktır. Onun için sürekli eylem yapılmalıdır, hedef önemli değildir.' Başka bir talimatta da küçük-burjuva örgütlerine -DDKD ve KUK gibi- yaşam hakkı tanımamalıyız. Bunları rastladığımız yerde imha etmeliyiz deniliyordu. PKK çeşitli yerlerden militan devşirirken, onların maceracı duygularını körükleyerek kandırıyor. Pençesine düşürdüklerine ölümden başka seçenek tanımıyor. Ayrılmak isteyenleri vuruyor, kalanları ise zaten ölüme sürüyor."

"Berlingske Sondag" gazetesinin yazdığına göre "İsveç gizli polisine, Kürt zorbalarına karşı mücadelede hayatını ortaya koyarak yardımda bulunan SÄPO'nun değerli konuğu" Süleyman da "PKK katliamcıdır", "PKK işkencecidir", "PKK yok olmaya mahkumdur" diyor. Tilki kardeşler vd. ortakları gibi o da şöyle diyor. "PKK bugün tam bir dağılma ve parçalanma süreci yaşamaktadır, devrimci muhalefete çığınca saldırmasının nedeni de budur... Ama PKK sadece kendilerinden ayrılanlara karşı değil, genel olarak yurtsever-devrimci partilere, örgüt ve gruplara karşı da aynı saldırgan tutum içindedir... PKK'nin halkımıza yöneliminde egemen olan yan da terör kasırgası estirmek olmuştur. Tek suçları bu katil örgütten yana çıkmamak olan, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu Kürdistanlı yurtseverler hunharca katledilmiştir. Buna ilişkin olarak aldıkları kararları da şöyle formüle etmişlerdir: 1- Halktan zorla para ve erzak toplama, vermek istemeyenleri de yerine göre ölümlle cezalandırmak vb. 2- Her köyde bir adam vurarak şiddet temelinde gelişme sağlamak. 3- Köylüler üzerinde terör estirerek zoraki PKK'den yana tavır almaya zorlama. 4- Diğer devrimci hareketlerden faaliyet içinde bulundukları yerde anında imha etme... Kürdistan'da belli aralıklarla asker vurarak gerçek kimliğini gizlemeye çalışmakta, sanki orduyla kıyasıya bir mücadele içindeymiş gibi bir görünüm yaratmak istemektedir... Kongre'ye yakın bir sürede merkezin bazı üyeleri de dahil geçmişte, önemli görevler almış kadroların önemli bir kesimi ayak oyunları ile G. Kürdistan'a gönderilirler...." Evet bunlar

da Süleyman imzası ile piyasaya sürülenler. Aynı iddialar, bir fabrika imalatı benzerliği ile kendisine çeşitli "sol" sıfatlar takmaktan geri durmayan bir kısım güçlerce de bir bildiri furıyası halinde ileri sürülmeye devam edilmektedir.

Açıkça ortaya koydukları gibi, içinde yaşadığımız yıllar, bunlar için, bırakalım direnme, direnmenin mutlaka tasfiye edilmesi gereken yıllardır. İşte sahte sol bu noktada provokasyon çetesi ile fikir birliği içindedir. Çünkü bunlara göre de 1985'ler direnme değil, aksine geriye çekiliş yıllarıdır. Bunlara göre şimdi yapılması gereken yeni demokrasi ve sosyalizm anlayışlarına ulaşabilmek için kıyasıya tartışmaktır. Bunun için de her şeyden önce geçmişte Türkiye devrimci solunun yarattığı direniş, terörizm diye lanetlenmelidir. Kısaca eskiden "Aydınlık" ve "HK"lerin üstlendiği rolün şimdi Dev-Yol ve Partizan tarafından icra edilmesi sözkonusudur. Günümüzde bu iki gücün temsilcilerinin PKK'ye karşı tam bir işgüzarlıkla yürüttükleri yıpratma ve komplo faaliyetlerinin ardında böylesi bir gerçek vardır. Hangi kılıflar altına gizlenirse gizlensinler bunların çabalarının kendisini "Kemalizmin şahlanan ruhunda" açıkça ortaya koyduğunu artık herkes görebilmektedir. Bunlar, dün Semir'e, bugün Süleyman'a bu ruhla sahip çıkmışlardır. Yeni ittihatçılık bu temelde türetilmeye çalışılmaktadır.

Ama bütün hainane amaçlarına rağmen, bu çabaların hiçbirisi PKK'ye "pes" ettiremeyecektir. PKK mensupları, Kürdistan halkının en yiğit evlatlarıdır. Ve PKK, "öldü, bitti" denilen bir halkın bağrından akıllara durgunluk verecek bir direnişi yaratabilen ve bunu sadece Türk ordusunun en seçme birliklerine, onun bizzat silahlandığı işbirlikçilerine karşı değil, İdris-i Bitlisi'den Ziya Gökalp'e, Şahinlerden onların adı belli piyonlarına kadar tüm işbirlikçi ruh ve çabaya ve bunların her türlü türedi sol maskeli tiplerine karşı ispatlanmış, bunlara karşı savaş gücünü kanıtlamış şanlı bir örgüttür. İşte bu örgüt ve devrimci ilkeleri, onuru her şeyin üstünde tutan mensupları, artık Kürdistan ve Türkiye'de karanın ak, akın kara gösterilmesine müsaade etmeyecek; gerçeklerin örtbas edilmesine olanak tanımayacak; halkların devrimci savaşlarının önünü tıkamak isteyenlere aman vermeyecek; suçlu konumlarını terketmedikçe bunları affetmeyecektir. Halkların davasına zerre kadar bağlılığı olanlar bu gürhunun oyunlarına alet olmamalı, sahte sıfat ve görüntülere aldanıp safdilce kullanılmalarına müsaade etmemelidirler.

Sonuç

PKK, Tarihi Yargılama Hakkını Kullanacaktır

Günümüze dek ortaya koyduğu mücadelesi, aydınlığa çıkardığı gerçekler ve kendisine yönelik faaliyetlere karşı geliştirdiği direniş ile PKK, haksız bir dayatmayı ve gerici bir oldu bittiyi kabul etmediğini ve etmeyeceğini açıkça ilan ediyor. Peki bu PKK'nin hiçbir durumda yargılanmayı kabul etmediği anlamına mı geliyor? Hayır, PKK de yargılanabilir. Ama bunun koşulları vardır. PKK, eğer faşist diktatörlüğe ve onun hain işbirlikçilerine karşı direnmezse ya da direnmeden vazgeçerse elbetteki yargılanabilir ve yargılanmalıdır da. Kürdistan ve Türkiye halklarının devrimci-demokratik değerlerine saldırması bir yana, eğer onları canı pahasına savunmazsa yargılanabilir, faşizme karşı amansızca yürütülmesi gereken savaşta, çok büyük hatalar yapar ve bunda da kasıtlı davranırsa yargılanabilir. PKK bu anlamda, Hayri'nin çok anlamlı bir biçimde dile getirdiği gibi, *"görevini tam başarıyla yerine getiremediği için halkına karşı borçludur"* ve bu borcunu ödemek için de yargılanmaya hazırdır.

Evet, bugün dağlarda verilen mücadelede bir çok nedenden ötürü, çeşitli eksikliklerimiz ve hatalarımız var. Yine yürüttüğümüz hazırlıklarda birçok yetersizliklerimiz var. Yürüttüğümüz basın-yayın faaliyetlerinde de yerine getiremediğimiz ya da eksik getirdiğimiz bir çok görev var. Kısacası, Partimizin tarihi incelenerek, özellikle tam direnememe anlamındaki hata ve yetmezlikler tespit edilip, PKK yargılanabilir. Biz bu konuda, böylesi bir temelde varılacak her türlü değerlendirmeye ve hatta verilecek cezaya razı olduğumuzu peşinen belirtiyoruz. Eğer halkımızı, tüm yeteneklerimizi ve insanlığımızı ortaya koyarak savunmamışsak, hele bu konuda bilinçli ve ciddi kusurlarımız olmuşsa kellelerimizin uçurulmasından çekinilmemesi gerektiğini söylüyoruz. Bunun için, her türlü mahkeme kurulabilir ve her türlü yargı sistemine başvurulabilir. PKK böylesi bir yargıdan asla kaçınmamaktadır. O, özellikle de halkımızın kendisini yargılamasını istemektedir. Kürdistan halkı, PKK'nin yazdıklarına, söylediklerine ve direnişine bakmalı; hatalarını ve eksikliklerini ortaya koymalı, eğer varsa bundaki kasıt ve ihmalkarlıkların ne kadar bağışlanabilir ya da bağışlanılamaz olduğunu belirlemelidir. Böylesi bir temelde halkımızın herhangi bir ferdi de PKK'yi gerektiğinde en

sert bir biçimde eleştirebilir ve her türlü yargılama hakkını ve gücünü kendisinde bulabilir.

Evet, bunu Türkiye solu da yapabilir. O, tarihten günümüze kadar ortak bir kaderi paylaştığımız ve bir çok acılı olayı birlikte yaşadığımız bir halkı temsil etme iddiasındadır. Bu halkın kendisi olduğu kadar, onun gerçekten ilerici ve devrimci evlatları da, geliştirdiği mücadele ve yaşadığı gerçeklik temelinde PKK'yi yargılayabilir ve yargılamalıdır. Onlar da, başlarındaki sultaya karşı direnme ya da direnişin hazırlanması anlamında eksikliklerimizi ve ihmalkarlıklarımızı görüp eleştirebilirler. Özellikle kendilerine ve Türkiye halkına karşı, onların çıkarlarını hesaba katmayan ya da onu Kürt halkının çıkarlarıyla birleştirmeyen bir tutumumuz varsa, gerekli incelemeyi yeterince yaptıktan sonra, her türlü yargılamaya başvurmaktan çekinmemelidirler. Eğer kendilerine iyi bir müttefik olamamışsak, nedenlerini ortaya koymalı, hele kardeşliğimizi yerine getirmemiş, hatta onlara üstünlük taslamış ve şovence yaklaşmışsak, ideolojik, politik ve eylemsel, her alanda bizden hesap sorabilmelidirler. Eğer PKK bu hesabı vermekten kaçınırsa elbetteki o, Türkiye halkı adına bizi yargılama hakkını elde etmiş olacaktır. Ama açık ki bunu, ancak Türkiye halkını içerde ve dışarda layıkıyla temsil edenler yapabilir. Biz tek tek de olsa böylelerinin var olduğuna inanıyoruz. Bunlar, sömürgeci-faşizme karşı zindanlarda ser verip sır vermeyenler, dışarda devrimci onuru her şeylerinin üzerinde tutarak koruyanlar ve devrimci direnişi geliştirmek için samimi arayışlar içerisinde olup bu konuda ellerinden gelen her şeyi dürüstçe ortaya koyanlardır. Böyleleri, içerde de dışarda da vardır. Boyun eğmeyenler, "Pişmanlık Yasası"nı ellerinin tersiyle itenler, Dev-Sol'da, Partizan'da ve Dev-Yol hareketinde de vardır. Evet, işte bizi yargılayabilecek olanlar ancak bunlar olabilirler ve bunu yapmalıdırlar. Bunlar, 12 Eylül faşizmine karşı ortaya koyduğumuz tutumdaki kusurları, Türkiye ve Kürdistan'da varsa işlediğimiz suçları, devrimci mücadelenin kanunlarına göre saptamalıdırlar. Devrim karşısında döneklığe saptık mı? Devrimci şiddeti kullanmada, değerlere bağlı kalmada, hazırlıklarda ve taktikleri zamanında uygulamada, kusurlarımız nelerdir? PKK Kürt halkının direnişini nasıl geliştiriyor ve nereye götürüyor? Türk ve Kürt halklarının ortak direnişini geliştirmek konusunda neler yapıyor, ya da yapmıyor? Bu konuda teorik ve pratik adımları nelerdir? Türk solunun bu evlatları PKK hakkındaki hükümlerini, bunları didik didik araştırma temelinde vermeli ve bunda da ısrarlı olmalıdırlar. Artık bel-

gelenmiş olan teorik ve pratik gerçekliğimizi; 30'a yakın broşür ve kitabımızı, şimdiye dek 49 adet yayınlanmış olan gazetemizi daha birçok dergi ve yayınımları, hapishanelerdeki övünç duyduğumuz direnişimizi, başta Mazlum, Hayri ve Kemaller olmak üzere her birinin adı bir direniş kalesi olan şehitlerimizi, militanlarımızın Ağrı dağının doruklarından Şemdinli ve Cilo'ya, Eruh'tan Herekol ve Toroslara dek uzanan hat boyunca geliştirdikleri kahramanca eylemleri, bizi yargılama hakkına ve gücüne sahip olanlara hiçbir çabanın karartamayacağı açık belgeler olarak sunuyoruz.

PKK bir bütün olarak, doğuşundan günümüze kadar her şeyiyle yargılanmalıdır. Ve en başta önderliği olmak üzere PKK, topyekun olarak bunun sonuçlarına katlanmaya hazırdır. Bununla birlikte PKK, haklı olarak böylesi bir yargılamanın sonuçlarının halkımızın tarihine ekleyeceği onur sayfasında kendisinin belirleyici bir role sahip olduğunu söyleyecektir.

Biz bu noktada böylesi bir hükmün yaratıcısı olduğumuza, Kürdistan halkını, Türkiye halkına dostluk temelinde tarihinin en görkemli bir noktasına getirdiğimize inanıyoruz. Evet, böylesi bir iddiamız vardır ve bu iddiamızın da gözden geçirilmesini istiyoruz.

Elbetteki böylesi bir yargılamada, dikkate alınması gereken sadece bizim sunduğumuz belgeler ya da ileri sürdüğümüz iddialar değildir. Bizim dışımızda ve daha çok da bize yönelik faaliyetler biçiminde ortaya çıkmış olan belge ve olay da vardır. Her şeyden önce, PKK Hareketi içinde ortaya çıkan ihanet olayları ve bunların televizyon ve basında yayınlanan amaç ve iddiaları vardır. Bunların Kürdistan halkına bakış açıları, Türkiye halkı hakkındaki düşünceleri; devlete, Kemalizme, Türk tarihine ilişkin değerlendirmeleri artık mahkeme tutanakları, gazete sütunları ve TV bantlarında kayıtlıdır. Ve yine bizzat bunların kendi ağızlarından da belgelendiği gibi, dışarda kendileriyle işbirliği içinde olanlar vardır. Bunun en önünde, başını dün Semir'in, bugün ise Süleyman ve Seher'in çektiği grup olduğu ortadadır. Bu kesimlerin PKK hakkında, onun "terörist" ve "faşist" olduğundan "yıkılması, dağıtılması" gerektiğine kadar ortak yargıları vardır. Ve bunlar sadece ortak yargılar ileri sürmekle de kalmamakta, içerde ve dışarda kontr-gerilla ve MİT'le gizli ve açık bir biçimde bu yönlü yoğun faaliyetler sürdürmektedirler. Bu yönlü çabalar, hem içerde ve hem de dışarda hergün artan bir açıklıkla ortaya konulmaktadır. Kısacası PKK tarihinde, başlangıçtan günümüze kadar, bazen sıradan bir sempatanlıkla yetinmek isteyenler-

den tutalım, Şahin, Semir, Süleyman vb.'lerinin ortaya koyduğu gibi, karşı-faaliyetlerini milisliğe dek ilerletenlerine kadar sayıları epey kabarık olan bir kesimin, kendisine karşı tavır alması sözkonusudur. Bunların amaç, iddia ve çabaları kadar, PKK'nin de bunların yaşam, direniş, teslimiyet ve çeşitli yöndeki çabalarına ilişkin değerlendirmeleri ve belgelere dayandırdığı açıklamaları vardır. Yine ayrı bir kategori olarak, çeşitli nedenlerle belli sürelerle hareketin dışında kalmış olmasına rağmen, özeleştiriy yaparak güçlü direnişler sergileyenler ve hatta teslim olup PKK saflarında yeniden direnişe geçenler vardır. Gerektiğinde adil bir yargılama için bunların hepsinin dosyaları gözler önüne serilebilir. Yine böylesi bir temelde Tilki kardeşler, Mehmet Oktay vb.'lerinin Sason'da ve G. Kürdistan'da, onlarca yoldaşımızın katledilmesinde nasıl rehberlik ve milislik yaptıkları sergilenebileceği gibi, PKK'nin öldürdüğü iddia edilen kişilerin sağ mı, ölü mü oldukları, nerelerde, nasıl yaşadıkları ya da görevli bulundukları da ortaya konulabilir. Evet, bütün bunlara bakan bir halk mahkemesi kurulmalıdır, ama elbetteki bu mahkemede yargılanan sadece PKK olmamalıdır. En az PKK kadar diğer güçler ya da taraflar da kendilerinde bu mahkemede yargılanma gücünü görmeleri, böylesine inandırıcı ve onurlu bir çabayı ortaya koymaları gerekir. Herkesten önce Türkiye solu, kendisini buna aday görebilmelidir. Çünkü, Türkiye solunun tarihinde olumlu yanlar yanında haddinden fazla olumsuz yanlar da vardır.

Bugün, işlediği tüm suçlara rağmen, kendisini tek yargılayıcı güç olarak zorla dayatan Türk egemen sınıfları, elbetteki sözü edilen adil yargılamanın en baş konusu olmalıdır. Bunların başka halklara karşı "baskın basanındır" anlayışıyla "Orly katliamı davasında" Türkkaya Ataövler, Mümtaz Soysallar vb.'lerine yaptırdıkları yargılamaların içyüzü açığa çıkarıldığı gibi, tarihten günümüze kadar İslamiyet uygarlık ve ilericilik adına, birçok halkı silip süpürmüş olmalarının da hesabını vermeleri istenmelidir. Türk egemenlerinden sorulacak hesap sadece Ermeni katliamını değil, en başta Kürtler olmak üzere diğer halklara yönelik katliamları da içermelidir. Bu anlamda sadece Hitler'in değil, Mustafa Kemal Atatürk'ün suçları da ortaya konmalıdır. Onun Mustafa Suphileri nasıl katlettiği, Çerkez Ethem'i nasıl ihanete zorladığı, Kazım Karabekir Paşa'dan Rauf Orbaylara kadar birçok silah arkadaşını nasıl tutuklattığı, Dersim'de, Hani'de, Diyarbakır'da ve Ağrı'da onbinlerce Kürt insanını nasıl mağaralara ve derelere doldurtup, kimini yakarak ve kimini boğdurarak

öldürttüğü ortaya konulmalıdır. Günümüzde "Türk tarihinin şerefli sayfaları" olarak yutturulmaya çalışılan tarihsel gerçekler, bütün çıplaklığıyla gözler önüne serilmelidir.

Denizler başta olmak üzere, birçok devrimci ve yurtseveri yargılayıp idam eden faşist generaller ordusu da, bu zeminde acımasızca yargılanmalıdır. Bu ordunun ne olup olmadığı, onun gerici tarih, emperyalizm ve günümüzde faşizmle olan ilişkileri sergilenmelidir. Hepsinden de önde, Kenan Evren yargılanmalıdır. Başını çektiği rejimin ekonomik-sosyal politikaları ve 12 Eylül hukuku yargılanmalıdır. Onun binlerce devrimcinin ve yurtseverin kanını akıttığı işkencehaneleri gün ışığına çıkarılmalıdır.

Bugün sol adına ortaya çıkarılan ve fakat 12 Eylül rejiminin işbirlikçileri oldukları tartışma götürmez olan sahte sol da bütün gericiliğiyle ortaya konulup yargılanmalıdır. Yeni tür bir demokrasiyi, hatta sosyalizmi temsil ettiklerini söyleyen bunların, demokrat ve sosyalist mi, yoksa demokrasi ve sosyalizmin katilleri mi oldukları ortaya konulmalıdır.

Dün sahip oldukları milyonluk örgütlere rağmen, başta Kürdistan olmak üzere herşeyi faşizme ve onun temsilcisi generaller güruhuna peşkeş çeken Ecevitler ve Demireller de yargılanmalıdır. Yine bunların günümüzdeki art niyetli çabaları, devrimci-demokratik muhalefeti sağlıklı ve soltu olarak kundaklama faaliyetleri bir bir ortaya dökülmelidir. Ve böylece, Türk tarihinin seçkin bir yargılanması gerçekleştirilmelidir. Bütün bunlar görmezlikten gelinerek, yargılamanın merkezine PKK'nin konulması, anlaşılır ve meşru bir şey olamaz. Bütün bu iflah olmaz güçler, bir yanda durur ve bunlara hiç dokunulmazken, PKK'nin en iflah olmaz güç olarak lanse edilip yargılanmaya çalışılması kabul edilemez.

Açık ki, yargılanması gereken birçok güç vardır. Her biri kendisiyle çokça övünen Dev-Yol, Dev-Sol, Partizan, TKP, TKİP, HK adlı, kimi Çin'e, kimi Sovyetler'e, kimi Arnavutluk'a, kimi sarı Avrupalılara bağlı bu güçler de kendi hesaplarını verebilmelidirler. Örneğin; ideolojik, politik çizgilerini, bunların pratikte neler yaratıklarını, mahkemeler, dağlar ya da şehirlerdeki direnişlerini ortaya koymalıdır. O arkasında bu kadar sosyalist ülke olduğunu iddia eden, birçok tanınmış komünist partisiyle dost olmakla ve Jivkof'la bizzat görüşme yapmakla övünen Haydar Kutlu ve TKP'si de eylemlerini açıklamalıdır. İstanbul'da ne kadar işçiyi greve kaldırdıklarını, 5 yıldan beridir faşizme ne kadar eylem dayattıklarını -Demokratik Almanya'daki radyo faaliyetleri

dışında ona karşı ne kadar eylem koyduklarını- sayıp dökmelidirler. Biz, bunlardan niçin bir silahlı direniş geliştirmediklerinin sorulmasını da bir yana bırakalım, ama kendileri hiç olmazsa bir Pakistan ve Şili muhalefeti kadar bir kitle eylemliliği yaratıp yaratmadıklarını, kaç tane sokak gösterisi yaptıklarını ortaya koymalıdır. Yine örneğin Dev-Yol'da geçmiş ve bugünüyle, o dilinden düşürmediği faşizme karşı direniş konusunda ne durumda olduğunu açıkça gözler önüne sermelidir. Bunların bir "direniş komiteleri", silahlı mücadele anlayışları vardı. Şimdi bu konularda ne yapmaktadırlar? Dev-Yol'un silahlı mücadele anlayışı, genelde ideolojisi ve pratiği doğru muydu? Dev-Yol devrimci miydi? Günümüzde bu hareketi temsil etme iddiasında olanlar eğer bunlara olumlu cevap veriyorlarsa, o zaman son 5 yıldır bu devrimci örgütü yaşatmak ve bu doğru çizgiyi hayata geçirmek için ne kadar çaba sarfettiklerini ortaya koymalıdır. Evet, bunların sorgusu iyi yapılmalıdır. Bunlar kendilerini, görünürde daha çok PKK'nin yapacağı bir sorgulamaya hazırlanmaktadır. Hayır, PKK, kendilerinin devrimci-sosyalist adalete bağlı bir biçimde yargılanması halinde, kendileriyle herhangi bir hesabının kalmayacağını açıkça belirtmektedir. Ama bunlar da devrimci ve demokratik harekete, tüm ilerici ve devrimci güçlere ve halklarımıza, bunca zengin mirasa dayandıkları halde bırakalım yeni demokrasi ve sosyalizmi yaratmak, faşizmin işkenceden geçirip, katlettiği yoldaşlarının anılarına sahip çıkmak, acılarını hafifletmek ya da onların mücadelelerini desteklemek için neler yaptıklarının hesabını verebilmelidirler. Bunlar mertçe olmasa da birçok şeyi sorguya tabi tuttuklarını söylediler, THKP-C, Mahir ve Dev-Yol'u eleştirdiler. Dev-İşçi bu eleştirilerinde hangi sonuca vardı? Kendisi hangi mücadele anlayışını temsil ediyor? Bu doğrultuda ne kadar örgüt kurdu? Programı, stratejisi nedir? Cuntaya nasıl kök söktürüyor? Günümüzde Türkiye'de sahneleyen demokrasi oyununda hangi rolü üstlenmiştir. Ya da kendisine verilen rol nedir? "Semir öldürüldü" bildirisinde "Cunta sağdan sıkıştırıyor, PKK soldan" ifadesinde açıkça dile getirdikleri orta yolculukta kimin yedeğinde nerede bulunmaktadır? Düzen demokrasisi içinde yer aramanın açık itirafı olan bugünkü durumları, THKP-C'ye ihanet değil midir? Eğer bu gerçekse, o zaman kendi elleriyle oluşturdukları ne idüğü belirsiz Dev-İşçi'yi bile lüks bularak kapatan bunların, günümüzde yeniden Dev-Genç, THKP-C ve Dev-Yol geleneğine dönüş yapmaktan dem vurmaları ne anlama gelmektedir? Ve bununla neyi ve kimi

aldatacaklarını ummaktadırlar? Dün herşeyi inkar edip bugün sahip çıkan bunlar, bunu kimden aldıkları hangi direktifle yapıyorlar? Yine hangi devrimcilerle oynamaktadırlar? Kısaca Dev-Yol çizgisi nerede kaldı? Bu çizgiye ihanet edenler nerededirler? Bütün bunların hesabı ortaya çıkarılmalıdır.

1982'lere kadar kıpkızıl direnişlerden, gerilla üslerinden, komutanlıklardan bahseden Partizan, günümüzde nerededir? Bu üsler kimseye çaktırılmadan nasıl Avrupa'ya taşırıldı? Bunlar geriye çekilmeyi hangi zamanda ve nasıl yaptılar? İbrahim Kaypakkaya'nın "İsveç'e mi, Cezayir'e mi gideceklerini tartışacaklarına aya gitsinler" dediğini bunlar bilmiyorlar mı? Direnişe, devrimci değerlere sonuna kadar bağlı kalmış bu büyük insanın ardından yürümek böyle mi olmalıdır? O'nun anısına bağlılık bu mudur? Bu mudur TKP-ML? Gerilla komutanları neler yapıyorlar, hangi gerilla mücadelesi, şimdi nerede veriliyor? Bunların günümüzde Semir provokatörü çevresinde PKK'ye saldırmaktan başka eylemleri var mıdır? Herkesin bir hamle yapmaya çalıştığı 1985'te bunlar neden geriye çekildiler? Bununla kimin işlerini kolaylaştırdılar? Bütün bunların hesabı Partizan'dan çok, bugün ona musallat olan Avrupa'daki kaçkınlar takımından sorulmalıdır. Bugünkü gerçekleri temelinde, bunların Partizan'ın geçmiş çizgisi ve eylemliliğiyle olan ilişkisinin derecesi sorulmalıdır. Bunları herkesten önce de İbrahim Kaypakkaya'nın anısına bağlı olanlar yargılmalıdır.

Bütün bunların, elbirliğiyle "Sol Birlik" içinde ya da dışında, Kürt işbirlikçilerini aklayıp, onlara devrimci-demokrat yaftasını yapıştırmak için, bu kadar çaba harcayacaklarına, niçin korkunç sömürü ve baskı altında olan Türkiye emekçilerinin haklarını aramadıklarının, Türkiye ve Kürdistan halklarının yiğit evlatları devrimcilerine ve onların direnişlerine sahip çıkmadıklarının hesabı sorulmalıdır.

Biz bunların yanında, bugün azınlıkta da olsalar, Türkiye solu'nu gerçekten temsil edenlerin var olduklarına da inanıyor ve onlarla FKBDÇ içinde birarada bulunuyoruz. Evet, PKK'nin yargılama, suç ve ceza olgusuna yaklaşımı böyledir ve bu anlamda o böylesi bir yargılamanın takipçisidir. PKK bu temelde ülkemizde bugün suç üstüne suç işleyen cuntaya karşı bir cezalandırma hareketi yürütmektedir. O, yüzlerce evladını bu uğurda feda etti. PKK partizanları, son 6 yıldır onbinlerce kilometrelik yol katetmiş, Kürdistan'ın en yüce dağlarının doruklarından engin vadilerine kadar, her alanda bu hareket adım adım sürdürülmüştür. Bugün

Kürdistan'ın gencecik delikanlı ve kızları dağlarda kelle-koltukta savaşmaktadırlar. Eğer yüce bir amaç, onur ve halka bağlılık olmazsa böylesi bir direniş geliştirilebilir mi? PKK, Kürdistan'da uygulanan soykırımlardan, ulusal ve toplumsal varlığımıza yönelik olarak işlenen ağır suçlardan ötürü dişini tırnağına takmış hesap sormaktadır. Bu, insanlığa sıradan bir bağlılık duyulması halinde bile, kabul edilmesi gereken zorunlu bir tutumdur. Bunun tartışılacak, başka biçimlerde gösterilebilecek ve hele reddedilecek bir yanı var mıdır? 15 Ağustos atılımıyla PKK, arkasında bir barbarlık tarihi ve en gerici emperyalist mihraklar olan, tepeden tırnağa kadar şiddetle donanmış bir faşist-sömürgeci gücün halkımıza dayattığı her alandaki bir tükeniş ve imhaya karşı, onurumuzu kurtaracak bir direniş dönemi başlatmıştır. Bu gerçek, hangi soysuz amaçlarla görmezlikten gelinip inkar edilebilir?

Peki bizden istenen nedir? Türk egemenliğinin tarihte ve günümüzde işlediği suçları affetmemiz mi? Ağrı'da, Dersim'de, Zilan'da ve tüm Kürdistan'da tarih kanla, işkenceyle örülü değil midir? Onbinlerce, yüzbinlerce insanımız katledilmedi mi? Hangi halkla bu kadar oynanmış, ulusal ve toplumsal kimliği bu denli tahrip edilmiş ve bağrından bu kadar hain, işbirlikçi türetilmiştir? Bugün, tarihimizde direnenlerin temsilcileri olduğu kadar, İdris-i Bitlisiler ve Rayberlerin temsilcileri de var. Yalnızca Siirt'te 7 bin kişiye Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı savaşmak üzere silah dağıtıldığını cunta bizzat açıklıyor. O, yüzbinlerce insanımızı alçakça suçlarına bulaştırıyor, halkı, içine ittiği yoksulluktan ve karanlıktan sonuna dek yararlanıp herkesi herkese karşı kullanıyor. Hangi devletin tarihinde bu kadar suç işlenmiştir? Bir halkın, adını bile kullanmaktan çekinecek, teslimiyet ve ihaneti kurtuluş olarak görecekt kadar düşürülmesine ne ad verilecektir? Peki, bu dünyanın en alçaltıcı gerçeği sineye mi çekilmelidir? Bu, ülkesinin ve halkının her türlü değerini yok pahasına satan ve faşizme mezarlık yapan hainlere özgürlük mü tanınmalıdır? Şahinlerin, Kamuran İnanların ve daha benzer birçoklarının her gün bir akrep ve yılan misali halkımızı sokmalarına göz mü yumulmalıdır? Cevap hayırsa, bunlara ne yapılmalıdır? PKK'yi yargılamaktan bahsedenlere soruyoruz; bunları ne yapacağız? Yine öbek öbek devrimci katlettiren ihbarcı soysuz takımına ne yapmalıyız? Hele PKK saflarında yuvalanıp yıllar ve yıllarca O'nu yıkmamanın teori ve pratiğiyle uğraşanlara ne yapmak gerekir? Bu faaliyetleriyle onlarca devrimcinin fiziki ve manevi imhasına yolaçan Semir, Davut, Süleyman vb.'lerine ne yapılmalıdır? Bun-

lar ki, sadece savaş anında direnmeyip bizi arkadan hançerlemekle kalmamakta, kanlarımız üzerinde de tepinmekte; Avrupa'da, Skandinavya'da yeni yaşam, yeni sosyal ilişkiler ve yeni aşk teorileri üretmektedirler. Peki, böylesi bir ahlaksızlığa evet mi denilecektir? Bunlar hangi kültürü temsil etmektedirler? Hangi uygarlığı hedeflemektedirler? Seher vb.'lerinin kişilik, yaşam ve ilişkileriyle halkımıza dayatılmak istenen nedir? Bu halk ve onun öncüleri, bu çürümüş lumpenleri teşhis edemeyecek midir? Açık ki PKK, en başta bunlara karşı olmak üzere, halkımızın varlığına, onun direniş mücadelesine ve uğruna başkoyduğu aydınlık geleceğine kastetmek isteyen tüm güçlere karşı amansız olacak ve bunların yaptıklarını yanlarına koymayacaktır. Böyleleri geçmişte PKK'nin gözbebeği de olsalar, PKK onları safdışı etmekten çekinmeyecektir.

Evet bugün, özellikle de dünyanın en alçakça suçlarının sahibi cunta, PKK'yi kendi analarına ve babalarına kastedenlerin örgütü olarak lanse etmeye çalışmaktadır. PKK mensupları içinde anasını, babasını ve öz yakınlarını vuranların olduğu doğrudur, ama bunlar hangi ana-babalar ve hangi yakınlardır? Karşı-devrime çalışan, ona alet olmaya ısrarla devam eden, oğullarını ve kızlarını faşizme yem etmeye çalışan, onları ihbar eden, jandarmayla ardına düşen ana-babalara PKK'li devrimci ne yapmalıdır? Kaldı ki böyle ana-babalar sadece Kürdistan'da ve yine sadece PKK'lilerin yakınları olarak mı vardır? İnsanlık tarihinde çeşitli ülkelerde, yine çeşitli devrim hareketlerinde yaşanmış benzer gerçeklikler yok mudur? Castro ile kardeşlerinin savaşı, yanında yer alanları ve karşısında savaşanları ile ne anlama gelmektedir? Evet, PKK açıkça ilan ediyor. O, böylelerini cezalandırmıştır ve cezalandıracaktır.

Suç ve ceza konusunda, cuntadan sahte sola ve yine devrimci-demokrat sıfatlarla ortalıkta dolaşanlara kadar birçoklarının yapmaya çalıştığı şey, tüm güçlerini kullanarak gerçeği tersyüz edip, halkın direnme hakkını ortadan kaldırmak ve böylece hesap vermekten kurtulmaktır. Yoksa, bu konuda binbir kılıf altında sergilenen bunca ipe-sapa gelmez demagoji, komplo ve haince çaba başka ne anlama gelebilir? Bu nasıl Türkiye soludur ki TC'nin halkımıza karşı işlediği bunca suçu, yine onun Kürdistan'daki varlığının dayandığı gerçekliği görmezlikten gelerek, ona karşı gelişen haklı ulusal direnişin adını bile anmadan, kendisini Hakkari'de doğuşen "Türk askerleri ve subaylarının ilerici-liğini" kanıtlamaya memur etmektedir! Herkesten önce, "Türk

askerinin halk çocuğu olduğunun ve bunların nasıl olupta vurulabileceğinin" hesabını sormaya çalışmaktadır. Bu ne şoven ruh, bu ne küstahlıktır! Bu tür sahtekarlıkları artık kim yutar? Bunların anlatmak istediği, esasında, Türk askerlerinin Kürdistan'da silahlarını konuşturdukları her dönemde ilerici oldukları, buna karşılık Kürtlerin ise eğer silaha el atmaya kalkarlarsa gerici olduklarıdır. Bunlar, çarpıtmada artık o kadar arsızlaşmaya başlamışlardır ki; cuntanın başı Kenan Evren'in bağıra-çağıra, ilan ettiği milislik yasasıyla silah dağıttıklarını, bunları kime karşı örgütlendirdiklerini alenen ortaya koymuş olmasına rağmen, Haydar Kutlu, cuntanın ayıbını örtmek istercesine, bu silahların Kürtlere ve onun devrimci öncüsüne karşı değil, aynı alanlarda oturan Türk köylülerine karşı kullanılmak üzere verildiğini iddia etmektedir. Peki gerçek bu mudur? Bir Komünist Partisi sekreteri gerçekleri böyle mi tespit eder? Cuntanın Kürdistan'da uyguladığı şey, ABD'nin Vietnam'da uyguladığı en gelişmiş özel harp yöntemleri değil midir? Kendi taraftarlarınca bile artık gerçeklere bir ad koymasında sıkıştırılan bu şefler daha ne kadar devekuşu politikası uygulamaya devam edeceklerdir? Burjuva basını bizzat Dersim, Ağrı, Adıyaman ve Diyarbakır'da yüzlerce eylemin yapıldığından bahsederken, bunlar niçin eylemlerin sadece Hak-kari ile sınırlı, eylem yapanların da adsız Kürt yurtseverleri olduklarını söyleyecek kadar alçaklaşmaktadır? Artık yüzlerce kanıt ile ortaya çıkmıştır ki bunlar, TC'yi zayıf düşüren bir savaşı kabul etmemekte, bu savaşı geliştiren bir güç olduğu için PKK'yi meşru olarak görmemekte ve giderek ondan hesap sorulmasını istemektedirler. İşte bu nedendir ki PKK, bu güçlere oyun oynamaktan vazgeçip, yürüttükleri savaşa açıkça sahip çıkmalarını, savaşı kurallarına göre oynamalarını istemektedir. Ve PKK yine açıkça belirtmektedir ki; eğer onlar herşeye rağmen buna yanaşmazlarsa, PKK onları tüm örtülerinden sıyırmayı bilecek, kaçak döğüşmelerine izin vermeyerek, kulaklarından tutup savaşta oturmaları gereken yere oturtacaktır.

Bütün bunlardan sonra, "PKK bir yargılamak gücü olabilir mi, buna hakkı var mıdır" gibi bir şeyi düşünmek bile saçmadır. Başta Kürdistan halkı olmak üzere, halkların kaderinde bu kadar rol oynayan devrimci-öncü bir güç olarak, olağanüstü fedakarlıklar ve direnişler sergileyen ve bu konuda kendisini kanıtlamış olan bir gücün aynı zamanda her alanda bir yargı gücü olacağı da açıktır. O'nun bu sıfatla, belirlenen nitelikte bir yargılamayı henüz yeterince gerçekleştiremediği, bu rolünü henüz yeterince oynadı

madığı ortadadır. Yine PKK'nin ülkemizde hayatı yaşanmaz hale getiren, işkence ve katliamı günlük uygulamalar halinde yürüten Türk ordu birliklerine, onların örgütlediği milis teşkilatına karşı, eylem yapma özgürlüğüne sahip olup olmadığını, tartışmak bile bu gürüha bir hizmettir. Hiç kimse PKK'yi bundan alıkoyamaz ve yine hiç kimse devrimi durdurma gücünde olamaz. Bunu ne TKP ve yamakları, ne de sıfatı ne olursa olsun başka güçler yapabilir. Biz kendi payımıza, direnişi en görkemli biçimde geliştirme konusunda ve onu zafere götürmek için, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da tavizsiz bir biçimde üzerimize düşeni son damla kanımıza dek yerine getireceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz. Bu bizim halkımıza ve dünya halklarına karşı namus ve onur borcumuzdur. Yürüttüğümüz bu savaşa karşı, karşı taraf da -TC- başta hain işbirlikçiler olmak üzere, her türlü aracı kullanarak, kendi savaşını yürütecektir. Ama kendilerine sol diyenler "hainlere özgürlük" şiarı atmaktan vazgeçmeli, cuntayla aynı taktik adımları paylaşmaktan uzak durmalıdırlar. Biz gerek Kürdistan'da ve gerekse Parti içinde ortaya çıkan hainleri temizlemekte kendimizi son derece özgür sayıyoruz ve saymaya devam edeceğiz. Eğer, bu ülkenin halkı ve devrimci partisi en büyük darbelere, kendi hainleri eliyle maruz kalmışsa, elbetteki bunlar, varlıklarına yönelen saldırıya karşı savunma hakkına da sahip olacaklardır.

PKK, dostunu ve düşmanını iyi tanıyan, hedeflerini doğru seçmesini bilen, suçluyla suçsuzu, azgın saldırgan ile tarafsızı, ona musallat olan ile yerinde oturmasını bileni birbirinden çok iyi ayırtedebilen bir örgüttür. Bu Parti, başlangıçta durumları ne kadar vahim de olsa eğer olanak varsa bu hainlerin gerçeği görüp, doğru yolu tutmaları ve düzelmeleri için çok sabırlı davranmış, elinden gelen herşeyi yapmıştır. Adından çokça sözedilen Ali Dursun adındaki unsurun durumu buna en açık örnektir. PKK bu unsuru TC cellatlarının peşnesinden kurtarmak için 8 evladını feda etmiş, sırtlarda taşıyarak sınırlar aştırmış, esasta sağlığı için Avrupa'ya ulaştırmıştır. Ama O'nun bütün bu fedakarlıklarına bu unsur, tam bir döneklıkla karşılık verip İsveç'te yaşama yolunu tuttuğu halde, PKK onun bu tutumunu şiddetle eleştirip teşhir etmekle birlikte kendisi Hareketimize saldırmadığı müddetçe ona dokunmamıştır ve böyle bir düşüncesi de yoktur. Yerinde ağır durmasını bildiği müddetçe böyleleriyle bir hesabımızın olamayacağı açıktır. Böyleleri halkın mücadelesine dil uzatmamak, ona karşı yıkıcı faaliyetlerde bulunmamak

koşuluyla, istedikleri cennet ya da cehennemde yaşayabilirler. Ama bunu bütün bir halkın mücadelesine, onun devrimci örgütlerine dayatamaz, herkesin yaşaması gereken olağan bir hayat tarzı olarak benimsenmesini bekleyemezler.

Sonuç olarak; PKK ortaya koyduğu bu kapsamlı yaklaşım ile herkesin uluorta konuşma ve davranmayı bir tarafa bırakarak, gerçekleri bu temelde ciddi bir biçimde kavramasını istemekte, özellikle tasfiyeci solun durumunu ciddi bir biçimde gözden geçirmesi gerektiğini söylemektedir. PKK, elbetteki yıllarca emek verdiği en değerli evlatlarını boş şeylerle uğraştırmak istemiyor. O'nun önüne koyduğu ve yapılmasını istediği şey, devrimcilerin intikamlarının alınması; Türkiye ve Kürdistan halklarına saldırıların önlenmesi; devrimci direnişin geliştirilmesi; halkların bağımsızlık ve özgürlük davalarının zafere ulaştırılmasıdır. Ama çok iyi bilinmelidir ki; bunu engellemek isteyen güçler ve hem de sol maskeli güçler vardır. Hiç kimse böyle şeylerin olmadığını söyleyemez. 12 Eylül faşizmiyle uzlaşmanın en açık yolu olan, Özal demokrasisinde kendisine yer edinme çabalarına ne ad verilmeli? Devrimci-demokratik hareketin gelişimine ve yine Dev-Yol, TKP-ML vb. örgütlerin devrimci özlerine saldırı niye? Cuntaya karşı en ufak bir direnme geliştirmeden, halk saflarında olmak ne anlama gelir?

Biz, Türkiye sol'una karşı tutumumuzu, sunmak istediğimiz desteği onları sadece eleştirmek ya da gerçeklerini ortaya koymak ile sınırlı tutmadık. Pratiğimiz, Türkiye'nin ilerici, demokrat ve sosyalist muhalefetine karşı daima saygılı kaldığımızı ve onun gelişimine katkıda bulunabilmek için, elimizdeki tüm olanakları sergilediğimizi ortaya koymaktadır. PKK, Türkiye halkı ve devriminin çıkarlarını savunmakta son derece onurlu bir yere sahiptir. Ve O, bunu onların azgın düşmanı cuntaya karşı sergilediği devrimci direnişle kanıtladığı inancındadır. Bunun takdiri ise Türkiye halkı ve devrimcilerine düşer. Biz onların bu konuda, hainleri ve direnişçileri birbirinden ayıran değerlendirmelerini ortaya koymakta gecikmemeleri gerektiğini söylüyoruz.

Halkımıza gelince, biz ortak yaşamımız içinde olduğu kadar, daha birçok noktada açığa çıkmış eğilimiyle onun, istenen yargılamayı yapan, bunu günümüzde ortaya koymayı başaran tek güç olduğunu görüyoruz. Gelişmeler bunu herkesin görebileceği kadar açıkça ortaya koymaktadır. Evet, görülmemiş işkence ve baskılara rağmen O, yargısını ortaya koymaktan çekinmemiş, öncü Partisi etrafında birleşmiştir. Dünyanın en azgın ordusu bu

Partiye saldırırken, halkımız onu korumuş, herşeyini ortaya koyarak onu desteklemiştir. Bu, yüzlerce örnekle kanıtlanmıştır. O, bu destek ve katılımını, sadece öncü örgütü aleyhine yürütülen bunca alçakça ve karşı-propaganda ve faaliyete, kulaklarını tıkayıp sırtını dönerek değil, ona hertürlü maddi ve manevi desteği sunmaktan, oğullarının ve kızlarının ellerinden tutup Partiye bizzat armağan etmeye kadar birçok soylu davranışıyla ortaya koyuyor. Gerçekten de bugün halkımız bilinçle, istekle ve coşkuyla kendi tarihinde benzeri görülmemiş bir biçimde yetişkin evlatlarının hemen birçoğunun yani her aile en az birkaç evladını direnişe adayacak bir düzeye gelmiştir. İşte halkın öz örgütü olma buna denir. PKK bunun anlamını ve değerini iyi bilmektedir. Bu nedenle de O, devrimci direniş temelinde yarattığı değerlere ve bu direnişin kendisine bağlı kalma konusunda son derece duyarlıdır. O, bu temelde Mustafa SUPHI'lerden başlayarak, Denizler ve Mahirlere, oradan da zindan şehitlerine ve dışardaki onlarca direnişçi kahramana kadar dökülen kanların her damlasının hesabını soran ve bunu sahiplerine, TC ve uşaklarına bir bir ödettiren bir Partidir. Diyarbakır'da ve her tarafta yargılanan sadece devrimciler olmadı. Buralarda sömürgeci faşizm, tarihinin en amansız yargılamasına tabi tutuldu ve bu yargılama halen adım adım sürdürülüyor.

PKK, halkımıza, onun ulusal ve toplumsal değerlerine ve onu temsil eden soylu kişiliklere karşı işlenen suçları cezasız bırakmamakta kararlıdır. O, hain işbirlikçileri afetmeyecektir. Bu, bugün ortaya çıkmış bir şey de değildir. O, PKK'nin programında, stratejisinde ve pratik hazırlıklarında ifadesini bulan en soylu bir gerçeğidir. PKK, bu konuda yürüttüğü kararlı mücadele ile sadece kararlarını hayata geçirmekle kalmamakta, başta Mazlum, Kemal ve Hayri olmak üzere, devrimcilerin vasiyetini yerine getirdiğine inanmaktadır. O, bu vasiyetlere sonuna kadar bağlı kalacak ve gereğini yerine getirmek için, kendisine neye mal olursa olsun, elinden gelen her şeyi yapacaktır. Partimiz önderleriyle ve tüm gerçek militanlarıyla, halkımıza karşı suç işleyen ve suç işleme azminde olan tüm gizli ve açık güçlere karşı bundan sonra da direnişi alabildiğine derinleştirecek, bunu insanlık onuruna, ideolojisi ve stratejisine bağlılığın bir gereği olarak görecektir. Bu konuda diğer tüm alanlarda olduğu gibi temelde öz gücüne dayanacak ve halkına güvenecektir.

Bu temelde, başta Kürdistan ve Türkiye halkları olmak üzere ve onların gerçek temsilcileri devrimciler olmak üzere tüm ilerici-

leri, yurtseverleri, demokratları ve insanlık onuruna düşkün herkesi; komünizm, demokrasi, halk ve insanlık düşmanı faşist-Türk sömürgeciliğine ve onun her türden işbirlikçilerine karşı devrim için ayağa kalkmaya ve bunların işlediği tüm suçların hesabını sormaya çağırıyoruz.

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

PARTİ GERÇEĞİMİZDE DEVRİMİN ZAFERİNİ GÖRMEK

Partimizin 8. kuruluş yılında, gerek düşüncede ve gerekse pratikte, soylu eylemlerin yarattığı derslerle dolu gelişmeler yaşanmaktadır. Partimiz, 8. yılına zorlu mücadelelerle elde edilmiş büyük kazanımlarla yüklü olarak girmektedir. Yılın sonlarına denk gelmesi nedeni ile aynı zamanda her yılın değerlendirilmesini de içeren parti kuruluş yıldönümlerimiz, atılımlarla dolu 1985 yılının daha şimdiden tarihimize şanlı bir yer edinmesi nedeni ile bu yıl daha bir anlam kazanmıştır.

1985 yılı ülkemizde tek tek kişilerin olduğu kadar, emperyalist ve sömürgeci canavarlığın, sosyalizm hastalıklarının ve sahte yurtseverlik, demokratlık ve sosyalistliğin kendisini en çok ele verdiği, buna karşılık yalın proleter devrimciliğin özünün daha iyi açığa çıkıp, kendisini daha iyi ifade ettiği ve yine halk kitlelerine kendisini daha güçlü yansıtabildiği bir yıl olmuştur. Bu yılda insanlığı daha iyi tanıdık; ideolojilerin temsil ettiği sınıfsal ve ulusal çıkarları bu yıl daha somut görebildik. Bu yıl, gerçekte kitaplardan öğrenemediğimiz ve cevaplarını bulamadığımız birçok

şeyi, bizzat yarattığımız şanlı pratikle öğrendik ve cevap bulduk. 1985, kendi tanımımızı olduğu kadar, dost-düşman tanımını da daha güçlü biçimde yaptığımız; kaderimizi çizen ideolojinin ve siyasetin büyüklüğüne inancımızın sonsuz olduğu; "laf" kabilinden şeylerin ise artık iyice açığa çıktığı ve değersizleştiği; artık yanılgılardan büyük çoğunlukla kurtulunduğu; böylelikle sadece devrime giden yolun açılması ile kalınmadığı, aynı zamanda bu yolda sağlam adımlarla yürümenin de sağlandığı ve artık hiçbir gücün bu gidişi durdurmaya ya da tersine çevirmeye gücünün yetmeyeceğinin açığa çıktığı bir yıldır. Bu yıl, aynı zamanda eğer girilen halk savaşı yolunda zafer elde edilmek isteniyorsa, bu savaşın tüm yönleri ile geliştirilmesinin, doğru ve yeterli savaşılmasının ve artık mücadelemizde yeri olmayan çocukluklar ile yetmezliklerin aşılmasının zorunluluğunun da iyice açığa çıktığı bir yıldır.

1985, yalnızca Kuzey-Batı parçası açısından değil, Kürdistan'ın tümü açısından yetmez ve hastalıklı olanın ve işbirlikçiliğin maskesinin tümünden düşürüldüğü; doğru olanın ise çalışma tarzına kadar somutluk kazandığı bir yıldır. Bu yılda halkımızın direnmesinin büyüklüğü yanında, "sol" maskeli sosyal-şoven, reformist ve tasfiyeci güçlerin cüceliği ve kokuşmuşluğu da alabildiğine açığa çıktı. Bu yılda sağlanan en büyük kazanım, ayak bağlarından kurtulup, özgür savaşımın mümkün kılınmasıdır. Eğer özgürlük değerli bir nesne ise, onun toprağı olan özgür savaşma ortamına kavuşma da en az o kadar değerlidir.

Tarihimizin en anlamlı ve şanlı bir sürece sokulması ve zafer güvencelerinin elle tutulur hale getirilmesi anıamında 1985 yılı sekiz yıllık savaş tarihimizin bir özetidir. Devrimci-yurtsever siyaseti, örgütlenmeyi ve eylemi her türlü engellemeye rağmen geliştiren son yıldaki Parti Hareketimizin kendisidir.

1985'te geliştirilen pratik, işte bu denli zengin kazanımların yaratıcısıdır. Bu bilançonun altında ise dökülen kanların ve çekilen işkencelerin imzası vardır.

Bu gelişmeler, halkımızın bilincinde, cesaret ve fedakarlık ruhunda ileriye yönelik derin değişiklikler yaratmış ve onu tarihinin en şanlı bir dönemine ulaştırmıştır. Gelişmelerin yaratıcısı öncü güç de yine bizzat bu gelişmeler temelinde asırlık kökenleri olan her türlü kişiliksizliği, darlığı aşarak, kendini her düzeyde verimli kılarak ve yarattığı değerleri en geniş halk yığınlarına malederek gerçekliğimizi çağın bilincine kazıma gibi tarihi bir konuma ulaşmıştır.

Bugün halkımız, tarihin ilk köle isyanları ve tüm halk direnme-
lerindeki soyluluk ve kutsallığı bütün görkemliliği ve aynı
zamanda bütün acıları ve zorluklarıyla kendi direniş mücade-
lesinde somutlaştırmış bulunmaktadır. Bugünlerde halkımız
karşı karşıya olduğu, tarihin en zorba yönetimlerinden TC'nin
yıkıcı ve vahşi uygulamaları yanında, direnmenin nelere kadir
olduğunu, bir umut kalesi gibi yükselen ulusal direnişin, herşeye
rağmen zaferi nasıl müjdelediğini de görmekte ve yaşamaktadır.
Bu anlamda Kürdistan halkı günümüzde, geçmişte hiçbir zaman
tanık olmadığı biçimde ikili ve zıt bir oluşumun acısını ve hazzını
birlikte yaşamakta; geleceğe olan umudu ise her türlü endişeye
üstün gelmektedir.

Geçmiş dönemlere kıyasla çağımız da bugün gericisi, ilerici,
emperyalisti ve sosyalisti ile, Kürdistan gerçeği karşısında, ister
onu ezme ve sömürme anlamında, isterse tanıma, kurtuluşuna
destek olma anlamında olsun, "doğum sancılarını" andıran bir
kıvranışı yaşamaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin, kendisine dayatılan günü-
müz Kürdistan gerçekliği karşısında duyduğu rahatsızlığı anla-
mak zor değildir. Ama tüm karşı-devrimci çabalara rağmen
emperyalist politikalar bu olgudan köklü bir biçimde etkilen-
mekte, giderek daha çok çıkmaza batmakta ve çağdışı bir sömür-
geciliğe dayanıp, destek almasının bedelini ağır bir biçimde
ödemeye başlamaktadır. Emperyalist-kapitalist sistem özellikle
bu yılda Kürdistan'da gelişen devrimci direnişin yolaçtığı sonuç-
ları daha yakından görmüş ve bir düşünme, değerlendirme
sürecine girmiştir.

Sosyalist sistem de şimdiye kadar herşeyi bilinen barış politi-
kasına tabi olarak değerlendirmesinin verdiği darlık, bu politika-
nın yarattığı tikanıklık ve Kürdistan üzerine düşürdüğü gölgeye
rağmen, ilerici ve sosyalist değerlere bağlı bir Kürdistan ger-
çekliği karşısında, henüz halkımızın en meşru hakkı olan varlığı-
nın ve mücadelesinin kabulü gibi bir tutuma bile ulaşamamasın-
dan ötürü zorlanmakta, yeni politik yaklaşımlara ihtiyaç duy-
makta ve zayıf da olsa bu yönlü çabaları görülebilmektedir.

Halkımız, çağın kendisi hakkındaki bu ikircikli ve ihtiyatlı yak-
laşımından büyük acı ve utanç duymaktadır. Ancak bundan
ötürü umutsuzluğa ve yılgınlığa kapılmamakta, aksine yumruk-
larını daha çok sıkarak, gözlerini daha çok açarak ve adımlarını
daha çok sıklaştırarak, kendisine reva görülen bu hükmü yırtmak
için gücünü, öncü örgütü içinde daha çok yoğunlaştırmaktadır.

Karşı karşıya bulunduğu tüm gerçekliği kendi öncü örgütünde anlamaya, yargılamaya ve çağa katkı derecesini ölçerek, buna göre bir yürüyüş tarzı oluşturmaya çabalamaktadır.

Kabataslak da olsa çizilen bu tablo, yaşanan günlerin her bakımdan gelişmelerle dolu olduğunu ortaya koymaktadır. Ama birçok güç, Kürdistan gerçeğinin kıpırdanmasına ve sorun yaratmasına(!) hazırlıksız bir biçimde yakalanmıştır.

Gerçekten de yüzyılların uluslararası siyaset ve diplomasi süzgecinden geçmiş olan bugünkü politikacılık, çabalarında hemen her soruna yer verip belli bir yaklaşım göstermiş, ama Kürdistan olgusunu âdeta yok sayarak hiçbir yer vermemiştir. Dolayısı ile ne kadar eski, geri ve karmaşık olursa olsun mevcut tüm sorunlara belli bir yaklaşım göstermekte sıkıntı çekmeyen çağdaş güçler, Kürdistan sorunu karşısında zorlanmakta, tanınmaz ve anlaşılmaz tutumlar sergilemektedirler.

Kürdistan ulusal gerçekliği nedir? Bu gerçeğe nasıl yaklaşılmalıdır? Sömürgeci güçlerin durumu ve bunlarla ilişkiler nasıl ele alınmalıdır?

Gerek güncel emperyalist-kapitalist politikalar ve gerekse oluşmuş mevcut sosyalist sistem politikaları, bu sorular karşısında giderek daha fazla zorlanacağı benzetilmektedirler. Çünkü ortada bir yanda dünyada hiçbir halk ve ulus için öne sürülemeyen inkarcı politikalar, öte yanda yine hiçbir halk ve ulusun meşru kabul edemeyeceği çağdışı bir sömürgeciliğe karşı yürütülen haklı ve soylu bir mücadele vardır. Ve bu inkarcı politikaların dayandıkları gerçekler ve niyetler ne olursa olsun, gelişen direnişe karşı öne sürebilecekleri haklı hiçbir gerekçeleri yoktur. Siyasal bağımsızlığı çoktan beridir vazgeçilmez bir hak olarak gören kapitalist-emperyalist güçler kadar; ulusların kaderlerini tayin hakkını hiçbir ön koşula bağlamadan savunma ve eğer ilerici doğrultuda ise bunu destekleme görevi ile yükümlü olan sosyalist güçler de, eğer kendilerine ters düşmeyeceklerse, bu mücadeleye karşı nasıl açıktan tavır alabilir ve nasıl onu görmezlikten gelebilirler? Halkımızın varlığına ve mücadelesine karşı reddedici bir tutum takınmaları halinde bu, her iki sistemin değerlerinde de kaçınılmaz olarak önemli sarsıntılara yol açacaktır. Kabul etmeleri halinde ise bu, özellikle sömürgecilikle çıkar bağları olan ve bu sistemde sorumlulukları olan emperyalist güçleri ciddi çıkmazlar ve bunalımlarla karşı karşıya bırakacaktır. Dolayısı ile sistemler sorun hakkında net hükümlere kolay kolay varamamakta; halkımız hakkındaki inkarcı politika-

larını kolay kolay aşamamaktadırlar. Ancak, ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimi karşısında, gelecekte bundan kaçınmayacaklarını çok iyi bilen bu güçler, günümüzde, bilgilenme ve değerlendirme için Kürdistan'la ilgili istihbarat ve ajan faaliyetlerini, giderek kendilerine yandaş güçler oluşturma gayretlerini yoğunlaştırmış bulunmaktadır. Denebilir ki bu konuda her iki sistem adeta yarış halindedir.

Evet, bunlar Kürdistan'ın çok sınırlı bir kıpırdanışıyla ortaya çıkan gelişmelerdir. Biz buna şaşmıyoruz.

1- Çağa Somut ve Yaratıcı Yaklaşılmalıdır

Bugün Partimiz önderliğinde ülkemizde yürütülen savaş her ne kadar çağdaş güçlerce henüz doğrudan tanınmış değilse de; çağdaş güçlere dayanılarak, emperyalist-kapitalist sisteme karşı geliştirilen bir savaş olduğu için gerek bu sistemi ve gerekse sosyalist sistemi daha şimdiden derinden etkilemeye başlamıştır.

Şüphesiz ki, özellikle emperyalist-sömürgeci sistemle savaşırken bu sisteme bakış açımızı ve vuruş tarzımızı bizi başarıya götürecek bir biçimde ortaya koyup, uygulayabilmemiz büyük önem taşımaktadır. Savaşımız herhangi bir üslupla değil, ülkemiz devrimini başarılı kılacak bir üslupla yürütmek zorundayız. Halkımızın varlığını hiçe sayan ve onu sömürüp ezmekte sınırlı tanımayan bu sistemin güçlerini alt etmek için çok geniş bilgilenme yanında pratik savaşta da muazzam bir taktikçi olmak; yüzyıllardan beri süregelen ilkel isyancılık sınırını aşarak halk savaşçılığına varmak ve zaferi yaratmak için vazgeçilmezdir.

Bu güce karşı tutumda bugün ülkemizde eski işbirlikçi yaklaşımlardan ona sahte karşı çıkışlara kadar çeşitli biçimler vardır. Direnmeme, uzlaşma, bu sistemin vereceği sınırlı reformları bile herşeyin yerine koyma, bu amaçla devrimin tasfiyesi için yoğun çaba gösterme gibi anlayış ve tutumlar yaygındır. Sözü edilen olumsuz gerçeklerine rağmen bu anlayış ve tutumların sahipleri aynı zamanda kendilerini kimseyi zora sokmadan mücadele yürüten akıllı savaşçılar olarak da lanse edebilmektedirler. Gerçekte bunların toplumumuzun demagojik bir türü ve halkın sahte sözcüleri oldukları bugün çok daha iyi bilinmektedir. Bununla söz konusu türün tehlikeli olmadığı ve de zarar veremediğini söylemek istemiyoruz elbette. Aksine bunlar sık sık siste-

min doğrudan sözcüleri haline gelmekte; onun dayattığı politikaları ustaca uygulamakta ve böylece adeta halkın başına bela kesilmektedirler. Günümüzde sıradan bir memurlukla şu ya da bu merkeze bağlanmış olan bunlar, devrimci gelişme adına ne varsa herşeyi tahrip etme karşılığında bu sistem tarafından semirilmektedirler.

O halde, sistemle gereği gibi savaşmak için onun ideolojik alandan kültürel alana, siyasal alandan askeri alana dek tüm özelliklerini, savaş ve saldırı yöntemlerini derinden kavramak gerekir. Bu sistemin, kendisine bağlı en işbirlikçi ve giderek ajan kesimleri bile milliyetçi ve sosyalist sıfatlarla maskeleyen ustalıklarını bilerek karşı koymak gerekir.

Fakat ne yazık ki, gerek bilinç düzeyinin yetersizliği ve gerekse pratik savaşım deneyimlerinin yeterince güçlü olmaması nedeniyle bu ajan elit tabaka günümüze dek mesleklerini icra etmişlerdir. Ancak artık günümüz Kürdistan'ında savaş zemininin gittikçe kızıştığı içinde bulunduğumuz dönemde sistemin tüm mekanizmalarının; düşünsel etkilemeden, kültürel ve ahlaki etkilemelerine kadar, yine psikolojik askeri caydırma yöntemlerinden ince politik yöntemlerine kadar dolaylı-direkt, açık-kapalı, sert-esnek, şiddetli-barışçıl tüm yöntem ve yönelimlerinin iyi bilinmesi zorunludur. Bu gerçekleştirilmeden emperyalist-sömürgeci sistem ile iyi savaşılamayacağı açıktır. Dolayısı ile, günümüzde mücadelenin tüm dallarında ve gerekli tüm yöntemlerinde doğru ve güçlü bir tarzda somutluk kazanmak; savaşın teorik düzeyden, pratik düzeye indirgenmesi için yeteneklerin sonuna dek zorlanması gerekir.

Partimizin savaşma tarzı, ihtilalci bir tarzıdır. Belki başlangıçta durumumuz, daha çok köylülerin ilkel isyancı özellikleri ve yetmezlikleriyle önemli benzerlikler göstermiş olabilir. Ama bu sadece bizim değil başlangıçta her halk hareketinin yaşadığı ve Lenin'in de meşru kabul ettiği adeta zorunlu ilk biçimdir. Evet, başlangıç için bu kaçınılmaz ve de meşru bir biçimdir, ama savaşın bu ilkel biçimde çakılıp kalması halinde hareketin gelişmesi ve hele zafere ulaşması olanaksızdır. Bu gerçekten hareketle, ülkemizde de özellikle yaşanan bunca tecrübeden sonra savaşın artık ilkel isyancı özelliklerinden hızla ve bütünüyle arındırılarak usta ve kapsamlı yöntemlerle, çok çeşitli güçleri harekete geçirerek yetkinleşmiş bir halk savaşı düzeyine ulaştırılması zorunludur. Savaşımız halen şüphesiz ki bir çok ilkel biçimi içinde barındırmaktadır ve halk savaşımızın içinde bulun-

duğu bugünkü düzeyde ve koşullarda daha bir süre bu biçimleri taşıyacağa benzemektedir. Henüz gelişmiş teknolojiyle savaşma imkanlarımızın olmadığı, Hareketimizin halen sisteme bağlı çeşitli düşman güçlerin kuşatması altında olduğu, dostlarımızın bugün pek fazla olmadığı ve olanların ise görevlerini ancak "öldürmeyecek kadar" yerine getirdiği, halkımızın öz gücünü tamamen ortaya koymaktan henüz uzak bulunduğu, öncünün de henüz gerekli yetkinleşme ve olgunlaşmaya ulaşamadığı bilinmektedir. Savaşımızın bu gerçeklerinden ötürü muhakkak ki atılacak pratik adımların büyük bir özenle seçilmesi ve atılması gerekir. Bugün belirtilen görevlerin başarılabilmesi için somut durumun tahlilinin iyi yapılması, bunun da ötesinde somut uygulama araçları ve yöntemlerinin; yani yürütme, örgütlenme ve denetlemenin geliştirilmesi ve yetkinleştirilmesi gerekir. Yeninin eski ile zamanında değiştirilmesi; alma ve yerleştirilmenin zamanında yapılması; en gelişmiş ve teknik savaş araçlarından en ilkel ve kaba olanlarına kadar hepsinin yerli yerince kullanılabilmesi, kısaca savaş tarzımızın geliştirilmesi gerekir. Evet, işte bunun için de sistemin her zamankinden daha fazla olarak somut bir biçimde kavranılması ve savaş tarzımızın da buna uygun olarak en yetkin ve en verimli hale getirilmesi gerekir.

Dün olduğu gibi bugün de PKK'nin savaş tarzını eleştirenler vardır. Bu eleştirilerden iyi niyetli ve doğru olanlarını Partimiz saygı ve minnetle karşılamaktadır. Ama bunun dışındaki art niyetli eleştiriler ve giderek karalamalara açık ki hiçbir değer vermemektedir. İş, tarih yapmak değil, gevezelik yaparak onunla oynamak olanları elbette ki ciddiye almayacak ve olumsuzluklarına meydan vermeyecektir. Çünkü PKK ve önderlik ettiği hareket, halkımız için devrimci bir tarihi yaratma görevini omuzlamıştır ve pratiği ile de adım adım bu tarihi yarattığı inancındadır. Böylesi bir mücadelede elbetteki birçok hata da yapılacaktır. Bunun yadırganacak bir yönü yoktur. Ama şüphesiz ki, dışındaki güçler ister dile getirmiş olsun isterse olmasınlar, savaşımızın da bizzat kabul etmeyeceği şeyler vardır. Savaş tarzımızın zamanında geliştirilmemesi, bunu sağlamak amacıyla yeteneklerin gerektiği biçimde ve gerektiği kadar kullanılmaması ve sınıf savaşçılığının geri biçimlerine düşürölmesi mücadelemiz önündeki en büyük engellerdir. Aşılmaması halinde ise, bunların hem kişileri ve hem de hareketi çeşitli sapma ve ihanetlerle karşı karşıya getirmesi kaçınılmazdır. Bu nedenle, savaşımızdaki mevcut ilkel biçimleri aşmak, olanaklarımızı en iyi biçimde kul-

lanmak, halk savaşının gelişmiş biçimlerine ulaşmak ve bunu ustaca kullanmasını bilmek büyük önem taşımakla birlikte, zorunludur da. Varsın dışımızdakiler avazları çıktığı kadar, "Emperyalizm ve sömürgecilik çok güçlüdür. Bu yöntemlerle sonuç almak imkansızdır" diye bağırınsınlar. Biz onlara her zaman olduğu gibi bugün de, **"Direnmeye karar veren bir halk, hakkı olanı elde etmeye kadirdir. Bir halk haklı bir temelde ve doğru yöntemlerle savaşırsa karşısındaki kuvvetler ne kadar büyük görünürse görünsün, onun zafere ulaşmasını engelleyemez"** diyoruz. Bu inancımız dün olduğu gibi bugün de parlak bir biçimde doğrulanmaktadır.

Evet, şüphesiz ki gelişen savaş karşısında ucuz konuşma ve tutumların; yine inkarcı anlayış ve uygulamaların hangi güçlü araçlarla ortaya konulursa konulsun hiçbir geçerliliği olamaz. Hareketimiz önderlik ettiği savaşı geliştirmek için devrim kanunlarına bağlılıkta her türlü titizliği gösterecektir; ama gerici itirazları asla meşru görmeyecek ve kabul etmeyecektir. Tarih sahnesine çıkan, herşeyinden yoksun bırakılan bir halk elbetteki, bağırarak, çağırarak ve yumruklarını sağa sola savurarak da olsa, kendisine hep susmasını ve ezilmesini salık verenlere karşı herşeyiyle direnecek ve çağda kendisine bir yer açmak için elden gelen her türlü yöntemi kullanmakta kendisini özgür sayacaktır. O, kendisine uluslararası kanunlar ve diplomasi kuralları hatırlatıldığında elbetteki, **"Sizin bu kanun ve kurallarınız varlığımızı inkar temelinde yapılmış ve intiharımızı öngörüyorsa, benim onları meşru kabul edemeyeceğim çok açık değil mi?"** diyecektir. Hiçbir kanun ve diplomatik kural bir halkın kutsal direnme hakkından daha değerli olamaz ve bu hak önünde duramaz. Bir halkın bağımsızlık ve özgürlük hakkı onun en vazgeçilmez hakkıdır. Ve o, devletlerin kanunları ve diplomasisinin ince kurallarıyla çelişse de bu hakkını elde etmek için her türlü yöntemi seçmekte özgürdür.

Bazı kuş beyinliler; düzenin o sol'daki silik temsilcileri, tasfiyeci ve reformist şefleri halkımızın bu en vazgeçilmez hakkını, "Halkımız henüz ayağa kalkacak durumda değildir, bu nedenle de bir direnme savaşı geliştirmenin zamanı değildir. Bu sistem bizim sorunumuzu karşılamaya ve kabul etmeye hazır değildir. Avrupa şiddete karşıdır, ondan nefret eder, dolayısıyla şiddet temelinde bir savaş geliştirmek en azından ayıptır" diyerek, kurtuluş savaşımızı mahşere ertelemek gibi sefil çabalar içindedirler. Bunlara alçak demek ve şunları hatırlatmak hakkımız ve görevi-

mizdir: Avrupa, o nimetleriyle her şeye sırtınızı döndüğünüz uygarlığını insanlığın kelleleri üzerinde inşa etti. Avrupa'nın başlattığı emperyalist amaçlı savaşıardan sadece II. dünya savaşında 50 milyona yakın insan katledildi. Yoksa bu savaşların sorumlularının başta Avrupa olmak üzere dünya emperyalizmi olduğu inkar mı ediliyor? Ama bu uşaklar o kadar cilalanmış ve uşaklık rendesi üzerlerinden o kadar geçirilmiştir ki, ne konuştuklarını bile bilemeyecek hale gelmişlerdir.

Oysa bu suçlarının yanısıra, Avrupa'nın bizzat halkımızın varlığının yadsınmasındaki payı da oldukça büyüktür. Yani bunlar 20 milyonluk halkımız ve ülkemizin de katilidirler. Ülkemizi bölüp parçalayanlar ve halkımızı en gerici bir sömürgeçiliğin cenderesine terk edenler bunlar değil midirler? Peki bütün bunlar karşısında bizim de söyleyip yapacaklarımız olmayacak mı? Elbetteki olacaktır. Bu anlamda, ülkemizin bağımsızlığı ve halkımızın özgürlüğü için ister ülke içinde ve isterse dışında söylediğimiz tüm sözler ve geliştirdiğimiz tüm eylemler henüz bir başlangıçtır. Daha çok sözler söyleyecek ve daha çok eylemler yapacağız. Bir halkın inkarı ve imhasının, yine bir halkın en gerici faşist rejimler altında yok olmasını onaylamanın ne demek olduğunu sorumlu ve ilgili tüm güçlere anlatacağız. Bu gerçekten hareketle, kendimizi, savaşımızı geliştirecek, her türlü yöntemi seçmekte özgür sayıyoruz. Ülkemizdeki utanç verici kölelik sistemini yerle bir etmek ve her şeyden önce insanlığımızı elde etmek için Partili tüm militanlar ve yurtsever halkımız, savaşlarını özgürce geliştirmeli, kutsal haklarını tereddütsüzce kullanmalıdır, diyoruz.

2- Çağa Kendimizi Bağımsızlık ve Özgürlük Eylemimizle Kabul Ettirecek, Katkımızı Bu Temelde Yapacağız

Çağımızın diğer bir etkin gücü olan, sosyalist sistemin de birçok yaklaşımına karşı, sağlam, devrimci ilkelere ve günümüz gerçeklerine dayanan somut yaklaşımlarla cevap verilmesi ve saptırıcı, mezhepçi anlayışlara şiddetle karşı durulması gerektiğine inanıyoruz. Kısaca, bu konuda somut olunması gerektiğini söylüyoruz.

Bizim sosyalist sisteme yaklaşımımızın devrimci ve geliştirici niteliği, her türlü spekülasyonu sahiplerinin elinde bırakacak bir biçimde, izahların da ötesinde devrimci eylemimizle kanıtlan-

miştir. Buna dayanarak bir kez daha belirtelim ki, biz, dünyanın üçte birinde sosyalizmin geliştiğine inanıyoruz. Ve burjuva, küçük-burjuva anlayışların ürünü olan "sosyalizmi kötüleme teorilerinin" amansız düşmanınız. Ama biz, sosyalist gerçekliğin hiçbir kusurunun olmadığı, bu güçlerin hiçbir hata yapmadığı ve sosyalist ülkelerin her söylediklerinin aynen kopye edilmesi gerektiği inancında da değiliz. Yani, somut gerçekliği göz önüne almadan, ya "sosyal emperyalizm" safsatalarını savunmak, ya da her şeyi "barış politikaları"na göre ele alıp, dünyayı herkesin salt barış politikası uğruna savaşması gereken bir dünya olarak görmek gerektiğine inanmıyoruz. Sosyalist devrimin gelişme yöntem ve olanaklarının böylesine kısıtlanması ve engellenmesine karşıyız. Sosyalist devrimin çok açık olan yönlerinin ve ilkelerinin gözlerden saklanmaya ve de unutturulmaya çalışılması ve bu konuda çok açık olan görevlerin yerine getirilmemesi kabul edilemez. Bu anlamda, sosyalist sistemin çeşitli konulardaki yaklaşım ve politikalarına, sol'dan, fakat olgun, yetkin ve somut devrimci eleştirel bir yaklaşımla karşılık verilmesi; bunun ülkemiz devrimi açısından olduğu kadar, bölge ve dünya devrimi açısından da bir görev olarak yapılması gerektiği kanısındayız. Böylesi bir yaklaşım olmaksızın, lafta ve de söylenenleri papağan gibi tekrarlamakla hiç kimsenin dünya sosyalist güçleri ve dünya sosyalizmine hayrı dokunamaz. Ama, kendine "sosyalist" sıfatını yakıştıranlar, dünya sosyalizmine güçleri ve konumlarına bağlı bir biçimde katkı yapmak zorundadırlar.

Bizim görevimiz de elbetteki sosyalizme övgüler dizmek ya da ezbere sosyalizm nutukları atmak değildir. Görev, halkımızın devrimci direnişi temelinde sosyalizmin sorunlarını daha iyi kavramak; sosyalizm ile ulusal kurtuluş hareketimiz arasındaki ilişkileri daha iyi anlayıp bu konuyu doğru bir çözüme kavuşturmak ve yurtseverlik ile enternasyonalizmin ilişkisini ve iç içeliğini daha sağlıklı bir biçimde ortaya koyabilmektir.

Ama uşak ruh, bu soylu görevleri bulandırmak için de elinden gelen her şeyi yapmaktadır. Gerçek şu ki, bu ruh, emperyalist ve sömürgeci güçlerin emrinde ne denli aşağılık ve de tehlikeli sonuçlar yaratıyorsa, sosyalizm ve ilerencilik maskesine büründüğünde de çok daha yıkıcı bir nitelik kazanmakta; tanınmaz, ucube bir hal almaktadır. Hiç kimse bize sosyalizmin düz bir tanımını yaparak, bunların durumları ne olursa olsun, kendilerini sosyalist olarak göstermelerinin yine de iyi bir şey olduğu masalını anlatmasın. Bunlar sıradan iddialarla ortaya çıkmış, ya da

fazla iddiası olmayan sıradan vatandaşlar ve güçler değildirler. Eğer sorun, sosyalist sistemin kendi çıkarları doğrultusunda bazı kişilerden yararlanması olsa idi, elbetteki buna karşı söylenecek fazla birşey olamazdı. Sosyalist ülkeler ve güçlerin bunu yapmaya, yani nerede olursa olsun kendilerine bazı memurlar edinmeye hakları vardır. Nitekim emperyalist ülkeler başta olmak üzere birçok ülkede bu tür faaliyetler ve ilişkileri vardır ve bu son derece doğaldır. Ama eğer söz konusu sorun, köle bir halkın ulusal ve sosyal kurtuluş sorunu; yine söz konusu güçler de, böylesi bir halka mensup olduğunu ve onu temsil ettiğini iddia eden güçler ise, durum elbetteki daha değişik olarak ele alınmalıdır. Evet, gerek tarihte ve gerekse günümüzde çeşitli burjuva sınıf ve tabakalar, sosyalist sistemle ilişki kurmuş ve kendi amaçları doğrultusunda ondan yararlanmaya çalışmışlardır. M. Kemal ve Nasır bunun en tipik örnekleridir. Ama bunlar amaçlarını ve programlarını hiçbir zaman gizlememişlerdir. Yani bunların sosyalist ülkelerle ilişkileri kendine has bir mantığa dayanmaktadır ve bu ilişkilerin niteliği hiç kimse için bir sır değildir. Peki, bu uşak ruhun sosyalist maskeli temsilcileri böyle midirler? Ve bunların, takındıkları bu maske ile, ulusal kurtuluş hareketimize karşı yürüttükleri saptırma ve tasfiye çabalarıyla halkımıza verdikleri zarar kadar; asalak yaşamları ve aynı anda birçok gücün ajanlığını birden yapan sefil yapıları ile bizzat sosyalist ülkeler ve dünya sosyalizmine de zarar verdikleri ortada değil midir?

Biz, Kürt işbirlikçi güruhunun basit çıkarlarını korumak için nasıl kılıktan kılığa girebileceğini biliyoruz. Yine uşaklık tarihleri yanında, bu eğilim ve temsilcilerinin içinde bulundukları durumların nedenlerini de çok iyi biliyor ve bunları çok iyi anlıyoruz. Sosyalizm onlar için, şu ya da bu merkeze bağlı olmak; çıkar umdukları şu ya da bu teoriyi, topraklarımıza bir mezhep gibi aktarmaktır. Böylece şu ya da bu gücün gözüne daha çok girmek ve memurluğunu daha iyi yapmaktır. Parti ve mücadeleden de anladıkları budur. Elbetteki bunun sosyalizm ile ilişkisi yoktur. Ve belirttiğimiz gibi, bu güçlerin durumu anlaşılırdır. Anlaşılmaz olan; bu uşak güruh ile en tanınmaz ve en kabul edilemez ilişkiler içine giren kimi sosyalist ülke yönetimlerinin ve bunlarca temsil edildiği kadarıyla sosyalist sistemin durumudur.

Sosyalizm yüce bir öğretilerdir. Bu öğretiyi kendilerine kılavuz edinenler ve gücüne inananlar, onu kendi halklarına bir eylem kılavuzu olarak dayatırlar, ve bağımsızlık ve özgürlük değerlerini en yüce değerler olarak benimserler. Onlar, halkın öz gücüne

güvenmeyi başarının temeli olarak görür ve eğer, köle bir halk en ağır ve elverişsiz koşullara rağmen direnme yoluna çekilebilmişse, bu direniş ne kadar ilkel yöntemlerle yürütülürse yürütülsün ve yine karşısındaki güçlerin durumu ne kadar güçlü görünürse görünsün, bunu sonuna dek sürdürmenin gereğine inanır, direnişin en önünde yer alırlar. Enternasyonalizm ve yurtseverlik, bu belirlemeler ışığında en iyi savaşmaktan geçer. Sosyalist sisteme ve onlarla ilişkilere bakış açımız budur. Yurtseverlik ve enternasyonalizm görevlerimize de böyle yaklaşıyoruz.

Ama bu ilkeler ve bu yaklaşımlar sadece bizim için geçerli değildir. Kendi ülke devrimlerini yapmış da olsalar, bu devrimci ilke ve yaklaşımlar somut durumlara uygun olarak dünyanın tüm gerçek sosyalist ve devrimcileri için de geçerlidir. Fakat ne yazık ki, biz halen sosyalist sistemin varlığını bile kabul edip etmediğini, mücadelemizi nasıl gördüğünü kavramış değiliz. Bu sistemin temsilcileri, "ulusların kaderlerini tayin hakkı" ilkesinin halkımız için de geçerli olduğunu kabul ediyorlar mı? Direnmeyi meşru bir hakkımız olarak görüyorlar mı? Lenin'in daha 1905'de belirttiği, «*İster küçük, ister büyük; ister aktif ve isterse pasif olsun her türlü ulusal direnme ve hele emperyalizme karşı ise kayıtsız şartsız desteklenmelidir*» diye ifade ettiği ilkenin halkımıza da uygulanması gerektiğini düşünüyorlar mı? Eğer düşünüyorlarsa bunu uyguluyorlar mı? Eğer bu uygulanıyorsa, kimler tarafından, nerede ve nasıl uygulanıyor? Ülkemizde devrimci bir direnişin varlığını kabul ediyorlar mı? Kendilerine göre, bu direnmeye öncülük eden, geliştiren güç kimdir? Bu direnişi nasıl geliştirmiştir? Sistem, tüm bu soruların cevabını açıkça ortaya koyabilmelidir. Ama o, onyıllardır süren büyük suskunluğu ve görmezlikten gelme tutumu ile bu soruların cevaplarına öylesine uzak düşmüştür ki, mücadelemizin düşmanlarımızı bile birçok itiraflara zorladığı günümüzde, o eğer bazı cevaplar vermeye yanaşacaksa, bunun için her şeyden önce bizi bir ulus olarak görüp görmediğini ortaya koymak zorundadır.

Ancak, bu sistemin mevcut durumu ne olursa olsun, sorulan tüm bu sorulara doğru cevaplar verilmeden sosyalizm edebiyatı yapmak ve hele bunu ülkemiz adına yapmak, iflah olmazlığın ve uşaklığın sol'daki temsilciliğini yapmaktan başka bir şey değildir. Gelişen ve güçlenen sosyalizme sonuna kadar evet; ama sosyalizm maskeli işbirlikçilik ve uşaklığa da sonuna kadar hayır diyoruz. Evet, açıkça söylüyoruz. Sosyalist cilalı reformist, tas-

fiyeci, sekte mezheplere karşıyız. Kendisine seçtiği merkez önde gelen sosyalist ülke yönetimleri de olsa, halkın direnmesine ve özgücüne dayanmayan hiçbir sosyalizm akımına inanmıyoruz. **“Hangi şartlar altında olursa olsun, halkını direnmeye kaldıramayan, onun direnmesine önderlik etmeyen; kısaca halkını savaştırmayana sosyalist denemez”** diyoruz.

Kendimiz, sahte yurtseverler ve sosyalistler açısından durumu bu kadar açıkça ve devrimci tarzda ortaya koyarken; günümüzde sosyalist sistemi temsil edenlere de aynı açıklık ve devrimci tarzda şunları söylemeyi bir görev sayıyoruz: Bir halkın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi, sosyalist de olsa bir kısım devletlerin dış politika ya da diplomatik faaliyetlerinin; hele hele istihbarat çalışmalarının basit bir unsuru gibi ele alınamaz. Yine hiçbir gerekçeyle bir halkın meşru direnme hakkı görmezlikten gelinemez ve mücadelesi karşısında tavırsız kalınamaz. Bir halk en gerici faşist bir sömürgeciliğin amansız uygulamaları altında en kötü bir biçimde tükenişe götürülürken ona barış politikaları ya da kendi barış politikaları uğruna, direnme, yani yaşama hakkından vazgeçmesi gibi dayatma ya da telkinlerde bulunulamaz. Bunun sosyalist ilkelerle ve devrimci gerçeklikle bağdaşmazlığı ortadadır. Bir halkın bağrından, varlığını o halkın direnmesinin ezilmesine bağlayacak kadar soysuz eğilimler ve güçler çıkabilir. Bunlar çıkarları uğruna, gerektiğinde çekinmeden sosyalist maskeler de takabilirler. Ve yine bunlar uygun ortamlar bulurlarsa kendi halklarının direnişine karşı ajanlık görevleri üstlenebilir ve bir ajan hareketi olarak varlıklarını sürdürme eğilimini gösterebilirler. Ama, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi yürüten bir halka destek gibi, zorunlu soylu görevler orta yerde dururken, onun en asalak, en çürümüş ve en soysuz mensuplarından ajan örgütler olarak kendi bir kısım çıkarları uğruna –bunlar sosyalist çıkarlar da olabilir– yararlanmaya çalışmak, ajan örgütler beslemek ve en kötüsü de bunu, dolaylı da olsa, o halkın mücadelesine bir destek gibi göstermek elbetteki sosyalist bir tavır olamaz ve bu tavır kabul de edilemez. Sözü edilen uşak güçler bunları bir halkın adına ve onun kurtuluşçu amaçlarına karşı yapmasalardı, elbeteki bunların ve yaptıklarının sözünü dahi etmeyecektik.

Bunlar, tek tek unsurlar olarak kendi bireysel anlayış ve tutumları düzeyinde halen de sosyalist ülkelere çeşitli memurluklar yapabilirler. Buna bir şey demiyoruz. Sözünü ettiğimiz, sosyalist ülkelerin de çıkarlarına aykırı olarak ve fakat esasta onlara daya-

narak hareketi saptırma ve engelleme çabalarıdır. Bu çabaları yürüten güçlerin sosyalistlik ve komünistlikle hiçbir ilişkileri yoktur. Bunlar en klasik ve gerici anlamıyla bir ajanlık faaliyeti içindedirler. Bu faaliyetler, bugünden yeterince görülüp önemsenmese de, hem yerel, hem bölgesel ve hem de evrensel düzeyde yapılacak olan her türlü devrimci çıkışın en önde gelen engelleyicisi olacaktır.

Sosyalist sistemin tutumuna ilişkin yaklaşımlarımız ve sosyalizm anlayışımız budur. Bu bizim açımızdan ilkesel bir yaklaşımdır. Sosyalizmin yaratıcı biçimde kavranılması olayı son derece önemlidir. Daha somut olunmalıdır. Bugün gerçekte Kürdistan devrimine, devrimci direnişine karşı tavır, tutarlı demokrat ve sosyalist olunup olunmadığının bir ölçütü haline gelmiştir. Eğer sosyalist sistemi halen, en meşru hakkımız olan varlığımız ve mücadelemize bile parmak basmamışsa ve ulusal kurtuluşumuz için çok sınırlı bazı imkanları bile sunmaktan kaçınıyorsa, böylesi bir sisteme ve sosyalizme de söyleyecek çok şeyimiz olacaktır.

Evet, biz bu sistemi ve onu temsil eden güçleri reddetmeyeceğiz. Bunlar sosyalizmin bazı biçimleridir, ama her şeyi değildirler. Biz esas olarak sosyalizm adına, çoğu da bazı sosyalist ülkeler tarafından geliştirilmiş olan, belirttiğimiz hatalı uygulamalar ve anlayışlara karşı, mücadele içinde gerçekleşen ve gelişen sosyalizme sahip çıkacak ve bunu yücelteceğiz. Mevcut sosyalizmin olumlu özelliklerini benimseyeceğiz, fakat, yapılan yanlışlıklar ve haksızlıkları da ortaya koyarak hakkımız olanı dayatacağız. Sosyalist güçlerle ilişkilerimizde ölçüt, onların, bağımsızlık ve özgürlük hakkımızı kabul edip etmemeleridir. Yani onlarla ilişkilerimiz ancak ülkemizin bağımsızlık ve özgürlük hakkını kabul edip destekledikleri oranda olacaktır.

Ama biz yurtseverlik ve enternasyonalizmin birbirinden ayıramayacağına derinden inanıyoruz. O nedenle de halkımızın anti-emperyalist, anti-sömürgeci ve anti-faşist temeldeki direnişiyle sosyalist sistem ve dünya sosyalizminin daha da güçlenmesi için kendi çapımızda elimizden gelen her şeyi yapacağız. Ona inanacağız ve onu savunacağız. Karşımıza da çıksalar, yanımızda da yer alsalar, yaklaşımımız sürekli böyle olacaktır. Bu konuda dar milliyetçi anlayışları şiddetle red ediyoruz ve etmeye devam edeceğiz. Ve biz bunun biricik sosyalist, ilkesel tutum olduğuna inanıyoruz.

3- Yabancı Egemenlik Tarihi Doğru Kavranmalıdır

Kürdistan öyle bir ülkedir ki, yüzyıllardan beridir bu ülkede tüm yaşam, onun kaderini elinde tutan emperyalist, sömürgeci ve yerli hainlerce varlığı inkar edilerek, değerleri talan ve tahrip edilerek biçimlendirilmektedir. Dolayısıyla onun ufak bir kıpırdanışıyla bile, kurulan bu tezgahın başındakiler büyük bir sarsıntı geçirmektedirler. Bu nedenle, yüzyıllardan beridir sömürgeciler ve en az onlar kadar alçak olan hain işbirlikçilerin eli hiçbir zaman halkımızın nefesi üzerinden eksik olmadı. İhaneti, işbirlikçiliği ve uşaklığı bir meslek olarak gören Kürt egemen güçleri, günümüzde de, özellikle halkımızın modern giysilerle ve kendi öz kimliğiyle tarih sahnesine çıkma cesareti karşısında ve daha bunun ilk adımlarındayken duydukları telaşla yine her türlü gücün uşaklığına ve işbirlikçiliğine soyunmuş ve bunun için adeta yarışmaya başlamışlardır. Aşiretçiliğe, kabileciliğe, aileciliğe, her türlü gericiliğe gırtlaklarına kadar batmış olan feodal komprador güçler, bu utanılacak mesleği yüzyıllardan beri sürdürmektedirler. Onlar bunu kapitalist ilişkiler temelinde günümüzde daha da incelmış ve dolayısıyla daha da alçaklaşmış bir sanat olarak icra etmektedirler. Yüzde yüz inkarcılık ve TC'ye yüzde yüz uşaklık temelinde ayakta duran bu güruh, gelişen ulusal direniş mücadelesi karşısında, günümüzde diğer tüm güçlerden ve hatta sömürgecilikten daha telaşlı, azgın ve daha saldırgan bir konumda yer almaktadır. Bunların TC parlamentosunda yer alan temsilcileri, bırakalım ulusal değerleri, tüm insanlık değerlerini de ayaklar altına alarak, gelişen devrimci yurtsever direnişi derhal ezemediği için TC'yi suçlamakta ve aktif tavır takınılıp sonuç alınması için, çağrılar üzerine çağrılar yapmaktadırlar. Bu güruhun başı olan Bitlisli Kamran İnan, "*Hasımlarını ezmek için, İsrail, Fas'ı bombalar, ABD uçak kaldırır, ben ise terörün başının nerde olduğunu bilirim ama birşey yapamam*" diyecek kadar aşagılık bir saldırganlık örneği sergilemekte ve TC'yi tahrik etmeye çalışmaktadır. Bu tip unsurların şahsında en açık biçimde dile geldiği gibi bu sınıf, Kürdistan'daki yeni gelişmeler karşısında adeta "cin çarpmışa" dönmüş ve bir uşaklık histerisine kapılmıştır.

Aşiretçi feodal-komprador güçlerle yakın bağlar içinde türeyen, modern giysili, fakat en az bunlar kadar tehlikeli ve utanç verici bir işbirlikçiliği temsil eden diğer bir eğilim ise; karşı tarafa, yani kimi sosyalist ülkelere ajanlık temelinde varlığını ve çıkar-

larını korumaya çalışmaktadır. "Sosyalist sistemle ilişki kurarsam, bir taşla iki kuş vurmuş olurum, hem ilerici hüviyete bürünüp devrimci hareketin gelişimini engellerim ve hem de bu temelde varlığımı garantiler, çeşitli çıkarlar elde ederim" gibi niyetlerle, bazı sosyalist güçlerin böylesi bir ajanlığa prim veren tutumlarından da yararlanarak Kürdistan halkının kaderiyle, gözü dönmüşçesine oynamaya çalışmaktadır.

Söz konusu bu kokuşmuş güçler halkımızın direnişinden vebadan korkar gibi korkmaktadırlar. O nedenle de, aslında insanlığın bir zaferi olarak görülmesi gereken, halkımızın yurtsever devrimci eylemliliğine büyük bir saygı duyacaklarına, ona aynı ağız ve yöntemlerle çılgınca saldırmaktadırlar. Ajanlık ve uşaklıkta bile ölçüyü kaçırmış olan bu güruh, çeşitli güçlere raporlar yazarak mücadelenin bastırılması için ihbarlarda bulunmakta ve her türlü yolla uşaklığa davetiye çıkarmaktadır. Ve artık çok iyi bilinmektedir ki, bunların bütün bu çabaları birkaç günlerini, birkaç saatlerini ve birkaç lokmalarını kurtarmak içindir. Halkımıza reva görülen bu tutumlar karşısında tiksinti ve utanç duymamak elde değil.

Çok sınırlı direnme olanaklarının bin bir zorlukla, acı ve kanla birleştirilmesi pahasına yaratılan bu eylemler ve bu militanlık şüphesiz ki daha doğru ve daha dürüstçe değerlendirilebilirdi. Yine bu direnmeye karar verenlere ve giderek direnmenin kendisi olanlara daha anlayışla yaklaşılabilirdi. Fakat Kürdistan gibi bir ülkede, böylesi beklentilere fazla yer olmadığı şimdi çok daha iyi anlaşılmaktadır. Bu ülkede uşaklık, ihanet, teslimiyet ve ulusal inkarcılık her türlü tarifi aşan boyutlarda derinleştirilmiştir. Hele onun egemen sınıflara mensup güçlerinden öylesi yaklaşımlar beklemek, kölelerin tarihinde çokça görüldüğü gibi "mevlaya" dua edip, yardım istemekten başka bir anlama gelmez. Ama Hareketimizin böylesi bir tutumla ilişkisinin olamayacağı açıktır. Biz her şeyden önce özgür bir beyin ve yürekle her şeyi adeta sıfırdan yaratmanın eşsiz bir örneği olarak ortaya çıktık; en büyük özelliğimiz budur. O nedenle biz, karşı karşıya bulunduğumuz gerçekliği ne kadar acı ve utanç verici de bulsak yadırgamıyoruz.

İşte ülkemizin günümüzde yaşadığı bu yakıcı gerçekler, bugünü ve özellikle önümüzdeki dönemi nasıl ele almamız gerektiği sorununu son derece önemli kılmaktadır. Bu konuda, çok kısa gibi görünen, fakat yüzyılların hesabını çok iyi gören pratiğimiz ve sosyalist bilimsel yaklaşım, sorunu nasıl ele alma-

mız gerektiğini ortaya koymaktadır.

Ülkemiz zeminini, bütün gerçekliğini açığa çıkarmak temelinde, düşünce ve davranışta ve devrimci bir temelde zorlamak açısından olduğu kadar; dost ve düşman tüm güçleri kendi gerçek kimlikleriyle ortaya çıkmaya zorlayarak, inkar edilmiş, üstü örtülmüş ve sapıtırılmış ne varsa ilerici insanlığın gözleri önüne çıkarması ve giderek bunların reddi ve devrimci yeniden yaratılışın zorunluluğu konusunda dayatıcı olması, Partimizin en büyük onur vesilesidir. Bu temelde sağlanan gelişmeler karşısında, günümüzde, artık herkes, düşünce ve davranışlarına yeniden yön vermek zorundadır. Bunun için kimseden, doğru düşünce ve davranışa davet gibi haklı bir gerekçeyle de olsa bir şey dilemiyoruz. Hayır, bu öncüye yakışmaz. Söylediğimiz ve yapılmasının zorunlu olduğunu öne sürdüğümüz ve kendimizin de yaptığı şeyin özü şudur: "Eğer bu ülkenin egemenleriyseniz, o halde egemenliğinizin dayandığı tarihi, toplumsal ve siyasal temelleri gerçek kimliği ile açıklamak ve bunun hesabını vermek zorundasınız." Halkımıza ve onun ezilen sınıf ve tabakalarına yine şunu söylüyoruz: "Yaşadığınız gerçekliği öğrenin. Yaşamak zorunda bırakıldığınız durumun insanlıkdışı vasıflarını bilince çıkarın. Çağımızda nasıl yaşanabileceğini öğrenin, hareket tarzınızı buna göre ayarlayın, siz de gerek kendinize ve gerekse başkalarına karşı hesabınızı verin ve en iyi biçimde hesap sormasını bilin."

Evet ülkemiz, yaşadığı dayanılmaz gerçeklik nedeniyle bugün böylesi amansız bir hesaplaşmanın yapılması gereken bir ülkedir. Her halk gibi Kürdistan halkı da eğer nihai kurtuluş için bir mahşeri yaşayacaksa, artık o gün gelmiş ve bunu yaşamaya başlamıştır. Bu nedenle, hiç kimse özellikle de bundan sonra, "Ben kölece yaşamaya alışığım, buna layığım. Benim kölece yaşama hakkıma saygı gösterin" diyemez. Bunu söyleyenlerin çağımızda yaşamaya hakkı yoktur. Günümüzde, hangi gerekçeyle olursa olsun, "köleliğe özgürlük" istenmesi insanlık açısından yüz kızartıcı bir durumdur. Bu durum özgür insanlığın tarihinde daima lanetle anılmıştır ve anılacaktır. O açıdan biz halkımıza, hangi yolla olursa olsun savaşmayı, kaçınılmaz bir zorunluluk olarak dayatıyoruz. Yine bu nedenle, "Zamanı gelmemiştir, koşulları yoktur" diyerek, köleliği meşru göstermeye çalışan her türlü düşünce ve davranışı lanetliyor, yargılıyor ve hesap soruyoruz. Bunlarla birlikte, aynı zamanda hiç kimse üzerimizde bu denli vahşi bir sömürgecilik uygulanırken, "Yavaştan alın, çok ileri git-

meyin, yok olursunuz" gibi gerekçeler öne sürerek, o utanılası "üçüncü yol" ninnileriyle bize yaklaşmamalıdır. Bizim için böylesi "üçüncü yollar" önerenlerin, kendileri çoktan fezalara giderken, bize ulusal kurtuluşun ilk adımlarını bile layık görmemeleri acıdır. Ama bu aynı zamanda kendileri açısından, bugün insanlığın ne kadar ilerisinde seyredelerse etsinler, bu büyüklük içinde bir küçüklüğü yaşadıklarını açıkça ortaya koymakta ve üzerinde önemle durulması gereken olumsuz gerçekliklerini dile getirmektedir. Bu tür anlayış ve tutumların terk edilmesi artık hayati bir zorunluluktur. Mazlum halkımızın kutsal direnme, varolma ve özgür yaşama hakkına mutlaka saygı gösterilmeli ve hiçbir kayda bağlanmaksızın bu hak desteklenmelidir. Biz, bununla halkımız için fazla bir şey ya da ayrıcalık istiyor değiliz. Dünyanın bütün özgür halkları bugünlerine ancak bu ilkenin gerçekleştirilmesiyle varmışlardır. Kaldı ki, sosyalizmin de demokratiğin da günümüzde vazgeçilmez ölçütü budur. Bu ölçüt, sorumluluk sahiplerinden, kendisinin ne kadar uygulandığının hesabını sormaktadır. Ve elbette ki, bu hesap verilmelidir. Daha da somut olarak devrimci ve ilerici güçlerin henüz yetersiz de olsa saygı duyabilecekleri bir noktaya gelmiş olan Kürdistan gerçekliği bu güçlerden hesap istiyor ve doğru tutum takınmalarını bekliyor. "Eğer bu güçler bize taraftarlık yapmayacaklarsa hiç olmazsa tanıklığımızı dürüstçe ve tarafsızca yapmalıdır" diyoruz.

Kürdistan gerçekliği günümüzde açık ki en büyük hesaplaşmasını düşmanlarıyla ve özellikle de Türk egemenleriyle yapmaktadır. Ülkemizdeki acımasız baskı, terör ve sömürünün bu en lanetli sorumlusuna halkımız şöyle seslenmektedir. "Kendini yüzyıllarca maskeleydin ve her türlü yöntemden yararlanarak bizi aldattın. Bize, hiçbir zaman yakışmayacak olanı yakıştırdın. Ama artık günümüzde suçüstü yakalandın. Bunun verdiği telaşla kudurdukça kudurganlaşıyor; ipe sapa gelmez şeyler yapıyor ve söylüyorsun. Her türlü zor uygulamasına başvurarak, köhne, çürümüş ve kokuşmuş düzenini yaşatmaya ve yürütmeye çalışıyorsun. Bizlere ise 'terörist, bölücü ve yıkıcı' diyerek ortalığı velveleye veriyorsun. Böylece şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da dünyayı aldatacağını sanıyorsun. Ama artık bu 'uyanıklığının beş paralık bir değeri kalmamıştır."

Evet, halkımız, "Türk zoruna artık yeter" diyor. Gerçekten de tarih bundan sonra artık daha değişik olarak yapılmak zorundadır. Ama Türk egemenliği halen Kürdistan gerçekliğinin dayattığı bu olguyu görmek ya da kabul etmek istemiyor. O yüzlerce yıllık

tecrübesine ve ustalığına güvenerek bundan sonrasını da eskisi gibi götürebileceğini düşünüyor. Ama savaşın amansız kuralları artık kendisini dayatmış; o, mahşeri hesaplaşma anı gelmiştir. Türk egemenleri hangi yola başvurursa vursun kendini bu hesaplaşmadan kurtaramayacaktır.

Kürdistan halkı gerek kendi ülke özgüğü ve gerekse çağ içinde zorla başaşağı tutulan tarihi ayakları üzerine oturtmaya karardır ve bugün bunu önemli oranda başarmıştır. Tarihsel gerçekler artık öz kimlikleriyle ortaya konulmak zorundadır. Biz, bu amaçla bir anlamda tarihi ayaklandıracağımızı söylüyoruz. Bu işe de başaşağıya tutulan tarihimizin esas sorumlusu Türk egemenlerinden başlayacağımız tabiidir.

Her şeyden önce, tarihsel gelişimin en kötü oyunlarından biri sayılması gereken, kendisi ancak bir göçmen sürüsü olan bir topluluğun tarihin en eski halklarının üzerinden bir çekirge sürüsü gibi geçmesi olayının dayandığı gerçekleri ve zorda sınır tanımayan bir despotizminin ilişki mantığını yakalayıp ortaya koymak; yine bu çerçevede Türk-Kürt ilişkisini ve Türk egemenlerinin bir halka reva gördüklerini aydınlatmak, anlatmak gerekir.

Türklüğün gerçek hikayesini ortaya koyarken, burada ortaya çıkan olumsuz gerçeklikten, günümüze dek bile bu gerçekliğin bilincinden uzak olan Türk ezilenlerini sorumlu tutmadığımızı ve hatta bunların belirtilen anlamda bir Türklüğü esas boyutlarıyla ve bilinçli tarzda fazla yaşamadıklarını da peşinen belirtelim.

Evet Türk egemenini, Türk zorunu ve bu zorun ters yüz ettiği gerçekleri göstereceğiz. O halde tarihteki Türk oyunu nedir? Bu oyun günümüze dek nasıl oynanmış ve nasıl yansıtılmıştır?

Oğuz ve Selçuk boyları bin yıllarında Kürdistan kapılarına dayandıklarında ülkemizin sahipleri binlerce yıldan beridir burada yaşamaktaydılar. Dağlarıyla, ovalarıyla ve insanlığın beşiği olan zengin kültür ortamıyla buraların en eski ve gerçek sakini, halkımızdı. Fakat Kürdistan kapılarına dayanan bu boyların, böylesi değerlere sahip olmak anlamında olmasa da, kendi olumsuz şekillenişinin ürünü olan bir "üstünlük"leri vardır. Barbarlığın son aşamasını yaşayan bunlar, zorun en taze bir dönemini yaşamaktadırlar. Ve denilebilir ki, bunların insanlığın gelişiminden ilk sapışları ve giderek bu gelişmeye karşı sürekli suç işler duruma gelmelerinin başlangıcı esasında bu döneme dayanır. Hemen her halkın, tarihinin başlangıcında, az ya da çok olsun böylesi bir dönemi yaşadığı bir gerçektir. Ama toplumların gelişim sürecinde bu aşamadan sonra, ister egemen ve isterse

ezilen sınıflar düzeyinde olsun, belli bir üretim temelinde yeni gelişmelerin yaşandığı ve büyük uygarlıkların yaratıldığı da bilinen bir gerçektir. Fakat Türk egemen sınıfları bu olguyu kendi yaşamlarından dışalayarak, varlıklarını ve geleceklerini sadece kurumlaştırılmış ve yetkinleştirilmiş bir zor'a dayandırdılar. Barbarlığın bu son aşamasından başlayarak daha sonraki dönemler boyunca zordan başka bir şey düşünmediler. Kısaca bunu, tek yaşam tarzı olarak benimsediler. İşte bir çok halka ve uygarlığa bunlar, esas olarak bu özelliklerine dayanarak boyun eğdiriler.

Kürdistan sınırlarına dayandıklarında, Türk egemenleri zorba, akıncı ve talancı karakterlerini alabildiğine geliştirmiş bulunmaktaydılar. Şüphesiz ki, bunu halkımıza da uygulamak istediler. Ama ülkemizin elverişli coğrafik özellikleri, halkımızın savaşkan, yiğit ve mert karakteri ona, kılıcını burada fazla kullanabilme olanağı vermedi; ve bu temelde fazla sonuç alamayacağını hissettirdi. Bu nedenledir ki, bu akıncı kavimin beyleri, daha 1040'dan başlayarak, bir Kürdistan eyaleti oluşturup, Kürt beyleriyle, gittikçe kendi lehlerine gelişecek olan bir ittifakın esasını düşünmeye başladılar. Evet Türk egemenleri zor yöntemleriyle Kürdistan üzerinden diğer ülkeler gibi akıp geçememişlerdi ama, Kürt beyleriyle temastan sonra onu zayıf bir yerinden yakalamayı başarmışlardı. Nitekim daha sonraki dönemlerde Türk egemenleri halkımızın boğazını yüzyıllar boyunca hep tespit ettikleri bu zayıf noktadan sıkıldılar ve onun işini böylece bitirmek istediler. Bunların Kürdistan ülkesine giderek yayılmaları esas olarak bu yolla ve günümüze kadar hala dillerinden düşürmedikleri, "ortak düşmana karşı dayanışma" denilen bir oyun sayesinde mümkün olabildi. Başlangıçta "ortak düşman" diye öne sürdükleri, İslamiyeti yayma görüntüsü altında kendi istilacı amaçları için üzerlerine yürümeyi tasarladıkları ve "gavur Rum, Bizans" dedikleri, Anadolu'nun yerleşik gayrı-müslüm halkları ve uygarlıklarıydı. Yine Alpaslan'ın Kürdistan'ın kuzey-batı'sında giriştiği Malazgirt vb. savaşlar da aynı amaçları taşıyordu ve aynı biçimde gerçekleştirildi. Tarihçiler, Anadolu'nun kapılarını Türklere açanın bu savaş olduğunda hemfikirdirler ve işte Türklüğün Anadolu'ya yerleşmesinde böylesine kader belirleyici özelliği olan bu savaşta 20 bin dolayında Kürt savaşçı yer almıştı ve bu, o savaşı yürüten ordunun yarısıdır. Bu gerçek de birçok tarihçi tarafından teslim edilmektedir. Tarihsel gerçekler çok açık olarak ortaya koymaktadır ki, Türk egemenleri, burada halkımıza büyük bir

oyun oynamış, daha çok ona dayanarak Anadolu'yu Türk yurdu haline getirmişlerdir. Anadolu'ya, Türk akınları, tarihte de belirtildiği gibi esas olarak 1071 Malazgirt savaşından sonra başlar. Özellikle Avşin Bey ve Süleyman Şah komutasında bu akınlar Anadolu'yu boydan boya geçerek Ege kıyılarına dayanır. Bu tarihten sonra Anadolu'da fetih ve talan geliştikçe gelişir. Özellikle de Kürdistan'da tutunamayan Türk beylikleri daha çok buraya akmaya başlar. 15. yy'a kadar süren bu akınlar sonucu burada geniş bir Türk nüfusu oluşur. Bununla birlikte süren, Türk egemenliğinin islamlaştırma ve Türkleştirme çabaları sonucunda 4. yüzyıl içinde Anadolu'nun çehresi alabildiğine değişir. Bu alana yeni bir kavim ve yeni bir kültür egemen olmaya başlar; bu, İslam-Türk sentezi olarak adlandırılan yeni bir sosyal ve siyasal oluşumdur.

Osmanlı İmparatorluğunun doğuşunu takiben, Türk egemenlerinin Gelibolu'dan Rumeli'ye geçip bir-iki yüzyıl içinde Balkanların önemli bir kısmına yayılışı, 15. yy'da büyük bir imparatorluk haline gelişi, İstanbul'un fethiyle Bizansın silinmesi ve giderek Türk egemenliğinin cihan şumul bir imparatorluk haline gelmesi sonucu bunlar, yönlerini ilk başladıkları yere, Doğu'ya çevirerek, oluşturdıkları imparatorluğun sınırlarını, tüm İslam "birliği"ni de sağlayarak tamamlamak istediler. Bunun en iddialı önderi Yavuz Sultan Selim'di.

Batı'dan bu kez Doğu'ya doğru yapılan fetih seferlerinin kapısının yine Kürdistan olacağı açıktır. Anlaşılabacağı üzere, Türk egemenlerinin Yavuz Selim önderliğindeki bilinen Doğu seferinden söz ediyoruz. Bu yıllarda Kürt işbirlikçiliği artık alabildiğine derinleştirilmiştir. Bunun bir sonucu olarak bu eğilim en tehlikeli ve hain tipini de ortaya çıkarmıştır. Bir Osmanlı ajanı olarak çalıştığını mektuplarında açıkça dile getiren İdris-i Bitlisi, nasıl yirmi üç Kürt beyliğini Safevi İmparatorluğundan koparıp geriye kalanlarıyla birlikte tüm Kürt beyliklerini, Osmanlı İmparatorluğuna bağladığını ve bunun karşılığında nasıl bahşişler, altınlar ve kılıçlar aldığını yine bizzat kendisi çeşitli biçimlerde ifade etmektedir. Bu gerçekler ışığında, Yavuz'un Doğu seferinin Çaldıran'da büyük bir zaferle sonuçlanmasını anlamak zor değildir. Kürt egemenlerinin ihaneti sonucu Kürdistan bizzat Kürtler tarafından işgal edilerek Türk hakimiyetine bahşedilmiş ve bu sayede bir kez daha Doğu'nun fetih kapıları yine bizzat bu Kürt hainleri tarafından Türk sultanlarına açılmıştır. Evet bu, tarihteki en trajik oyunlardan biridir. Şurası acı bir gerçektir ki, Türk ege-

menleri Kürdistan ve Doğu'da böylesi ucuz bir başarıyı düşünememişlerdir bile. Nitekim bunun bir ürünü olarak, Yavuz Sultan Selim, Doğu seferi amacıyla Kürdistan üzerinde çabalarını yoğunlaştırırken başlangıçta düşündüğü şey, Doğu seferi için Kürdistan'ın desteğini almak amacıyla Kürt beyliklerini tek bir beylik etrafında birleştirip, deyim yerindeyse bağımlı bir krallık haline getirmektir. Gerçekten Kürdistan'ın o günkü objektif ve subjektif koşulları bağımsız bir krallık oluşturmak için dahi elverişliydi. Ama Kürdistan'da ihanetin boyutları öylesine derinleşmiş ve Kürt egemen güçlerinin kendi dar çıkarları uğrunda uşaklık özellikleri o kadar gelişmiştir ki, Yavuz'un bir teklif halinde de kendilerine ilettiği belirtilen planını onlara kabul ettirmesi mümkün olmamış ve buradan başlayarak ülkemiz üzerinde her türlü oyunu ucuza oynama dönemi böylece başlamıştır. Diyarbakır beylerbeyliğinin oluşumu ve Rüstem Paşa'nın Kürdistan'a adeta sömürge valisi olarak tayini bundan sonradır. İşte, daha sonraki yüzyıllarda Kürdistan'ı derinden etkileyen Türk egemenlerinin en büyük oyunlarından bir diğeri görüldüğü üzere yine Kürt hainlerinin eliyle oynanmış ve Türk egemenlerinin yönteminde bu hainler adeta kendi kendilerini ve halklarını tuşa getirmişlerdir.

Halkımızın kendi egemen sınıfları tarafından uğratıldığı bu iğrenç ihanet, hiçbir gerekçeyle mazur gösterilemez. Bu, özellikle o dönemde hiç de gerekli değildir, ama egemen güçlerin hanedanlık ve bireysel çıkarları bunu gerekli kıldığı için halkımız, bu en tehlikeli ihanete kurban edilmekten çekinilmemiştir. Oysa o tarihlerde, yeni yeni ve zayıf da olsa, milli kültür ve giderek de milli sınırlar oluşmaya başlamıştır. Ahmedê Xanê gibi ozanların ortaya çıkışı bunun bir ürünüdür. O nedenle, bu dönemde Kürdistan halkına oynanan bu oyun, sözü edilen gelişmeyi daha başından tersine çevirerek, ondan sonraki tarihimizin bambaşka bir yönden tükenişe doğru yol almasına neden olmuştur. Ve Kürdistan'da Türk egemenliği tüm çehresiyle bu büyük oyunun ardından belirmeye başlamış; Babil'den kalma her türlü despotik yönetimin inceliklerini şahsında somutlaştıran bu imparatorluk, o tarihten sonra Kürdistan'a yüklendikçe yüklenmiş ve Kürdistan'ın o özerk beyliklerinin hepsini birkaç yüzyıl içinde kendine bağlı eyaletler, beylerbeyliği ve kaymakamlıklara dönüştürmüştür.

Gerçekler bu yönde seyretmesine rağmen, tarih bir kez daha haksız ve acı bir biçimde Türklük adına yazılmış ve kazançlar bir kez daha onun hanesine kaydedilmiştir.

Yeni Türk egemen sınıfları böylesi bir temel üzerinde ortaya çıkmış ve yükselmiştir. Türk burjuvazisinin, İttihat ve Terakki'nin ve M. Kemal'in ortaya çıkışı ve yükselişi Alpaslan'ın hikayesine çok benzer. Bu dönemde Türk egemen sınıflarının Anadolu'daki durumu, tarihte Anadolu önlerindeki durumlarıyla da yakın bir benzerlik arzeder. Bizans'ın varisi olduğunu söyleyen Yunan orduları İzmir'i işgal ederek Ankara'ya kadar dayanmış, köleleştirdiği Anadolu'daki tüm halklar ise özgürlük bilinciyle kıpırdanmaya başlamışlardır. Onlar bu noktada, yine bu en zor anlarını işbirlikçileri vasıtasıyla oyuna getirip ülkemiz ve halkımızın belirleyici konum ve engin potansiyeline dayanarak aşmaya yönelmişlerdir. Egemenlik çıkarları söz konusu olduğunda, Türk egemenleri esasta tarih boyunca daima Kürt hakim güçlerinden de aşağılık özellikler sergilemişlerdir. Bunun bir sonucu olarak, Türk egemen sınıfları Ankara'ya sıkıştırıldıklarında bizzat M. Kemal, Kürt beylerine ve en başta da hain İdris-i Bitlisi guruhuna mensup on üç tanesine müracaatta bulunup mektuplar yazarak ve her birinin sonuna da "ellerinden öptüğünü" ekleyerek bunların desteklerini almaya çalışmıştır. Erzurum Kongresi'ni, Kürdistan'ın meşhur Meço ağası da dahil işbirlikçi şeyh, seyid, bey ve ağalarıyla, bunlardan destek alarak topladığı; yine Sivas Kongresi ve millet meclisini bu temelde oluşturduğu yakın tarihimizin en iyi bilinen bir gerçeğidir. Denebilir ki emperyalist güçlerin doğrudan ve dolaylı işgaline karşı yürütülen bir savaşa destek olunması doğru değil midir? Evet bu savaş, özellikle başlangıçta işgale karşı olduğu kadarıyla ilerici bir nitelik taşıyor. Eğer doğru ilkelere dayanan bir ittifakın sonucu olarak gerçekleşen bir işbirliğinden söz etmek mümkün olsaydı elbette ki, buna karşı söylenecek bir şey olmazdı. Fakat çok iyi görülme ve kabul edilmek zorundadır ki, Türk egemenlerinin yakın tarihte halkımıza oynadıkları en son ve en büyük oyunları işte tam da bu ilerici görüntü altında gerçekleştirilmiştir. Açık ki, Türk milliyetçiliği bu konuda çok düzenbaz davranmıştır. O dönemde Kürt hakim sınıflarının desteğini almak için bunlar Ümmetçi maskelere bile bürünmekten çekinmeyerek, daha sonra Şeyh Saitlere oynayacakları oyunu daha başından belleklerine yerleştirmişlerdir. Söz konusu olan, kaskatı Türk milliyetçiliği, misak-ı milliciliktir. Ama "müthiş Türk" oyununu başarıyla oynamaktadır. Alpaslan ve Yavuz gibi, M. Kemal de bu konuda usta bir oyuncudur. Tarih çok açık olarak kaydeder ki, Doğu Müdafai Hukuk Cemiyetleri olmasaydı, Türklerin batıya doğru ilerlemeleri asla mümkün ola-

mazdı. Hiç kimse bunun aksini iddia edemez; edenler olursa şu soruyu da cevaplamak zorundadırlar: "M. Kemal faaliyetlerine niçin Batıdan değil de Doğu'dan başladı?" Ama açık ki, o, Doğu'ya dayanmadan İzmir bir yana, Konya ve Eskişehir'e bile adım atamazdı.

Esefle söylemek gerekir ki, kendi egemen sınıfları elinde düşürüldükçe düşürülmüş olan Kürdistan halkı, tüm acı tecrübelerine rağmen bir kez daha, fakat en kötü bir biçimde Türk egemenlerinin oyunlarına gelmiş; Türk'ün imdadına yetişmiştir; ama kendisi bunun karşısında en büyük darbeyi yemiştir. Yüzyıllardan beridir halkımızın benliğine bir katran gibi yapışmış olan ve uşaklığın iliklerine kadar çöreklandığı Kürt egemenleri bu kez halkımızı öylesine bir boyunduruk altına çekmişlerdir ki, savaşın galipleri, Kürtler için öngördükleri akibeti daha onların cepheledeki kanları kurumadan sahneye koymaktan çekinmemişlerdir. Başlangıçta çok iyi geçindikleri Kürt beyliklerinin, şeyhlerinin ve seyitlerinin bir çoğunu Diyarbakır'da en trajik bir biçimde ipe çekmişlerdir. M. Kemal'in bizzat, bunlardan bazıları için, *"Ulusuna bu kadar kötülük yapanların bana da hayrı dokunmaz"* dediği bilinmektedir.

Ülkemiz üzerine TC. kabusunun çökmesi böyle başladı. Türk egemenlerin önlerine koydukları, ellerine düşürmeyi başardıkları bu halkı bu kez tamamen eritmektir. Bundan sonra yaşanan şey, ekonomik çöküntü, dizginsiz sömürü, göç, kültürel asimilasyon, dilin yasaklanması ve türkülerine kadar her şeyinin yok edilerek özüksenmesi, kısaca ulusal kimliğin silinişinin trajedisidir. Bu trajedi günümüze kadar yaşanmaktadır.

Bu, ana hatlarıyla belirtmeye çalıştığımız ve her biri arasında 4 yüzyıllık bir zaman aralığı olan dönüm noktaları, boynumuzu gittikçe sıkı ipin ilmekleridir. Ve ne acıdır ki, bu ilmekleri daraltıkça daraltan da kendi egemenlerimizdir. Halkımız bugün de bu ihanet belasıyla ve onun çeşitli kılıklardaki temsilcileriyle boğuşmaya devam etmektedir. İhanetin bugününe de ilerde değineceğiz. Ama tarihsel gerçeklerin doğru kavranması konusunda, geçerken bir hususa daha değinmek gerekir. Tarihte halkımıza oyun oynayanlar, belirtmek gerekir ki, sadece Türk egemenleri değildirler. Onların yanında Arap ve Fars egemenlerinin oyunlarından da bahsetmek gerekir. Fars egemenlerinin, Kürdistan gerçekliği üzerinde Türk egemenleriyle çekişmeleri sürecinde tarihte Kürdistan zemininde ihanetin derinleştirilmesi, halkın birliğinin dağıtılması ve daha sonraki parçalanmışlık bakımların-

dan önemli tahribatlara yol açtığı tarihsel gerçeklerle ortadadır. Yine Arap egemen sınıfları da halkımızın tarihinin olumlu yönde gelişmesini engelleyen zorba yöntemlere başvurmuş, onun olumsuz yöndeki gelişiminde önemli roller oynamışlardır. Kısaca Arapların da Kürtlerle ilişkilerinde olumsuz ve zorbaca bir çok yön ve yine bir çok haksızlık vardır. Fakat Arap egemenleri özellikle başlangıçta, insanlığın tarihinde bir yükselişi temsil eden islamiyetle Kürdistan topraklarına girdiklerinde tüm olumsuzluklarıyla ve yabancı karakteriyle birlikte daha ileri bir düzeni getirdiklerinden tarihimizde sınırlı da olsa olumlu bazı roller de oynamışlardır. İslamiyetin Kürdistan'da yabancılaşma, inkarcılık gibi roller oynaması ve gerici bir niteliğe bürünmesi daha çok islamiyetin Türk egemen sınıfları tarafından temsil edilmeye başlanması ve 15. yy'dan sonra Türk egemenliğinin Kürdistan üzerindeki hakimiyetinin sağlanmasından itibaren. Her ne kadar Kürt halkı, örneğin Farslar gibi, islamlığı kendi öz kimliği ile kaynaştırarak bu gerçekle temastan kazançlı çıkamadıysa da, tümünden baş aşağı giden bir sürece de girmedi, aksine sınırlı da olsa belli bir gelişmeyi yaşadı. 16. yy'a kadar İslam uygarlığının olumsuz olduğu kadar olumlu yönlerini de kendi gelişimlerine kattı. Zaten bundan sonraki süreç Arapların da Osmanlı egemenliği altına girdiği süreçtir. Bu nedenle de Araplar özellikle de Kürdistan'ın parçalanmasında fazla bir sorumluluğa sahip değildirler. Bununla birlikte, özellikle parçalanmadan sonra gelişen bir Arap şovenizminden söz etmek gerekir. Bazı alanlarda bunun sömürgeci bir karaktere büründüğü ve genel olarak gerici anlayış ve uygulamalar biçiminde önemli tahribatlara yol açtığı bilinmektedir. Ama eğer tarihsel gerçekleri yerli yerine oturacaksa, Kürdistan tarihinin başaşağıya gidişinden sorumlu olan esas güç Türk egemen sınıflarıdır. Kürdistan'ın bel kemiğini adeta kıran Türk despotizmidir. Bu konuda hiçbir zaman yanılığa düşülmemelidir. Kürtlüğün ulusal ve toplumsal yapı olarak çökmeye ve dağılmaya başlaması bu gücün eliyle gerçekleştirilmiştir. Tarihi doğru tanımak gerekir ve giderek sömürgeciliği de tarihi ve güncel kapsamı içinde doğru bir biçimde kavramak gerekir. Biz "egemenlerimizin" özellikle günümüzde bu konuda yaptıkları çarpıtmaları yutmayacağız.

Bugün Arap egemenlerinin Güney Kürdistan'da halkımıza karşı yürüttüğü savaşın önemli tahribatlara yol açtığı, İran'da ve İran-Irak savaşında halkımızın en kötü bir savaş içine çekildiği, kendisine yıkım getiren bir savaşın içinde piyon olarak kullanıl-

dığı ortadadır. Ama bütün bunlara rağmen gerek tarihte ve gerekse günümüzde hiçbir güç Türk egemenleri kadar halkımızın nefesini kesmemiş ve ülkemizin üzerine bir kabus gibi çökmemiştir. Bugün halkımızın ve ülkemizin üçte ikisi bu güç tarafından hakimiyet altında tutulmakta ve varlığımız her alanda yine bu güç tarafından her gün ve her saat en kötü bir biçimde ezilip çürütülerek en kötü bir biçimde yokluğa itilmektedir. Bu açık gerçeklerden ötürü doğal olarak, Kürdistan sorunu temelde Türk egemenliğine karşı mücadele içinde çözümlenecek olan bir sorundur. Ve Partimizin parça-bütün ilişkisinde stratejik düzeyde belirlediği, "Kuzey-Batı Kürdistanı her alanın kurtuluşuna önderlik edecek olan bir alandır" tezi, gerekçesini burada bulmaktadır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, halkımız günümüzde de, kaba ve ince bir çok yöntemin içiçe örüldüğü ihanetçi eğilim ve çabaların tehdidi altında bulunmakta ve bunların baskısını yaşamaktadır.

Evet, Kürdistan'da işbirlikçi yapının tarihi süreç içerisinde ne denli büyük tahribatlar yarattığını, ve utanılası ve acılı bugünkü Kürdistan gerçekliğinin temelde bunların eseri olduğunu ortaya koyduk. Bütün bunlarla birlikte denilebilir ki bu ihanetçi yapı da bütün görünüşleri ile birlikte hiçbir zaman günümüzdeki kadar sefilleşmedi, inkarcılaşmadı, tanınmaz hale gelmedi ve soysuzlaşmadı. Daima tarihimizin en lanetli kişisi olarak andığımız İdris-i Bitlisi bile "Kürtlük" yaftasını kullanıyor; Osmanlı devletine bağlı da olsa, Kürt beyliklerinin sınırlarıyla, kanunlarıyla ve gelenekleriyle ayakta kalmasını gerekli görüyordu. Ama günümüzün Kürt işbirlikçileri, ünlü hain Kamuran İnan'ın şahsında çok iyi ortaya çıktığı gibi, faşist Türklüğü kusmaktan başka birşey yapmamaktadırlar. Günümüzün işbirlikçileri öylesine azgınlaşmışlardır ki, "Türk egemenleri Türklüğü iyi koruyamıyor" gerekçesiyle protesto etmektedirler. Günümüzün İdris-i Bitlisi'si Kamran İnan, kendi halkının kanına susamış bu drakula, Türk Meclislerinde ve basında avazı çıktığı kadar bağırmakta, "*Kürdistan'da gelişen ulusal devrimci direniş niçin hemen bastırılmıyor, niçin gerekli tedbir en sert biçimde uygulanmıyor?*" diyerek faşist milisliğe açıktan davetiye çıkarıyor ve buna hazır olduğunu herkese ilan ediyor. Kürdistan'daki günümüzün işbirlikçi hainleri bu tutumlarıyla öylesine aşırı bir durum yaratmışlardır ki, Türk egemen güçleri bile gerçekte bunlar karşısında bocalamakta, bunların neyi ve kimi temsil ettikleri noktasında tereddüte düşmektedirler. Kürt işbirlikçileri Türk devletini KUKH'ni bastırması için kışkırtmakta ve adeta provokatörlük yapmaktadırlar. Bu

durum, günümüz Kürt egemenlerinin, dünyayı kendi ağasının evinden ibaret sanan ve efendisinin gücünün sonsuzluğuna inanmış bir uşağın cahil ve fakat gözü kara durumuna çok benzediklerini ortaya koymaktadır. Bunlar, bir kez Türk egemenlerinin "yedi düveli dize getireceklerine" kendilerini inandırmışlardır. Ama, günümüz Türklüğünün en çok teşhir ve tecrit olmuş zayıf bir güç olduğunu bir türlü görmek ve anlamak istememektedirler.

Evet bunlar, öyle bir ruhla yetiştirilmişlerdir ki, sıradan insan yüreği ve beyni bile onların bu durumu karşısında kendini tiksinti duymaktan ve isyan etmekten alıkoymaz.

Ülkemizde İdris-i Bitlisicilik eğer sadece bu kadar açık renkleri ile oynansaydı, bütün iğrençliğine rağmen buna yine de şükretmek gerekirdi. Ama o, günümüzde öylesine ince, öylesine tehlikeli ve öylesine maskelenmiş olarak karşımıza çıkmaktadır ki bu gerçeği tanımak ve tanıtmak artık gerçekten oldukça zorlaşmış bulunmaktadır. Hele sıradan halktan insanların ve hatta iyi niyetli bir çok devrimcinin bile Atatürkçülük ile İdris-i Bitlisiciliğin birliğinin bu en ince sınırını görmesi, eğer güçlü bir tarih bilincine sahip değilse hiç de kolay değildir. Evet, günümüz Kürt işbirlikçiliğinin sol maske altında Atatürkçülüğün en ince biçimi olan sosyal-şovenizm ile ittifakından söz ediyoruz. Bunlar da bugün kendilerini yine en fazla Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı tutumda ele vermektedirler. Sol görüntülerle cilalanmış da olsa bunlar da bugün, Kamran inanlarla aynı tondan ve hemen hemen aynı sözcüklerle halkımızın mücadelesine saldırmakta ve düşmanı onu ezemediği için suçlamaktadırlar.

"Sol Birlik" denilen oluşum ne kadar başka türlü gösterilmek istenirse istensin, gerçekte Türk egemen sınıfları ile Kürt egemen sınıflarının kendisini çağının görüntüsüne uydurmuş tarihimizin en ince, en maskelenmiş işbirliğidir. Amaç yine aynı amaç; oyun yine aynı oyundur. Temelde değişen, yeni olan bir şey yoktur. Ama çağın gerçekleri ve özellikle ülkemizde modern temellerde gelişen ulusal kurtuluş hareketi, eski tip kaba işbirlikçiliği ve yine Türk egemenlerinin kaba sömürgeci hakimiyetini geçersiz kılmaktadır. Gelişen yeni tarih, artık bunlara yer vermemektedir. İşte bu nedenler, hem Kürt işbirlikçiliğini ve hem de Türk egemenlerini kendilerini yeni duruma uydurma; işbirliklerini geliştirmeleri önleyebilecek bir biçime kavuşturmaya yöneltmiştir. Ve işte, 1970'lerden itibaren kendisine her türlü sol maskeyi takarak boy veren sosyal-şovenizmin; yine en ilkel, feodal-aşiretçi ve işbirlikçi özelliklerini yurtsever, demokrat ve de sol renklerle cilalayan Kürt

burjuva, küçük-burjuva uzlaşmacılığının ve teslimiyetçiliğinin gerçek hikayesi budur.

Tarihte Yavuz Sultan nasıl İdris'i eğitip, onunla ilgilenererek Kürdistan'daki Türk egemenliğinin temellerini onun çabaları sayesinde döşemiştir; yine nasıl, Abdülhamit politikaları aşıncı bu kez de ittihatçılar, Ziya Gökalp gibi hain Kürt aydınlarına el atıp Kürdistan'ı bu kez de Türkçülük temelinde ellerinde tutmaya çalışmışlarsa -Ziya Gökalp'e daha 1920'lerden başlanarak Kürt inkarcılığı temelinde Kürt milliyetçiliği yaptırılmaya başlanmıştır- günümüzün Türk egemenleri de hemen bütün tabakalarıyla aynı geleneği sürdürmektedirler. Özellikle Türk küçük-burjuvaları tipik bir biçimde, Osmanlı'nın çöküşe gittiği yüzyılımız başlarında, ittihatçıların "devleti kurtarmak" için o kılıktan kılığa girdikleri durum ile yakın bir benzerlik göstermekte; Kürdistan'ı ellerinde tutmak için yürüttükleri o iki yüzlü çabaları daha da incelmış biçimde aynen sürdürmektedirler. Bu kapsamda, Türk egemenlerinin tarihte, belirttiğimiz ünlü hainlerle ilişkilerinin anlamı ne ise, bugün K. Evren ile Şahinler ve Yıldırım'ın; yeni ittihatçıların cephesinde ise, TKP ve "Kürt" Kemal'in, Dev-İşçi ile Semir'in ilişkilerinin anlamı da odur. Eğer böyle değilse, Türk "sol"u Semir'e bunca gözyaşını ne diye döküyor? Kaldı ki bize, Dev-İşçi'nin meşhur şefi tarafından bir mektup ile bildirilen "ültime"da, "*Semir'e karşı takınılan tavır, Türkiye soluna takınılmış olacaktır*" diye bu ilişkinin niteliği açıkça da belirtildi.

Bir kez daha açıkça ortaya koymak gerekir ki, Türk "sol"u adı altında Kürdistan halkına ve onun devrimci öncüsüne musallat edilen bu sol, M. Kemal "sol"u; yani yeni ittihatçılıktır. Ve Türk burjuvazisi yüzyılımızın başından günümüze dek, "devlet gemisini" kurtarmak için ümmetçilikten, komünistliğe kadar; yine çeşitli emperyalist ülkelerin mandalığını istemekten, gerekirse Türkleştirilmiş bir bolşevizmle Sovyetlere bağlanmaya kadar gösterdikleri yoğun çabayı bunlar da yine aynı amaçla, kırk parçaya bölünüp, çıkarlarına uygun düşen yeni merkezler arayarak ve de bunlara dayanarak göstermektedirler. Bu "sol"un yıllardır bir türlü devlete yönelmemesi, belirlemelerimizi en açık biçimde kanıtlamaktadır. Yine bu "sol"un KUKM'ne ve Partimize bu denli düşmanca tavır alması, onu tasfiye etmek için, adam ayartmaktan tatalım komplolara kadar, adeta ittihatçıların "teşkilat-ı mahsusa"sı gibi çalışması da yine bunu açıkça kanıtlamaktadır.

Evet, bu "sol"un ne olup olmadığı konusuna burada daha

fazla değinmeyeceğiz. Ama şunu belirtmek zorundayız ki; tarihte Türk egemenlerinden, sultanlarından, paşalarından ve reis-i cumhurlarından çok çektik; çok defa oyunlarına en kötü biçimde kurban olduk. Şimdi de bu oyunlar, halkımıza ve direnişimize karşı bu "sol" tarafından oynanmaya çalışılmaktadır. Bunlar, bugün bin dereden su getirip ve büyük çoğunlukla da baskı ve şantajla silahlı direnişi durdurmamızı, silahlarımızı bırakmamızı istiyorlar. Ve bunlar yine her yola başvurarak kendilerine boyun eğmemizi, işbirlikçiliklerini kabul etmemizi bize dayatıyorlar. Gözlerimizin içine baka baka, bir yandan mücadelemize bu kadar saldırırken, öte yandan Kürdistan'da milli baskıya karşı olduklarını, demokrasiden ve sosyalizmden yana olduklarını söylüyorlar. Açıkça yalan söylüyorlar, demagoji yapıyorlar! Milli baskıya karşı, insanlığın varabileceği en son sınırdaki direnenleri yerle bir etmek için tek bir ses ve tek nefes halinde hareket edenler bunlar değil midir? Bu "sol" "devlet gemisini" kurtarmak için istediği kadar uğraşsın, başlattığı son oyunu oynayamayacaktır. Çünkü Türk egemenlik sistemi, hangi sınıf eliyle olursa olsun tarih boyunca oynadığı oyunların ve hep bu oyunlara dayandığı için, dolayısıyla kendi hikayesinin de sonuna gelip dayanmıştır. Türk egemen sınıfları bağaılarındaki her şeyi kullanmışlardır. Rejim, sömürü, kişiliksizleştirme ve işkence adına ne varsa hepsini uygulamıştır. Bu açılardan son beş yılda yapılanlar, beş bin yıllık insanlık tarihinde yapılanlardan az değildir. Ve bugün bu ucubeyi kendi yaratıcıları bile kabul edemiyorlarsa eğer, işte bu nedenledir. Emperyalizmin bu haşarı çocuğu kendi tegrübe-lerince her gün "neden söz dinlemiyorsun?" diye azarlanmaktadır. Ama o, anlamayan, dövüldükçe daha da kabadayılaşan bir mahalle kabadayısına benzemektedir. Türk egemeni lumpendir; lumpen doğdu ve yine lumpen biçimde ölecektir. Onun günümüzde yaşadığı gerçeklik budur. Bugün generaller, Türk tarihinin "komutanlık geleneği"nin tüm özelliklerini sergilemeye çalışmaktadırlar. Onlar, Mete Han ve Oğuz Kağanlardan başlayarak, büyük Selçuklu ve Osmanlı sultanlarından Atatürk'e uzanan bir geleneğin temsilcisi oldukları iddiasındadırlar. Ve günümüz dünyasında "militarist toplum"un özgün bir örneğini yaşatmak, bunu geliştirmek ve yaymak çabasıındadırlar. İşte esas zayıflıkları da buradadır. Ne kapitalist uygarlığın ve ne de sosyalist ve ulusal kurtuluşçu pratiğin kabul edemeyeceği bir statüyü, bunun somutlaştığı TC'yi Abdülhamit'e özgü entrikacı ve dengeci yaklaşımlarla yaşatmaya çalışmaktadırlar. Kenan Paşa(!)

gerçekten de paşalığın tüm hünerlerini sergilemektedir. Bir paşa, topluma ne kadar ve nasıl biçim verebilirse; yine ekonomiyi, kültürü, sporu, ahlaki ve dini nasıl ve ne biçimde yönlendirebilirse, bunların hepsini, siyasetçileri, ekonomistleri, sanatçıları, futbolcuları ve imamları çatlatırcasına(!) yapmaktadır. Bu her şeyi bildiğini, her şeyin ancak kendisinden sorularak ve icazeti alınarak yapılabileceğini iddia eden ucube rejim; belirtilen yapı ve tutumunu geliştirdikçe, gerçekte tükenişini de yakınlaştırmaktadır.

Bu rejimin ne kadar tehlikeli olduğunu, bugün akıllı başında emperyalist sistem sözcüleri ve gözlemcileri de iyi görmektedirler. O nedenle de, bunları, rejim kendi çıkarlarına da aykırı düşecek bir konuma gelmeden bu sorunu halletmek eğilimindedirler. İşte "burjuva demokrasisi" dedikleri şey, Batı'da bunca gücün el birliği ederek Türkiye'de işbirlikçileri vasıtasıyla geliştirmeye çalıştıkları oyunun ardındaki gerçek budur. Bu oyun günümüzde ise çok açık olarak oynanmaktadır.

Ekonomide yaşanan gelişmeler ve kitlelerin durumu yine ancak "Türkiye'ye has bir toplum" ile izah edilebilecek olan ve fakat dünyanın hiçbir yerinde görülmeyen bir sömürü düzeninin boyutlarını sergilemektedir. En geri ülke halklarının bile sıradan bir zamla ayaklanmaya yöneldikleri ortada iken; zamsız bir günün bile geçmediği Türkiye'de kitlelerin suskunluğu, bugün rejim için belki bir şans sayılabilir ama, bu, ileride patlak verecek gelişmelerin evrensel çapının bir göstergesi olarak değerlendirilebilir. Sistemin bu rejimden duyduğu korku da temelde bu gerçekten ötürüdür. Bunlar, söz konusu tehlikeyi bertaraf etmek için "siyasallaşmak" ya da "sivilleşmekten" bahsetmektedirler. Ama bizzat kendilerinin dahi bu işe ne kadar inandıkları son derece tartışmalıdır.

Kim çekecek "sivilleşmenin" başını? Bu sivilleşmenin kendisine, burjuva-demokrasisinin en sıradan unsurlarına bile, en büyük kötülükleri yapan Demireller ve Ecevitler mi? Yönetimi kendi elleri ile paşalara teslim edenler, ne kadar sivilleşme yaratabilirler? Yine bu sivilleşmeyi yüzdeyüz Evren türedileri olan Sunalpler ya da Calpler veya bunların cilalanmış temsilcileri Söylemezoğlu ve Gürkan'lar mı yaratacak? Hiç de inandırıcı olmuyorlar.

Gerçekte askeri-faşist rejim, toplumu çürüttükçe çürütüyor. Dolayısı ile Türkiye meselesi bugün, sistemin kendi içinde bile bir sorun haline gelmiş bulunuyor. Türkiye ne Abdülhamit ve ne de

Tanzimat döneminde Avrupa kurumlarında bu denli tartışılmıştır. Şüphesiz ki bunun bir anlamı vardır. Türkiye toplumu yine tarihte hiçbir zaman bu rejim altında olduğu kadar kendi gerçekliğinin uzağına düşürülmemiş; ideolojik, siyasal ve kültürel olarak kendine bu denli yabancılaştırılmamıştır. Bütün bunların gerçek ifadesi şudur: TC olgusu her zamankinden daha fazla devrimle karşı karşıya bulunmaktadır. İçten ve dıştan ne kadar payandalandırılırsa, payandalandırılışın, ne kadar politik cambazlık geliştirilirse geliştirilsin ve emperyalizmin burjuva demokratçılığı, sosyalizm sahtekarlığı ile her türden sosyal-şoven oportünist eğilime ne kadar çanak tutarsa tutsun, bütün bunlar TC'yi kurtarmaya yetmeyecektir. Ne kadar allayıp-pullasalar da "tek dişi kalmış canavar" diye tabir edilmesi gereken bu olguyu gürbüzleştirip gençleştiremeyeceklerdir. Tılsım bozulmuş, devrim arefesine dayanılmıştır. Her tarihsel dönemde devrimcilerin belirgin bir mantığından söz edilir; eğer iç koşullar yeterince olgun hale gelmişse, egemen düzen binlerce yıllık Roma İmparatorluğu ve çağımıza kadar yaşayan Osmanlı sultanlığı da olsa, bu rejimin yıkılmasını hiçbir güç engelleyemez. Bu tarihsel örneklerde çarpıcı biçimde yaşandığı gibi, en küçük bir çivinin sökülmesinin ardından gelecek o korkunç yıkılışa, TC'nin yaşamında tanık olunacaktır. Gelişmeler bu yönde hızla ilerlemektedir. Bir çok küçük-burjuva dar görüşlünün görüntüye bakarak, "rejimin sosyalist ülkelerle arası iyi, Ortadoğu'da konumu güçleniyor" biçimindeki sapıklıklarına kapılınmayacaksa, gelişmelerin bu yönünü tesbit etmek hiç de zor değildir.

Ancak düşüncesini, ruhunu ve onurunu satılığa çıkarmış teslimiyetçi ve uşaklar tüm bu gerçeklere rağmen TC'yi çok güçlü, modern ve gelişmeye aday bir varlık olarak göstermeye özel çaba sarfediyor. PKK'ye dayatılan ittifakçıların bu yönlü çabaları bilinmektedir. Ama elbetteki devrime bunların gözlükleri ile bakılamaz.

Ne reformlarla yamama ve ne de burjuva-liberal güçlere yenden canlılık kazandırılması bu rejimin kaderini değiştiremez. Onunla, rejimi restorasyon amacı ile dahi oynama, yıkılışını çabuklaştırmak, bunun için ortamı olgunlaştırmaktan başka bir sonuç vermeyecektir. Bu nedenle de rejimin sahipleri ondan bir taş koparılması ve hatta yerinden oynatılmasını bile dehşetle karşılamaktadırlar. Yine Evren bu nedenle feryat ediyor: *"Oynamayın, bu gerçeği ben yaşıyorum, dediğiniz gibi değil, zorla tutuyoruz, eğer biz de gidersek çoğunuz yok olursunuz, bunun*

sonu yoktur” diyor. O, bunu söylerken bir gerçeği dile getirmekte ve TC'nin hikayesinin sonunu anlatmaktadır.

Evet, bu aynı zamanda Türkiye devriminin gerçekliğini dile getirmektedir –ki adı Türkiye devrimi. Devrimin gerçekleştireceği ülke ve halk ise, esas olarak temsilcisini bugün Kürdistan somutunda KUKM biçiminde ortaya çıkarmış bulunmaktadır.– Bu anlamda “Doğu”, Anadolu tarihinin oluşumundaki rolünü bir kez daha oynamaya hazırlanmaktadır. Birçok imparatorluğun yaşam sınırı olarak gördüğü; Asurluların egemenlik savaşlarından, Pers-Yunan, Roma-Partlar savaşlarına, Bizans-Sasaniler, İslamiyet-Hristiyanlık çatışmalarına; yakınçağ tarihinin başlangıcından Osmanlı İmparatorluğunun Doğu'ya yayılması ve ayakta kalışına, giderek TC'nin oluşumuna kadar hayati roller oynayan “Doğu” yeniden ortaya çıkmaya; ama bu kez değişik bir toplumsal zemin üzerinde kendisini ifade etmeye ve değişik hedefler gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Tarihin en büyük ve yoğun çatışmalarına tanık olunan, fakat en çok unutilan bu diyarda, Kürdistan ülkesinde, yeni bir kavganın tohumları yeşeriyor.

Evet, Türk egemenleri günümüzde, son derece tehlikeli bir gelişme ile karşı karşıyadırlar. TC, bugün kendi tarihinde ilk defa siyasal ve ulusal egemenliğini yerle bir edecek bir mücadele ile yüzyüzedir. Bu mücadele PKK önderliğindeki KUKM'dir. İşte bu ciddi tehlikeyi bertaraf edebilmek için TC, günümüzde girmedik delik, çalmadık kapı bırakmamaktadır. Bunu başarabilmek için yine çılgınca bir biçimde ateşle barutu bir arada tutmaya çalışmaktadır. Sovyetlere gidip “iyi komşuluk ilişkileri” adı altında her türlü şarlatanlığı yaparken, Bulgaristan karşısında “kendi gözündeki mertekleri görmeden” “onun gözünde gördüğü çöpler” üzerine kıyamet koparabilmektedir. Batı'ya “bensiz edemezsiniz” deyip, “ele, eteğe” düşerken; onların sistemlerine beş para değer vermeyecek kadar cüretli de olabilmektedir. Çin'e uzanıp nasıl her konuda ortak düşündüklerini söylerken; aynı zamanda Japon mucizesinin Türkiye için de mümkün olabileceğini ileri sürmektedir. İslam toplumları için bir model olduğunu iddia etmekte; bu iddianın sahibi iken, Batı demokrasilerinin seçkin örneği olmaya soyunmaktadır. ABD'nin en seçkin müttefiği olduğunu sürekli vurgulaması ve bunu temel bir ilke olarak benimsemesi ise, TC'nin vazgeçemeyeceği bir şeydir.

Karşımızdaki sınıfın, ideolojiden politikaya kadar bu denli çelişkili bir durum sergilemesi, TC'nin, giderek Abdülhamitçilik ve Osmanlı İmparatorluğunun kökenlerine kadar uzanır. Ama

TC'nin, bu sonuçta başını yiyecek olan çelişkili ve çatışmalı yapıdan kurtulması mümkün değildir. Aksine bu rejim günümüzde bu yapısına rağmen tüm olanakları ile direnmektedir. TC tarihten devraldığı belirtilen özellikleri, günümüzde yetkinleştirerek sürdürmektedir. Bu anlamda TC eşittir mücadele demektir. Onun tarihi oluşumu, ulusal, sınıfsal, ideolojik, pratik ve kültürel her düzeydeki faaliyetleri, gelişim ve kurumlaşma özellikleri onu son derece ustalaştırmıştır. Bu temelde oluşan hakim klik ile temin ettiği çeşitli egemen sınıf ve tabakaların; yine ona hizmet temelinde ortaya çıkan, çeşitli asker, diplomat; kısaca sosyal, siyasal ve kültürel yaşamın önde gelen adamlarının türlü kılığa girmeleri ve inanılmaz rollere soyunmaları bundandır.

Kendi içinde ve dışında, çeşitli sınıflar ve ezilen halklara karşı sistemli kültürel imhadan en canavarca fiziksel imhaya kadar her türlü yöntemi, hiçbir kural tanımadan uygulamaya sokan TC, varlığını ayakta tutabilmek için en zayıf azınlıklardan, kültür ve uygarlık yönünden en gelişmiş uluslara kadar, yine emperyalist-kapitalist sistemden sosyalist sisteme kadar hepsi ile baskı, imha, şantaj, tehdit, uşaklık ve ikiyüzlülüğe dayanan çekişme, çatışma ya da ilişkiler içindedir. Bazen sınır tanımayan bir saldırganlık örneği sergilerken, bununla yan yana yalın kat uşaklık örneklerini segilemekten geri durmamaktadır. Günümüzün Evrenli, Özallı faşist rejimi, bunun en tipik örneğini oluşturmaktadır. Dışarıda Yunanistan'a karşı açıkça sergilendiği gibi, göz kestirebildiği zayıf halklarla adeta "kedinin rareyle oynadığı" gibi oynayan bu güç, içerde Evren'in sivillere, Demirel ve Ecevitler gibi has uşaklarına bile yaptığı gibi, TC'nin bir gün daha fazla yaşaması uğruna en olmadık yöntemlere baş vurabilmektedir.

TC bu savaşını PKK'ye de en görülmedik bir biçimde dayatmıştır. Onun, oluşturduğu ve PKK'nin üzerine sürdüğü ucube insan tipleriyle parti mücadelemize karşı nasıl bir savaş içinde olduğu bilinmektedir ve bu özgün savaşın kendisi de TC'nin nasıl bir yaşam savaşı verdiğini çok iyi açıklamaktadır.

Evet... günümüzde İsrail siyonizminden, Güney Afrika ırkçılığından; yine yakın geçmişte Hitler faşizminden bahsedilir. Tüm emperyalist-kapitalist sistemin ve bu arada bu mihrakların kendilerine has bir savaşım tarzları vardır. Ama hiçbirisi kemalist TC kadar sinsi, hain ve insanlıkdışı bir tutumu sergileme gücünde değildir. Sistemin mantığı gereği tüm bu mihrakların gelişmelerinin bir yerde durması söz konusudur. Fakat bunlar açısından durum böyle değildir. Abartmaksızın söylenebilir ki, eğer Türk

egemen sınıfları, yaşamlarının sosyalist sisteme bağlı olduğu ve bunun kendileri için tek çıkar yol olduğu kanısına varılırsa, sermayedarlarının yarısını doğrama pahasına da olsa bu sisteme çağrı yapmaktan çekinmeyecek bir özelliğe sahiptirler. Yeter ki biraz daha yaşayabilsinler. Onların tek ilkesi budur. Ve esasında, Orta-Asya'dan kopup gelen Türklüğün hikayesi de bunu zorunlu kılmaktadır.

Fakat tarih hükmünü amansızca yürütmektedir. Kürdistan zemininde, yüzyıllardan beridir yaşanan bunca tahribata rağmen ulusal kurtuluş mücadelesi, adeta kayaları çatlatırcasına kök salan bir bitki gibi yeşeriyor. Tüm bölgeyi bile daha şimdiden etkisi altına alan direniş tohumları elbetteki en çok, çürümenin de ötesinde artık kokuşmuş olan Türk egemenlik sistemini sarsmaktadır. Bugün atılan adımların boyu ne kadar küçük ve kendisi ne kadar zayıf olursa olsun bu kavga, gerek tarih, gerek karşıdaki hedefin çürümüşlüğü ve gerekse bu topraklarda yaşayanların ölüm kalım durumuna gelip-dayanmış olmaları nedeniyle kaçınılmazdır ve giderek büyüyecektir.

4- Halkımızın Kutsal Direnme Hakkı Vazgeçilmezdir

Kürdistan'da tarih bugün önemli bir dönemeci yaşıyor. Fakat bu dönemecin nasıl dönüleceği sorunu halen ciddi bir sorun olarak ortada duruyor. İnsanlığın en ileri çağında bizim halen böylesi sorunlarla karşı karşıya olmamız elbetteki cevaplanması gereken bir sorundur. Ama elbetteki bundan sorumlu tutulması gereken, bazı haklı eleştirilerimiz olsa da, çağımız değildir. Eğer bir gerçeklik, kendisini çağa dayatmaz ve onun birçok yetersiz ve haksız hükmünü bizzat kendi eliyle yırtmazsa, onu suçlamaya hakkı yoktur.

Biz de çağdan fazla bir şey talep etmeyecek, onun maddi ve manevi kazanımlarına göz dikmeyeceğiz. Kapitalizmi ve sosyalizmiyle çağımız, çağdaş halkların öz eseridir. Kapitalizmin de sosyalizmin de ürettiklerini öğreneceğiz. Kapitalizmin bize çok kötü yansıdığı, sosyalizmin ise meyvelerine henüz sahip olamadığımız bir gerçektir. Elbetteki bunun çok çeşitli nedenleri vardır. Tarihsel nedenler yanında, coğrafi özellikler, parçalanmışlık ve geri toplumsal yapı iç içe geçmiş bir biçimde bugünkü durumu-

muzu etkileyen nedenler olmuştur.

Bu nedenle biz mevcut durumdan esas olarak kendimizi sorumlu tutmamız gerektiğini söylüyoruz. Yarının sahipleri bizleriz. Çözümü de kendimiz yaratacak ve hiç kimseden bizi kurtarmalarını istemeyeceğiz. Her şeyden önce Kürdistan'ın geleceğinde işbirlikçiliğe hayat hakkı bırakmamak için gelişmeler ne kadar kötü olursa olsun bu eğilimle aramızda kalın bir sınırı daima muhafaza edeceğiz. Bağımsızlık ve özgürlük adına yürüyüşümüzde kendi dizlerimize ve yüreğimize güveneceğiz. Ve işte bunu gerçekleştirdiğimiz oranda, çağa adil hükmünün ne olması gerektiğini söyleyeceğiz. Yine bunu yaptığımız oranda kendimizi iyi savunabilecek ve dışımızdakilerini iyi yargılayabilecekiz.

Çağımıza her alanda derinliğine ve dolu olarak bakacağız. Günümüzde nükleer dehşet dengesi yüzünden dünya savaşları gittikçe zorlaşıyor. Bölgesel ve küçük çaplı savaşlar ise gittikçe gelişiyor. Önümüzdeki dönem bu yönlü gelişmeler giderek hızlanacaktır. Bu arada mevcut barış politikalarının çıkmazları da kendisini daha çok dışa vuracak; halk kurtuluş mücadeleleriyle bu politikanın ilişkisi ve dünya devrimine katkısı meselelerinde uygulamaya ilişkin olarak yaptığımız eleştirilerin haklılığı daha da netleşecektir. Biz bu konuda doğru olanı yapmak için elimizden geleni ortaya koyacağız. Biz, dünya sosyalizmine katkımızı, kendi ülkemizin bağımsızlık ve özgürlüğünü sağlayarak; dünya barışına katkımızı yine bağımsızlık ve özgürlük temelindeki barışı yaratarak yapacağız.

Çağdışı sömürgeciliğin, emperyalist-kapitalizmin de çıkarına olmadığını ileri sürerek bu sistemi NATO içinden de zorlayacağız. Bunların kendi içindeki çelişkilerini kullanarak dayatılması gerekenleri sonuna kadar dayatacağız. İşbirlikçi ve bağımlılık temelindeki ilişkileri şiddetle reddedeceğiz.

Çağın hakkımızdaki kabul edilemez hükmüne kendi eylemimizle karşı koyarak; çağ içinde giderek artan bir etkinlikle yer alacağız. Hiç kimse bize, "aramızda yeriniz yoktur, gelemesiniz" diyemez. İlerici insanlığın vicdanına ve bilincine mutlaka akacak, oradaki yerimizi alacağız. Bu, eylemimizin doğal bir sonucudur. İnsanlığın ileri kültürü ve ölçüleri de buna son derece yatkındır. Öz gücümüz ve çabamızla buna ulaşmayı değişmez bir ilke olarak göreceğiz.

5- Hiç Kimse İhanete Özgürlük İsteyemez

Olumsuz bir tarihsel gerçeklik içinde yüzyıllarca tarihte hiçbir halkın tanık olmadığı kadar, ölümle yaşam arasında adeta bir beşik gibi sallanan halkımız her şeye rağmen bugüne ulaşabilmeyi başarabilmişse, bu her türlü çağdaş donanımdan uzaklaştırılmış olduğu halde yalnız ve yalnız direniş sayesinde mümkün olabilmektedir. Evet bu, çağdaş ölçülerle asla kıyaslanmayacak, ilkel ve kendine has bir direnmedir. Fakat buna rağmen, tabiat koşullarından yabancı egemenlerin vahşi uygulamalarına; yerli egemenlerin ihanetlerinden sınıfsal, ulusal vb. baskı ve sömürü uygulamalarına kadar, ülkemizdeki çağdışı duruma karşı halkımızın ulusal varlığını koruma temelinde bir direnme içinde olduğunu teslim etmek gerekir. Bu, gerçek olmakla birlikte halkımız yakın tarihe kadar modern anlamda bir direnmeden tamamen habersiz yaşamıştır. Çok yakın bir geçmişe kadar ne düşünebildiği ve ne de eyleme dökülebildiği olgular, Partimizin kısa ama çok soylu mücadele yıllarında bir gerçek haline getirilmiş bulunmaktadır.

Partimizin öncülük ettiği gelişmeler, salt bir Parti olma ile sınırlı değildir. Onun çok ilerisinde, tarihin çarkını ileriye doğru çeviren soylu bir çok kurumun yaratılması sonucunu doğurmuştur. Bu nedenle gerek PKK'yi tanımlarken ve gerekse mücadelesini anlatırken düz ve alışılmış yaklaşımlara düşmemek gerekir.

Ülkemiz, egemen despotizmin "mezara gömdüm" dediği dönemin üzerinden, yüzyıllarla ifade edilebilecek bir zaman geçtikten sonra günümüzde bir başkaldırı olayını yaşamaktadır. Halkımızın, adını söylemekten bile kaçındığı, kendisine çağdaş bir ulus ve toplum olmayı yakıştıramadığı yabancılaşmadan kurtuluş ararken buna alabildiğine batması, zaten yeterince olumsuz olan Kürdistan zeminine bir de subjektif ortamın olumsuzluklarını eklemiştir.

Halkımızın dostları olması gerekenlerin durumunu yukarıda koyduk; varlığını bile kabule yanaşmıyorlar. Yine, düşmanın baskı ve sömürüyü amansızca uyguladığını da belirttik. Buna karşı umut, bilinç ve yürek gücü ne kadar iş yapabilir? Ama yine de, ortam ne kadar elverişsiz olursa olsun bir şeyler dayatmak zorunda olunduğu açıktır. İşte, çağa ve halkımıza dayatılan PKK gerçeği budur. İnkarcıya, o kendini aldatan demagoga, halka, o duymayan yüreğe, çoktan yitirilmiş ama hala beyin diye taşınan organizmaya dayatmak, gerçeği karşılarına çıkarmak gerek-

mektedir. Halka, "sen böyle bir yaşama layık değilsin, böyle kölece yaşayamazsın" sloganını haykırarak, girilmesi gereken yolu göstermek zorunludur. PKK'nin bir tanımı da gerçek ifadesini burada bulmaktadır. O, sadece bir ideoloji, bir fikir hareketi değil, mücadelelerin en dehşetlisi olan politik lehçeye bürünmüş bir harekettir. PKK, politik mücadele yöntemlerinin en ince-sinden en kabasına kadar hepsini uygulayan bir güçtür. İşte, tüm bunları güçsüzlüğün yaşandığı bir halk gerçekliği ortamında dayatmak gerekmektedir. Aksi takdirde, bir güç haline gelebil-mek mümkün değildir. Kimden güç istenilecek? Hangisinden istenirse istensin, güçsüzlükten başka bir şey vaad etmedikleri gibi, "yerinde dur, otur" demekten başka bir şey de yapmamakta-dırlar. Böylesi bir ortamda çağa arzu edilen düzeyde girilmek isteniyorsa, o muazzam güçsüzlükler içinde bir güç haline geli-necektir. Adeta, insanlığın vahşi ormanları yaşama çevirirken, buzulları aşp okyanuslara dalarken, fezaya giderken duyduğu hislere benzer hisler duyarak, cesaretle öne atılacaktır. Bu duy-gunun bir benzerini halkımızın vicdanına dayatmak gerekiyor. PKK gerçekliğinin kavranması gereken bir yönünün de bu oldu-ğunu hemen belirtelim. Bu özellik birçok yönü ile daha derinle-mesine açılabilir. Fakat gerçekliğin kendisi budur. Her dürüst vicdan sahibinin bu gerçeği teslim etmesi gereklidir.

Halkımızın yüreğine ve beynine giden yolda bir kaşif olacak mıydık? Buna gereksinim var mıydı? Biz PKK hareketinin militan-ları olarak, bu soruya evet diye cevap verenlerden, böyle yapılma-lıdır, diyenlerdeniz. Yine ne kadar güçsüz olunursa olunsun, koşullar ne kadar aleyhte olursa olsun, tarih ne kadar utanılası kör bir mantıkla işlerse işlesin, bu körolası kader kabul edilemez, buna ne pahasına olursa olsun, müdahale gereklidir diyen bir hareketiz. Aynı zamanda dille, elle, silahla, yürekle, beyinle; kısacası her yöntemle, yani insanoğlunun sergileyebileceği hangi eylem, hangi direnme üretiliyorsa, onunla dayanan, onunla ileri atılan bir güçüz. İnsanoğlu soylu bir varlıktır. Büyük haksız-lıklar, büyük tehlike ve afetler karşısında bilincini ayaklandıran, yüreğini coşturan bir özelliğe sahiptir. Ve insanoğlu ancak böyle davranabildiği oranda kurtuluşa gidebilir. İşte, bu özelliklerin, halkımızda da yaratılması gerekiyordu. O halde, PKK, insani özel-likleri halkımız için de konuşturulması gereken erdemler olarak değerlendirilen militanların hareketidir. Kürdistan'da yaşatılması ve sahip çıkılması gereken, insani özelliklerdir. Bunun dışında hiçbir yolun ve özelliğin kabul edilmeyeceği açıktır. PKK Kür-

distan'da bu koşullarda ortaya çıkmıştır. O, içinden çıktığı zemini böylesine değişikliğe uğratan; tarihimizin neredeyse bir yazgısı haline gelen ihanete, işbirlikçiliğe kesin set çeken ve bundan sonra **yasaktır** hükmünü veren bir harekettir.

İçteki hainin hesabı görülmeden dıştaki despota karşı başarı kazanılamayacağını çok iyi bilen PKK, ihanet ve ceza ikilemini artık başbaşa koşturan bir harekettir. Nerede ihanet varsa orada ceza da vardır, gerçekliğini yaşatmaya, o büyük Kürt ihanetini yerle bir etmeye kararlı olanların hareketidir. Ve tüm bunları da en hayati özelliği haline getirmeye, büyük bir kin ve öfkeyi ihanet üzerine boşaltmanın gereğine inanan bir güçtür. Bu aynı zamanda Kürt halkının yurtsever görevlerinin de başında gelmektedir. Halkımızın direnme hakkı nasıl meşruysa, kendisini savunma hakkı da meşru ve kaçınılmaz bir görevdir. Hiç kimse hangi nedene dayandırılmak istenirse istensin, halkımızdan ihanete özgürlük tanınmasını isteyemez. Tarihimizde derin kökleri bulunan ve halkımızın kleleştirilmesinin baş sorumlusu olan ihanetin affedilmeyeceğini, ajan ve işbirlikçiliğin üzerine acımasızca gidileceğini çok açık olarak söylüyoruz.

Günümüzde ise, işbirlikçilik daha modernize edilmiş özelliklerle ortaya çıkmaktadır. Bunu tüm özellikleri ile ortaya koymak gereklidir. Sol maske ile ortaya çıkan birçok evre, aynı zamanda ihanetin korunması ve yaşatılmasına da kol kanat germektedir. Dağıttıkları bildiri ve yayınlarında hainlerin ve provokatörlerin özgürlüğünü savunmakta, cezasız bırakılmalarını istemektedirler. Hatta halkımıza karşı suç işleyen birkaç provokatör için, "hayatlarını kurtarma" kampanyaları geliştirdiler. İhanete bu derece özgürlük isteyecek kadar alçalan bu güçler, açık ki direniş mücadelesinin önüne engel dikmek istemektedirler. Hertürlü ihanete meşruluk, özgürlük sloganı ile ortaya çıkan sosyal-şoven ve reformist güçlere bu sıfatlar bile çok gelmektedir. Halkımızın, tarihi boyunca en fazla gadrine uğradığı ihanet üzerine acımasızca yürümesine karşı, etekleri tutuşmuşcasına, avazları çıktığı kadar bağıran bu güçlerin de iliklerine kadar bu batağa saplandıkları ve bunlarla işbirliği içinde oldukları açık bir gerçektir. Bu nedenle, ihanete sonsuz bir özgürlük istemekte, bu soysuzluğun da kabul edilmesini talep etmektedirler. Ama bunun karşısında direnmeden de aynı şekilde hızla uzaklaşmakta, ve bu yüce değere saldırmaktadırlar.

Halbuki bugün direnme olmadan bir saniye bile yaşamak mümkün değildir. Direnmesiz en ufak bir olanağı yaratmak, en

ufak bir mevzi kazanmak mümkün değildir. Açık ki, Kürdistan'da bugün elde edilecek her şey ancak direnme temelinde, ihanet ve işbirlikçilik sonuna kadar mahkum edilerek elde edilebilir. Bunun için, bugün direnme saygı duyulması gereken tek yüce değerdir. Bu olmadan yüce bağımsızlık ve özgürlük tutkusunu geliştirmek, halkımızı bu yola koymak olanaklı değildir. İşte, direnmenin bu kadar önem arzettiği bir ülkede, açık ki, ihanete ve işbirlikçiliğe karşı acımasız olmanın anlamı daha derindir. Yine direnme sadece bir tutku, sıradan bir olay olarak değerlendirilmemelidir. O halkımızın yeniden dirilişinin vazgeçilmez temelidir. Dolayısı ile, bunâ hizmet eden her türlü düşünce, eylem yüceltilmelidir. Buna karşın direnmeyi güçten düşüren veya bu amacı güden her türlü düşünce ve eylem karşı-devrimcidir. **“Direnmek Yaşamaktır”** sloganının tarihsel anlamı da burada yatmaktadır. Yine bu slogan tarihimizin bu aşamasında en canalcı bir özelliğe sahiptir.

O halde direnme, sadece PKK'nin bir üslubu değil, o aynı zamanda tarihimizin başaşağı giden yönünü doğrultmanın tek yöntemi olduğu kadar, halkımızın yeniden dirilişinin de vazgeçilmez yoludur. Ancak bu temelde halkımız her şeyini yeniden kazanabilir. Ve bugün halkımızın biricik tutumunu karakterize eden slogan, **“Her şey Direniş İçin”**dir.

PKK daha ilk günden beri sürekli olarak direnişi yükselten bir harekettir. Günümüzde de bu özelliği sonucu giderek daha geniş çevreleri etrafında kenetleyerek kitleleşmiştir. Bugün milyonlarca insan PKK'nin direnişçiliği ile açılan bağımsızlık yolunda ilerliyor ve her türlü ihanete karşı acımasızca savaşıyor.

Bu sadece silahlı bir direnme değil, hayatın her alanında düşmana ve uygulamalarına karşı bir direniştir.

Günümüzde ise bu direniş, Cephe biçiminde somutlaşmaktadır. Cephe olayı da ele alınırken, böyle değerlendirilmek zorunladır. Cephe, kitlelerin öncü etrafında yaşamın her alanında düşmana ve uygulamalarına karşı her türlü insani yeteneklerini geliştirerek gösterdiği bir direniştir. Bu aynı zamanda hiçbir ihanetin, işbirlikçiliğin ve suçun da cezasız bırakılmamasıdır.

PKK'nin diğer önemli bir özelliği ise, daha yeni şekillenirken bile, milliyetçilik ve sosyalizm maskesi ile kendisini uyutmaya çalışanların oyunlarını bozup, teşhir etmesidir. Düşünce adına, halkımıza modern kölelik yollarını açmaya çalışanlara bu imkanı tanımayan ve bunda kararlı olan PKK, hiçbir koşul altında ve hiçbir gerekçeyle bağımsızlık ve özgürlük şiarından asla taviz ver-

meyenlerin gönöl, düşünce ve kader birliğidir. Her şey, düşünce, eylem, politika, bu şîara hizmet etmek, bunu geliştirmek durumundadır. İşte, PKK bu yolda ilerleyen ve en büyük fedakarlıkları kendiliğinden gerçekleştirenlerin hareketidir. Tüm bunları yaparken, bu hedeflere karşı yola çıkarken, kendi öz gücüne, kendi insani yeteneklerine sonuna kadar inananların, "en büyük teknoloji insandır" şîarını yükseltenlerin ve bu uğurda büyük bir cesaretle ileri atılanların, zaferi kazanacaklarından emin olanların birliği olan PKK, ihanetin hiçbir biçimde cezasız bırakılmayacağını bugüne kadarki pratiğiyle de göstermiştir. Yine, zafer pırıltılarının bugün giderek daha fazla yolumuzu aydınlattığı, umudumuzu tahrik ettiği bir dönemde böylesine bir yolda yürümenin gerekliliğine duyulan sonsuz inançla nasıl yeni bir kişilik, yeni bir ahlak, yeni bir kimlik ve yeni bir halk yaratacaklarını bilenlerin ve bu uğurda iyi çaba harcayanların Partisidir. Aynı zamanda, bu tarz gelişimi ile köleliğin bağlarını parçalayıp kendisini topraklarının üzerinde abideleştirirken, ancak çağa bu şekilde onurlu bakılacağını bilenlerin bir gücü olarak, nasıl bir çabayla bunların yaratılabileceğini, insanlığın nelere kadir olabileceğini gittikçe derinliğine gören, bunu kendisinde üreten, bunun için büyüdükçe büyüyen, kahramanlaştıkça kahramanlaşan, geleceğin halkını militanında yaratan ve bu şekilde gelecekle günümüzü bütünleştirenlerin şerefini, onurunu yücelten ve Kürdistan'ın kurtuluşunu esas meseleleri haline getirenlerin yiğit hareketidir.

6- Parti Silahını Nihai Zafer Yolunda Yetkinleştirelim ve Başarıyla Uygulayalım

PKK'nin tarihi, kendisine dayatılan Kürdistan'ın yüzlerce yıllık kölelik tarihine karşı direnmenin tarihidir. Bu tarih kendi içinde çeşitli dönemlere ayrılır.

Birinci dönem, PKK'nin ideolojik oluşum dönemidir. Partimizin düşüncede doğuşu için harcanan birkaç yıl, insan toplumunun gelişmesinin vazgeçilmez bir özelliği olan düşünce-pratik zincirinin halkımızın öz çıkarları doğrultusunda Kürdistan'da ilk kez oluşturulmasını ifade eder. Düşüncede bağımsızlığın doğuşu, yani halkımızın varlığı uğruna direnme hakkının doğuşu küçümsenemeyecek bir olaydır. Bu, Kürdistan tarihinde ilk defa, yalnız ve yalnız insan soyunun bağımsız ve özgür yaşama tutku-

suna sarılanların hiçbir kişisel çıkar beklemeden, karşılarındaki muazzam cebir gücüne bakmadan ve kendi imkansızlıklarından yılmadan, insanlıklarının vazgeçilmez bir gücü olarak görme, inanma temelinde yükselttikleri en büyük özgürlük silahıdır. O, yüzyılların her türlü köleleştirici, boyun eğmeci, ihanetçi ve teslimiyetçi düşünce ve ruhuna karşı atılmış en büyük ihtilalci adımlarımızdan birisidir. Ve biz, halkımızın kurtuluşunun gereğine inandığımız andan itibaren bu silahı en etkin tarzda kullananların hareketi olduğumuzu söylüyoruz.

Bu silah, çok büyük zorluklarla mücadele içinde ele geçirdiğimiz ve kullandığımız bir silahtır. O nedenle, düşüncede doğuşu, Kürdistan'da bağımsız ve özgür düşüncenin doğuşunu büyük bir olay olarak karşılamak gerekir. Bunun anlamını kavrayabilmek için her şeyden önce şu sorulara gerçekçi ve yeterli tarzda cevap verilmelidir: Bu düşünce nasıl doğdu? Nasıl korkusuzca gelişebildi? Karşısındaki azgın ve gerçekleri hep örtbas ederek beyinleri işlemez kılan sistemi nasıl tanıyabildi? Halkın o korkunç köleleşmiş, teslim olmuş ve varlığını inkar eden ortamında kendisini nasıl en korkusuz bir biçimde ortaya çıkarabildi? Evet, Parti tarihimizin bu evresini büyük bir ciddiyetle incelemek gereklidir. Bu güçlü bir şekilde yapılmaksızın, Partimizin bugün milyonlara mal olmuş düşüncesinin büyük önemini kavramak ve ona layık olduğu değeri vermek olanaksızdır.

Parti ideolojimizin şekillendiği dönemde, sosyalizm adına, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı adına çok şeyin söylendiği ve birçok çevrenin ortaya çıktığına bakarak Hareketimizin de bunlardan biri olduğu ya da onlardan pek farklı bir yönümüzün bulunmadığı gibi bir değerlendirme hatasına düşülmemelidir. O güçler, halkımızın bağımsız ve özgür düşüncelerine ortam açmak anlayışıyla değil, ya sosyal-şovenizm veya işbirlikçi sahte milliyetçilik anlayışıyla ortaya çıkmış ve direnmeye cesaret etme hakkına daima saldırmışlardır. Sosyal-şovenizm, kaynağını hakim ulus şovenizminden alan ve Partimizce en açık bir şekilde teşhir edilmiş bulunan biricik amaçlarına ulaşma, kendi burjuvazisinin ülkemiz üzerindeki egemenliğini "sol"dan savunma, ayrılmanın zararlarını(!) ortaya koyma ve bağımsız bir ulus haline gelmenin anlamsızlığını(!) gösterme yolunda sosyalizmi kullanma sanatıdır. Sosyalizmi burjuvazi adına en alçakça bir biçimde inceltip kullanarak, düşüncede gelişmemizi ve özgürleşmemizi yaratacak olana, yani sosyalizme ulaşmamızı engelleme sanatıdır. O, her incelendiğinde yeni yeni maskeler takınma ve

hep geriden takip ederek kendisini savunma olanakları yaratma ustalığına da sahiptir. Partimiz düşüncede ilk doğduğunda, bu anlayışın sahipleri “Kürt” kelimesine azgınca saldırmakta ve “Doğu halkı” demekteydiler. Kürt halkı uğruna büyük bir mücadele verilip, “Kürt” kelimesi artık yerleştiğinde bu kez de ulus olduğuna karşı çıktılar. Bu da aşıldığında “Kürdistan” gerçeğine ve ardından onun kurtuluşuna karşı çıktılar. Daha sonra bu, ayrılma hakkına karşı çıkmaya dönüştü. Bu konuda da maskeleri düşürüldüğünde artık tüm çabalarını kurtuluş mücadelesinin önderliğini tanımama noktasında yoğunlaştırdılar.

Günümüzde bu anlayışların temsilciliğini, kendisini Komünist Partisi diye adlandıran gücün başını çekmekte olduğu “Sol Birlik” yapmaktadır. Kürdistan’da geliştirilmekte olan direniş, bu güçler tarafından, başını kimin çektiği belli olmayan, adeta herkesin içinde yeraldığı, kendiliğinden bir gelişmeymiş gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Bu direnişlere önderlik eden, onun biricik yaratıcısı Partimizin ismi bile anılmamaktadır. Oysa Partimiz ve halkımız bu uğurda her gün en kahraman evlatlarını şehit veriyor. Daha ilk günden beri her şeyiyle bir bütünlük ve süreklilik arzeden bir hareketimiz var. Partimizin önderliğinde halkımız, adıyla, evlatlarıyla, ideolojisiyle, kısacası her şeyiyle bir direnme savaşı yürütmektedir. Sosyal-şovenizm ise kulaklarını tüm bu gerçeklere sıkı sıkıya kapatarak, gelişen mücadeleyi mutlaka bir yerinden yaralama ve kendi düzenine bağlamanın hesapları içindedir.

Çok çeşitli mezhepleri vardır sosyal şovenizmin. Bunlar içinde, Aydınlık’tan HK’ye, Dev-Yol’dan TKP’ye kadar bir çoğunun teşhiri yapıldı, Kürdistan’da süren mücadele konusunda ne tip ince politikalar güttükleri ortaya kondu. “Sol”un bu ad yapmış mezhepleri dışında daha birçok irili ufaklı mezhepleri de bulunmaktadır. Ancak Kürdistan’da yürütülmekte olan direnme savaşı konusunda aralarında pek az fark vardır. Bu mücadele faşist Türk rejimini ve emperyalizmi bu kadar köşeye sıkıştırıyorken, örneğin Amerika’nın Türkiye masası şefi Paul Henzelerin, cuntacı şefleri kendi öz adamları olarak görenlerin bile mücadelemiz hakkındaki değerlendirmeleri ortadayken, bunlar bu kadar dahi gerçekçi olamayacak denli küstahtırlar. Geçmişten beri oluşturmuş oldukları setleri muhafaza ederek tasfiyeci tutumlarını sürdürmekte ısrarlı davranmaktadırlar.

Bu güçlerin başından beri, halkımızın adını, ülkesini ve mücadelesini kabul etmemek yolunda sürekli direnmeleri ve bugün de

bu mücadeleye önderlik eden Partimize karşı, "muhafelet" diye adlandırdıkları provokasyon çetesini desteklemeleri, bunların halkımıza karşı olan, onun mücadelesini sol adına örtbas eden burjuvazinin yeminli uşakları olduklarını göstermektedir. Onlar, sömürgeciliğe ve faşizme karşı her şeyini ortaya koyan PKK'yi desteklemeyip, en alçakça bir yaşam uğruna her türlü yüce değere ihanet eden, kendileri tarafından kaçırılan ve nereye nasıl götürüldükleri belli olmayan, ancak usta MİT teşkilatının başarabileceği işleri çevirenleri PKK'nin yerine koymaya çalışacak kadar da aşırı Türkçüdürler. Bunlar M. Kemal'in "solcu"larıdır. Şimdi çok daha net ortaya çıkmıştır ki, Partimizin kuruluş bildirgesinde daha o dönem ortaya konulmuş olan tesbit doğrudur ve bunlar Kemalizm aşısı ile aşılanmışlardır. Bunlarla kıyasıya bir mücadele verilmeden, ne Kemalizmin ideolojik-politik üstünlüğü aşılabılır ve ne de Türkiye halkının gerçek devrimci mücadelesi bir arpa boyu ilerleme sağlayabilir.

Kendisini tüm dünyaya duyurmuş ve kabul ettirmiş olan mücadelemizi tanımamakta ısrar eden bu güçlere soruyoruz: Bütün bu çabalara, dökülen devrimci kanlarına ve düşmana vurulan darbelere gözlerinizi kapatıp, kulaklarınızı tıkarken, peki siz ne yapabildiniz? Kendi halkınız adına mücadelenizi ne kadar ileri götürebildiniz? Bir Bangladeş, Filipin, Pakistan ya da Şili muhafeleti kadar olabiliyor musunuz? Burjuvaziye karşı hiç değilse bir grev, bir miting düzenleyebiliyor musunuz? Peki, bunu bile yapamazken, düşmana karşı direnişin en yücesini sergileyen Partimizin varlığına kastetmeniz ne anlama gelmektedir? Bunun burjuvazinin yeminli uşakları olmanızdan başka bir izah tarzı var mıdır? Bu sorunların yanıtları gerçekler çarpıtılmadan ortaya konmak zorundadır.

Bu sosyal-şoven güçlerin yanı sıra bir de sözde Kürdistan halkı adına yola çıktığını iddia eden ve kendisine sosyalist, milliyetçi sıfatını takan, ancak sosyal-şoven güçlerin birkaç elden geçmiş silik bir fotokopisine benzeyen Kürdistanlı bir uşak güruh vardır. Bunlar uşağın uşağı konumundadırlar. Kendi halkları için bir damla kan akıtmaktan çekinirken, emperyalizmin ya da dillerine çokça doladıkları sosyalist kamptan herhangi birisinin bir dediğini iki etmeden yerine getirmenin ilericilik olduğunu sanacak kadar da gafildirler. Onlar ortaçağın o gerici mezheplerinin günümüzdeki tekrarlarıdır. Halkımızın muazzam gücüne, onun gerçekten dövüşebileceğine ve zafer kazanabileceğine inançları yoktur. Bir adım atmaktan, bir kurşun sıkmaktan duy-

dukaları korkuyu halkımıza malediyorlar. Ama halkımız direniyor ve evlatları kahramanca çarpışıyor. Bu direnme etrafında milyonlar birleşiyor. İşte bu, gerçek anlamda yeniden doğuştur. Onlar yola çıkarken "Doğu" adına çıktılar, Kürdistan'ın ve Kürt halkının adını dahi ağızlarına alamadılar. Bunu provokasyon olarak nitelidiler. Aynı şekilde Kürdistan adına direnmeyi de bu şekilde değerlendirip karşı çıktılar. Sosyal-şovenlere olduğu gibi kendilerine de bunlar birer birer kabul ettirilince bu kez, direnişe önderlik eden Partimizin "maceracı, şüpheli" bir örgüt olduğu fikrinde birleştiler. Böylelikle onlar da direniş ve dolayısıyla halk düşmanı olduklarını gözler önüne sermiş oldular. Bunlar tesadüfi olgular değil, yıllardır direnmeye "sol"dan saldıran dolaylı teslimiyetçiliğin ve yüzlerce yıllık ihanetin hortlatılmış biçimleridirler. Türk parlamentosunda konuşan Kürt feodal-kompradorları ile bu güçlerin sözlerini birbirinden ayırdetmenin olanağı yoktur. Kelimelerine varıncaya dek aynı sözleri kullanmaları bir tesadüf olamaz. Kürt hainlerinin elebaşlarından Kamran İnan, parlamentoda, "bunlar ezilmeli, teşhir ve tecrit edilmeli" diye feryat ederken sesine dışarıdan bunların sesleri karşıyor. Ağızlarının böylesine bir olması esasında maddi temellerinin bir olmasındandır. Aynı kaynaktan gıda alıyor ve aynı amacı güdüyorlar. Öyleyse bunların geçmişten beri "Biz de Kürdistan'ı düşünüyor, onun için yazıyor, çiziyoruz" demelerinin ne anlamı olabilir? Onlar son tahlilde, PKK'nin bağımsız ve özgür düşünce ve eylemine saldırma noktasına gelmekten kurtulamadılar. Bu da göstermektedir ki, bu güçler devletten daha çok direnişin karşısında yeralan, sömürgeciliğin birer "sol" mezhebinden başka bir şey değildiler.

Belirtilen güçlerin son derece karmaşıktırdıkları, çıkırından çıkardıkları böylesi bir ortamda Partimizin gerçekten büyük çabalar sonucu ulaştığı bağımsız düşüncenin geliştirilmesinin tüm evrelerini incelemenin ne kadar önemli olduğunu şimdi daha iyi anlamak mümkündür. Bu en az politik-eylemsel görevlerimiz kadar önemi olan bir görevdir. Bu silahımıza her zamankinden daha fazla sarılmak ve onu daha da yetkinleştirerek kullanmak başarımızın ana kaynaklarından birisidir. O kolay elde edilmemiştir. O halde kolayca harcanmasına da göz yummayalım. Onu usta bir savaşın aracı olarak sonuna kadar kullanmasını bilmeliyiz.

Partimizin tarihi dönemlerinden birisi de, 1977'lerden itibaren kendisine yönelen çeşitli güçlerin saldırılarına karşı programını ilan etme temelinde başlattığı, politik mücadeleyi yükseltme

dönemidir. Bu yıllarda yürütölen politik mücadele 1980'lere doğru doruk noktasına çıkarılmıştır. Halkımızın tarihinde ilk defa onun öz çıkarları doğrultusunda ve özgücüne dayalı olarak devrimci politik faaliyetini ilan etme, adını koyma ve yöntemlerini geliştirmenin şanlı dönemidir bu dönem. Bu dönem üzerinde de önemle durulmalıdır. Tarihimize egemen kılınmış yabancı politikalara, onların taçlanmış biçimlerine karşı geliştirilen ve günümüz Kürdistan'ında sömürgeciliğin politik çıkarlarının kurumlaşmış ifadesi olan ekonomik, sosyal ve kültürel devlet kurumlarına, onun partilerine karşı yükseltölen mücadelemiz şanlı bir mücadeledir. Ve biliyoruz ki buna askeri-faşist yönetimle cevap verilmiştir. Yani, karşıımızdaki düzen, halkımızın özgür politik gücünün bastırılması için her şeyini ortaya koymak zorunda kalmıştır.

Bu dönem herhangi bir dönem değil, devlete muhalif birçok gücün olduğu, çok çeşitli politik mücadelelerin verildiğı bir dönemdi. Evet, o dönemde sağ'da ya da sol'da birçok güç devlete muhalif bir konumda yer alıyor görünüyordu. Ama bugün kanıtlanan bir gerçektir ki, susmayan, dinmeyen ve sürekli gelişmesini sürdüren biricik muhalefet, PKK'nin devrimci politik muhalefetidir. Diğerleri neden bugün TC'nin, Kenan Evren'in şahsında faşizmin en alasını diktiğı bu ortamda bir grev bile düzenlemiyor, basit bir eylem dahi koymuyorlar? PKK'den başka her şeyini ortaya koyarak savaşan bir başka güç var mıdır? Evet, düzenin sözde yaman eleştiricisi olanlar, bugün Avrupa'nın metropollerinde arz-ı endam etmekten ve orada, PKK karşıtı kutsal ittifaklar oluşturmaktan başka bir şey yapmakta mıdır? Onların aktif muhalefetlerinin hedefi cunta değil PKK'dir. Açık ki, bunlara düzenin üstü örtölü savunucuları derken hiç de mübalağa yapmış olmuyoruz. Neden savaşmıyorlar? Güçleri mi azdır, yoksa olanaklar mı yoktur? Asla! Sorun güçlerin azlığı, olanakların elverişsizliği değil, bunların devletçi, TC yanlısı olmalarıdır. Onlar TC'yi düşüncede, ruhen ve politik olarak aşamamaktadırlar, ona boyun eğmektedirler. Onun "sol"daki gölgesi olmaktadır. Bu nedenle de ona karşı direnmekten ve zarar vermekten kaçınmaktadırlar. Onlar o ananın küçük yavrularıdır. Nasıl ki yavru anayı reddedemez, onsuz yaşayamazsa, bunlar da öyledirler.

Peki PKK bu konumda mıdır? Hayır, PKK başından bugüne kadar TC'nin ve her türden işbirlikçilerinin dayatmalarına karşı isyan etmiştir. Başlangıçta düşüncede ve 77'lerden itibaren de,

çok donanımsız da olsa, politik alanda ona karşı koyan ve bunu bugün en şanlı faaliyete dönüştürmesini bilen bir güçtür. PKK'nin politik direnişinin bu tarihi dönemi, halkımıza yüzyıllardan beri dayatılan ve günümüzde de en katmerli bir biçimde 12 Eylül faşist cuntasının dayattığı politikaları, onun anayasasını, partiler yasasını, seçimler yasasını ve diğer her türlü kurumsal işleyişini boşa çıkarmanın, onu bugün en kritik bir noktaya getirmenin başarıldığı bir dönemdir. Bu, bütün sonuçları yaratan örgütümüzün şanlı bir atılımıdır. Halkımız artık kendisi için politika yapıyor, politik bilinçlenmesi ve örgütlenmesini gerçekleştiriyor. Halkımız her yerden fışkırıyor ve büyük bir tutkuyla mücadeleye sarılıyor. Niçin? Çünkü, o eline ilk defa böylesi bir silah aldığını çok iyi biliyor. Halkımız, PKK'nin kendisinin desteği dışında desteğe sahip olmadığını, dört bir taraftan saldırıya uğradığını görüyor. Ama her şeye rağmen PKK'nin yenilmediğini ve direndiğini görüyor. İşte bunun için de ona inanıyor ve uğruna her şeyini ortaya koyuyor. Bolşevikler de dahil, dünyada hiç bir örgüt PKK kadar saldırılara maruz kalmamıştır. Kırk cepheden yöneltilen saldırılara ve kuşatmaya rağmen bugün Partimiz zafer yolunda emin adımlarla ilerlemektedir. Bu neyin kanıtıdır? Halkımızın, kendi öz politik kuruluşunun Partimizce temsil edildiğini görerek onu desteklemesi ve bu desteği giderek büyütmesinin. Aynı şekilde bu, eğer bir halk, öncünün doğru politikası etrafında örgütleniyor ve ayağa kalkıyorsa mutlaka başarıya ulaşacağını da kanıtıdır. İşte Partimizin geçmiş politik direnme yıllarının ortaya koyduğu ders budur.

Partimiz silahlı mücadeleyi ilk defa bugünkü koşullarda ileri boyutlara getirip dayatmıştır. Bugünkü koşullarda politik direnmesini Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde somutlaştırarak ilan etmiş ve ete kemiğe büründürmenin eşiğine kadar getirmiş, buna askeri alanda da HRK ile karşılık vermiş ve 77'lerden bu yana geliştirdiği silahlı mücadelesini bugün hiç kimsenin hafızasına sığdıramayacağı kadar geliştirerek, özellikle de 15 Ağustos atılımından itibaren onbeş ayı geçkin ve gittikçe gelişen şanlı bir dönemi yaratma kahramanlığını göstermiştir. Hiçbir Kürt isyanında direnme bu kadar uzun süreli olmamıştır. Bedirhan'dan Ubeydullah'a, Şeyh Said'ten Seyit Rıza'ya kadar tüm bu önderliklerin geliştirdikleri isyanların hepsinin ömrü birkaç aylıktır. Bir-iki ordu seferi ile önderliklerin bir kısmı teslim alınmış, diğerleri de idam edilmişlerdir. Ama bu kez durum farklıdır. Başlangıçta bizim durumumuz da öyle değerlendirildi: "72 saatte

bitireceğiz. Güneş Operasyonu ile hepsini ele geçireceğiz" dediler. Ama 15 Ağustos'un 1. yıldönümünde, savaşçıların da, eylemlerin de sayısının arttığını itiraf etmek zorunda kaldılar. Eylemlerin 15. ayında ise gelişmeler çok daha üst boyutlara çıkmıştır ve giderek boyutlanmaktadır.

Partimizin 8. kuruluş yılına girdiği bugün geçmişte kalan mücadele yıllarına baktığımızda ortaya çıkan gerçeklik, bu kadar genç ve donanımsız olmasına rağmen, TC'ye ve emperyalist sömürü sistemine ve onların her türden ideolojik, politik ve pratik dayatmalarına karşı en çok direnebilen, eylem koyabilen, birlik geliştirebilen ve bunu da öz gücüyle ve halkımızın bağrında gerçekleştirebilen şanlı bir örgüt gerçekliği ve onun şanlı atılımıdır. Yaşanan dönem, bugüne kadar hep başkalarına askerlik yapan ve onlar için savaşan halkımızı, kendisi için ordu kuran ve savaşan bir halk konumuna getiren bir dönemdir. HRK birimleri halkımızın kurtuluş ordusunun çekirdekleridirler. Henüz bunun ilk ve hatta ilkel biçimleri de yaşanıyor olsa, bundan çıkarılacak sonuç, halkımızın kendisi için örgütlenmeye ve asker olmaya karar vermiş olduğudur. Militanlarımız halkın komutanları olmaya karar vermişlerdir. Savaşıyorlar ve bu savaşın grup aşamasından bugüne kadar dokuz yıla yakın bir süre elde silah sürdürülmesi ve 15 Ağustos'tan bu yana da resmen ulusal kurtuluş savaşı şekline bürünmesi son derece büyük önem taşımaktadır. Bugün, Kürdistan adına ilk kez kendi öz gücüne dayalı olarak gelişen, düşmanın muazzam teknik ve sayısal üstünlüğüne karşılık ayakta kalabilen, direnebilen ve bunu da bu kadar uzun bir süre devam ettirebilen bir parti ve bu partinin ayağa kaldırdığı bir halk gerçekliğine ulaşılmıştır. Bu olgu ne kadar yüceltilse ve ne kadar üzerinde durulsa yeridir. O halde, Partimizin silahlı mücadelesini ve bunun somut ifadesi olan HRK olayını en az ideolojik-politik kalkış kadar büyük bir önem ve dikkatle değerlendirmek gereklidir. İdeolojik kalkışımız bugün en güçlü yazılı ve sözlü belgelere kavuşturulmuştur ve hiçbir partiye nasip olmayacak denli zengin bir ideolojik ve politik birikimimiz vardır. Bugün ise bu kazanımlar artık bir orduya dönüştürülmüş ve bunların iç içeliğinin nasıl sağlanacağı ortaya konmuştur. PKK, ERNK ve HRK silahları Kürdistan halkının öz çıkarları temelinde ve saygı duyulacak bir biçimde yaratılmış ve bütün bunlar Partimizin çok kısa yakın geçmişine sığdırılmıştır. Bu onurlu ve şerefli bir dönemdir ve yaratılan değerler de zaferin temel güvencesidir.

Ancak geçmişten bugüne atılan bu güçlü adımlar ve yaratılan

değerler öyle kolay bir şekilde gerçekleşmemiştir. Bu, hiçbir zaman akıldan çıkarılmaması gereken bir noktadır. Partimizin mücadele yılları değerlendirilirken tüm zorluklar ve içinde bulunan koşullar gözönüne getirilmelidir. Ancak o zaman, yapılan çıkışın tarihsel karakteri ve anlamı bilince çıkarılabilecektir. Her şeyden önce koşullarımız herhangi bir ülkeninkinden çok farklı koşullardır. Ve elbette ki bu zeminde şekillenen bir parti ve mücadelesi de herhangi bir diğer parti ve mücadelesinden farklı olacaktır. Bizim mücadelemiz hiçbir ülkeninkine benzemektedir ve yine halkımızın durumu son derece kendisine has bir durumdur. Bu durum elbetteki kendisini mücadeleye de yansıttacaktır. Nitekim bizim koşullarımızda yaratılan kahramanlıklar bile çok daha farklı ve derin anlamlarla yüklüdür.

Bütün bunlar çok iyi bilince çıkarılmak zorundadır. Bu yapılmaksızın parti gerçekliğimiz gereğince kavranamayacaktır. Parti gerçekliği kavranmadan da parti mensubu olunamayacağı ve onun önümüze koyduğu görevlerin başarılamayacağı açıktır. O halde, eğer görevlerimizi başarmak istiyorsak, tarihimizin olumlu yönden çözümlenmesinin ifadesi olan parti olgumuzu her zamankinden daha fazla bilince çıkarmak zorundayız. Hatta bununla kalmayarak onu aynı zamanda uygulamaya da geçirmek zorundayız. Bu bir şiarıdır, her dürüst PKK'linin tüm nefesini onun başarısına adayacağı ve tüm gücüyle haykıracağı bir şiar. Bunun, PKK'liliğin vazgeçilmez bir vasfı, bir ilke olduğu bilinciyle yaşanmalıdır. Heryönüyle PKK'lileşmek, öncünün PKK'lileşmesi, militanın partilileşmesi diyoruz buna. Ve bu henüz bitmiş bir olay değildir. Sözü ettiğimiz, Kürdistan halkı gibi, gittikçe kendisine gelen ve daha da gelmesi gereken, yücelmesi ve büyümesi gereken militandır. Şu gerçeği bir kez daha vurguluyoruz; militan büyüdükçe halkımız ve ülkemiz de büyümektedir. O halde, militan sınırsız bir büyüklüğe ulaşmak zorundadır. Duygularıyla, düşünceleriyle ve davranışlarıyla kahramanlar yaratalım derken kastettiğimiz, bunların şahsında halkımızın yarınki büyüklüğünü yaratmaktır. Bunun çok anlaşılır ve gerekleri mutlaka yerine getirilmesi gereken anlamlı bir amaç olduğu açıktır. Bu vazgeçilemez ve emredici bir gerekliliktir.

Bu amaca ulaşabilmek için her şeyden önce, Parti tarihimizin, ilk düşünce tohumlarının toprağa saçılışından bugünlere gelinceye dek, derinliğine özümsevenmesi şarttır. Bu gerçekleşmeden PKK'li olunamaz. Henüz pırıltı halindeki düşünceler Kürdistan adına nasıl oluştu, kendisine yer bulmaya çalıştı? Düşman

bile bugün bu soruların cevabını bulmaya çalışıyor. Açık ki, bu düşüncelere sahiplik edenler ondan çok daha fazla bu cevabı arayacak ve özümseyeceklerdir. Gerçek PKK'li, adım adım nasıl geliştiğimizi, bu gelişmenin her anının özelliklerini çok iyi bilen ve bunu bildiği oranda da güçlenebilen kişidir. Kendisini aldatmayan, gerçekler konusunda mükemmel bilgiye sahip olan ve bu temelde de mükemmel davranışlara ulaşabilendir PKK'li.

Partimizin ana dönemeçlerini daha önceki birçok yazıda dile getirdik. Geçmiş kuruluş yıldönümlerinde ve Partimizin birçok değerlendirmesinde ayrıntılı olarak üzerinde durduk. Burada üzerinde tekrar durmayacağız. Bizim için tamamen birer talimat olarak karşılanması gereken bu değerlendirmeler geçerliliğini korumaktadır. Bunlar günümüzdür, geleceğimizdir. Yani kısacası oluşumumuzun ta kendisidir. Güncel ve bizzat yaşanan olgulardır. O nedenle de kavranması gerekmektedir. Kavramak derken kastedilen, aynı zamanda uygulamadır. Bunlar birbirlerine etle-tırnak gibi bağlıdırlar.

Unutmayalım ki, Parti dönemeçlerinin her biri halkımızın o düğüm düğüm olmuş binlerce yüzyılının çözülmesi hareketidir. Partimiz her yıldönümünde bu kördüğümlerden birisini çözüme kavuşturan, bunun uğraşı içinde olan bir Partidir. Bugüne kadarki tarihimizi, Parti tarihimizin bünyesinde çözmekte, onu gittikçe olumlu yönde ilerleyen bir tarih biçiminde yenilemekteyiz. Sürekli başaşağıya giden halkımızın kölelik tarihi Partimizin tarihi ile pike uçuşu yapan bir bombardıman uçağının yükselişine benzer tarzda hızla yükselmektedir. Evet, dikine iniş ancak PKK şahsında dikine bir çıkışla karşılanabilmiştir. Bu gerçeği ve bunun zorunluluğunu iyi kavramak ve dolayısı ile sarsılmamak gerekir. Başlar dönmemelidir, yürekler durmamalıdır. Çağımıza, bir anlamda "uçak çağıdır" da denilir. O nedenle biz Partimizin çağın hızına ulaşmasını isterken, herhangi bir hız değil, böylesi bir hız ulaşması gerektiğinden bahsediyoruz. Kısaca bu, yüzyılların hesabını çok kısa bir süre içerisinde sığdırarak görmek demektir. Ya bu görev yerine getirilecek, ya da yine aynı kısa sürede boğulup gidilecektir. Bu, aynı zamanda Parti tarihimizin de başta gelen bir özelliğidir ve bu hesap kısa tarihimiz içerisinde başarı ile görülmüştür. Direnenleriyle, mahkumlarıyla ve bunların zirvesi olan şehitleriyle yaratılan geçmiş yılların her biri zaferi gittikçe yakınlara ve her şeyi yeniden yaratan gelişmelerle dolu yıllar olarak algılanmalı; böyle kavranmalı ve böyle yaşanmalıdır derken, çok önemli gerçeklerimizden bahsediyoruz.

Bu yıllarda ısrarla dile getirdiğimiz, **“Kişilikler yetkinleşmeli, özeleştiriler köklü yapılmalı, dar politikacılık aşılmalı ve ideolojik yetkinleşme sağlanmalıdır!”** çağrılarını elbetteki boşuna yapmadık. Devrimci politikada halkın hayatı çıkarlarının somut bir ifadesi olan politika anlamında güç olalım derken, yüzyıllardan beridir elimizden alınmış olan ve şimdiye dek hep düşmanın ve işbirlikçilerinin çıkarlarına uygun işletilmiş olan bu ince sanatı artık halkın ve ülkenin çıkarları için kendimiz kullanalım diyoruz. Politik gelişme yıllarından bahsederken, yılların bu özelliğinden ve bunun politikamızdaki şekillenişinden bahsediyoruz.

Parti politikamızın tüm yönleri ile kavranması demek, bu özelliklere sahip olan geçmiş yıllar içinde parti çizgisinin tüm oluşumunun, tarihsel, toplumsal ve siyasal temelinin, çağla ilişkilerinin ve geleceğe yönelim tarzının derinliğine kavranması demektir. Fakat politik yetkinlik açısından bu, tek başına yeterli değildir. Bununla birlikte aynı zamanda güncel pratik politikada; yani ezilmesi gereken tüm güçlerin başında yumruğun nasıl patlatılması gerektiği; örgütle, silahla, ilişkiyle, eylemle, düpedüz çıplak yürekle nasıl savaşılmaması gerektiği konusunda, kısaca taktik sanatta da ustalaşmak gerekir. Fakat Kürdistan halkının bu sanata ulaşması günümüze dek engellenmiştir. O nedenle de halkımız doğuşmesini bilmeyen, sürekli yumruk yiyip sendeleyerek boksöre benzer bir durumdan ve başkaları için savaşan asker olmaktan uzun süre kurtulamamış, kendi öz çıkarları için savaşım yürüten bir halk haline bir türlü gelememiştir. Günümüzde PKK önderliğindeki halkımız geçmişteki bu olumsuz duruma rağmen sözü edilen duruma oldukça yaklaşmıştır. Aynı zamanda halkımızın taktik ustalığa ulaşmasını ifade eden bu durum, son derece önemlidir. Bu büyük bir kazanım olarak görülmesi ve Parti daha ileri hamleleri başlatırken ulaşılan bu gelişmeyi dikkate almak, bunu yeterince değerlendirmek zorunludur.

Parti militanları, politik çizgiyi oluşturan stratejik ve taktik düzeyimizi derinliğine kavramalı, Partimizin kazanımlarını iyi özümsemeli ve darlıkları aşmalıdır.

Yüzyıllardan beridir politikasızlığın yaşam olarak dayatıldığı bir halk gerçekliği üzerinde yükseliyoruz. Bu nedenle, devrimci politika üretmek ve pratik politikada güç haline gelmek kolay değildir. Her şeyden önce, buna yol gösterecek olan bir ideolojiye gereksinim vardır. İşte, çağımızın o en ilerici ideolojisi olan

bilimsel sosyalizmi kendi koşullarımıza uyguladık. Bu ideolojiyi tüm yaratıcılığıyla ölkemize maletmeye çalıştık. Ama bu ideoloji bile bugün gerek sağ'dan ve gerekse sol'dan, sosyalizmin ölkesinde bile çeşitli sapmalara uğratılmaktadır. Ulusal kurtuluş hareketleri saflarında da yine bu yönlü yoğun çabalar vardır. Bu nedenle, bütün bunlara karşı ideolojik yetkinlik ve yaratıcılığa sahip olmak gerekir. Bu konuda en basit bir dogmatizme düşmenin bile birçok olumsuz gelişmeyi birlikte getireceğini unutmamak gerekir. Gerçekten de, ideoloji eğer politik koşullarla doğru bir biçimde kaynaştırılmazsa bir halkın kurtuluşuna kılavuzluk etmesi bir yana, onun ciddi bir engeli haline gelmesi kaçınılmazdır. Elbetteki devrim ideolojik dogmalarla gerçekleştirilemez; ideolojinin politik, örgütsel ve eylemsel alanlarda tüm pratik adımların önünü aydınlatması, hataları azaltıp, kayıpları gidermesi ve böylelikle de başarı hanesini sürekli arttırması gerekir. Bu anlamda ona gereken rol yeterince verilmeli ve bu rolü yerine getirmesi sağlanmalıdır.

Partimizin geçmişte bu konuda ortaya çıkan yetersizlikleri hiçbir bahaneyle mazur görülmemeli, gösterilmemelidir. Bunun yol açtığı olumsuzluk ve kayıpların etkileri günümüze dek yaşanmaktadır. Bu nedenle, Parti saflarımızda ideolojik-politik yetkinlik sürekli geliştirilmeli ve bu bir özelliğimiz olmalıdır.

Partimiz geline aşamada sözü edilen bu görevlerin başarıyla yerine getirilmesini zorunlu görmektedir. Bunun ölçüleri ortaya konulmuştur. Bunlar, özümsemeli ve böylelikle yetkinleşme sağlanmalıdır. Gerçek PKK'liliğin vazgeçilmez bir ölçütünün de bu konuda yetkinleşme olduğunu bilmek gerekir.

Partimiz 8. kuruluş yıldönümünü şanlı Ağustos atılımının gide- rek yükselen eylemliliğiyle karşıladı ve denilebilir ki bu yılı, tarihimizin en şanlı yıllarından birisi haline getirdi.

15 Ağustos atılımının anlamını çok iyi kavramak gerekir. Bu, ne yalnız ilk günün birkaç eylemi ve ne de ilk yılın eylemlerinin bilançosu olarak görülebilir. Yine bu atılım ne de sadece eylemlerde yapılan hatalarla değerlendirilebilir. Sorun, tarihimizin bu yılının nasıl yaratıldığıdır. Bu yıl, tükenmiş ama zorba bir rejime karşı böylesi bir pratiğin mutlaka yaratılması gereken bir yıldır. Bu anlamda da hayati bir öneme sahipti ve eğer gereği yerine getirilebilirse çok şeyler kazanılabilecekti. Parti açısından da bu, yalnız kendisinin öz eseri olan 15 yıllık mücadele pratiğinin tüm olumlu sonuçlarının değerlendirilmesini sağlayacaktı. Kısaca, tarihimizin birçok ilmeğinin artık sökülüp atılması; yine güncel

birçok kölelik bağlarının, ajanlığın ve umutsuzluğun karşılanması bu yıldaki direnmelere bağlıydı.

Bu yıllarda gerçekten Partimize yakışır ölçülere varan kahramanlık örneklerine tanık olundu. Ülkemizin hemen her doruk noktasından, bölgesinden, köyünden ve kentinden ses verdik. Her sınıf ve tabakaya yankıda bulunacak özgürlük silahlarını konuşturduk; hainleri, işkencecileri ve despotları cezalandırdık. Eğer örgütümüze verdiğimiz söze, bizim için yemin ve üyeliğimizin temel şartı olan ilkelerine ihanet etmeyecek idiysek, bu yılda böylesi bir direnişi mutlaka yaratmak zorundaydık. Bu temelde yaratılan direniş, tarihimizin birçok sorununun çözümünü ortaya koymuştur. Bu yılda yaratılan direniş, halkımızın kurtuluş yolunu derinleştirmek ve bu yolda kararlılığı pekiştirmekle kalmamış; hangi çaba, hangi üslup ve hangi yeni atılımlarla bu mücadelenin zafere götürülebileceğini gerçeğe en yakın bir biçimde sergilemiştir. Öz gücümüzle ayağa kalkabilir miyiz, ne kadar mesafe katedebiliriz? Pratiğin kendisi en mükemmel teoriden daha fazla olarak bugün buna cevap vermiştir. Hainler ve işbirlikçiler daha şimdiden kaçacak delik aramaktadırlar. Uzun yüzyıllar efsane haline getirilmiş olan Türk askerinin kofluğu bugün tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır. Ve bunlar henüz savaşın ilk adımlarında ortaya çıkan küçük ve sıradan gelişmelerdir. Eğer halkımızın her evladını ülkemizin yüce dağlarına ulaştırır, partizanları arasına yerleştirirsek, her kentin yollarına fedailer dikersek ve yine tüm köyleri ve kentlerinin etrafını sığınaklar ve pusularla doldurursak, sömürgecilerin bu topraklarda yapacakları hiçbir şeyleri kalmayacak ve terkedeceklerdir.

Halkımız bugün bu sürece girmiştir. Bunun sadece mümkün olduğu değil zorunlu olduğu da gelişmelerle ve dayatıcı güncel gerçeklerle artık ortaya çıkmıştır. Savaşın bir yaşam tarzı olarak benimsenmesi gerektiği ve o kılıç erbablarının ülkemizi talan ederken ortaya koydukları savaş tarzını karşılayacak, bunu ortadan kaldıracak bir üslupla savaşılması gerektiği artık önemli oranda kavranmıştır. Her türlü yaşam güvencesinden yoksun ve her türlü karanlığın girdabına sürüklenmiş olan halkımızın kurtuluşu için bundan başka bir yol da yoktur. Açık ki, halkımız bugün bunun bilincine bütünüyle ulaşmış olmaktan henüz uzaktır ama, böylesi bir yola girilmiştir diyoruz.

Halkımız tarihini artık bu biçimde yapacaktır. Ulusal Kurtuluş Cephesi ve HRK ile bunun temelleri atılmaktadır. Halkımız artık bu biçimde savaşacak ve bu biçimde kazanacaktır. Attığı bu ilk

adımlarla o, umudu ve giderek zaferi yakalamıştır. Bundan vazgeçmek gibi bir gaflete elbetteki düşülemez.

Evet bayrak direğe çekilmiştir. Bu büyük bir olaydır ama, sadece bir başlangıçtır. Bu konuda ham hayallere kapılınmaması gerekir. Sorunlar bütün ağırlığıyla ortadadır. Bunların giderilmesi için büyük bir çaba sergilenmesi gerekir. En başta öncü herhangi bir biçimde değil, artık o milyonların başında ve her geçen gün açtığımız bayrak altında saflaşan ve hücumla kalkan bir halkın başında yer alabilecek bir tarzda kendini hazırlamalı ve yetkinleştirmelidir. Eskinin o çok hata yapan, çok fire veren ve çok yetersiz, sistemsiz öncüsüyle geleceğe yürümemeyeceği artık anlaşılmıştır. Eğer o öncü kendisini aşmamış haliyle halkın başına dikilecek olursa peşinen kabul etmek gerekir ki, felaketlerin en büyüğü kendi ellerimizle halka dayatılmış olacaktır. O nedenle de öncümüz halkın yetkin bir komutanı haline gelmek için elinden gelen her şeyi yapmak zorundadır. Partimiz bir genel kurmay olmanın tüm bilincini ve ustalığının, kendisinde somutlaştırmalıdır. Ve işte militanlarımız böylesi bir kurmaylığın fertleri olduklarının bilinciyle hareket ederek, halkımızın her düzeydeki en iyi komutanları olmak için çaba sarfetmelidirler.

Halkımızın artık her türlü tehlikeye açık bırakıldığı zaman geçmiştir. Her gelip geçen bir darbe vurduğu ve bir oyun oynadığı dönemler artık dirilmemesine tarihe gömülmüştür. Halkımız artık sahipsiz değildir. Ve işte bu her düzeyde halka komutanlık etmenin zorunluluğunu içerir; komutan olmak yalnızca birkaç maddi silaha ve savaşçı birliğe hükmetmek demek değildir. Halkın ruhunu yenilemeyi, bilincini aydınlatmayı ve onu her türlü düşkün ruh belirtisinden ve bulanıklıktan kurtarmayı bilmek ve bu konularda gelişebilecek tüm olumsuzluklara karşı büyük bir mücadele ruhunu ve gücünü sergilemek demektir. Bilinç, örgütlenme ve denetleme ile, büyük bir uyanıklık ve mücadele ruhu içinde halkın etrafında örülecek koruyucu duvarlar ve üzerine gerilecek çadırı her türlü fırtınaya dayanıklı, yine her türlü darbeye karşı ayakta durabilecek sağlamlıkta örmek ve germek gerekir. Bunun örgütlenme planındaki ifadesi; köyde milis, köy komiteleri; dağda gerilla; kentte parti temsilciliği ve örgüt hücreleridir. Tüm bunların üzerinde de Partimizin merkez komitesidir. Bu birimlerin her biri rollerini derin bir kavrayış ve yetkinlikle oynadıkları oranda halkımız o büyük ordu gücüne ulaşabilecektir. Bunun gerekliliğinden ve giderek zorunluluğundan şüphe duyu-

lamaz. Bu nedenle de böylesi bir gelişmenin önündeki engellere kimden kaynaklanırsa kaynaklansın acınamaz. Eğer ihanete sapılmayacaksa bu engellerle amansız bir biçimde mücadele edilmeli ve ortadan kaldırılmalıdır. Dolayısıyla halkımızın komutası özellikle de önümüzdeki dönemde tam yapılmalıdır diyoruz. Yaşamızın büyüklüğüne ya da küçüklüğüne, gelmiş olduğumuz sınıf veya tabakaya, geçmişin çeşitli olumsuzluk ve özelliklerine, kültür, cinsiyet, din ve mezhep farklılıklarına bakmadan bu amaca ulaşmak için, Parti içinde, O'nun ideolojik ve politik potasında erimeyi yaşamın biricik gayesi olarak göreceğiz. Bugün herhangi bir ülke veya halktan daha çok, bizim öz örgütlenmeye ve bunun gerekli kıldığı sınıf öncülüğünün derinleşmiş ve yoğunlaşmış bir biçimde geliştirilmesine ihtiyacımız vardır. Tarihimizin "iki Kürt bir araya gelmez" meşhur deyişinde ifadesini bulan muazzam güçsüzlüğünü, toplumsal koşullarımızın dayattığı örgütsüzlüğü ve dağıtıcılığı yenmenin başka bir yolu yoktur. Toplumsal ve tarihsel koşulların bize dayatmış olduğu güçsüzlük ve örgütsüzlük ancak muazzam bir güçlülük ve örgütlenme ile ve de bu silahlar kuşanılarak altedilebilir.

O halde, böylesi militanlar haline gelmekten kaçınılabilir mi? Böylesi özelliklerle her şeyin yeniden yaratılabileceğinden şüphe duyulabilir mi? Eğer bunlar doğruysa hangi engel bizi bunlara ulaşmaktan alıkoyabilir? Bu konuda hangi toplumsal tortudan, kişiliksizleştirici hangi etkenden bahsedilebilir? Düşmanın hangi dayatması bizi bu yoldan uzaklaştırabilir?

Evet, Türk egemeninin zor gününde kullandığı "*hangi çılgın bana zincir vuracakmış şaşarım*" sözünü en başta da ona karşı haykırmak ve bu çılgınlar çılgınının bize nasıl zincir vuracağını sormak, buna şaşıtığımızı ilan etmek gerekir.

7- Tüm Partili Militanlar, Yurtsever Halkımız ve Dostlar, Geleceği Başarılarla Dolu Kılmak İçin İleri Atılalım!

Kürdistan zemini günümüzde direnme ve direnmeme, ve bunlar arasındaki mücadele tarafından belirlenmektedir. Bir başka deyişle, günümüz Kürdistan'ının yalın gerçeği, "**direnenlerden mi yanasın, karşı-devrimden mi yanasın**" biçimindedir. Bazıları ve özellikle de reformist, tasfiyeci, mezhepçi akımlar "dünyayı yeniden keşfetmek" için "yeni" ideolojik ve politik perspektifler icat etmekle uğraşmaktadırlar. Bu baylara boşuna uğraştıklarını

açıkça söylüyoruz. Kürdistan'da bugün milyonlara varan bir güçle ayağa kalkan bir halk ve en gelişmiş ideolojik, politik ve eylemsel bir öncülükle ona önderlik eden bir Parti vardır. Bu Parti gün be gün geliştirdiği savaşta yeni mevziler kazanıyor. Ülke içinde ve dışında dağ dağ, ova ova, köy köy, kent kent harekete geçirilen bir ulusal kurtuluş gerçekliğimiz var, bu temelde direnen bir halk gerçekliğimiz var. Geliştirilen devrimci savaş karşısında, hainler TC'nin emrinde elde silah milis güçleri olarak, karşı-devrimciliklerine hiçbir şüphe bırakmadan devrime karşı açıkça savaşmaktalar. Bu olgu inkar edilemez. Beri taraftaki daha çarpıcı bir gerçek ise, Partimizin şanlı direnişçiliği ve direnişçileridir. Her biri bir direniş abidesi olan şehitlerimiz vardır, bunlar halkımızın onuru ve her şeyidirler. Bu gerçek kendisini günümüzde düşmana bile kabul ettirmiştir. Bütün bunlar karşısında hala sahte mezhepler geliştirmekle uğraşan güçler çok iyi bilmelidirler ki, Partimiz ve halkımız ortaçağdan kalma tarikat ve mezhepleri gömdüğü yere bu modern giysili mezhepleri de gömmekte karardır. Halkımız adeta kırk yamalı bohça gibi kendisine dayatılan sosyalizm ve milliyetçilik türlerini artık elinin tersiyle itmektedir.

Bu halk günümüzde hiçbir halkın karşı karşıya olmadığı kadar büyük imkansızlıklar ortamında direnmektedir. Herkes buna şaygılı olmak ve bu nedenle kendisine artık bu tür sahte dayatmalarda bulunmaktan kaçınmak zorundadır. Onunla birlikte kolektif mücadele yürütmek isteyenler, ilan edilmiş Ulusal Kurtuluş Cephesi'ne, silahlı direnişi yürütmek isteyenler, oluşturulmuş silahlı birimlerine katılabilirler. Yine isteyenler hareketimizin ideolojik ve kültürel cephelerine katılabilir, onun militanlığını yapabilirler. Bütün bu cephelerde verilen savaşın doğruluğu halkımız ve güncel gerçekler tarafından onaylanmıştır. Devrimci doğrulara bağlılık ve halktan yana olma iddiası taşıyanlar, sadece bu gerçekleri kabul etmekle yetinemezler. Bunları aynı zamanda kendi pratiklerinde de uygulamak zorundadırlar. Fakat tüm bunlara rağmen, bu gerçeklere gözlerini ısrarla kapatmak isteyenler, bugün çok açıkça ortaya çıktığı gibi TC'yle giderek daha fazla kaynaşacak, açıkça düşman kampta yer alacaklardır. Ancak iflah olmaz, satılmış, uşak ruhlu bir kısım unsur ve çevrelerin neredeyse bütün bir halka dayattıkları bu durum, elbette ki zorunlu, kaçınılmaz bir durum değildir. Sınırlı bir dürüstlük ve yurtseverliğe sahip olanlar bile böylesi bir acı sona düşmemek için, bu neredeyse kabilesel nitelikleri bile aşmamış, mezhepsel

dayatmalara ve artık tasfiyeciliğe dönüşmüş olan sektör solculuğa karşı çıkmalıdır. Söz konusu güçler artık düzeni rahatlatan mevcut oluşumlarından vazgeçerek halklarımızın çıkarları uğruna savaşılabilen ve faşizmi geriletebilen direnişçi bir konuma mutlaka ulaşabilmelidirler. Bunu başaramadıkları sürece, ortaçağ mezhepleri ile aralarındaki fark bunların adlarının "sosyalist", "demokrat" ya da "milliyetçi" olmasıyla sınırlı kalacaktır. Düzene muhalefetleri de yine aynı biçimde gövde gösterisinden ileriye gidemeyecektir. Bunların bugünkü gerçeklikleri bütünüyle böyledir. TC karşısında yenik, bitmiş ve tükenmiş bir konumu sergilemektedirler. Rejim bu gerçeklerini çok iyi bildiği için kendilerine af çıkarmaya hazırlanmaktadır. Fakat PKK'nin dayatması karşısında bunların yeniden direnişe kaldırılabileceğinden endişe duyarak çekingen davranmaktadır.

İşte bu durum nedeniyle bu güçlere her şeye rağmen sesleniyor ve diyoruz ki: TC'ye aldanmayın, kendinizi köklü bir biçimde yenileyin, direniş saflarına geçin ve böylece gerçek bir muhalefet konumuna yükselin. TC'nin her şeyi olan 12 Eylül faşist rejimine karşı kanıtlanmış doğru bir devrimciliği temsil eden ve Kürdistan tarihinin olduğu kadar Türkiye ve dünya halklarının direniş abidelerinin en görkemlilerinden biri olarak yükselen Partimizin önderlik ettiği mücadeleye katılın! Doğrudan katılamıyorsanız, destekleyin! Ve yine eğer desteklemeye bile gücünüz yoksa, ona saygılı olun, düşman olmayın! TC'ye karşı bir konumda yer almanız halinde ve varlığına yönelik olarak savaşmadığınız sürece PKK size dostça yaklaşmaya, halklarımızın ortak direnişini ve kurtuluş mücadelesini geliştirmek için en büyük zorlukları kendisi karşılamaya ve fedakarlıklarda bulunmaya her zamankinden daha fazla hazırdır. Kürdistan zemininde günümüzde yükseltelen direniş Partimizin bu konudaki yaklaşımını kanıtlamıştır. PKK'nin bu konumu desteklenmelidir. Geçmiş tarihin özellikleri gözönüne getirilerek, PKK'nin günümüzde yarattığı bu konumun halkımızın ve diğer halkların kurtuluş mücadeleleri açısından yarattığı elverişli zemin görülmeli, halktan yana tüm güçlerin bundan kazanacakları çok şeyler olduğu bilinmelidir.

Parti militanları ve halkımız da artık ülke zeminimizin gerek siyasi ve askeri, ve gerekse ruhsal olarak tamamen değiştiğini daha derinliğine kavramalıdır. Devrimimizin giderek yaklaşan ayak seslerine karşılık, karşı-devrimin açık ideolojik, politik ve askeri saldırıları da artmaktadır. Bu iyi görülmeli ve yaşamın tüm alanları bu gerçeğin gereklerini karşılamaya hazır hale getirilme-

lidir. Günümüz Kürdistan'ında yaşamın anlamı iyi kavranmalı ve karşılıklar iyi verilmelidir. Bugünün Kürdistan'ı her dağında, köyünde ve kentinde her biri bir abide olan şehitlerin kanlarının aktığı bir Kürdistan'dır. Bu zeminde artık her şeye yön verecek olan bu gerçek, direniş gerçeğidir. Kültürel faaliyetlerden politik faaliyetlere, sosyal yaşamın düzenlenmesinden üretime kadar Kürdistan'da her şey artık direnişin örgütlendirilmesi, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ve halkımızın silahlı direnişinin geliştirilmesi temelinde ele alınacak ve yürütülecektir. Halkımız bunu her zamankinden daha uyanık, bilinçli ve örgütlü bir tarzda yapmaya mecburdur. Bunun için ilk adımlar tüm zorluklara ve olumsuzluklara rağmen atılmıştır. Bu adımların sonu başarıyla getirilebilmelidir.

Parti militanlarımız bütün bu gelişmelerin kumanda mevkiinde olduklarının bilinciyle, komutanlık görevlerini her düzeyde bu gelişmelerin gereklerini karşılayacak, halkımızın beklentilerine cevap verecek ve düşmanı her alanda geriletecek bir etkinliğe ve giderek yetkinleşmeye ulaştırmayı artık başarabilmelidirler. Komutanlık tüm bunları karşılayabildiği oranda gerçek niteliğine ulaşmış olacaktır. Arzulanan ve onaylanacak olan komutanlık budur ve tüm parti militanları her zamankinden daha fazla böylesi bir komutanlığa ulaşmaya mecburdurlar. Ve bu elbetteki en büyük gönüllülük ve disiplin temelinde yaratılacak bir olaydır.

Partimiz, 8. yılına girerken bütün bunların şehitlerimizin vasiyetlerinin olduğu kadar onlara vermiş olduğumuz sözlerin bir gereği olarak mutlaka yerine getirilmesi gereken görevler olduğunu bir kez daha hatırlatıyor ve geleceğe ancak bu temelde yürünmesi halinde her alanda büyük bir yaşam gücüne ve olgunluğa ulaşabileceğini söylüyoruz. Böylesi bir temelde yüründüğü sürece karşı karşıya bulunulan zorluklar ne olursa olsun ve bunlar ister Parti içi ve halk saflarından ve isterse uluslararası zeminden kaynaklansın, hiçbir güçlük bizi sonuna kadar aydınlanmış ve çelikleşmiş bir güç olarak görevlerimizi yerine getirmekten alıkoyamayacaktır. Tüm partililer olarak böylesine yetkinleşen militanlar olmak için bütün gücümüzü seferber edelim! Her alanda güçlenmiş bir PKK'yle, geleceğimizi kendi özgür bilincimiz ve eylemimizle yaratmak için ilerleyelim!

- Yaşasın Partimizin Şanlı Geçmişi!
- Yaşasın Halkımızın Ulusal Kurtuluş Cephesi!
- Yaşasın Halkımızın Silahlı Direniş Gücü HRK!

Institut kurde de Paris

1986'YI DAHA BİLİNÇLİ VE EYLEMLİ KARŞILAYAN HALKIMIZ BU YILI DA KAZANMASINI BİLECEKTİR

Partimizin ve halkımızın mücadele tarihinde her bakımdan büyük hamlelerle geride bıraktığımız 1985 yılı temelinde yeni bir yıla giriyoruz. Denilebilir ki, 1985 yılı halkımızın en parlak ve en anlamlı zafer yıllarından birisi olarak değerlendirilmeye layıktır. Bu yılın bilinçlilik ve eylemlilik özelliklerini henüz derinliğine özümsemiş olmasak da, birçok belirti, halkımızın direniş tarihinde özgür yaşama bilincinin kendi toprağına bir daha yıkılmamacasına kök saldığını, onun dünyaya artık bu temelde baktığını, hiçbir baskıcı rejimin ve hiçbir demagojik bilinç saptırıcı gücün engelleyemeyeceğı kadar aydınlıkla kendi geçmişini ve yaşadığı günü değerlendirebilen ve geleceğini bu temelde hazırlamaya cesaret edebilen bir konumda kendisini yenilediğini ortaya koymaktadır.

Çağdaş halkların ne kadar gerisinde olursa olsun, halkımızın böylesi bir gerçekliğe ulaşmış olması küçümsenemez bir olaydır. Eğer halkımız çağımızın bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm mücadelelerinden edindiğı tecrübeleri kendi mücadelesine

sağlıklı aktarırsa, bu konumu yaşamış olan birçok halkın ileri sıçrayışlarla insanlık tarihine katkılar yapması gibi, kendisinin de geriliğini çok ileri bir hamleyle aşması ve çağ içinde rolünü oynaması beklenmelidir. Hele hele içinde yer aldığı Ortadoğu bölgesinin karmaşık durumu ve yaşadığı alt-üst oluşlar gözönüne getirildiğinde, çözümleyici niteliği yüksek olan bu alt-üst oluşlar içerisinde halkımızın zengin bir tarihi de arkasına alarak, çağın binbir türlü baskı ve düzenbazlıklarla kendisine kapatılmasına duyduğu öfke ve tepkiyle ileriye fırlaması ve bölge halklarının bastırılmış ve saptırılmış yaşam gücünü sağlıklı, ilerici ve tarihe yakışır bir ileri hamleye dönüştürmesi yadigarlanmamalıdır. Tarih, burjuva ve proletarya devrimlerinde birçok bakımlardan bazı halkların oynadığı rolün bir benzerinin Ortadoğu'da da tekrarlanmasını dayatmaktadır. XIX. yüzyılın ikinci yarısında Alman proletaryasının, XX. yüzyılın başlarında Rus proletaryasının ve yine kendi kıtalarında Vietnam ve Küba'nın oynadıkları rolü, halkımız Ortadoğu'da oynamak zorunluluğunda görmektedir kendisini. Birçok tarihsel, sosyal, siyasal ve kültürel etmen, bugün insanlığın karşılaştığı kördüğümün aşılmasında, kendisini mevcut sapmalardan da arındırarak, tekrar eski devrimcileştirici, yenileyici gücüne kavuşması gereken çağımızın en ileri düşüncesi olan Bilimsel Sosyalizm'in kılavuzluğunda halkımızın önemli katkılarını oynama gereğinden kaçınamayacağını tekrar tekrar ortaya koymaktadır.

Hangi tarihsel zırha ve yine sosyalizmin revizyondan geçirilmiş hangi biçimlerine bürünürse bürünsün, çağı geçmiş burjuva milliyetçiliğinin Ortadoğu halklarının son derece sancılı birçok anlamsız çekişme içinden çekip çıkarılmasına, kurtarılmasına gücünün yetmediği mevcut gelişmelerden açıkça ortaya çıkmış bulunmaktadır. İsrail-Arap çelişkisi, burjuva milliyetçiliği ile fazla aşılammamaktadır. Aynı şekilde İran-İrak çelişkisi, İslamiyetin hangi mezhebine ve yorumuna dayanılırsa dayanılsın, çözölenmemektedir. Tarihinde, yüzyıllarca İslamiyeti kullanan Türk hakim sınıflarının yine burjuva milliyetçiliğini en erkenden kullanmada gösterdikleri bütün o beceri ve düzenbazlıklar, günümüz Türkiye'sinde tam bir çözümsüzlük içerisinde toplumun yozlaşmasını, içinden çıkılmaz bir cendere içinde sıkışmasını ve düşmanın düşebileceği en aşağı derekeye düşmesini engelleyememiştir. Ve geline aşamada durumun sadece bir takım güncel reformlarla düzelemeyeceği, bu şekilde hiçbir yere varılamayacağı, ileri bir sıçrayış için tarihsel bir müdahalenin zorunlu

olduğu, dünyamızın birçok alanında çözümleyici olamadığı açığa çıkan çeşitli ideolojik, politik gerçeklerin yetmezliğinin görülmesi ve aşılması gerektiği apaçık ortaya çıkmıştır. Gerek emperyalist sistem ve gerekse sosyalist sistem içinde tıkanmalara yolaçan ve kendi kendisini yenileyemez duruma getiren bu ideolojik-politik sapmaların aşılmasıyla da ki, çözüm yolu bulunabilecek; böylesi bir sıçrayışı ancak en ileri ideolojinin en devrimci yorumu ve bunun pratiğe uygulanması sağlayabilecektir. Bunun dışında, sosyal-şovenizme ve revizyonizme götüren o her türlü sosyalizm saplantılarının ve burjuva milliyetçiliğinin çeşitli türlerinin topluma uygulanmasının ilerletici olmak bir yana, bugünün dünyasının tanık olduğu en alçak türden bir faşist rejimin karşısında sıradan bir direnmeyi bile geliştiremediği ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bu, sadece Türkiye gerçeği olarak ifade edilmenin de ötesinde, emperyalist sistem içindeki milliyetçiliğin çıkmazlarının ve sosyalizm sahtekarlıklarının tüm maskelerinin düşürülmesinin bir ifadesi ve bu anlayışların ancak gericiliğin en soysuz türlerinden bazıları olabileceklerinin dile getirilmesidir.

Bütün bunlara karşılık, bu son yıllarda Kürdistan'da yükselen bir direniş mücadelesi gerçekliği vardır. Bu direniş hareketi, çağın kendi içindeki o bir anlamda şovenizm olarak adlandırılacak duyarsızlığına ve bazı bencil çıkarlarından ötesini görememesine rağmen -ki bu aynı zamanda Kürdistan devriminin önemli bir özgülüğü olarak karşımıza çıkmaktadır- kendisini zorla çağa dayatarak, haykırarak, azgın bir gericiliğe karşı zayıf bir halkın direnme iradesini ve kurtuluş azmini formüle etmiş, bunu somutlaştırmış ve esas olarak yenileyici ve sonuç alıcı olanın, tarihin bir çok devresinde çeşitli halkların bağrında görüldüğü gibi, ancak böylesi bir yaklaşım olabileceğini göstermiştir. Başlangıçtaki niceliksel ve niteliksel zayıflığın belirleyici olmayacağı; atılan temelin, yaklaşım tarzının, çağa ve kendi gerçekliğine dayatılan özün belirleyici olacağı; başlangıçtaki zayıflığın bu belirleyiciliği önleyemeyeceği, PKK gerçeğinde somut olarak bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Çağımızın, Kürdistan halkının özgür yaşamına, nedenleri ne olursa olsun, diğer halklar kadar adaletli bir yer vermemesi bizi bu konuda umutsuz kılamaz. Bu gerçek, aynı zamanda çağımız insanlığının kurtuluş problemlerinin Kürdistan gerçeğinde kendisini bir kördüğüm gibi açığa vurması anlamına da gelir. Yani, Kürdistan sorununda ortaya çıkan, bir halkın özgür gerçeğini inkara kadar varan ve bunu yaşanan politik statü ile açıklamaya

çalışan her türlü ilerici ideoloji ve politikanın yetmezliği gerçekli-
gidir. Bugün Ortadoğu'da yine benzer bir kördüğüm, bir kaos var-
dır. Bugün kendisini kısmen yansıtan bu gerçeklik, tüm yansı-
masını Kürdistan'daki insanlık gerçeğinin çözülmesi aş-
masında gösterecektir. Nasıl ki, Fransız Devrimi feodal dünya-
dan, bu karanlık, kapalı, kendi içinde çözümsüz feodal dünyadan
aydınlık burjuva dünyasına nihai bir zafer atılımı ise; ve yine
Büyük Ekim Devrimi nasıl ki burjuva karanlık savaş ve sömürü
dünyasından halkların aydınlıklı özgür dünyasına sıçrayışın
önemli bir kalkış hamlesi ise; Kürdistan'da devrimci çözülme-
de, Ortadoğu'da boy veren dev boyutlu sorunların çözümünün,
dolayısıyla, genel özgürlük sorununun çözümünün temel atılım-
larından birisi olacaktır. O halde, Kürdistan devriminin ulusal
kurtuluşçu niteliği, yurtseverliğin esas belirleyici yön olduğu özü,
aynı zamanda en derin bir enternasyonalizmi ve insanlığı da
bağrında taşımaktadır. Tam da bu nedenle, Kürdistan halkı
sadece çağdaş halklar arasında kendisi için eşit ve özgür bir yer
edinmekle yetinmeyecektir. Bu devrim, çağın ilerisinde kendi
problemini çözdüğü oranda dünya sosyalist devriminin ve
dolayısıyla insanlığın ilerici çözümünde de bir aşama, bir katkı
rolünü oynayacaktır.

Bugün PKK'nin ve çok çeşitli zeminlerde yürüttüğü mücade-
lenin bu kadar gürültüye-patırtıya neden olmasını, salt şu veya bu
biçimde değerlendirilen eylemlerine ve bunlara yolgösteren
görüşlerine bağlamaktan da öteye, tarihin bu anında çağla ve
kendi ülke gerçeğiyle hesaplaşmasında neyi ifade ettiğine bakıp
ona göre bir değerlendirmeye tabi tutmak gereklidir. Bu nitelik-
lere sahip olmayan herhangi bir hareket istediği kadar büyük gü-
rültüler koparan eylemler yapsın, istediği kadar nitelikçe yüksek
eylemler sergilesin, -bunlar son derece planlı ve programlı da
olsa- böylesi sonuçlar yaratamayacaktır. Onca yetmezliğe ve
hatalara rağmen, eğer bugün her atılan adım büyük bir anlam
bulabiliyorsa, bunun nedenini tarihin bu anında ve belli bir
mekan içinde yapılan müdahalenin özgüllüğünde aramak
gerektiği gerçeği bir kez daha kendisini doğrulamış olmaktadır.
PKK'nin inanılmaz olanı gerçekleştirmesi; mucizevi olarak görül-
mesi gerekeni başarması, aslında insanlık tarihinin tüm ileri
sıçramalarında yapılanlara benzer bir eylem olmasından ileri gel-
mektedir. Burada, insanlık adına türetilmiş ne kadar ideoloji ve
politika varsa hepsinin bir pratiğin ahengine vurularak bir ses
olması ve bu sesin kendi doğal eylem gücünü, doğal yürüyüş tar-

zını oluşturması sözkonusudur. Bunun içinde yeralan kişi ve örgütlerin bilinç ve örgütlülük düzeyinin bile bir yerde etkili olmaması yine bu nedenden ileri gelmektedir.

Eğer bir halk, tarihin birçok döneminde, başta din olmak üzere birçok resmi ideoloji ve siyasetin kenarında zorla durdurulmuş, tecrite alınmış ve tüm bunlara rağmen yine de tasfiye edilmesi tamamen başarılammışsa böylesi bir halkın lkesinde ve gerçekliğinde hertürlü devrimci ideoloji kendisine yaşam imkanı bulabilir. Böylesi bir halkın içinde en ilerici ideolojik ve politik akım, kendisini bu duruma getiren resmi ideoloji ve politikalarla hesaplaşmasını en geri biçimde de olsa, diğerlerinin şaşkın bakışları arasında o resmi güçlere; kurumlaşmış geleneklerine; sosyalizm içinde sosyal-şovenizm, emperyalizm içinde ise aşırı şovenizm biçiminde kendisini gösteren o kendini beğenmişliğe karşı sürdürerek ve kendi gerçekliği dışındaki şeylere fazla değer vermeyen, adeta kendisini onların putu haline getirmiş olan böylesi değer yargılarıyla alay ederek onların pek de öyle dünyalık görüşler olamayacağını, kendi hayal ettiklerinin cennet ve bunun dışındaki gerçeğin de cehennem olmadığını bir kez de bizim halkımız kendi gerçekliğinde ortaya koymuş bulunmaktadır. İşte geçen bir kaç yıl böylesine bir konumu halkımıza da dayatmış, gerçeğin bu yönlü yeniden sergilenişi yaşanmıştır. Ancak, bir yerde yaşam umutları alabil-diğine karartılmış da olsa, eğer insan, kendini tepeden tırnağa kadar gözden geçirmeye, yenilemeye ve yaşam umudunu yepyeni temeller üzerinde yeniden inşa etmeye karar vermişse, başlangıçtaki zayıflığının, nice-lik ve nitelikçe güçsüzlüğünün pek de belirleyici olamayacağını PKK gerçeği çok somut olarak dile getirmiş; umudun yeniden yaratılışını, çok kısa bir süre içinde güçlü bir direnişe dönüşümünü ve yaşamın ayrılmaz bir parçası haline getirilişini sergilemiştir. Daha dn bir hayal, bir rüya olarak görülen ve zlem duyulanın bugün böylesine hızla gerçeğe dönüşmesi ve yaşamı bütünüyle etkisi altına almasını; çıplak fiziki baskı kuvvetlerinin ve en iğrenç türden güdülerin, yüceltici olmayan yaşam, zlem, duygu ve bilincin –ki bunlar hep gerici özelliklerle kendilerini belirlerler– ok zayıf olan ileri duyguya, umuda ve düşünceye ket vuramayacağını, galebe alamayacağını; hiç bir karşı koyuş, saptırma kurnazlık, iflah olmazlık ve kendini aldatmanın bunda uzun veya kısa vadede engel teşkil edemeyeceğini; ve hele çıplak zorun, faşist niteliği ne kadar geliştirilirse geliştirilsin ancak bir dereceye kadar etkili olabileceğini; insanlık türündeki o iler-

letici ögenin tüm bunlara galebe çalacağını, geçmiş bir kaç yıl içinde parlak bir biçimde ve bir zafer derecesinde doğrulanmış olarak görmekle büyük inanç kaynağının nerede yattığını da görmüş olmaktadır. Evet, çağımızın bunca resmi ideoloji ve politikalarına meydan okuyarak bunu yaşamanın; kişiyi, örgütü ve halkı en çok kendine yeniden güvenmeye, konuşmaya ve eyleme kalkmaya gütüren özün de ta kendisi olduğunu görmekteyiz. O halde, bu gerçeklerin ışığında hiç kimse artık gelişmenin nasıl sağlanacağını, umudun nasıl yaratılacağını ve yaşama nasıl dönüşürüleceğini sormamalıdır. Bundan salt kurtuluş iradesinin, inancının ve imanının belirleyici olduğu sonucu çıkar mı? Çoklarının macera dediği, çağımızın birçok resmi gücünün gerçekten pek de ciddiye almadığı bu gelişme, bugün eğer başlarında bir hayalet gibi dolaşıyorsa, bunda ancak her soylu ideolojik, politik ve ahlaksal çıkışın bir benzerini kendi somutumuzda temsil ettiğimiz sonucu tekrar tekrar ispatlanarak ortaya çıkar.

Ancak kurtuluşu güncel bir olay ya da resmi, teknik, maddi vb. yardımlarla hemen başarılacak bir olay olarak görmeyen; onun düşünce ve inanç temeline çok büyük değer veren; salt günün resmi güçlerine dayanmayla büyük davaların kazanılamayacağını bilen kişilikler ve örgütler böylesine nitelikli bir çalışmayı göze alabilir; her köklü davanın böyle kazanılacağını bilerek yaşamı düzenleyebilir ve yeni ahlaki katkı denilen ileri hamleyi böyle başlatıp zafere götürebilir. Bugün bizim yaşadığımız, kendi somutumuz ve Parti gerçeğimizde de dile getirilen gerçeğin tamamen böylesi niteliklere sahip olduğunu; yaşama yön vermenin, gerek çağla ve gerekse tarihle hesaplaşmanın ve geleceği kazanmanın bu biçimde sağlanması gerektiğini; derinliğine bir kavrayış, duyuş ve yaşama dışında hiç bir yaklaşım yöntemiyle kendimizi gerçekleştiremeyeceğimizi ve kendimizi başarılı kılamayacağımızı pratiğimizde açıkça görebiliriz. Aynı şekilde, doğrulanmış ve zafer kazanmış pratiğimizde zaferi tekrar tekrar görebilir ve onu yeni hamlelerle daha da zenginleştirebiliriz. İşte, geçen yılların ve özellikle de son mücadele yılımızın bize öğrettiği esas ders budur. Geleceğe bu temelde bakacağız. Geleceğin kapsamlı yeniden yaratılışının, ideolojik, siyasal ve ahlaksal oluşumunun böylesine derin bir kavrayış temelindeki biçimlenme ile gerçekleştirilebileceğini; güncel bazı resmi siyasal kuvvetlere dayanarak bazı sınırlı gelişmeler sağlanabilse de stratejik zaferin bu kuvvetlere dayanarak fazla ilerletilemeyeceğini; esas olarak davanın özüne ve niteliğine dayanılarak, onu

derinleştirerek, çeşitlendirerek ve zenginleştirerek sonuç alınıp zafere gidilebileceğini bilince çıkarmak, bunu büyük bir parlaklıkla kavramak kadar direnme gücü olarak da somutlaştırmak gerekmektedir. Parti olarak yapmamız gereken budur. Bugün öncü ile, PKK ile uğraşıyoruz, PKK'de büyük bir mücadele gücü var. O, kendi içinde ve dışına karşı büyük bir mücadele gücü demektir. Bu gerçeği çok iyi bilince çıkarmak gereklidir. PKK'de yoğunlaşan mücadele gücünün tüm muhtevasını, bu muhtevanın biçimlenişini büyük bir dirayet ve derinlikle görmek gerekmektedir. O, ara tabakaya özgü, günümüzde de küçük-burjuvazide somutlaşan sıradan, sık ve düz yaklaşım burada hiç bir şey izah edemeyeceği gibi, kurtaramaz da. Her zamankinden daha fazla olağanüstü, yenileyici gücü yüksek, tarihsel boyutu derin bir geleceğe ilerleme sağlanmadıkça ve umut kapasitesi bu nedenle sonsuz diyebileceğimiz bir derinlikle ele alınmadıkça böylesi bir mücadele gerçeğine dayanmak ve bu mücadele gerçeğini yaşamak pek olası değildir. Yanılmamak ve başkalarını da yanıltmamak gerekiyor.

PKK mücadele gerçekliğini, sosyalist sistemin şu ya da bu kanadının ya da günün geçerli ideolojik-politik kurumlaşmasının bir izahı olarak, şu veya bu biçimde bir kopyası olarak görmek yapılabilecek en ciddi hatalardan birisi olacaktır. Gerek bu mücadele gerçeğinin sorumluluğunu, yetkisini ve görevini kendilerinde görenler açısından olsun ve gerekse buna karşı direnen ve savaşanlar açısından olsun, eğer yaşam ve savaşı daha da anlamlılaştırmak istiyorlarsa, savaşın taraflarını, doğasını ve metodlarını çok iyi anlamaları gereklidir. Partimizin oluşum tarzını, bu oluşum altındaki yüreği, çabayı, anlayışın, kavrayışın ve bilincin yüceliğini yerli yerine oturtmadıkça; bundan da öteye bunu duymadıkça, yaşamında somutlaştırmadıkça, düz, sık veya artniyetli, komplocu kişiliğin, bu yapı içinde beyhude dolaştığını, kendisine yaşamı anlamsız kıldığını ve nitekim bir çok örneklerinde de görüldüğü gibi sonucun bundan başka türlü olmayacağını artık yeterince görmeleri gerektiğini söylemekteyiz. Parti içinde birleşen öncünün kendisini çağın bir çok yetmezliğinden kurtarması yetmez. Sözü ettiğimiz yetmezlikler, ahlaki, kültürel, ideolojik ve siyasi düzeyde olabilir; emperyalizmin dayattığı, sonderece gerici-şovenist kılıflarla, çeperlerle donanmış her türlü kurumun dayattığı politikalar şeklinde ortaya çıkmış olabilir; bu, sosyalist sistemin içindeki tıkanıklıkların ve çözüm-süzlüklerin; ideolojik, politik, kültürel ve ahlaksal ifadesi çok

daha tehlikeli olabilen, sistemin o gerici bürokratik kurumlarında kendisini en iğrenç bir tarzda gösteren sapmaların dayatmalarında ortaya çıkabilir. Evet, bütün bunlardan kendisini koparmak, bunlarla hesaplaşmak yetmez. Kişi, aynı zamanda kendi öz programını, bu program temelindeki öz eylemini ahlaki ve kültürel temellerine kadar derinleştirerek ve bunu bağımsız bir yaşam gücüne dönüştürecek cesareti kendisinde bularak; onun yaşam örneğini kendi kişiliğinde sergileyerek; bunun artık bir öncülük karakteri olduğunu, öncüde bir savaş tarzı olduğunu, bir yaşam tarzı olduğunu kanıtlayarak ve geleceğe böyle yönelerek bu mücadele gerçeği içinde tutunabileceğini ve yaşayabileceğini anlamalı, anlamaktan da öteye bunun böyle olduğunu gösterebilmeli ve onun büyük savaşçı gücü olduğunu kanıtlamalıdır. Öncüde, PKK'de olumlu bir somutlaşma bu biçimde olmadıkça, samimi, dürüst ve öncü sıfatlarını kendimize kolay kolay yakıştıramayacağız. Yakın geçmiş Parti tarihinin örnek bilinç ve eylem kapasitesi canlandırıldığında, yaşama dönüştürüldüğünde ve özellikle şehitlerin anıları, yaşamın ta kendisi haline getirildiğinde bundan başka bir sonucun çıkamayacağını, bunun bir kanı olmaktan öteye, doğal yaşamın kendisi olduğunu kabul etmek gerekiyor.

Bunun dışında, gerçeği, Parti içi mücadeleyi başka türlü gösterme isteminin, başka sonuçlara vardırma, başka öz ve biçimlere dönüştürme amacıyla yürütülen tüm çabaların, adı, niyeti ve biçimi ne olursa olsun, büyük bir boğuşma içinde kendisini bulacağı, kendisini çepeçevre saran olumlu mücadele gerçekliğimiz tarafından kuşatılacağı ve çok feci trajik sonuçlarla kendisini karşı karşıya getireceği bilinmelidir. Sömürgeci toplumun çeşitli boşluklarında Kürdistan insanı gerçekten tanınmaz yaşamını şu veya bu kadar zaman süresi içerisinde sürdürebilir, kendisini aldatabilir, oyalayabilir, zafer görmüş bir kahraman veya çok düşmüş birisi olarak görebilir; kısacası, yabancılaşmanın her türlüşünü kendisi için layık görebilir. Ama, Parti içerisinde aynı hayallerle yaşanabileceğini sanmak yapılabilecek hataların en büyüğü olacaktır. Geçmişte bu konuda bir çok hata yapıldı. Partiden yararlanmacı anlayışlar, Partiyi kendi bireysel konumuna hizmet ettirici kurnazlıklar, Partinin çok gerisinde olduğu halde onu buna taptırma hevesleri, Partiyi kendi etrafında döndürme hafiflikleri, böylece gerçek öze, olumlu öze çarpmış birçok özellik sergilendi. Bunların hepsi şu veya bu düzeyde ceza diye tabir edebileceğimiz kavramlarla

uygunluk içerisinde layık oldukları yere kısmen oturtuldular. Daha fazlası da önümüzdeki dönemde oturtulacaklardır.

O halde, öncümüzü çelikleştirirken, öncünün içinde yaşarken, öncünün iç mücadelesini kavrarken ve bu mücadelede yer alırken, eğer öncü, güçlü bir biçimde desteklenmek ve yüceltilmek isteniyorsa ona dürüstçe yaklaşmak, omuz vermek, irade ve düşünce birliğini olgunlaştırmak, dirayetli, yüzyıllara hükmedecek kadar kendine güveni ve cesareti artmış, parlak bir saydamlığa ulaşmış, bu saydamlığı yalnızca bilince değil, ruha ve iradeye de hükmettirmiş konuma ulaşmak, Parti ortamı içerisinde yepyeni insanı böylece yaratmak her sorumlu militanın vazgeçilmez görevi haline gelmiştir. Önümüzdeki yıllar ancak bunun daha da yetkinleştirilmesi, berraklaştırılması ve keskinleştirilmesiyle geçirilebilecektir. Öncünün esas alacağı ilkenin, parti içerisinde yaşam ilkesinin bu olduğunu özenle belirtiyoruz.

Tarihin her döneminde görüldüğü gibi, ara sınıflara, günümüzde de küçük-burjuvaziye has yaşam tarzı, başka örgütlerde şu veya bu düzeyde yaşayabilir, o örgütleri dönüşüme uğratabilir, şu veya bu sistemin saplantılarıyla kaynaştırmada başarılı olabilirler ama, günümüz PKK gerçekliğinde, ister en sıradan ruh belirtilerinden olsun ve isterse en kurnaz politik gerçekliklere dönüştürülsün, bunların PKK'de kendilerine karşı büyük bir savaş gücünü bulmaları kaçınılmazdır. Bugün bazıları, *"PKK, kendisinden ayrılanı cezalandırıyor"* diye feryat ediyorlar. Şu çok iyi bilinmelidir ki, PKK yalnızca cezalandırmakla kalmayacak, bu tip yaşamlara en kahredici darbeleri vurarak soluk almasına da izin vermeyecektir. Sınıf olarak kendi içinde yaşatmayacaktır. Çünkü o, çok iyi bilmektedir ki, bu sınıfın kustuğu her şey –hele bu somut Kürdistan olursa– çok iğrençtir, ihanete bürünmüştür, inkarcıdır, yabancıdır, soysuzdur ve düşkündür. Partiye bunların soluklarının bulaşması, bu solukların kesilmeyip hele bir de yaşam hakkı için kendisine yer almaya çalışması, buna müsaade edilmesini istemesi saçmalıktan da öteye büyük bir insanlık suçudur. Bunu sadece Partiye karşı işlenmiş bir suç olarak değil, bir insanlık suçu olarak görüyoruz. Bir kanser uru olarak değerlendiriyoruz ve hiç kimsenin de kanser urunun vücudumuzda zorla üremesini isteyecek kadar şarlatan olmaması gerektiğini, bunu hakkı olarak görmemesi gerektiğini çok ciddi bir şekilde ve tekrar tekrar hatırlatıyoruz.

Eğer hastalıklardan arınma gücü varsa, Partinin olumlu özellikleriyle özce bütünleşsinler ya da kendilerini Partinin tedavi

eden, rahatlatan ortamı içinde tutsunlar, tedavi için zaman ve olanaklar istesinler ama, Partiyle olumsuz yönde boğuşmasınlar. Tedavi için zaman ve olanak istemelerinin anlaşılır bir yönü olabilir ve Parti bu konuda gerekli çabayı ve büyüklüğü her zaman göstermiştir, gösterecektir. Aynı durum toplumumuz içinde çok daha derinliğine yaşanmaktadır. Parti gerçeğimizin, halk gerçeğimizin uyanmış, bilinçlenmiş ve eyleme geçirilmiş bir biçimi olduğunu söylerken, bundan anlaşılması gereken, halkımızın içinde yaşadığı toplumsal yapının birçok özelliğini –ki bunlara önemli oranda olumsuzlar da dahildir– bağrında taşıdığı ve Partimizin onlarla boğuşarak halkımızı kendisine benzetmeye çalıştığıdır. Kısacası, Partimiz, halkımızı ahlaki alanlardakinden ideolojik ve politik alandakilere kadar kendisine dayatılmış olan bir çok yabancılaştırıcı etkiden kurtarmak istemektedir. Bunların gericiliğini, inkarcılığını, baskıcı ve sömürücü karakterini sergilemekte, geçmişte sınırlı, son bir yıl içinde ise daha kapsamlı bir biçimde uzaklaştırılan etkilerini köklerine kadar kurutmak istemektedir. Bu çağdışılığı ve vahşeti insanlığa ulaşmanın önündeki mutlaka aşılacak zorunda olan bir hedef olarak önüne koymuş bulunmakta ve uğraşmaktadır. Bugün Partimizin ideolojik, politik ve kimlik savaşımında açığa çıkartılmış ve çok iyi formüle edilmiş olan halkımızın içindeki bu gerici kuvvetlerin ezilip sökülmesini hiçbir güç engelleyemeyecektir. Bugün birtakım uluslararası güçlerle birlikte sömürgeciler halkımız üzerine, fiziki baskı aygıtlarının geliştirilmesinden ideolojik saptırıcı aygıtlara, ahlaki çöküşü körükleyen çok soysuz değerlerden en gerici ütopyacı inançlara kadar birçok yöntemi kusmaktadırlar. Bazısına modern giysiler giydirilmekte, bazısına ortaçağ giysisi. Ama hepsi de halkımızın sınırlı olarak uyanmış olan bilincine ve eylem gücüne dayatılmak istenmektedir. Halkımız, Parti önderliğinde buna karşı bir direniş geliştirdi. Açık ki, bundan sonra, bu küçük gibi görünen ama yol açma anlamında, ilk örneklerini sunma anlamında çok büyük olan deneyimine dayanarak, hesaplaşmasını çok daha anlamlı kılacak, önümüzdeki yıl da çok daha zengin ve acımasız geliştirecektir. Madem ki, kendisini inkar eden, geri leten, ezen ve sömüren kuvvetler bu kadar acımasızdır; o halde, halkımız da yaşamını yeniden üretmek konusunda dilediği gibi nefes açan, ilerleten ve yenileyen yaşama ulaşmak için öz gücünü konuşturmakta acımasız davranacaktır. Bunun anlaşıl-mayacak bir yönü yoktur. Madem ki, tarihte ve günümüzde kendisine bu kadar olumsuzluk reva görülmüştür, o da tarihle,

dolayısıyla günümüzle hesaplaşmasını bu biçimde yapmak zorundadır.

Özellikle, halkımızın kaderinde birincil derecede sorumluluk sahibi olan Türk egemenliğinin, tarihte yaptıkları yetmiyormuş gibi, günümüzde de düzenbazlığını, sindirme ve yoketme yöntemlerini en soysuzca ve alçakça bir tarzda sergilediği bir ortamda, ona karşı daha da şiddetlenmiş bir savaşa karşılık vermekten başka bir yol olamayacağı açıktır. 12 Eylül faşist rejimi, Türk egemenlik sisteminin Parti gerçeğimize karşı geliştirdiği en son icatlardan birisidir ve kısmen de kendi halkının yaşam umuduna yöneliktir. Bu faşist rejim birçok uluslararası zeminde; emperyalist sistem zemininde, sosyalist sistem zemininde, Türkiye toplumsal zemininde ve bölge zemininde birçok düzenbazlıklara başvurdu, politik arayışlara girdi ve yeni ekonomik yöntemler geliştirdi. Tüm bu alanlarda belli bir yenilenmeyi ve yepyeni bir Türkiye'yi yarattığı iddiasında bulundu. Tıpkı Ekim Devrimi'nin yanıbaşında ve ona dayanarak kemalist cumhuriyetin kurulmasında olduğu gibi, tıpkı 1945'lerde emperyalist sistemin demokrasilerine dayanarak bu kez de bu temelde yükselmesi gibi, bugün de hem emperyalist sistem içindeki gerçek dostlarına dayanmakta ve hem de sosyalist sistemin tikanıklıkları ve sapmalarından yararlanarak, yarar sağlayabileceği tüm gücü bölgesel ve ulusal düzeyde alabildiğine yoğunlaştırmaktadır. Bu temelde de, zaten yüzyıllardan beri örtbas edilmiş olan Kürdistan gerçeğini daha da örtbas ederek, PKK'de biraz aydınlatılan ve direnişe kavuşturulan Kürdistan halkının bu nefes alışını daha doğmadan boğmak ve bu bilinçlenmesini daha doğmadan bulandırıp köreltmek için manevra üzerine manevra yapmaktadır.

Bu faşist rejime karşı, biz, geride bıraktığımız beş yıl boyunca, tüm özelliklerini uzun uzun sıraladığımız, parti gerçekliğinde somutlaşan kıyasıya bir mücadele verdik. Bu, yürekle, bilinçle ve inançla verilen bir mücadeledir. Çağın muazzam duyarsızlığına rağmen geliştirilen mücadele; dostun dostluğunu tam yapmadığı ama düşmanın da düşmanlığını sonuna kadar yaptığı; halkın en zayıf bir döneminde yaşadığı bir mücadele gerçekliğidir. Bugün bu mücadele belli bir sonuca gelmiş bulunmaktadır. Her çağdışı fiziki baskı kuvvetinde görüldüğü gibi, 12 Eylül faşist rejiminin de tüm dayanakları ve tüm ideolojik, politik, ekonomik ve kültürel temelleriyle belli bir yetmezliğe düştüğünü, direniş bunca zayıf olmasına rağmen karşısında defalarca yenilgiyi tattı-

ğını, zindan direnişimizde ilk meydan savaşlarını kaybettiğini, yine ülkemizin en özgür yaşam alanlarında, şehitlerimizin direnişinde defalarca kaybettiğini söylersek; bu küçük savaşların, nihai anlamda zaferler olmasalar da, nihai zaferi tekrar tekrar kanıtlayan eylemler olduğunu ortaya koyarsak; bunun gerçek anlamda bir sonuç olduğu, aslında manevi alanda zaferin kazanıldığı, bunun yaşamın ayrılmaz bir ögesi olarak artık kanıtlandığı; halkımızın bunu gerçekten coşkuyla onaydan geçirdiği, tarihinde ilk kez bunca baskı kuvvetine, bunca şer kuvvetine, bunca demagoji kuvvetine rağmen bu sonucu gerçekleştirdiği teslim edilmek zorunda kalınacaktır.

Parti ve halk hareketimiz açısından 1985, belirtilen biçimde bir zafer yılıdır. Bu, gerçeğe karşı biraz duyarlı olan tüm güçlerin; yani demokrat, sosyalist ve hatta insani kuvvetlerin teslim edeceği bir olgudur. Elbetteki bundan çıkartılması gereken önemli dersler vardır. Bu yılları böylesine yıllar haline getiren Hareketimizin çapı ne kadar küçük görünürse görünsün, bundan gelecek için muazzam sonuçlar çıkarılması zorunludur. Her şeyden önce, şartlarımız ne kadar acımasız olursa olsun kendi öz gücümüze dayanacağız. Geçmişte olduğundan çok daha fazla bir güçle bu özümüzü konuşturacağız.

Önümüze dikilmek istenen, özelliklerini çok iyi tanıdığımız faşist rejimin o çapul sürülerine; o, yüzyıllardır halkların ilerici kültürünü gaspetmekle, varlıklarına saldırmakla barbarlık sıfatını en çok hak etmiş olan bu güce, geçmişte sınırlı örneklerle de olsa ortaya koyduğumuz gibi, gelecekte bundan çok daha ilerde nasıl direnilebileceğini göstereceğiz. Fiziksel imha güçleri, bu temelde ülkemizin doruklarında her zamankinden daha fazla tükenişe doğru yol almaya devam edeceklerdir. Bu alanda zaferin önümüzdeki dönemde çok daha elle tutulur olacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. Bunun yaratılmasında esas, halk savaşımızın derinliğine kavranılıp uygulanması olacaktır.

Türk burjuvazisinin çeşitli ideolojik, politik kuvvetlerinden de bahsetmek gerekir.

Bu kuvvetlerden, "sağ" olarak tanımlananın tahliline pek gerek yoktur. Bunlar, tümü ile hedef durumundadırlar ve tüm savaş yöntemleri kullanılarak, Kürdistan üzerindeki etkileri her düzeyde silinmesi gereken güçlerdir. Düzenin bu dolaylı kuvvetleri içinde sözde sol olarak tabir edilen, özünde en az sağ kadar tehlikeli olan ve fakat ondan daha kurnaz ve sinsî; ulusal ve toplumsal gerçekliğimizi inkar temelinde bugün kendisini program-

lara da yansıtan bir kesim daha vardır. Anlaşılabacağı üzere, bugün Türkiye’de rejimle doğrudan ya da dolaylı bağlar içinde piyasaya sürülen “SHP”, “demokratik sol”; Avrupa sokaklarında ise, PKK’ye karşı kutsal ittifak geliştiren “Partizan”, “Devrimci İşçi”, “Sol Birlik” vb. gibi yalancı, sahte dost kuvvetlerden söz ediyor, bunların şeflerinin halkımızı aldatmak için sahnelemek istedikleri oyunlara dikkat çekiyoruz.

Evet, tarihte çeşitli papazlar, halkımızı kısmen de olsa aldatabildiler. Nice Türk burjuva ideologları, halkımızın değerlerine el atabildi, onları kendi oyunlarına alet edebildiler. Bunlar halkımızın kendi öz kurtuluş bilinci ve eylemi dışında bir yaşama mahkum edilmesinde önemli rol oynadılar. Ama artık günümüzde, özellikle de PKK gerçekliği karşısında hangi kılıflar altında olursa olsun bunu sürdürme olanağı yoktur.

Açık ki bu, herhangi bir şeye dayanan ya da güncel, sıradan gelişmelerin bir sonucu değildir. PKK, bunu başaşağıya giden bir tarihe; çağın dışına atılmış bir ülke ve halk gerçekliğine, ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel tüm alanlarda yaptığı devrimci müdahale ile, bu mücadelesinde önüne dikilen tüm engelleri başarıyla altetmesini bilerek, bu temelde doğru, devrimci bir önderlik ile Kürdistan halkını, çağın rotasına sokmayı başarak ulaştırmıştır. O, halkımız için bir ölüm-kalım meselesi olan bu sonucu yaratmak için kendi içinde ve dışına karşı amansız bir mücadele yürütürken, bu mücadele ile varlıkları günbegün temellerinden sarsılan halkımızın sahte dostları avazları çıktığı kadar bağıyorlar, “*PKK kendisinden ayrılanlara vahşi bir terör uyguluyor*”! Sözde kendine “sol” diyen bu güruhun, günümüzde sanki vahşetin alasının nereden ve kimler tarafından uygulandığı bilinmiyormuş gibi, insanlığa saldıran güç olarak gündemine PKK’yi koyması, onun gerçek niteliğini gözler önüne sermektedir.

“Vahşi PKK”, “PKK’nin vahşi eylemleri”! Bunlara sormak gerekiyor: Buna, kendiniz inanıyor musunuz? Vahşi kimdir? Vahşetin, barbarlığın sahipleri kimlerdir? Bunların tarihte ve günümüzde sizin egemen sınıflarınız, yani atalarınız ve büyükleriniz olduğunu bilmeyen var mı? Ne kadar soykırım gerçekleştirdi atalarınız? Size gereken ulusal ve toplumsal yaşam çerçevesini kim çizdi? Halkları bu çerçeve için nasıl kurban edebildiler? Osmanlıcılık, turancılık, misak-ı millicilik ve daha sonra solculuk, Türkiye’de nasıl oluşturuldu? 1920’lerden başlayarak, Atatürk’ün Komünist Parti’sinden, tasfiye ettiği bilinen Komünist Parti’ye kadar nasıl bir

solculuk yaptınız? Örneğin "vahşi Kürtlerin isyanı"na karşı neler geliştirdiniz? Çoluk-çocuk, onbinlerin katliamında bu tarihsel temelden kaynaklanan günah payınız nedir? Egemenleriniz, Anadolu'daki çok zengin olan insanlık kültürünün başına neler getirdiler? Sadece bununla da kalınmadı: Halkların fiziksel imhası, yüzyıllar boyunca nasıl gerçekleştirildi? Balkanlardan Orta Avrupa'nın içlerine; Arabistan'dan Afrika'ya kadar işlenen vahşetleri hatırlamıyor musunuz? O deniz kurtlarının, Barbarosların hikayesini bilmiyor musunuz? Yavuzların, Kanunilerin "zaferleri" hakkında ne düşünüyorsunuz? Bunlarla gururlanıyor musunuz, yoksa bunları halkların katliam seferi olarak mı düşünüyorsunuz? Bugün size biçim veren ahlakınız, kültürünüz, inançlarınız ve tarih bilincinize kök salmış olan düşünce, bilinç ve eylem gücünüzle, bunun tarihsel ve güncel dayanaklarını gözden geçiriyor musunuz? Bunun vahşetle ve barbarlıkla ilişkisini cesaretle ortaya koyar mısınız? Evet, bütün bunları görmemezlikten, bilmemezlikten ve düşünmemezlikten gelebilir misiniz? Peki, bütün bu gerçekler orta yerde dururken, "PKK'nin vahşeti"nden bahsetmekle neyi örtbas edebileceğinizi zannediyorsunuz? PKK'nin sizi canevinizden vuran "vahşeti" ise ordunuza karşı geliştirdiği eylemlerdir. Tabi ki siz, her şeyiniz demek olan ordunuzu savunmamazlık edemezsiniz. Ama siz, "büyük Türklüğün" kucağında büyümüş evlatları ve onun sofrasından nasip lenmiş işbirlikçileri, uşakları olarak bütün zekanızı kullanıp onu en etkin tarzda savunmak için ince buluşlar icat etmekte gecikmediniz. Yazıp-çizdiklerinize bakılırsa, PKK, halkımıza her gün, her saat kan kusturan sömürgeci faşist bir ordunun mensuplarını değil de, "Hakkari'ye sürülmüş bazı ilerici subayları öldürmektedir"(!) Yine size bakılırsa PKK, oradaki "başka azınlıklardan olanlara zulmetmektedir"(!) İnce buluşçu Haydar'a göre, Kürdistan'da olup bitenler, "*askersel yönetimin Kürt-Türk çelişkisini* –ki bu zata göre, Güneydoğu'da aynı köylerde Kürtler ve Türkler birlikte yaşamaktadırlar(!)– *geliştirmek için tezgahladığı*" provokasyonlardır ve açıkça dile getirmese de PKK'yi bu konuda kullandığını ima etmektedir. Yine bu aynı Haydar'a göre, özellikle Ağrı direnişinde, "*Amerika'nın parmağı da olabilir*". O, bunu sözde Sovyet çıkarlarını gözetiyor gibi ortaya koysa da bütün bu zehirezemberek düşüncelerin hep Türklüğün çıkarlarını kollamak için icat edildiği gün gibi ortadadır. Bunlarda bu zeka ve gayret varken elbette ki, Türk burjuvazisinin sırtı yere gelmez. Biraz tarih bilinci olanlar, Türk burjuvazisinin günümüze kadar gerçekte,

özellikle de sol maskeli, devleti korumaya yeminli böylesi büyük icatçılar sayesinde gelebildiğini teslim ederler. Eğer bunlarda bir Çerkez Ethem kadar bile onur olsaydı, yine Mustafa Suphi'nin başına gelenlerden gerekli dersi çıkarmış bulunsalardı, kemalist devleti, onun vahşetini ve barbarlığını çok iyi anlar ve güçleri oranında ona karşı mücadelelerini verirlerdi.

Evet, bütün bu gerçekler, şunu hiç bir şüpheye yer bırakmayacak kadar açıklamaktadır: Bir halkın kanla, işkence ile yoğrulmuş yaşam umudundan başka bir anlamı olmayan PKK gerçekliğine bu kadar yönelmeniz, dayandığınız tarihsel ve toplumsal zeminin size yüklediği bir görevdir. Sizin, mevcut durumunuzla, dayandığınız objektif temelin sadık bir yansıması olduğunuz, artık herkesin kabul etmesi gereken bir gerçektir.

Artık kesinleşmiş olan bu gerçek nedeniyle sözkonusu olan, böyle bir tarihle kopuşunuzu yaratıp yaratmayacağınız, bu tarihin şartlandığı ideoloji, politika, kültür ve ahlaki terkedip etmeyeceğinizdir. Terketmemeniz, sizi tükenişe her gün adım adım yaklaştıracaktır. Çünkü, PKK'ye karşı "kutsal ittifaklarda" biraraya gelseniz de bu, sizin TC ile olan göbek bağınızı; devrimci harekete karşı onunla aynı mevzide yer alma gerçeğinizi her gün halk kitlelerinin gözünde daha da somutlaştıracaktır. TKP'si, HK'si, Partizan'ı, Dev-Yol'u vb.'leriyle sizler daha düne kadar birbirinizi en olmadık biçimde "sosyal-faşistlik"le, "Maocu Bozkurt" olmakla suçluyor; en sahte nedenlerle de olsa birbirinize sille tokat girişmekten çekinmiyordunuz. Peki, K. Evren, ailenin yaramaz çocukları olarak sizi köşeye sıkıştırır, başınıza her türlü şeyi getirirken, biraraya gelip ortak bir tavır koyamayan, bir bildiri bile yayınlayamayan sizler, nasıl oluyor da, bu faşist rejime karşı en soylu bir biçimde direnen ve ona darbe üzerine darbe vuran PKK'ye karşı onbiri, onbeşi biraraya gelebiliyor, bildiriler yazabiliyor, ortak eylemler yapabiliyorsunuz? Bunu neyle açıklayacaksınız? Belliki siz, bu dürüstlüğü hiçbir zaman göstermeyeceksiniz. Biz söyleyelim! Sizler geçmişte Türkçülük ailesinin iflah olmaz bazı kardeşleri olarak aranızda çatışıp durdunuz, ama Kürdistan'da direniş başgösterir göstermez; devrimci önderlikle birlikte Ulusal Kurtuluş Hareketinin yaşayıp, geleceği anlaşılır anlaşılmaz; durumu hemen kavradınız! Yaptıklarınızı Türklük ailesi içinde bir savaş, kardeşin kardeşi alt etmesi olarak gördünüz. Türklüğü dışardan kuşatan tehlike(!) karşısında aile içindeki dirlik ve düzeni sağlamanız gerektiği sonucuna vardınız. Sağıyla-soluyla, basın-yayını ve her türlü aracıyla çok çeşitli güçler ve en

önde de rejimin sahipleri dolaylı ve dolaysız biçimde size bu amaçla seslendiler. Sizler de bu sese uyup kardeş kavgasından vazgeçerek, K. Evren'in emir ve beklentilerine uygun, kafa bulan-dırıcı, inkarcı, tasfiyeci ve "itidal" tavsiye eden teori ve eylemlerde ortak bir zemin yaratarak, bir araya geldiniz. Belki görünürde aynı şeyleri söylemiyor ve hatta birbirinizi eleştirmeye ve suçlamaya devam ediyorsunuz; ama ulusal kurtuluş hareketimiz ve devrimci gelişmeye karşı tereddütsüz birliğiniz, ortaklığınızı ve bunun gerici niteliğini, hiçbir şeyle ört-bas edemeyeceğiniz kadar açıkça ortaya koyuyor. "Yeni demokrasi", "yeni sosyalizm" gibi sahtekarlıklar temelinde uzlaşarak "asıl tehlikeye" karşı birleş-menizin böylesine tarihsel ve güncel bağlantılara sahip olduğu ortada değil mi? PKK'ye karşı bu tür ittifaklara önderlik eden bay-ların, dün olduğu gibi bugün de, bu tarihi bilinçle hareket ettik-lerine dair hiçbir şüphe var mıdır?

Semir denilen hain etrafında kopardığınız yaygaralar ve yaptır-ığınız spekülasyonlar, sizi daha da açık bir biçimde ele veriyor. Herhalde oluşturduğunuz bunca anti-PKK'ci bloklar ve saldırı-larınızı, sadece Semir'e duyduğunuz acıma ya da hayranlıktan ötürü yapmadınız. Eğer utanmazca bir yüzsüzlükle, gerçeğin üstünü örtmek için, bundan ötürü olduğunu iddia etmeye kalkarsanız o zaman şu sorulara da cevap vermek zorundasınız. Faşizmin ezdiği Türkiye halkının onca yiğit evlatları vardı ve halen de vardır. Onlar için niye bu kadar bildiri yazmıyorsunuz? En vahşi işkenceler onlara uygulanmadı mı? Yüzlercesi katledil-medi mi? Neden onlar hiç aklınıza bile gelmezken; bir aşağılık haini kendiniz için bu kadar büyük bir mesele olarak gördünüz? Neden? Eğer dürüstçe araştırılırsa bunun ciddi nedenleri olduğu sonucunu ortaya çıkarmak hiç de zor değildir.

Semir, sizin belli belirsiz kestirebildiğiniz "Türklüğün birlik ve bütünlüğünü" ve "misak-ı milli"sini korumanın gereğini, kendine has bir üslupla ortaya koyan ve bunda -niyet ve girişim düzeyin-de de kalsa- İdris-i Bitlisi'yi, Ziya Gökalp'ı ve yakın tarihteki ya da halen mevcut bir çok Kemal'i geride bırakan biriydi. Ona, PKK'ye karşı savaş tarzında, size gerekli perspektifleri çizdiği, bazı usta biçimleri konusunda uyardığı, bunda başarılı olmanın yol ve yöntemlerini çizdiği için sarıldınız. O, sizin bozulan birlik ve bütünlüğünüzün mayasıydı. Bunu göremeyecek kadar aptal değiliz. Kürt, artık biraz uyandı(!). O büyük saflığını ve yabancılı-ğını biraz aştı. Kendisini görmeye başladı. Artık o, biraz bu işten anlıyor. Üzerinde oynanan alçakça oyunların taşıdığı sırları artık

biraz çözebiliyor. İşte bu nedenle biliyor ki, Semir'i, siz bunun için tutunuz. Türk'ün "birlik ve bütünlük kavgasında" sizlerin o sosyal-şoven ideolojileriniz ve eylemlerinize başaramadığınızı; sizden de öteye ikinci Atatürk'ün bile bunca muazzam gücüne rağmen başaramadığını, biraz başarır gibi olduğunu gördüğünüz için ona dört elle sarıldınız, yoksa Semir denen alçak, bunun dışında herhangi bir erdem ya da ahlak sergilemedi. Her ne kadar Avrupa'da aşk üzerine "modernlik" adı altında bazı "yeni" kelimeler döktürüp, böylesi uygulamalar içine girdiyse de, Avrupa'da bu konuda çok daha yaratıcı ve ileri öğelerin olduğu, tarafınızdan çok iyi biliniyor. Avrupa sanatında, edebiyatında ve müziğinde bu konuda tarihte ve günümüzde ortaya konulmuş epeyce güçlü örnekler var. Eğer siz bu büyüklüklerden nasip almak isteseydiniz, onlardan alırdınız; herhalde Semir'in "yeni ahlak ve yaşam tarzı" dediği başıbozukluktan değil. Bütün bu gerçekler açıkça ortaya koyuyor ki, bunun, yukarıda belirttiğimiz gibi son derece derin tarihsel ve güncel nedenleri vardır. O, zor durumdaki devletinizi ve onun çepeçevre kuşattığı sosyal ve ulusal yaşamınızı büyük bir tehlikeden kurtarmak amacıyla, PKK'de ifadesini bulan halkımızın yüreğine bir hançer olarak saplandığı ve onun birliğini parçalamaya çalıştığı için, siz onu bir no'lu mesele yaptınız. Yoksa, bir kişi için bu kadar gözyaşı dökülür, bu kadar yeminli düşmanlık belgeleri imzalanır mı? "Hayır, bu kadar ileri şeyler düşünmedik" diyemezsiniz. Siz, kurnaz Türklerin ve işbirlikçi, uşak Kürtlerin en gelişmişlerinden olarak, içinde bulunduğunuz durumun izahını daha köklü bir biçimde yapabilmelisiniz. "Hayır yapmayacağız" diyorsanız, o zaman PKK, her yolla bunu yapmaya hak kazanmış ve siz de bunu, dolaylı da olsa onaylamış olacaksınız.

Evet, siz bunu yapmadıkça, PKK size yönelecektir. PKK'ye karşı yürüttüğünüz, amansız örtülü savaşı açığa çıkardık ve böylece sizi çok kötü bir noktada suçüstü yakaladık. Şimdi, kendi üslubunuzla da olsa aman diliyor, "ne olur bu savaşı durduralım" diyorsunuz. Hayır, savaşı durdurmak için açık ve kesin şartlarımız vardır. Nasıl ki siz, en az üç yıldan beridir boşuna bir savaş vermediyseniz; biz de varlığımızı hedef alan bu savaşa karşı, kahredici bir direnişi boşuna dayatmadık. Biz, bize dayatılan imhacı ve tasfiyeci savaşı tüm boyutlarıyla, en açık bir biçimde sergiledik. Bu bakımdan zindanlarda yaşanan gerçeklik, herkesin gözleri önündedir. Mazlum, Hayri ve Kemaller başta olmak üzere, zindanlardaki tüm PKK önder ve kâdrolarının nasıl bir savaş vermek

zorunda bırakıldıklarını burada uzun boylu yeniden anlatacak değiliz. Ama bu savaşın barbarlığının, başta yine Mazlum, Hayri ve Kemal olmak üzere onlarca Parti önder kadro ve savaşçısının katledilmesiyle zirveye çıkarıldığı herkesin bilgisi dahilindedir. Neydi bununla yapılmak istenen? PKK önder ve kadrolarından, partilerine ve davalarına ihanet ederek "Genç Kemalistler Birliği" içinde yer almaları isteniyordu. PKK'nin yıllardan beridir dile getirdiği bu gerçek günümüzde artık çeşitli belgelerle ve bunların artık gazetelere yansımış bulunan Türklük adına haykırışlarıyla kanıtlanmış bulunmaktadır. PKK, aynı biçimde Semir-Süleyman-Davut tasfiyeci-provokatör çetesinin "Genç Kemalistler Birliği" ile olan somut ilişkisini de en az iki yılı aşkın bir süredir tüm halkımıza, devrimci-demokratik kamuoyuna açıklamış bulunmaktadır. Bugün bu da, bu çete mensupları tarafından bizzat açıklanmış ve dolayısıyla yine kanıtlanmış bulunmaktadır. Bu, günümüzde Türk resmi basınının sıradan izleyicilerinin bile yakalamakta zorluk çekmeyecekleri bir ilişkidir. Süleyman denilenin, günümüzde İsveç başta olmak üzere, çeşitli istihbarat ve komplo güçlerinin elinde nasıl bir kukla olduğu, emperyalist basının bile bir eğlence konusudur. Avrupa basınının yazdığına göre Süleyman, şimdi "SÄPO'nun en değerli konuklarından biridir". Ve o da bunu bildiği için PKK hakkında taşıdığı "sırları" parça parça pazarlayarak "kıymetini" daha uzun ömürlü kılmaya çalışmaktadır.

Peki bu utanç verici tablolar herkesin gözü önünde cereyan etmiyor mu? Mazlum, Hayri ve Kemaller devrimci onuru, davalarına bağlılığı her şeyin üzerinde tutar, şehit olurken, bu alçaklar güruhunun Partiyi ve halkın davasını dirhem dirhem satarak yaşam bulmaya çalıştıkları sömürgeci ve emperyalist basında bile çarşaf çarşaf yayınlanmıyor mu? Sizler de bunu çok iyi bildiğiniz halde, niçin birincilerin adını bile ağzınıza almazken, ihanet takımına böylesine derin bir bağlılıkla sahip çıkıyorsunuz? Eğer derdiniz, gerçekten devrimcileri, demokratları ya da yurtseverleri savunmak olsa idi, bütün bu sıfatların gerçek sahipleri olduklarını can bedeli kanıtlanmış olan Kürdistan ve Türkiye halklarının bu en seçkin evlatlarına sahip çıkardınız. Ama hayır, mevcut durumunuzla siz, elbetteki onlara sahip çıkamaz ve temsil ettikleri değerleri savunamazsınız. Sizin savunduğunuz, bu tasfiyeci çetenin iplerini elinde tutan K. Evren'in "Genç Kemalistler Birliği"nin temsil ettiği, "dış tehdite karşı, Türk'ün birlik, bütünlük ruhu"dur. İşte siz bu özü desteklediniz. Çok iyi bildiğiniz gibi bu

da, her türlü yöntem denenerek, bir gerçeğin yıkılması, yerle bir edilmesidir. Sizin birlikleriniz ve ittifaklarınız bunun somut belgeleri değil midir? Ve siz, böylelikle savaşın bir tarafında yer almış olmadınız mı?

K. Evren faşisti bile, PKK'ye saldırırken açık saldırdı ve savaşı biraz da burjuva kurallarına göre yürüttü. Biz, onca güçsüzlüğümüze rağmen bu savaşı kabul ettik ve tüm varlığımız ile direndik. Siz ise bu savaşı görülmemiş bir düzenbazlıkla yürüttünüz. "Semir'i, onun sosyalizm, ahlak ve aşk anlayışını kurtarıyoruz" diye bunu yaptınız. PKK'ye karşı "insaniyet savaşı" verdiğinizi söylüyorsunuz. Bunlar öyle küçük laflar değildir. Boşuna bu kadar bildiri yazılmaz, siz de bunu biliyorsunuz. O zaman çok ciddi bir iş yaptığınızı kabul etmelisiniz. "Yaptığımız sıradan birşeydir", "o her zaman yaptığımız bildiri furyasından biridir" deyip işin içinden çıkamazsınız. Böyle demeniz halinde biz de size şöyle cevap vereceğiz: Hayır, böyle değil. Siz, PKK'ye karşı köklü bir savaşı, O ortaya çıktığı zamandan beri başlattınız ve günümüze dek de belirtilen tarihsel temele bağlı bir biçimde sürdürülmektedir. Muazzam ideolojik, politik düzenbazlıklar yaptınız, halkımızın çok değerli evlatlarından birçoğunu katlettiniz, kuşatma, teşhir ve tecrit çemberleri kurdunuz, komplolara başvurdunuz. Fakat tüm bunlarda, K. Evren gibi siz de başarılı olmadınız. Bugün bu savaşın "kötü" sonuçlar vermeye başladığını söylüyor, uzlaşma istiyorsunuz. Ama hayır, siz bu koşullarda bile PKK'den size teslim olmasını istiyorsunuz.

Evet, durumunuz gerçekte budur. Ama çok açık ki, bütün bu konularda herkes, çok dikkatli ve de ciddi olmak zorundadır.

Tüm bu yaptıklarınızdan sonra kimin çıkarlarına hizmet ettiğiniz aklı başında dürüst hiçbir kimse için sır değildir, ama aldatmacalarınızı sergilemek için de olsa bir kez daha hatırlatalım. Eğer sizler Türkiye halkının çıkarlarına bağlı olduğunuzu iddia ediyorsanız, o zaman çok ciddi olmak zorundasınız. Türk halkının çıkarları neyi emrediyor? Bu halkın çıkarları, kime karşı, nasıl ve hangi yöntemlerle savaşmaktan geçer?

PKK, kendi mücadele tarihinde sadece bunları ortaya koymakla kalmadı, şanlı pratiği ile, bunun nasıl gerçekleştirileceğini de gösterdi. Bu gerçeği görmek isteyenler için durum son derece açıktır. PKK, gerçekte Türk halkının en büyük ve tarihsel dostudur. Günümüzde onun yiğit savaşçı evlatlarına en çok sahip çıkan, mücadelesi ile düşmanı, onlar üzerindeki baskı, işkence ve idamları durdurmaya, onlara taviz vermeye zorlayan PKK'dir.

O, ister "pişmanlık", isterse "yeni af yasası" biçiminde somutlaşmış olsun düşmana diz çöktüren hareketin adıdır. Gerçeği dü-rüstçe anlamak isteyen, PKK'yi dışarıdaki mülteci, kaçak, siyasi kalpazanlara değil; onu nasıl yorumladıklarını zindandaki Tür-kiyeli militana, Türkiye proletaryası ve halkına sormalıdır. Biz, durumları ne denli kötü olursa olsun eğer gerçeği aramakta ciddi iseler, bu yaramaz solun da bizi, onlara sormalarını tavsiye ediyoruz. Onların sesine kulak verin, yine hükmünüzü de ona göre verin diyoruz. Evet, Avrupa'nın sunduğu kemikler karşılı-ğında, o çok sahte tarih, demokrasi ve sosyalizm bilinciniz ile gerçekleri çarpıtma alçaklığına düşmeyin. Siz, birçok olanağa sahip iken, kendi halkınızın evlatlarına sahip çıkmadınız, ama PKK, olağanüstü direnişi ile onlara sahip çıkmış ve elle tutulur somut sonuçlara ulaşmıştır. Bu gerçekleri teslim edip, ona dost bir güç olarak dört elle sarılacağınıza siz onunla kaçak bir tarzda ama en kötü bir biçimde savaşa tutuşmayı yeğlediniz. Bu durumda PKK'nin "savaşı kurallarına göre yürütün" demesi onun en doğal hakkıdır. Hem onunla en yıkıcı amaçlar için kıyasıya bir savaşa tutuşuyor, hem de "PKK şöyle ya da böyle yaptı" diyorsu-nuz. Siz bir savaş gücüsünüz; kuşatıyor, teşhir ve tecrit faaliyeti yürütüyor, öldürücü darbeler indiriyorsunuz. Ama siz gözü dön-müş Türk egemenlerini o kadar aslına sadık biçimde yan-sıyorsunuz ki, bütün bu yaptıklarınıza karşılık örgütün kendisini savunmamasını; dolayısı ile hiç savaşmamasını istiyorsunuz. Vu-ruyor, dağıtıyor, ama bize "kolunuzu kaldırmayın", "yumru-ğunuzu sıkmayın" diyorsunuz. Ve hele bir tane de vurdük mu kıyameti koparıyorsunuz. Karşı tarafı böylesine aptal, enayi yerine koymak olmaz! Savaş nedir? Siz kendi tarihinizde bunun birçok önemli örneklerini verdiniz. Okullarda da okudunuz, savaşın iki tarafında yer alan kuvvetlerin birbirlerine ne yaptık-larını çok iyi bilirsiniz aslında. Savaşın her türlü araçları ile üzeri-mize yürüyecek ve bize "karşılık vermeyin" diyeceksiniz! Bu, egemenlerinizin Kürdistan üzerindeki sınır tanımayan baskı ve sindirme uygulamalarının sizdeki yansıması değil midir? Savaşı tek taraflı, imhaya kadar götürmenin değişik tarzdaki bir dayat-ması değil de nedir? Kutluoğlu Haydarlar, Alpertunga Tanerler, küçük Enverler, Kemaller, adınıza ne denirse densin, sizler kendi-nizi bu kadar kurnaz, Kürdü de bu kadar aptal zannediyorsunuz. Biraz insaf edin artık, o kadar uyumadığımızı, sindiremezseniz de sinenize biraz oturtun.

Ama tüm bunlardan bağımsız olarak durumumuzu nasıl

görürseniz görün, kendi elinizle koyduğunuz gibi, savaşın bir tarafında da biz varız. Yanınıza, saflarınıza ve bazen de palyaço misali gecelerinize bir avuç uşak Kürt almış olmanız bu gerçeği değiştirir mi? Aksine siz, ne zaman bu yöntemle başvursanız, bu, Kürdistan üzerindeki çatışmanın çok şiddetli olduğu gerçeğini ortaya koymuştur. Bu gerçek günümüzde çok daha çarpıcı biçimde böyledir. Sizler bu konuda son derece tecrübeli bir güç olarak, günümüzdeki Peşeng, TKSP vb. odakların nasıl dışınıza göre uşaklar olduklarını, tarihteki İdris-i Bitlisileri, size hiç de aratmayacaklarını çok iyi bilmektesiniz. Biz, bunlarla olan ittifakınız soyadınız kadar KUTLU olsun diyoruz. Yalnız siz ne kadar bütün bunları yapmakta özgür iseniz, biz de.o kadar size karşı, kendi ideolojimizi, politikamızı ve eylemimizi savunmakta özgürüz.

Biz, eğer dürüst davranır, gereklerine uyarsanız bu savaşı, Kürdistan ve Türkiye halklarının çıkarı ve faşizme karşı militan eylem temelinde vermeye hazırız. Eğer siz de Türkiye halkının çıkarlarına bağlı olduğunuzu iddia ediyorsanız ve bu temelde bir yaklaşımı sergileme güç ve cesaretinde iseniz biz, sizinle derhal bir ateşkes ilan etmeye hazırız. Bu temelde herkesle bir uzlaşmaya gidebileceğimizi her biçimde ortaya koymaktan çekinmiyoruz. 1985 yılı bu konuda birçok güç için önemli dersler öğretti. Bunların 1986 yılında, bundan gereken sonuçları çıkarmış olarak sağduyu ile hareket edeceklerini, hiç olmazsa içlerindeki aldanmış olan bazılarının, bu anlamsız savaşı terkedebilecek kadar akıllandıklarını umuyoruz.

Eğer böyleleri varsa, tabii eğer bunların hala TC ile görmek istedikleri bir hesapları kalmışsa, biz bunların belirlenen çerçevede her düzeyde bir mücadele için saflarımızı açmaya, Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephemize de kabul etmeye hazırız. PKK'nin her konuda olduğu gibi, bu konudaki yaklaşım ve pratiği son derece anlaşılır, net, samimi ve sadedir. PKK'nin size karşı ille de silah kullanmak gibi bir derdi yoktur. İdeolojik olarak ise, yine herkes dağarcığındakini ortaya koyduğu için, sizinle ille de sürtüşmek arayışı içinde de değildir. Siz eğer kendinize güveniyorsanız, biz her türlü birlik ve dayanışmaya varız. Sizi, faşizme karşı kazanma ve ona yöneltme temelinde biz, en zor görevleri üstlenip, elimizdeki silahlarımızı size verelim; Türk burjuva basınına çok konu olan az gıdamızı size verelim, ayağımızdaki pabuçları size giydirelim, sırtımıza vurarak sizi istediğiniz yere ulaştıralım, Avrupa'da çürüyeceğinize sizleri hep ülkelerinize taşıya-

lim. Bundan daha yoldaşça destek olur mu? Bütün bunları yaparken sizden hiçbir karşılık beklemiyoruz. Tek beklentimiz, "küfürünüzü", Partimize karşı yürüttüğünüz anlamsız savaşı kesmenizdir.

Düşmanımız Türk faşizmi ve Kürt uşaklarıdır. Bunlara karşı birlikte savaşalım. Ne istiyorsanız verelim, sizi koruyalım, önde biz yürüyelim. Yeniden birliklerinizi, halk birliklerini, o Dev-Yol'un geçmişte çok övündüğü Direniş Komitelerini oluşturmak için, yeni Fatsalar, yeni Tarişler yaratmak için, size her türlü desteği sunalım. Bütün bunlardan sonra militan istiyorsanız; onu da verelim. İşte dostluk, yoldaşlık böyle yapılmaz mı? Yolu burdan geçmez mi? O çok övündüğünüz Dev-Genç'in, THKP-C'nin, TKP'nin mirası, Denizlerin, Mahirlerin, Mustafa Suphilerin intikamının alınması dediğiniz şeyler de böyle gerçekleşmez mi? Bu temelde bir birlik için hazır olduğumuzu söylüyoruz. Eğer sizler de hazırsanız, devrimcilerin mirasını kemirmeye, saptırmaya uğratmamak, burjuvazinin yeni düzenbazlıklarına, DSP'ye, SHP'ye kurban etmemek için, bağımsız halk eylemini geliştirmek, halk cephesini ortaya çıkarmak için buyrun görev başına diyoruz.

Biz varolan eksikliklerimizin, hatalarımızın özeleştirisini sunduk; bundan böyle de vermeye devam edeceğiz. Bugün Kürdistan'da ulusal kurtuluşun silahlı direniş temelinde geliştirilmesi, yoğun örgütlenme, eylem bunlar hepsi en iyi birer özeleştiri değil midir? Sizler özeleştiri verdiniz mi, eylemlerinizi bunu ne kadar kanıtladınız? Ne kadar grev geliştirdiniz, Türkiye işçi sınıfı ne kadar direniyor, ne kadar sokaklara döktünüz? Bir Bangladeş kadar, bir Pakistan, bir Filipin kadar olabiliyor musunuz? Onlar kadar eylem geliştirebiliyor musunuz? Bu ülkelerdeki burjuva muhalefeti kadar bile olun, sizi tek taraflı koşulsuz destekleyelim. Siz bizim adımızı söylemiyorsunuz, ama biz sizi yüceltelim. Yeter ki, devrimin geliştirilmesi için bir-iki küçük adım dahi olsa atmaya cesaret edin. Bu nedenle, PKK'ye karşı yürüttüğünüz anlamsız savaşı durdurun, gerçekten utanılası bildirilerinizle gerçekleri çarpıtmaya çalışmayın. Birkaç haini kurtarma adı altında insanlığın ender tanık olacağı demagojilerinizi bir kenara bırakın.

PKK, niye bu kadar sizin üzerinizde duruyor, doğru-devrimci hat'a gelmeniz için niye bu kadar çaba harcıyor? Çünkü PKK, Türkiye devrimci-demokratik hareketiyle ittifaka stratejik düzeyde büyük önem vermektedir. Yine Türk halkıyla kader birliğini, o yüzyıllardır varlığını sürdüren gerici egemenlerin baskıcı, aldatıcı görünümünden kurtarmak için, halkların eşit, özgür birliğine

karşı gerekli duyarlılığı göstermektedir.

Direnış geleneğinin bir sentezcisi olarak da ortaya çıkan Parti-mizin geçmiş yılları teoride ve pratikte büyük bir düşüncenin ürünü olarak uygulamaya geçirmesi, halkımızın bugün coşkuyla, adeta bir bayram gibi bu yılları karşılamasından da görüldüğü gibi, tarihteki yerini daha şimdiden oynatılmamacasına, sarsılmamacasına bulmasına yol açmıştır. Bundan sonra yükselecek olan, temeli çok sağlam atılmış olan, sonuna kadar insani özellikleri bulunan, bağımsızlıkçı ve yurtsever özü de en az onun kadar taşıyan ve tüm bunları sosyalizmde eriten ve tüm bunların temelinde hayata geçirilen Parti ideolojisi ve pratiğı artık sadece Kürdistan halkının değil, bölge ve çağdaş dünya halklarının da güven duyabilecekleri ve bunun şahsında kendi kurtuluşlarına da bir katkı bekleyecekleri bir güç durumuna gelmiştir. Eksiklikleri ve yetersizlikleri ne olursa olsun, özü bu kadar güçlü olan bir hareketin, bundan sonraki sorunları pratiktir. Pratik darbe yenilse de, çok güçlü bir öze sahip olduğundan, biçilen çimen gibi, her an taze bir biçimde filizlenip, mutlaka halkımızın soylu bağımsızlık ve özgürlük ağacı olmasını bilecektir.

Bugün mücadelemiz, daha yoğun bir yılın yorgunluğunu tam üzerinden atmadan, kritiğini yapmadan, 1986'yı da büyük bir mücadele yılı haline getirmenin hesaplarını geliştirmekte, pratik faaliyetlerini yürütmektedir. Büyük tecrübelerimizin ortaya çıkardığı dersleri irdeleyerek, 1985 yılı ve daha önceki yıllarda, düşmana karşı her alanda yürüttüğümüz onurlu direnişin verdiği kıvançla, cesaretle, 1986 ve daha sonrasını da güçlü hazırlamanın koşulları geliştirilecektir. Düşmandan çok sınırlı da olsa intikam almasını bilen, onun görülmemiş baskı ve sömürsünü açığa çıkartan; ve bunu bu biçimde halkın gündemine sokan bir Parti, yenilmezliğini şüphesiz bu yıllarda da güçlü bir biçimde ortaya koyacaktır. Tüm bunları gerçekleştirirken de taktik yenilgilerden, yetmezliklerden ders alarak nihai zafere nasıl ulaşacağını mutlaka gösterecektir.

PKK'ye karşı Türk burjuvazisinin "birlik-bütünlük" uğruna çalışan borusuna cevap olarak yalnızca, Demirel'inden Ecevit'ine, zapt ü rapt altına alınamayan faşist Türkeş'inden Erbakan'ına kadar resmi burjuva çevreleri uysal kesilmediler. Sosyal-şovenizmin azgın temsilcileri de, aynı "birlik-bütünlük" teranelerini Kürdistan halkının mücadelesine karşı nasıl yürekten savunacaklarını en parlak bir biçimde sergilediler. Yine aynı güçler, geçen beş yıl içerisinde 12 Eylül faşizmine karşı halk direnişini

yaratmak için varolan olanakları kullanmadılar, faşizme karşı direniş bekleyen milyonlarca kişilik halk kitlelerinin beklentilerine karşılık vermediler. Alçakça boyun eğmeyi ve buradan giderek uzlaşmacı ve tasfiyeci bir akım yaratmayı yeğlediler. Bugün adına "yurtdışı sol" denilen, "tasfiyeci sol" denilen ve çeşitli şefler eliyle yönlendirilen bu tasfiyecilik, son tahlilde objektif olarak 12 Eylül faşist rejiminin sol'dan bir meşruiyetçi gücü haline geldiğini, bunun uğruna savaşım verdiğini gizleyemez hale gelmiştir. Bugün bazı eylemleri bahane göstererek PKK etrafında geliştirmiş oldukları anlayış ve eylem birliklerinin, Türk burjuvazisinin "milli birlik ve bütünlük etrafında birleş" yolundaki çağırısı karşısında selama durmaktan başka bir anlama gelmediğini bu baylar bilmek zorundadırlar. Her ne kadar subjektif olarak kendilerine ajan demiyorsak da ama eylemleri, anlayışları ve neye karşı nasıl savaştıkları gözönüne getirildiğinde, bunların iyi birer "misak-ı milli"ci kesildikleri ve 1920'lerdeki hatalarından ders çıkarmadıklarının iyice açığa çıktığı görülecektir.

Bunun en iyi açığa çıktığı durum, PKK içinde boy veren "Genç Kemalistler Birliği" adlı provokasyon hareketine sahip çıkmalarıydı. Devrimci kamuoyu ve halklarımızın mutlaka bu çevrelerin sahip çıktıkları kişileri ve bunların savundukları anlayışları tanımaları gerektiğini söylüyoruz. Bu kişilerin temsil ettikleri anlayışlar konusunda çokça yazıldı, belgeleriyle bunlar ortaya kondu. Bu yazılar mutlaka bir kez daha dikkatle incelenmelidir. PKK Hareketinin geliştirdiği bir silahlı direniş atılımı var. Bu atılımın nasıl gerçekleştirildiği, siyasi amaçları, eylem biçimleri, şehitleri ve tutukluları hep bilinmektedir. Tüm bunların direnişçi özellikleri son derece somuttur. Ama bu niteliklerine rağmen, eylemlerin bu yönü konusunda tasfiyeci şefler tek söz söylememektedirler. Yemin edercesine hep bir ağızdan haykırdıkları bir tek şey var: "Maceracı eylemler, provokasyon eylemleri!" Diğer taraftan teslimiyete sahip çıkanları ise sanki en halisane ve en sağlam evlatları imiş gibi, yarışircasına koruma altına alıyorlar. Bunun hiç de öyle bazı kişilerin "canını kurtarma" ile ilişkisi olmadığını; Türk burjuvazisinin ve Cumhuriyeti kurtarma operasyonlarının, Türk devletini biraz da sol'dan cılalayıp modernleştirerek daha da güçlendirme hareketinin bir parçası olduğunu her dürüst, samimi, devrimci ve anti-faşist kişi kabul edecektir. Evet, sahip çıktıkları öz, bunun en belirgin bir kanıtıdır. PKK'nin gerçekten derin acılar, işkenceler, büyük emekler ve çabalar sonucu, bin yıllık varlığını inkar ve toplumsal kaos ortamında gerçekleştirdiği

muazzam direnişlerini, Türk halkının da kurtuluşunu -ki, Türk halkının seçkin temsilcileri de bunu çok iyi bilmektedirler- yakınlılaştıran böylesi bir özü görmemeleri, bunu desteklememeleri, aksine, bu özü yıkmayı ve tahrip etmeyi amaçlamaları durumunu bu baylar mutlaka izah etmek zorundadırlar. En azından sahip çıktıkları öz kadar diğer özü de tartışmaları, görüşlerini yazılarla, toplantılarla ortaya koymaları gerekir. İnkâr etme, örtbas etme tutumu kendilerini kurtaramayacaktır. Maskelerinin düştükçe düşmesi ve gerçek yüzlerinin lanetli bir biçimde tüm halka ve devrimcilere gösterilerek teşhir edilmesi zor olmayacaktır. Bugün önemli oranda geliştirilmiş olan bu teşhir önümüzdeki dönemde daha da boyutlanarak geliştirilmeye devam edilecektir.

Bu süreçte yeralan, Türk burjuvazisinin sol'dan uzantılarının konumunu çok iyi anlamak devrimin vazgeçilmez hayati sorunudur. Aynı zamanda bu güçlerin Türk burjuvazisi ile nasıl bir paralellik içinde olduğunu da görmek gerekir. Yine 15 Ağustos atılımı ile birlikte, faşist rejimin almış olduğu tüm tedbirlerin, pasifikasyonu tamamlama, toplumu istikrara kavuşturma hareketinin iflasının ilanı demek olan direniş mücadelesi karşısında, nasıl hemen DİSK davası tutuklularının serbest bırakıldığı, burjuva siyasetçileri üzerindeki yasağa son verildiği iyi kavranmalıdır. DİSK sanıklarının teker teker ama biraz da utangaçça salıveren TC'nin, onları tekrar işçilerin başına hazırlaması, burjuva siyasetçilerin hemen aralarındaki çelişkileri bir yana bırakarak, tümünün sağıyla-soluyla burjuva demokrasisine soyunmaları bir tesadüf değildir. Tepede resmi 12 Eylül rejimi tarafından gerçekleştirilen, bu yeniden siyasal izdivaç, sol içinde de sosyal-şoven şefler tarafından aynen gerçekleştiriliyor. Bu, su götürmez bir biçimde birbirine bağlı iki olaydır. Fazla derin bir araştırmaya bile gerek kalmadan basının sıradan bir gözden geçirilmesi, gelişmelerin tarihçesinin ardarda verilışinden, Dev-İşçi, Sol Birlik'in programlarına, Yeni Gündem gazetesinin yazdıklarından DSP'ye, yine Demokrat Türkiye'de yazılanlara kadar, hepsinin biraraya getirilmesi, tüm bunların 12 Eylül rejimine soldan meşruiyet kazandırma hareketleri olduğunu açıkça gösterecektir. Tüm bunlar da direnmesiz bir biçimde, biraz da cuntayla sözde çatışarak yerine getirilmektedir. Nasıl ki, 1920'lerde Kemalist solun ortaya çıkışı ve gelişimi böyle olmuşsa bu dönemde de bu güçler, aynı tarzda hareket etmektedir. Tabii ki, bunun suç ortaklığının bir kolu da Kürt işbirlikçilerine dayanmaktadır. Kamran İnan öncülüğünde, parlamentolarda HP'den MDP'den oluşturulan bu iflah olmaz ve

gerçekten insanlığın tanıdığı en lanetli uşaklar; tarihte İdris-i Bitlisileri, Ziya Gökalpleri geride bırakarak, kraldan daha kralcı kesilerek PKK'nin nerede olursa olsun imhasını önermektedirler. Bunun için de Türk burjuvazisine nasıl yalvarıp yakardıklarını ibretle izledik. Yine bunların sık sık nasıl "Doğu olayları" diyerek, Kürdistan'da gelişen mücadeleye karşı alınması gereken tedbirleri tartışma konusu haline getirip, parlamentonun gündemine soktuklarını görmekteyiz.

Bu işbirlikçilerin sol içindeki daha inceltilmiş uzantılarının da bugün PKK'ye karşı 3'lü, 5'li biçimde saf tutarak, PKK'nin teşhir ve tecriti için nasıl da bildiri üstüne bildiri yayınladıkları, "PKK'yi iyi tanıyalım" broşürlerinden, "Devrimcilik mi Terörizm mi, PKK Üzerine" adlı kitaplara kadar geniş bir faaliyet yürüttüklerini, bugün bununla da sınırlı kalmayarak bizzat somut eyleme dönuştürdüklerini biliyoruz. Bunlar azgın birer PKK düşmanı olarak, faaliyetlerini, eylemlerini programlaştırdılar ve bugün siyasal ittifaklara dönuştürdüler. Tüm bu güçler, böyle bir cephe oluşturarak karşımıza çıkmaktadırlar.

TC ve hain Kürt işbirlikçilerinin saldırılarının yanısıra, 3'lü, 5'li olarak PKK'ye karşı "kutsal birlikler" yaratan baylarımız, halkımız için bir damla bile olsa kan dökmeye hazırlar mı? Bu baylar buna hazır olmadıklarını ve ısrarla bağımsızlık için mücadeleden kaçındıklarını bilmektedirler. Buna karşılık PKK ne yapmaktadır? Halkın en değerli evlatlarını korkunç bir direniş içinde tutmayı başardık. Halen 5 yıldır, daimi yürüyüş halinde olan PKK'nin birlikleri vardır. Tüm yıllarını, yüreğini halkın direnişinin geliştirilmesine adanmış bir PKK gerçeği vardır. Yine insanlık tarihinin ender rastladığı bir fedakarlığın, cesaretin örneği ortadadır. Bunlar tartışılmayacak bir biçimde sağlam bir ideoloji, politik perspektif altında halka ve dünya kamuoyuna sunulmuştur.

Biz şunu her zaman söylüyoruz. PKK içinde ve dışında, birliği bozan, direnişi tasfiye temelinde geliştirilmek istenen ihanete yaşam hakkı tanımayacağız. Ama demokrat olan, yerine bağımsızca oturmasını bilen; halka ve direnişe gerçekten zarar vermeyenlere daima saygımız olacaktır ve onları koruyacak, yardım ve destek sunacağız. Bunun karşısında sömürgecilikle, onun dolaylı müttefikleriyle, emperyalizmle ajanlık, işbirlikçilik temelinde, hem objektif ve hem de subjektif olarak bu konumunu sürdürenleri ve daha da ileri giderek bunu Partimize dayatmak isteyenleri acımasızca tasfiye edeceğiz. Bunlara son ihtarı yapıyoruz. Halka ve direnişe zarar vermekten vazgeçin. Bunun

gereklerini yerine getirerek, şimdiye kadar PKK'ye ve Kürdistan halkına karşı kustuklarınızı yalayın diyoruz. Çünkü bunlar halkın kursağına zehir olup, kansere yol açarak boy vermektedir. Bu nedenle bir kez daha diyoruz, bu tehlikeli konumunuzu terkedin. Terketmez, saldırılarınızı sadece basınla sınırlandırmayıp, siyasal ittifaklara ve son zamanlarda yaygınlaşan saldırı birliklerine dönüştürerek geliştirirseniz, size karşı da Kürdistan halkının büyük kin ve öfkesini boşaltmasını bileceğiz. Kaldı ki, PKK'nin bunun öncülüğünü yapmasına gerek kalmadan, her Kürdistan erkeğinin, kadınının, gencinin ve ihtiyarının boğazlarınıza sıkıca sarılarak sizi imha etmesini hiçbir güç engelleyemeyecektir. Hangi mihraka ve güce dayanırsanız dayanın, sizi bekleyen akibetten hiçbir biçimde kurtulamayacağınızı bilmelisiniz. O halde, eğer sizde gerçekten insanlığın, yurtseverliğin bir nebze bile olsa izi kalmışsa, mevcut konumunuzu gözden geçirerek, hiç olmazsa bundan sonra direniş temelinde, halkımızın kutsal bağımsızlık mücadelesinde gücünüz oranında yer almanızı, bu konuda gerçekçi olmanızı tekrar tekrar size tavsiye ediyoruz. Bundan sonra da Partimiz ve O'nun tüm direnişçi kuvvetleri fedakarlığın, cesaretin en soylusunu göstermeye devam edecektir.

Mücadelemizi bu temelde daha da ilerletmek için, Kürdistan halkının dostlarına da ister yurt içinde, isterse yurtdışında olsun büyük değer vermeye devam edeceğiz. Bunun için de hiçbir olanağı ve çabayı bu uğurda esirgemeyeceğiz. Ama onlardan da bunun karşılığını bekleme ve görme hakkına sahip olduğumuzu da belirtmekteyiz.

1986 yılında da, giderek çöküşü daha da derinleşen, ülkemizi toptan bir zindana ve bir yağmahaneye çeviren azgın faşist sömürgecilikten hesap sormaya devam edeceğiz. Onun yürüttüğü vahşi soygunu, barbar işkenceyi kesmek için tüm gücümüzü kullanacağız. Halkımızı çağın dışına atmak isteyen bu karanlık rejimle savaşımız; her köy, her kasaba ve her kentte kesintisiz sürecektir. Yine adeta Kürdistan halkının başına rahmet okuturcasına geliştirilmek ve tüm topluma egemen kılınmak istenen ihanetin ve bunun sonucu olarak hainlerden üretilen milis çetelerin nefes bulmaması, daha doğuşundan imhası için elden gelen her şeyin yapılmasının yanısıra, olağanüstü boyutlarda gücümüzü zorlayarak, tüm çabamızı sarfedeceğiz.

Parti ve ulusal kurtuluş mücadelemizde 1986'ya girerken, bu yılı, Kürdistan'ı halkların kurtuluş mücadelesinin güvenilir, umut vaadeden ve gittikçe kızışan bir ülkesi haline getirmenin

kıvancıyla karşılıyor. Halkımızın çağdaş ulusal kurtuluş sürecine girişı yenidir. XX. yüzyılın son çeyreğini, çok yetersiz ve zayıf olmasına rağmen, modern ulusal kurtuluş mücadelemizin de temellerinin atıldığı bir dönem olarak değerlendirmek gerekiyor. Partimizin ve onun doğuşuyla birlikte ulusal direniş hareketimizin 1970'lerin ortalarından itibaren cisimleşmeye başladığı bilinmektedir. O günden bugüne, on şanlı yılı geride bıraktık. Önümüzdeki yılların da bu geçmiş yıllarla kıyaslanmayacak kadar başarılarla dolu, onun kadar şanlı ve umutlu geçeceğini rahatlıkla belirtebiliriz.

Genelde tüm soylu özgürlük hareketlerinin doğuşunda olduğu gibi, halkımızın kutsal kurtuluş hareketinin de bu ilk yılları büyük öneme haizdir. Hemen hemen tüm nitelikli kurtuluş hareketlerinin daha sonra zafere ulaşp ulaşamayacağı, öngördüğü yeni toplumsal düzeni gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceği bu yıllarda belirmektedir. Çok iyi bildiğimiz birçok klasik ve çağdaş kurtuluş hareketinin deney ve gelişimini gözönüne getirirsek; bu gerçeği çarpıcı bir biçimde görürüz. Tarihte İslamiyetin doğuşunun ilk on yılı, daha sonrasının kaderini belirleyen zaman kesitidir. Bu yıllardaki ilk eylemler, sonucu kararlaştıran eylemler olmuşlardır. Bir Bedir Savaşının İslamiyetteki rolünün, Partimizin 1984-85 atılımına benzeştirilmesi, tarihsel dönemler açma ortak özelliklerinden ötürü hiç de yanlış olmaz. Yine Büyük Ekim Devrimi'nin hazırlanışını ve zaferini, buna öncülük eden Partinin daha doğuşunun hemen ardından gerçekleştirilen 1905 ayaklanma eylemlerinde görebiliyoruz. Bunu bizzat devrimin büyük önderleri Lenin ve Stalin önemle belirlemektedirler. XX. yüzyılın ortalarında zaferi kucaklayan Çin halkının, zaferinin geleceği Çin Komünist Partisinin XX. yüzyılın ilk çeyreğinde kurulmasıyla belirlenmiştir. Çin'in daha sonraki tarihi bu dönemde temeli atılan mücadele ile belirlenmiştir. Büyük Vietnam devriminin zaferi de, Vietnam İşçi Partisinin kuruluşunu izleyen ilk 10-15 yıllık sürede geliştirilen eylemlerle yaratılmıştır.

Bugün, Kürdistan tarihinde de çağdaş anlamda halkın öz çıkarlarıyla belirlenen, ona sonuna kadar sadık öncüsü tarafından gerçekleştirilen, geçen acımasız on-onbeş yıl, sonucu belirleyecek karakterde yıllardır. Çok önceden de gelişmelerin bizleri bugünkü sonuçlara getireceğine inandığımız gibi, bu yılların yaşanan olay ve gelişmelerinin bizleri mutlaka sonuca kavuşturacağına da inancımız tamdır. Ama geçen her yılın bizi bugünkü sonuçlara getirebileceğini görmemize rağmen, geliş-

meyi gerçekleştirmenin başlı başına bir birikim oluşturma, bir hazırlık yapma işi olduğunu da düşünerek ihtiyatlı davranıyoruz. Oysa bundan böyle Parti ideolojisinin oluşum dönemini ifade eden 1973-77, yine Partinin bir politik-pratik kuvvet olarak doğuşunu müjdeléyen 77-80, güçlü bir silahlı ulusal kurtuluş mücadelesi haline gelişimizi vurgulayan 1980 sonrası gelişmelerin, sadece Parti ve ulusal direniş tarihimizin değil, genel kurtuluş tarihimizin de en görkemli yılları olarak adlandırılacakları artık kesinleşmiştir. Özellikle bu yıllarda görülmemiş yoğun bir fedakarlığın, cesaretin ürünü olarak hazırlanan ve temelinde çağdaş halkların zengin mücadele pratiği, Türkiye devrimci hareketinin tecrübesi ve esas olarak da Kürdistan halkının acı, inanç ve fedakarlığı yatan gelişmelerin, Kürdistan'ı, Ortadoğu halklarının sağlam bir köprüsü haline getirebileceğine duyduğumuz derin inancı belirtiyor ve bunun değerini, yaratacağımız gelişmelerle tüm güçler tarafından anlaşılabileceğine inanıyoruz.

Parti ve halk olarak direniş yıllarında içine girdiğimiz yaşam gerçeğini hiçbir yanılgıya pay bırakmadan, olduğu gibi, gerektiği kadar kavramak hayati bir öneme sahiptir. Militan yaşamın çözmeye çalıştığı sorunlar ortamında bireyin ve halkın bilinç ve irade gücünün gelişimi, resmi düzen sınırları içindeki yaşamın reddi anlamına gelir. Resmi düzen sınırları içindeki yaşam, uygulanan ekonomik, sosyal, politik otoriteye bağlı olarak düzenin gericiliği oranında birey ve toplumun her bakımdan düşürülme, alçalma, düşkünleşme derecesini tayin eder. Bugün Kürdistan'da gericilik ve sömürde, toplumu maddi ve manevi olarak yoksul bırakmada sınır tanımayan sömürgeci otorite, birey ve toplum gerçeğimiz üzerinde yarattığı, ancak her düzeyde soykırım suçu olarak nitelendirilebilecek bir statüyü düzen olarak yaşatmak istemekte ve zorla savunmaktadır. Bunu da ancak eşine az rastlanır bir "özel savaş"ı halka dayatarak yürütmenin mümkün olduğu güncel olarak ortaya çıkan gerçeğin diğer bir yönüdür. İşte, öncü ve halk, bilinç ve iradesini uyandırır ve harekete geçirir geçirmez gerekli direnişçi ve militan yaşamı daha başından edinmek zorundadır derken, gerçeğimizin devrimle değiştirilmesinde zorunlu bir kanunu dile getirmiş oluyoruz. Kürdistan'da çok güçlü olan ve yüzyıllardır katmerleşen bir yabancılaşmanın, özümsemenin ürünü olan, bilinç ve yüreğini ancak imhacı düşmanın çıkarları elverdiği kadar harekete geçiren, bunu bir öz çıkar kadar kendisine yakıştıran, günümüzde de işbirlikçi, ilkel-reformist milliyetçilik sahtekarlıklarından hakim ulus milliyetçiliğini savun-

maya kadar giden ve bu alandaki eylemini bir de sosyalizm, demokratlık, yurtseverlik demagogileri altında alçakça oyunlar derecesine düşüren güruhun anlamadığı, anladığında da müthiş düşman kesildiği yaşam budur. O halde bu yabancılaşmadan kopan militan yaşamın egemen kılınması zorunluluğu kavranmalıdır. Üzerinde bulunulan ve özellikleri konan zeminin doğası ne kadar kaypak, teslimiyetçi ve inkarcı olursa olsun, Kürdistan halkı bu zemini eylemli yaşamın ve savaşın kızıl bir zemini haline getirmek zorundadır. İnkarcı güruhun tersine bu zemin mutlaka savaş türküleriyle inlemelidir.

1986 yılına girerken, yaşanan bunca tecrübelerin ışığında, geleceğe yönelik olarak bunlar için öngördüğümüz şeyler ise özetle şunlardır:

1985'in sizlere de çok şey öğrettiğini düşünüyoruz. Eğer yaşananlardan ders çıkarmazsanız, 1986'nın başınıza büyük bir hisimla yıkılacağını size mertçe duyuralım. Hala neyi nasıl kurtaracağınızın hayallerine kendinizi kaptırmaya devam ederseniz, açıkça söyleyelim: Ne Avrupa sosyal-demokrasisi sizi koruyup, melanetlerinize sahip çıkabilir, ne de varsa güvendiğiniz daha başkaları. Şunu açıkça bilmelisiniz ki, günümüzde hiçbir güç, gelişen devrimci bir halk hareketi ve buna önderliğini kanıtlamış ciddi bir savaş gücü gerçeğine gözlerini kapayarak, sizin şarlatanlıklarınıza sonuna dek katlanıp, destek verecek kadar -bunu, şu ya da bu çıkarlar için bir dönem yapmış olmaları fazla cesaret vermemeli- ilkel ve de enayi olamaz. Ve nitekim gelişmeler gerçeğin bu olduğunu her geçen gün daha fazla açığa çıkarıyor. Eğer doğru yola girmemekte direnirseniz, tutabileceğiniz bir başka yol, Kenan Evren'in yoludur; Kenan Evren pişmanlık yasasıyla sizleri çağırıyor, fakat buna fazla güvenmemelisiniz. Görünüşe göre o da sizleri affetmeyecektir. Çünkü görevinizi tam yerine getiremediniz.

Bu durumda yapmanız gereken tek şey, kendinizi ıslah ederek, bir daha geçmişte yaptığınız gibi, şarlatanlık yapmaktır. Kutsal değerlerimize, sınır tanımaz bir saldırganlıkla saldırmamanızdır. Eğer, 1985'ten bu dersleri çıkarmazsanız 1986, başınıza öyle bir patlayacaktır ki, Kürdistan halkının öfkesi hiç de PKK militanlarına gereksinim duymadan Avrupa yı size zindan haline getirecek, sizi doğduğunuza bin pişman edecektir. Kürdistan halkının Avrupa'daki büyük kin ve öfkesinden kurtulmak istiyorsanız, derhal özeleştirinizi yapmalı, tutarlı bir yönelimle kendinizi affettirmeye, PKK ve Kürdistan halkı ile uzlaşmaya,

anlaşmaya çalışmalısınız. Son defa olarak sizleri, bunları yapmaya; dost ve yoldaş olmaya çağırıyoruz. PKK'nin kötü düşmanları olmayınız. Eğer, savaşı sürdürmek istiyorsanız kurallarına göre sürdürünüz ve birtakım sosyalist ya da demokratik maskelerle bunu fazla ilerletebileceğinizi sanmayınız. PKK, çok ciddi bir meseledir. PKK, böylesine savaştan ve hayatını böylesine ortaya koyan bir güçtür. Siz de ciddi savaşın, belki bir kuvvet olabilirsiniz ama, bunu tercih etmemeniz için sizi son bir defa daha uyarıyoruz. Biz dostluk ve uzlaşma için olduğu kadar savaşa da hazırız diyoruz, ve tüm bu seçenekler 1986 için önünüze sürülmüştür. Tercih hakkı sizindir. Hangisini seçerseniz o temelde karşılık vermeye devam edeceğiz. PKK'nin çok acayip saldırdığını ileri sürmeyin, buna hakkınız yok. Savaşı kötü bir biçimde bize dayatan sizsiniz. Biz de size aynı biçimde karşılık vermeye mecburuz. Bu anlaşılır bir şeydir ve mesele bu kadar açık, bu kadar basittir.

Devrimciler, halka ve kendilerine karşı tutarlı insanlardır. Yanılgı içinde bulunmazlar ve yanıltmazlar, geçici olarak bu durumlara düşseler bile anında sıyrılmasını bilen insanlardır. Onursuzluğu, inkarcı güruha bırakırlar. Devrimci onur duygusunu ve bilincini çoktan yitiren kopuk takıma diyeceğimiz fazla birşey yoktur. Ama halkımızın tüm yurtsever, onurlu bireyleri ve dostları gerçeğimizin bu yönünü teslim edecekler ve gereğini yerine getirmenin zorunluluğunu her geçen gün daha derinden duyacaklardır. PKK militanlığı, zindan direnişçiliği; militan yaşamın nasıl olması gerektiğini göstermiştir. Bunlar açık ve görkemli sembollerdir. Sağduyusunu yitirmemiş, insanlık onuruyla az çok bağı olanın bu sembolleri, saygı duyulması gereken abideler olarak değerlendirmesi gerekir. Açık ki sorumlu, görevli, yetkili Parti militanları ve onları izleyecek halk ve dostlarımız direnişçiliğimizi, yaşam kavgamızın değerlerini özümsemelidirler ve bu özümseme genelleştirilerek bunda çıkarı olan bütün halk katmanlarının en ücra gruplarına kadar taşınılarak hakim kılınmalıdır.

Halkların devrimci çıkışlarının yüce bir örneğini Kürdistan'da sergileyen PKK öncülüğü, tüm özelliklerini dürüst, yürekten bağlı militan ve taraftarlarına, giderek ilerici insanlığa taşıyarak tarihsel rolünü başarıyla oynamasını bilecektir. Halkımızın kutsal direniş yıllarını böylesine yaratan Partimiz, nihai zafer içinde aynı sorumluluk, bilinç ve güçle ve yine her türlü engelle savaşılarak ilerlemesini bilecektir. Halkımız, böylesine savaştan ve savaştan

gereken öncünün önderliğinde 1986'da bilinç ve eylemini daha da pekiştirecektir.

Öncü, böylesi başarılarla kendisini yeniden kazanacağı gibi, halkımızı da direnmeye giderek daha geniş bir biçimde kazanacaktır. 1985 ve daha öncesi kazanımları, 86'daki mücadele ve gelişmenin güçlü bir temeli haline getirerek, böylece başarı dolu geçen bir yılın özelliklerini daha güçlü bir biçimde bu yıla da yayararak –sadece kendi halkımızın kurtuluşu için değil– soylu insanlık emellerinin ileri bir örneğini Kürdistan'da gerçekleştirmeye kararlıdır. 86'yı bu kararlı beklentilerle ve büyük bir direnme gücüyle karşılıyoruz. Elbetteki bundan sonra da kayıplarımız olacaktır ve hem de çok daha fazla olacaktır. Yine yenilgiler de yaşanabilecektir. Ama tüm bunlar, önümüzdeki yıl ve yılların başarılarla geçeceğine dair inanç ve azmimizi bilemeyi önleyemeyecektir. Eğer siyaset, bilime iman derecesinde bir bağlılık ile sürdürülürse, bütün bunlardan hata ve dolayısı ile yenilgi payını azaltarak, daha da ötesi kazanç hanesini artırarak çıkabileceğimizi de biliyoruz.

Savaşı bu temelde ele alan ve geliştiren ve bunu bugün gurur verici bir biçimde kendisinde somutlaştıran PKK ve onun dayandığı halk, bundan sonrasını da böyle karşılayacak, ve bunu bir yaşam tarzı olarak giderek daha çok benimseyecektir. Ve o insanlık alemleri içerisinde kendisini bu temelde daha zengin bir içerikle tanımaya ve tanıtmaya devam edecek; yine bu temelde üzerine düşen soylu tarihsel görevleri yerine getirmek için eskisinden çok daha fazla bir güç, inanç ve azimle ileriye atılacaktır.

1986 NEWROZ'UNDA BÜYÜK GELİŞMELERİN İÇİNDE BULUNUYORUZ

Değerli Yoldaşlar;

1986 Newroz'unu karşılarken, aynı zamanda tarihimizin her bakımdan en anlamlı bir yılına daha girmiş olacağız. Böylesine bir yılı, şehitlerimizin sıcak kanlarının ve seslerinin kulağımızı, yüreğimizi ve beynimizi kemirircesine tüm dehşetiyle varlığını duyurduğu bir yıldönümü olarak karşıladığımız, yine çok vahşi bir düşmanın görülmemiş bir baskı ve işkenceyi halk ve onun öncü gücü Partimiz üzerinde amansızca yürüttüğü ve bunları bitirmeye çalıştığı bir ortamda; belki de tarihimizde görülmemiş zorluklarla boğuşarak, dostluklardan yoksun bir şekilde, neredeyse bitirilişin eşiğine getirilmiş bir halk gerçeğini temel alan ulusal kurtuluş mücadelemizin uzun bir süreden bu yana direnerek varlığını sürdürdürebilmesi ve bu direnişini her gün daha da çelikleştirerek bugüne kadar getirmesi, bunu gören, yaşayan ve kutlayan tüm halkımız ve bunu yaratan Partimiz için büyük bir kıvanç ve onur kaynağıdır.

Bugün birçok şeyi daha iyi görebilecek, duyabilecek ve hissedebilecek bir durumdayız. Birçok eksiklik ve yetersizliğimizin

varolduğunun bilincine bugün daha çok erişmiş bulunmaktayız. Düşmanımızın kim, dostumuzun kim olduğu sorularına bugün en iyi karşılığı verebilecek bir düzeydeyiz. Yine, eşitlik, özgürlük ve hakkın ne olduğunu da bugün her zamankinden daha fazla anlayabilecek bir seviyedeyiz. Tüm bunları kavramak, insan olma mücadelesinde iddialı olanlar için temel sorunlardır. Bunların en iyi biçimde yaşanmaması, bu değerlerden yoksunluk, insanlık dışı bir yaşamı kabul etmenin gerekçeleri de olur. İşte bize de bu süreçte dayatılmak istenen budur. Tüm bu değerlerden uzaklaştırılarak, insanlık dışı bir yaşama mahkum edilmek istenmektedir. Bunları geride bırakarak, bize ait olanları ve mutlaka yaşamamız gerekeni Parti gerçeğinde birleştirerek, kanımızı direnişimizin bir gerekçesi haline getirerek, büyük bir dava yarattık. Bu davamızı yalnız halkımıza değil, dünyanın ilerici insanlığına da ve aynı zamanda düşmanımızın gözünün içine sokarak, ona da sınırlı da olsa kabul ettirdik. Yersiz kayıplarımız, hatalarımız olmasına rağmen, bugünkü gelişme düzeyine yine de ulaşabildik.

Bu toplantımızın hitap ettiği kitleler, eğer rolünü tam kavrarsa, Kürdistan'ı nihai özgürleştirme kavgasında çok büyük bir rol oynamaları işten bile değildir. Yakın tecrübelerimizden bunu rahatlıkla ortaya çıkarabiliriz. Parti ve militanları, sorununun bizim için nasıl hayati bir mesele olduğu çok iyi anlaşılmıştır. İnsanlar tüm yaşamları boyunca kavga ederler, sevinirler, üzürlüler vb; ama hiçbir şey böylesine soylu bir dava kadar değerli olamaz. Biz her bireye, kendisine özgü ve bir halkın yüce çıkarlarının gerisinde seyreden ne kadar derdi, kıvancı, üzüntüsü, sevinci varsa, hepsini ikinci bir planda ele almasını; gerektiğinde bunların feda edilebileceğini ve tüm bunların da ancak böylesi bir mücadele içinde ele alınabileceğini dayattık. Kimisi bunu rahatlıkla karşılarken, kimisi kabul etmedi; bazıları ise daha sonraları kabul etti. Ama tüm bunlara rağmen biz bu soylu davayı dayattık. Bugün ne kadar haklı olduğumuz tüm gerçekliğiyle açığa çıktı. Yaşamı bu şekilde yüceleştirerek, Kürdistan halkına ve başta komşu halklar olmak üzere, tüm insanlığa karşı da esas görevlerimizden birini yerine getirmekteyiz. Başta bu kadar iddialı ve açık konuşamıyorduk. Ama bugün, tüm bunları çok rahatlıkla söyleyebilmekteyiz. Denilebilir ki, bugün biz, sadece kendimiz açısından değil, birçok diğer çevre açısından da her zamankinden daha fazla bugün cevaplandırılması gereken bir yığın soru ortaya çıkarmış bir Hareketiz. Bugün, Kürdistan halkı ile direkt veya dolaylı olarak ilgilenen herkesin kafasına binlerce soruyu soka-

rak; herkesi, içinde bulunduğu (ulus, sınıf vb.) duruma göre, bunlara cevap vermesi için zorluyoruz. Üzölsele, yıkılsalar da öyle sorunlar ortaya koymuşuz ki, 70 yaşındaki ihtiyarından, 7 yaşındaki çocuğuna kadar hepsi, kendi kaderiyle ilgilenmek ve bunu iliklerine kadar hissetmek durumunda kalmışlardır.

Filistin, İran ve Lübnan halkları gibi, yakınımızda bulunan halkların gerçeğine baktığımızda bir yığın sorun ve derdin insanları ne duruma getirdiğini görebilmekteyiz. Hatta, bu sorunların çözümsüz kalması, mevcut ortamı daha da derinleştirdiği gibi, halkın yaşamını da son derece etkilemektedir. Buna karşın, Kürdistan halkı, tarihinden beklenmedik bir biçimde bir çıkışı gerçekleştiriyor. İnanılmayacak birçok şeyi inanılır hale getiriyor. Kazanılmayacak denilen birçok şey kazanılıyor ve ulusal kurtuluş savaşı her gün daha da gelişiyor. Bu gelişme ve kazanımları fazla abartmadan gerçeklere yeniden değinmek istediğimizde; bundan çıkaracağımız sonuçlarla geleceğe güvenle bakabileceğimizi ve bizde de çağa, tarihe yakışır bir halk gerçekliğinin giderek hızlı bir biçimde şekilleneceğini görüyoruz. Yeni bir dönemi karşılarken, daha birkaç yıl önce yaşadığımız acıları, sıkıntıları hatırlarsak, görülecektir ki, yapılan çıkış, bugün nefes alışverişimizdeki bu kadar rahatlamamızın nedenidir.

1- Bugünkü Gerçekliğimiz Nasıl Anlaşılmalıdır?

Kürdistan halkının bugün bu seviyeye yükselmesinin ideolojik, siyasi, eylemsel gerçekleri ve kurtuluş problemi derinleşmiştir. Bu ulusal kurtuluş mücadelesinin temel dost güçlerinin yanısıra, asıl baş düşmanları, dolaylı düşmanları, çağdan kaynaklanani ve çağdışı olanı var. Yine halkımızın en başta savaşması gereken öncü güçlerinin yanısıra, tarafsızlaştırılması gereken güçleri de var. Tüm bunların içinde öncelik sırasına göre, birinci plana alınması veya sona konulması gerekenler vardır. İdeolojik zeminde halledilmesi gereken özelliklerimizin yanısıra, ahlakta somutlaştırmamız gereken özelliklerimiz vardır. Kısaca, çözümlememiz gereken bir yığın sorunumuz bulunmaktadır.

İnsan soyu en genel tanımıyla güçlükleri yenebilen ve zorlukları en ileri düzeyde gelişmiş teknikle aşır, özgürlükler alanını genişleten bir varlıktır. Eğer bugün biz, artık klasik bir konu haline gelmiş olan ulusal kurtuluşçuluğu geliştiremezsek, gerçekten insanlık kavgasındaki yerimizin şimdiye kadar olduğu gibi, çok

sınırlı da olacağını, hatta belki de hiç olamayacağını kabul etmeliyiz. Buna karşı bizim dayattığımız nedir? Dilimiz, kültürümüz ne kadar geri olursa olsun, dostlarımız görevlerini ne kadar yerine getirmezlerse getirmesinler, teknik donanımımız ne kadar az olursa olsun, siz rolünüzü ne kadar tam oynamazsanız oynamayın, bizim yine de insani yeteneklerimize dayanarak, gittikçe daha fazla sayıda insanı bu mücadeleye katmaya, ilerletmeye güç getireceğimize inanıyoruz.

Çok iyi hatırlıyorum; biz ilk ortaya çıktığımızda bırakalım böyle donanımlı bir partizan topluluğunu, konuşabilecek sıradan vatandaşlar bile bulamazdık. Ama biliyoruz, halkımız muazzam ölçüde maddi ve manevi güçten düşürülmüştür, kolay kolay dinlemez, dinlese de değer vermez; değer verse de örgütlenemez; hele eyleme hiç mi hiç kaldırılamaz bir durumdaydı. Şimdi gelen noktanın çok farklı olduğunu görüyoruz. Bugün milyonları ayağa kaldırıyor, binlerce insanı eyleme sevk ediyor, düşmanın da itiraf ettiği gibi dişe diş bir mücadeleyi yürütüyoruz. Bugün halka ve sizlere zorlukların ne olduğunu açıkça gösteriyoruz. Ama, aynı zamanda, dayanılması gereken esasların ne olduğunu da açıklıyoruz. İyi bilinir, anneler, babalar çocuklarını kolay avuturlar. Fakat, sonradan bu çocuklar umduklarını bulamadıklarından hep sorun çıkarırlar. Bunlar büyüdüklerinde de dişe dokunur bir kişilik sergileyemezler. Bu nedenle, çocukların bu tarzda yetiştirilmesine benzer bir eğitimi veremeyiz. Gerçekliğimizi tüm yönleriyle açıklayarak, buna uygun bir eğitimi dayatmaya çalışıyoruz. Halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin yeni bir dönemine, güçlü bir girişi yaparken, gerçekten çocuklarınkine çok benzeyen, ama onlar gibi olmayacağımızı, onlar gibi yetişmeyeceğimiz bir durumu yaşıyoruz. Yalnız bu topluluğumuz bile, eğer tarihin kendisine yüklediği rolü gerekli biçimde oynarsa, TC'yi silkelemek işten bile değildir. Yeter ki, rolümüzün adamı olmasını bilelim.

Bütün bu söylediklerimizi daha geniş bir çerçeveye oturtur ve düşmanımızın durumunu ele alırsak; sorunun daha iyi kavranmasına önemli bir açıklık getirilebilecektir.

Çoğumuz, ekmek kavgası için çalışır, çabalar; daha iyi bir yaşam, biraz daha özgürlük elde etmek isteriz; ama bunların kimler tarafından engellendiğini yeteri kadar anlamayız. Buna mutlak anlamda sebep olanlar dost gibi yanımıza otururlar. Halbuki bunlar, bizler için dost değil, bir akrep kadar tehlikeli varlıklardır. Buna karşın yıllardan beri böyle yaşadığımız da bir gerçektir.

Düşman hiçbir hakkımızı, adımızı bile kabul etmiyor; ama biz onu yıllardır üstümüzde tutabiliyoruz. Polisi, jandarması, memuru, tüccarı, kapitalisti ve feodal ağasıyla her gün, her saat tepemizde demoklesin kılıcı gibi sallanırlar. Bunların ne kadar tehlikeli yılanlar olduğunu halkımız göremiyor, fakat çocuklarına çok şey vaadediyor. Böylesi koşullar altında Kürdistan'da vaadedilen yaşama ulaşmak mümkün değildir. Biz insanoğlunun şerefli bir varlık olduğunu kabul ediyorsak, bırakalım bu şekilde yaşamayı, bunu düşünmesi bile bir insanlık suçu olduğunu kabul edeceğiz. Bu çok onursuz bir yaşam tarzıdır. Ama ille de böyle yaşanacağını söyleyenler var. Hiçbir şey kendini aldatmak kadar kötü değildir. Kendini aldatan ve bununla yetinmeyip başkalarını da aldatmaya çalışan insan çok tehlikelidir. Bilmeden hatayı yaşayan, adeta sürekli mikrop dağıtan ve ortamı bulandıranlar da vardır. Bunlar, etrafına mikrop dağıtır ve etraflarını hastalıklı hale getirirler. Çoğumuzun bildiği gibi, yıllardan beri bu böyle yaşamakta ve halen de böyle devam etmektedir. Mert, yiğit insan odur ki, bu konuda biraz sağlıklı düşünsün, kendine sağlıklı yönelip ve en azından "ben kendimi yanıltmayacağım, kendime hizmet etmiyorsam da, düşmanın çok alçakça dayatmalarını da kabul etmeyeceğim" diyebilsin insan, hiçbir şey yapamıyorsa da, düşmana alet olmamalı, nefesini ve kalbini temiz tutmalıdır. Fakat, halkımız bu durumunu göremiyor ve böyle davranamıyor. Eğer biz bu durumları görüpte değiştiremiyorsak, yiğitlik, mertlik adına bir hiçiz. Sizler çok çeşitli nedenlerden ötürü, zorluklarınızı söyleyebilir, imkansızlıklarınızı ortaya koyabilirsiniz. Ama, tüm bunlar çözüm konusunda bir gelişme sağlarsa, önemlidir. Bunun için kendimizi aldatmamalıyız.

Bugün bize dayatılanlar, çok haksız ve hiçbir şart altında kabul edilmemesi gereken durumlardır. Belki, atalarımız bugüne kadar, bunları anlayışla karşılamak ve fazla tepki duymamak için bizi yetiştirebilirlerdi. Ama artık işler böyle yürüyecek bir durumu çoktan aşmıştır. İşkence, açlık, sömürü, bilinçsizlik, sağlıktan yoksun olma vb. durumlar zulmü had safhaya vardirmiştir. Yarın halkın arasına karışacaksınız, o zaman nasıl bir duruma düştüğünüzü çok iyi göreceksiniz. Bize dayatılmak istenenin sömürgecilik olduğunu defalarca belirttik. Başta dedik ki, eğer bu bilince çıkarılır ve halka taşınırsa, hiç bu kadar silah sıkmaya da gerek yok, Kürdistan halkı böylesine çağdışı bir sömürgeciliği bilince çıkardığı an ve bununla evinde, mahallesinde ruhsal, ideolojik bir savaşı yürüttüğü an sömürgecilik bitmiştir. Böylesi bir sömür-

geciliğin şimdiye kadar, başımızda durmasının nedeni aslında bizim yüreklerimizin zincirlenmiş ve kilitlemiş olmasıdır. Özgür yaşamak istiyoruz, ama kendi ellerimizle, kendimizi o kadar kelepçeledik ki, yeteri kadar çözümleyici olunamıyor. Güçlü bir Parti eğitimiyle büyük çabalar harcayarak, yapımızda bunu aşmak istiyoruz. Ama gelenekler, yaşam alışkanlıkları o kadar kökleşmiş ki, kolay yıkamıyoruz. Gerçekler budur arkadaşlar. Şimdi böylesine bir tarihi dönemde, bunu da aşabilecek bir noktaya çok yaklaştığımızı belirtiyoruz. Yine diyoruz ki; ruhsal çelişkilerimizden tutalım da ulusal çelişkilere varana kadar, birçok çelişkimizi çözebilecek bir noktaya geldik.

Kürdistan halkının birçok sorununun böylesine bir çözüm noktasına gelmesinde birçok güncel ve tarihsel gücün etkisi vardır. Biz bunların en başına TC'yi koymuşuz. O, birçok nedenden ötürü, baş düşmanımız durumundadır. Bugün karşımıza, askeri bir kuvvet olarak kendisini çıkarmaktadır.

Bugün daha çok açığa çıktığı gibi, 12 Eylül darbesi, PKK önderliğinde Kürdistan'da yürütülen bağımsızlık mücadelesine karşı ortaya çıkmış bir rejimdir. 12 Eylül faşist rejimi, her şeyden önce, dirilen Kürdistan halkının özgürlük ruhunun boğulmasını ve bir daha dirilmemesini ve bu temelde tarihe gömülmesini kendisine amaç edinen bir harekettir.

Bugün 12 Eylül faşist rejimi bir takım değişiklikler yaşıyor. Türk egemenlik sistemini, gelişen halk hareketliliğimiz karşısında değişikliğe zorlamak ve bunu planlı mücadelemizle sağlamak, görülmemiş üstün değerli bir olaydır. Bu nedenle, bu gelişmenin anlamını derinden görmek, bugün bu şekilde biçimlenen TC'yi çözümlmek, aynı zamanda çağımızı, bölgemizi, halkımızın esas çelişkilerini ve bireyi de çözümlmektir.

2- Türk Egemenlik Sisteminin Dönüşümü ve Değişimi ile KUKH'nin Gelişip Güçlenmesi Bugün Yalnızca Türkiye-Kürdistan Çelişkisi Olarak Değil, Bölgenin ve Çağımızın En İddialı Çelişkilerinden Birisi Olarak Ortaya Çıkmıştır

Bugün çağımızın önemli bazı kuvvetleri vardır. Sosyalizm ve emperyalizm güçlerinin yanısıra, bir de çağdışı dediğimiz ve aşılmış bulunan, fakat bölgemizde birçok özelliği ile hala etkin olan işbirlikçi-feodal güçler bulunmaktadır. Bu güçlerin, halkımızın

bağımsızlık mücadelesi için ne dediklerine ve nasıl yaklaştıklarına biraz daha yakından bakalım.

Bu güçlerin durumunu ele alırken, biz yine meseleyi 12 Eylül faşist rejimi ile PKK çatışmasının ana eksenini etrafında değerlendireceğiz. Çünkü, çağımızın birçok kuvveti, TC'nin kuşatma duvarına çarpıp geri dönüyor. TC'nin, emperyalist sistemle içine girdiği ittifakla geliştirdiği kuşatmayı, ilerici insanlığın tüm kazanımlarını temsil etme durumunda olan sosyalizm güçlerinin de yaramadığını görmekteyiz. Bu, nedenleri ne olursa olsun, kabul edilemeyecek bir durumdur. İlerici insanlık, görüldüğü gibi ulusal kurtuluş mücadelemize karşı üzerine düşeni yapamıyor.

Tabii böylesi bir durumun ortaya çıkmasının bir de bizden kaynaklanan nedenleri bulunmaktadır. Biz duvarları delmeye ne kadar uğraştık ve ne kadar gedik açtık ki? İşte bu nedenle onları fazla suçlama gereği duymuyoruz. Bazılarının yaptığı gibi, sürekli olarak amcasından, dayısından destek isteyenler olmayacağız. Bazıları yüzde-yüz bir merkeze bağlıdır. TC de böyledir. Tüm bunlar, şuraya buraya dayanırlar, sürekli olarak büyük dayıya güvenirlir; ama kendi öz güçlerine bir dirhem bile olsa başvurmazlar. Nedir özgüç? Özgüç, halk gücüdür. Halk gücü de olmayınca mutlak anlamda dışa dayanırlar. İşte bin yıllık Türk egemenliğinin tarihi de budur. Başlangıçta İslamîliğe dayandılar; o etkisini yitirince, bu kez kapitalizmin kabesine sığındılar. Bazen sosyalizmle de ilişkilere girerek, Türk egemenlik sistemini böylece sürdürdüler. Günümüzde Türk egemenlik sistemini biraz daha sürdürmek isteyenler de bulunmaktadır. Tüm bunlar, tarihsel sorunlardır. Bunların hepsini iyi bilmemiz ve kavramamız gereklidir. Buna göre halkımızın mücadelesini hızlı mı, yavaş mı geliştireceğiz; yani kısacası, mücadelemizin rotasını nasıl ayarlayacağız, tüm bunlar cevabını bulmamız gereken sorulardır.

Şuna inanıyoruz ki, durum ne kadar vahim olursa olsun, yine de çareler tükenmiş değildir. Biraz özgür yaşam tutkusundan vazgeçmeyenler; insanlık tarihinde görüldüğü gibi, vahşi ormanları aşarak kendilerine yurt edinirler, av hayvanlarını, ilkel oktan bugün en gelişmiş silahlara kadar kullanarak ele geçirme becerisini gösterirler; bugün görüldüğü gibi uzayın sonsuzluklarını da öğrenebilecek kadar ileri giderler. Bunlar çok açık gerçekler olarak gözler önündedir. Bugün biz de, özgücümüze ve Partimize güvenerek, klasik bir mesele haline gelmiş olan ulusal kurtuluş savaşını çözüme götürebiliriz. İşte buna ulaşabilmenin yolu da baş çelişkimizi çözümlemekten geçer. Bu

nedenle, bu kadar üzerinde duruyor ve düşmanımızın özelliklerinin iyi tanınmasını istiyoruz.

Halkımız öyle bir duruma getirilmiş ki, dostu düşman, düşmanı dost görmek, esas olanın yerine tali olanı geçirmek gibi, çarpıtılmış değer yargılarına sahiptir. İlk atılması gereken adım yerine, son adımı atar, merdivenin daha ilk basamağına ayak koymadan, birden en son basamağa ayaklarını kaldırmak gibi bir durumu yaşar. Böylesi bir durumla herhangi bir gelişme sağlanabilir mi? Açık ki hayır. Düşman sürekli olarak bu çarpıklığı dayatmış ve biz de bunu yaşamışız. Fakat, şimdi biz ayaklarımız üzerine doğrulmak ve halkımızı bu çelişkilerle karşı karşıya getirmek istiyoruz. Bu temelde, doğru düşünmeyi ve doğru eylemi dayatıyoruz. Bu çok önemlidir. Bunun için diyoruz ki; biz bu baş düşmana ne yaptık ki, bu kadar kandökücülüğü, vahşeti, baskı ve işkenceyi bize dayattı. Bu topraklarda biz doğmuşuz, analarımız, babalarımız, köylerimiz, kentlerimiz buradadır; havasını teneffüs etmiş, suyunu içmişiz. Biz özgürlük, adımızı biraz haykırmak, kendi kaderimizi tayin etmek, örgütlenmek, yazmak, konuşmak istedik. Kaldı ki, bunlar öyle dahiyane fikirler, eylemler, buluşlar değildir; bunlar insan yaşamı için gerekli olan asgari şeylerdir. Ama düşman, bunun karşısında bize neyi dayattı; "kımıldarsan yakarım" dedi ve yasakları peşpeşe sıraladı. İşte, Türk vahşetinin ilk işi budur. Şimdi mert olan insan odur ki, bu noktada dur demeli ve biraz düşünebilmelidir. 12 Eylül hareketi nedir? Bir "yasak" ve "dur" hareketidir. Kürdistan halkına, onun öncüsü Partimize ve onların geliştirdiği ulusal kurtuluş savaşına karşı bir yasaklar ve durdurma hareketidir. 12 Eylül faşizmiyle açık olarak ilan ettiler. "Biraz daha kıpırdarsanız tümünüzü imha ederiz, yaşamınıza fırsat vermeyiz", dediler. Ama biz bu konuda teslim olmadık, kendimizi imha edilecek bir duruma da düşürmedik. Bu çok önemli bir gelişmedir. Faşist rejim bize herhangi bir savaş biçimini dayatamadı.

Bu mutlaka yaşanması gereken bir savaş biçimiydi. Biz sonuç alabilecek taktiklerimizi dayatarak bu vahşi canavarın imhasından kurtulabildik. Tüm bu gelişmeleri biliyorsunuz. Daha dün ordusuyla, kendisine yıllarca hizmet vermiş başbakanlarını, milletvekillerini vb. birden bire devre dışı bıraktı. Yani TC, her türlü kepezeliği onlara dayatarak, aiaşağı etti.

Bugün çok iyi görüyoruz ki, sorun TC'ye karşı, sadece küçük bir direnme geliştirme ile sınırlı kalmamaktadır. Böylesi bir düşman insanın üzerine geldiğinde, bilinçsizliğinden, örgütsüzlü-

ğünden ve imkansızlıklarından yararlanarak, onu ele geçirebilir, zor durumlara düşürebilir. Zaten bundan dolayıdır ki, o bilinen yılları yaşadık. Direnme gücü gösterildi ama bu, örgütlenip, yaşama gücüne dönüştürülemedi. Sadece yüreklerinizde takılı kaldı. Teslim olmadınız ama, diriltici, çözümleyici adımı da fazla atamadınız. Bireysel olarak bu duruma karşı koymak, çok yetersiz kaldı, ama biz Parti olarak, sorunları çözümleyebileceğinizi, ezilemeyecek adımları atabileceğinizi çok çok zorlayarak da olsa ortaya koyduk. PKK eğer yaşamak istiyorsa, bu sorunu görecektir, cevap arayacak ve bu noktada ancak yaşayabilecektir. Düşman bugün, geçmiş ne olursa olsun, bin yıldan beridir, değişik bir hakimiyet biçimini üzerimizde egemen kılmıştır.

Türklerin Anadolu'ya girişte temel gücünü Kürtler oluşturur. Kürtlere dayanan Alparslan, Malazgirt'te meydan savaşını kazanarak, Anadolu'nun kapısını açar. Bundan 3-4 yüzyıl sonra, bu kez de büyük bir imparatorluk olmaya doğru giden Osmanlılar Kürt işbirlikçilerine dayanırlar. Bu sefer de bütün islamlık alemini imparatorluğun egemenliği altına alırlar. 20. yy. başlarında, neredeyse tüm egemenliğini yitirmeye karşı karşıya gelen Türk egemenleri, yine Kürtlere dayanırlar. M. Kemal, eğer Kürtlere dayanmasaydı; bir hareket örgütlemek şurda kalsın, otel parasını bile bulamazdı. Oysa, Kürdistan'da kendisi için gerekli olan birkaç aylık zamanı ve insan kitlesini bulur. Böylece yeniden Türk egemenlik sisteminin tesisine girişirler. Görüldüğü gibi, Türk egemenlerinin her zaman en yakın adamları Kürt işbirlikçileri olmuştur. Bu, Selçuklu İmparatorluğunun kuruluşundan M. Kemal'e varana dek böyledir. Hatta, Kürt işbirlikçileri, bırakalım sadece uşaklık yapmalarını, birçok dönemde imparatorluğun çıkarlarını korumak için asker bile vermişlerdir. Ama tüm bunlara karşın aldıkları cevap ne olmuştur? Vergi vermiş, Türk egemenlerinin hizmetine koşulmuş, halkı tutsak etmişlerdir. Bu işbirlikçi çevreler, işte bu derece hain bir kesimdirler. Geçmişte birçok konuşma ve yazımızda bunların üzerinde çokça durduk; bir kez daha burada durumlarını açmaya gerek yok.

Partimiz ve mücadelesine karşı girişilen 12 Eylül faşist darbesi, 6. yılına girerken, önemli değişiklikler meydana geldiğini belirttik. TC'yi bugün her zamankinden daha fazla anlama durumuna kavuşmuş bulunuyoruz. Emperyalizmin en tehlikeli temsilcilerinden olan ABD'de, en tehlikeli yönetimini kuran Reagan, 12 Eylül faşizmini dünyaya örnek model olarak göstermiştir. Reagan yönetimi ile TC arasındaki ilişkiler, salt iki ülke arasındaki ilişki-

lerle sınırlı bir ittifak değildir. Bugün birçok belirti; özellikle de son gelişmeler, bu iki rejim arasında dünya çapında stratejik birçok mesele üzerine, temelde de ulusal kurtuluş hareketleri ve sosyalizm güçlerinin üzerine gitmede çok ileri düzeyde bir ittifak bulunduğunu ortaya koymaktadır. Bulgaristan'da ortaya atılan "Türk azınlığı" meselesinden tutalım da, Papa suikastine, İsveç provokasyonunda Palme'nin vurulmasına kadar, ortaya çıkan birçok komplonun arkasında CIA'sı, MİT'i, kontr-gerillası ile Reagan ve faşist Evren'in bulunması, bu gerçeği çok açık olarak bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Konuyu biraz daha açarsak göreceğiz ki, Türk zor sistemi bugün çağımızın en tehlikeli zor sistemlerinden birisidir. Adına 12 Eylül faşizmi dediğimiz bu sistemin tanımını daha da derinleştirebiliriz. Dünyaya örnek bir model olarak gösterilen, IMF reçetelerini en başarılı bir şekilde uygulayan bir rejim. Bir Fas'ta, Tunus'ta %5'lik fiyat artışları olduğu biliniyor; halk ayaklandı; ve hükümete de zamlarını geri aldırdı. Dünyanın birçok ülkesinde küçük bir hayat pahalılığı rejimlerin yerle bir edilmesine yol açıyor. Daha dün Haiti'de ve Filipinler'de yaşanan ekonomik buhranlar, hükümetlerin değişmesine yolaçtı. Tüm bunların yanında, Türkiye'de günlük %5'lik fiyat artışları olmasına rağmen, tek bir kıpırdanışa rastlanmamaktadır. Emperyalist sistem için böylesi bir model, bulunmaz bir örneği teşkil etmektedir. İşte bundan dolayıdır ki, Türk modeli dünyaya örnek gösteriliyor. 12 Eylül faşist rejimi, Türkiye ve Kürdistan'da baskı ve sömürüyü en ustaca yürüten bir rejim olarak, sadece bölgede değil, dünyada da emperyalizmin bu politikasını en iyi temsil eden bir güçtür. Bunun içindir ki, K. Evren kendisini, Reagan kadar görmekte, üstelik onun efendisi olma pozisyonlarına girmektedir.

Daha iktidarının ilk günlerinde, Bulgaristan'a gezi yapan faşist Evren, şimdi ne yapmaktadır? Ortaya attığı bir azınlıklar meselesi ile Bulgaristan'ın işlerine müdahale etmektedir. Yine, Avrupa sosyal-demokrasisi, K. Evren terörizmini biraz sınırlamak istedi. İnsan hakları, sendikalar ve barış derneği vb. konularda bazı noktalara uymasını talep etti. "Terörizmi ezmenize bir şey demiyoruz, en azından bu konularda dikkat edin, bunlar bizim yaşamımız", dediler. TC, bu konuda susmalarını salık vererek, karışmamalarını istedi. Avrupa'nın müdahaleleri karşısında, biri Papa, diğeri Palme'ye, iki suikast düzenleyerek, "madem ki ağzınızı kapatmıyorsunuz biz de size gösteririz" dercesine saldırı yöneltti. Papa, Palme ve Bulgaristan provokasyonlarını peşpeşe

uygulayan TC, çok güçlü bir devlet imajını yaratarak, her tarafa müdahale hakkını kendisinde görmektedir.

Bugün Bulgaristan'da, azınlık Türkler meselesini ortaya atmış, Avrupa'dan Amerika'ya kadar, tüm basını, TV'yi, radyoları bununla uğraştırmaktadır. Bu temelde sosyalizme saldırıp, Türk terörizminin üstünü gizlemeye çalışmaktadır.

12 Eylül rejiminin uluslararası arenada en büyük destekçisi Reagan yönetiminin durumu da bilinmektedir. Reagan, bugün insanlığı nükleer savaş ve atom tehdidiyle büyük tehlikeler içerisine sürüklemektedir. Bu politikayı, özel savaş uygulamasına dönüştüren Reagan, insanlık tarihinde görülmemiş askeri müdahaleler, Contralar gibi karşı-devrimci güçler eliyle saldırılar düzenleyerek, dünyanın birçok bağımsızlıkçı ülkesini tehdit etmektedir. Yine, her türlü devrimci hareketin içine sızmalar gerçekleştirip, provokasyonlarla emperyalizmin 40-50 yıllık kayıplarını yeniden telafi etmeye çalışmaktadır. Reagan rejimi, son tahlilde, II. dünya savaşından sonra ulusal kurtuluş hareketleri ve sosyalist sistemin gelişmesinin ortaya çıkardığı önemli kayıplar sonucunda, ABD tekellerinin yitirdiği pazarların ve sömürü alanlarının yeniden arttırılması ile, bu tekellerin sömürüyü ve bunun için baskıyı daha fazla geliştirme istemlerinin bir ürünüdür. 1975'lerde Vietnam'ın tümünden yitirilmesi, Angola'nın, Mozambik'in, Küba'nın kurtuluşu, yakın dönemde İran'da Şahlığın yıkılışı, Nikaragua devriminin zafere ulaşması ile, ve daha birçok alanda darbe yiyen ABD'nin, bu gelişmelere "dur" deme hakkını kullanma isteğidir. Nasıl ki, Türk egemenlerinin 12 Eylül faşizmi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine "dur" demenin adıyla, Reagan rejimi de dünya çapında ilerici-devrimci hareketlere, ülke ve halklara karşı "dur", demenin ta kendisidir. 12 Eylül rejimi ile Reagan yönetimi arasındaki ilişkiler bilinmektedir, ki bunlar dünyaya örnek gösterilmektedir. Bu demektir ki, "elbirliği ile tüm dünyaya böylesi bir rejimi getireceğiz: Önce Ortadoğu'da, Latin Amerika, Afrika vd. alanlarda da bunu geliştireceğiz." İşte, Reagan yönetimi ile faşist rejimin işbirliği burada düğümlenmektedir. Haiti, G. Afrika, Angola ve Namibya'ya düzenlenen saldırılar, Nikaragua'daki karşı-devrimci Contralar'a 100 milyonluk yardımın gönderilmesi isteği ve ABD'nin direkt askeri müdahale tehditleri, Filipinler vb. birçok örnek sıralanabilir. Evet, tüm bunlar uluslararası alanda karşı-devrimci saldırıların birer parçasıdır.

Şimdi de tüm bu gerçekler ışığında biraz da kendi durumu-muzu değerlendirelim. Çağla ilgili, fakat bizden uzak bulunan bu

gelişmeler bizim kaderimizi de yakından ilgilendirmektedir. Çünkü bizim kaderimizin kördüğümünün çözümünü bu gelişmeler içinde görmek mümkündür.

Reagan rejimi, ilerici insanlığın başdöndürücü bir hızla kazandığı 50 yıllık mevzilerini elinden almaya, İngiliz, Fransız sömürgecilerinin ve Osmanlı İmparatorluğunun kalıntıları da bünyesine taşıyarak dünyaya yeniden egemen olmaya, emperyalizmi yeniden organize etmeye ve tikanıklıklarını aşmaya çalışmaktadır. Kırılan, dökülen yanlarını onarır, kapitalizmin en uzun süreli olan genel buhranından güçlenerek çıkmak istemektedir. Bunun için nükleer savaşı, bir şantaj olarak kullanmakta; ve başta SSCB olmak üzere sosyalist ülkelerin üzerine bu temelde gidip onları sindirmek için yoğun çaba harcamaktadır. Onları hiç olmazsa emperyalizme fazla zarar veremeyecek bir duruma getirmeye uğraş vermektedir.

Türkiye gerçeğini de yine burada aramak gerekmektedir. Türkiye rejiminin, gerek tarihte ve gerekse günümüzde uyguladığı, içteki ekonomik, siyasi uygulamalar ve dıştaki, Kürdistan başta olmak üzere, bölge halklarına dayattığı baskı ve tehditler, rejimin tüm yüzünü açığa çıkarmaktadır. Bu kadar aşınan bir rejim olmasına rağmen, Türk sömürgeciliği arkasına aldığı emperyalizmin en gerici rejimi ile zorla da olsa varlığını sürdürmektedir. İçte ve dışta şantajlara başvurarak, ayakta kalmaya çalışmaktadır.

Türk zoru ve 12 Eylül rejiminin bu gerçeği karşısında, birçok güç zaman zaman ürkek ve çekingen bir tutum içerisine girmektedir. İyi komşuluk ilişkileri adına, sosyalist ülkelere davetiye alan Evren, Romanya'ya, Bulgaristan'a, Arnavutluk'a, Macaristan'a ve Çin'e varana kadar, geziler düzenler. Yine iyi komşuluk ilişkileri adı altında İran, Irak ve Suriye'yle iyi ilişki geliştirmeye çalışır. Sanki TC'nin başka ülkelere vereceği herhangi bir şey varmış gibi, "iyi komşuluk ilişkileri geliştirelim" kisvesine bürünür. Faşist ve zorba bir güç olması nedeniyle, diğer güçlerden hiçbirisi de onunla ilişkilerini bozmaya yanaşmaz, çekingen tavırlarla arayı bozmamaya çalışırlar. Yunanistan, tarih örnek verilerek ürkütülürken, İran o kadar savaş vermesine rağmen, arayı bozmamak için büyük çaba harcar. Bulgaristan, o kadar saldırıya rağmen, hala ürkek ve çekingen davranır. Bu nedenle TC arkasına aldığı emperyalizme de dayanarak her türlü harekete başvurma tehditlerini savurur. TC'nin bu zorbalığını dayandırdığı güncel nedenlerin yanısıra tarihi temelleri de bulunmaktadır. 12

Eylül rejimi çok kirli bir tarihi temele dayanmaktadır. Bunu çeşitli dönemlerde ortaya koyduk. İşte, böylesi bir temele dayanan 12 Eylül faşizmi, bugün tüm bu avantajlarına rağmen, çok kötü bir durumu yaşıyor. En az onun dayanakları kadar, onu da bitiren, çürüten ve neredeyse çöküşün eşiğine getiren bir durumla karşı karşıyadır. Henüz, o kadar güçlü halk ordularımız ve siyasal güçlerimiz olmadığı halde, 12 Eylül rejimini böylesine bitişin eşiğine getiren hangi gelişmelerdir?

Burada bazı gelişmeleri görmek zorundayız. Her zorun proletaryanın büyük öğretmeni Engels'in belirttiği gibi, bir işlevi vardır. Bu işlevini yerine getirmesine yol açan koşullar ortadan kalktığında, artık o zor rejimi de ayakta kalamaz. İşte bu büyük kanunun yeniden, daha değişik koşullarda kendisini göstermesi ile karşı karşıyayız. Türk egemenlerinin, 12 Eylül faşist rejimi olarak tabir ettiğimiz zorlarının yaşaması bu nedenle mümkün değildir. Bizim iddiamız buydu; ve bundan dolayı ortaya çıktık. Eğer Türk zorunu biz de sıradan bir halk gibi görseydik, eminiz ki, biz de başımızı kaldıramazdık, ayaklanırsak katliama uğrarız, derdik; yüreğimizi, beynimizi çalıştıramazdık ve ezilmekten kurtulamazdık. Fakat biz, her şeyi doğru tespit ettik. Türk zorunun tehditlerini, şantaj ve entrikalarını tanıyıp, eğer akıllı bir dayatmada bulunulur, mücadele edilirse bunun aşılabileceğini gördük. Tabii ki, bu inancımız, aynı zamanda bilimsel bir ideolojiye dayanıyordu.

Böylesi bir zora karşı çıkma hükmünü verdik ve onun tüm saldırılarına karşı dayanabildik. Bunun içindir ki, Türk zoru zamanını doldurmuştur, diyoruz. Adeta ömrünü doldurmuş ve artık tüm korkunçluğunu yitirmiş bir canavar gibi, Türk zoru da iki üç adım sonra düşen ve korkarak çürümeye başlayan bir canavarı andırmaktadır. Sadece biz değil, TC'nin bugününe bakan birçok kişi bu gerçeği görmektedir. Yine, 12 Eylül rejiminin halis uşaklarından sosyal-demokratların bile, bu rejim için "ürkütücüdür" deyimini kullanmaları çürümenin korkusunun iyice açığa çıktığını göstermektedir.

12 Eylül faşist rejiminde somutlaşan Türk zoru, bir yandan ilerici insanlığın sınırlarında kendisini bu kadar dayatırken, diğer yandan ise Kürdistan'ın her köşesinde kendisini görülmemiş bir biçimde dayatmakta; ve aynı zamanda son şansını da kullanmaktadır. Birçok defa, bunun TC'nin en son hamlesi olduğunu belirttik. Türk egemen sınıflarının zorları, tarihten günümüze kadar, Oğuz boyları, Akıncılar, en son ülkücüler adı altında ve

daha birçok isimle ortaya çıktı. Bunun karşısında Türk halkı adına ortaya çıkan temsilcilerini ve solu sindirtip ezdiler ve yoldan çıkardılar. Bugün aynı politikayı uygularken tarihte de benzerlerini yaptılar. Baba İshaklardan tutalım da Şeyh Bedrettinlere, Dersim isyanlarına, Çerkez Ethemlerden günümüzde Mahir Çayanlara, Deniz Gezmişlere varana kadar hep bu politikalarını güttüler. 12 Eylül faşist rejimi altında bu politikayı en ince ve en kaba metodlarına kadar uygulayan Türk egemenleri; halk hareketini tasfiye edip, onu dolaylı yoldan da olsa Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı çıkarmaktadırlar. Bilindiği gibi, tasfiyeci sol, Türk egemen sınıflarının bir yansıması olarak, ulusal kurtuluşumuza karşı her türlü düşmanlığı geliştiriyor. İşte bunu da iyi görmek durumundayız. Türk halkının temsilcisi durumunda olması gereken sol, niye gelişmiyor? Bırakalım gelişmeyi, neden sürekli olarak kendi kendisini tüketen bir güçtür? Mevcut konumlarıyla direnme yerine direnmesizliğin, güç yerine güçsüzlüğün bir alameti durumundadırlar. Bu duruma gelmelerinin nedenini yine, Türk egemen sınıflarının zorlarının kaynağında aramak gerekiyor. Türk egemenlik sistemi tükenip, artık çürürken, kendisiyle birlikte işte bunları da bir tükeniş içerisine çekmektedir.

Bugün karşımızda tasfiyeci sol diye tabir ettiğimiz, sahte solun TC'nin çöküşüne paralel olarak, nasıl onunla atbaşı gittiğini ve bunların da bir tükeniş yaşadıklarını görmekteyiz. Bunlar tüm iç ve dış dayanakları ile birlikte, hızla bir tükenişe gitmektedirler. Bu açıdan 1986 yılındaki karşılaşmamız görkemli bir karşılaşmadır. Tarihi biraz iyi yorumlayanlar için, çok azgın bir düşmanla karşılaşmamız Newroz'un diğer bir anlamıdır. Zalim Dehak'ın tüm zulmüne karşı, Demirci Kawa'nın balyozunu başına indirmesi gibi, bizim çıkışımızın da, azgın fakat çöküşü yaşayan bir düşmana vurulan ölüm darbesi olduğu biliniyor.

Biz MAZLUM DOĞAN yoldaş için, Çağdaş Kawa dedik. Böylece binlerce yıllık tarihimizin direniş çizgisini sürdürmeye çalıştık. Bugünün zalim Dehak'ı, beyin yemesi ve 1000 yıllık egemenliklerini sürdürmesi şurda kalsın, gününü bile kurtarma gücünü gösteremiyor. Yarından bile yeterince emin değildir. Belki 1987-88'lere göre plan kuruyor, "6 yılı geride bıraktım" diyor, umutlanıyordur. Son 6 yıl içerisinde faşist rejim, "elbise geniş" diye, bırakalım demokratik ve sendikal hakları, yaşama olanaklarını bile alabildiğine kıstı. "Borçlarımız var, fazla yeniyor" dediler, kemer sıkma politikasını gündeme koydular. Dünyada örnek gösterilecek bir tarzda baskıda, işkencede sınır tanımayan bir zor

rejimi kurdular. Toplum o kadar daraltıldı ve küçültüldü ki, adeta insanlar nefes alamaz duruma getirildiler. Dünyada birçok kurumun resmi temsilcilerinin ağız ile de dile getirilen toplumun çürümüşlüğü, kendi kendisini tüketen bir toplum yaratılmış olması, 12 Eylül faşist rejiminin marifetleri olarak orta yerdedir. İşte Türk zorunun son marifetleri bunlardır.

Bu gerçekler şahsında biten ve tükenen, sadece 12 Eylül rejiminin 6 yılı değildir; aynı zamanda Türk egemenliğinin 1000 yıllık hikayesinin tüm iç ve dış dayanakları ile birlikte Kawa örneği bir direnişin sergilenmesi ile zorlanması ve tükenmesidir yaşanan. Her ne kadar, emperyalizmin temsilcileri, “Evren-Özal ikilisi iyi yoldadır, istikrar sağlanmıştır” da deseler, rejimin bugünkü gerçekliği budur. “Demokrasiye geçiş vb. ile rejimin oturtulmasını ayarladık” da diyebilirler, ama gerçekliğin kendisi değişmez. Tüm bunların yanı sıra, rejimin her gün korkunç bir korkuyu yaşadığı da bilinmektedir. Bu kadar güçlü oturmuş ve arkasında dünya gericiliğinin sağlam desteğine sahip olan bir rejimin korkmaması düşünülebilir. Ama biz, sıradan bir propaganda ve ajitasyonun ötesinde, gelişmeleri bilimsel temelde yorumluyor ve rejimin çok ciddi zorluklarla karşı karşıya olduğunu görüyoruz. Her şey en aşırı biçimiyle kullanıldı mı ondan sonrası biter. Türk egemenleri tarihte sadece zor yöntemlerini kullandılar. Zorla ne elde edebildiler? Baskı, işkence ve talanı yoğunlaştırdılar. Gericici zor, yani tarihi işlevini doldurmuş olan zor, üretmez, yaratamaz, ilerletemez, ancak insanın canını alır, üretimi keser, talan eder. Türk egemen sınıfları da bunu yaptılar.

12 Eylül rejimi altında bunun en vahşi örneklerini sergilediler. Büyük bir talan yürütürken, halkın büyük çoğunluğu ise, alabildiğine yoksullaştı. Yoksulluk o dereceye vardırılmıştır ki, dünyada yegane bir örnek olarak gösterilebilir hale gelmiştir. Halk, büyük zorluklar yaşamaktadır; çalışamaz, üretmez duruma getirilmiştir. İşte, çöküşü burada arıyor ve bilimsel izahını buna dayanarak yapıyoruz. Yoksa bizim patlattığımız roketatarlar, fişekler semboliktir. Türk zorunun tükenmesi karşısında, biz roketlerimizi, mermilerimizi, neye benzetebiliriz? Objektif olarak şöylesi bir durum ortaya çıkmıştır: Kendisi kaçıyor ve biz peşine vermişiz. Ama bu iki düzenli ordunun savaşında bozulan ordunun kaçışına ve diğerinin kovalamasına da benzemiyor. Bizim savaşımız, bir akıllılıktır, bir manevi, bir ideolojik saldırdır. İçinde şiddet az, örgütlülük azdır, ama haklılık çok büyüktür. Bu aynı zamanda, TC'nin

tükenişine karşılık çok büyük bir açılımı ve gelişmeyi sergileyen bir harekettir. Alabildiğine tüketilen bir insanlık karşısında, çok büyük şeyler vaadeden bir insanlığı temsil ediyor. Bunun için çok güçlüyüz ve başarılı sonuçlar alıyoruz. Rejimi kara kara düşündüren ve karşısına çözemeyeceği denklemler çıkaran, fakat bizim ise daha başarılı olmamıza yolaçan gelişme; işte, rejimin bu objektif konumudur. Bizim mutlak yaşamaya duyduğumuz ihtiyaçla, karşımızdaki zorun mutlaka aşılması gereken özünü yan yana geldiğinde **bizim kazanacağımız açıktır.**

3- Yeni Sömürgeciliğin Çıkmazı, Diktatörlerin Yer Değişikliği ve Emperyalist Sistemin Çözumsuzluğu

Biz, bu çelişkiyi mücadelemiz lehine asgari bir örgütlenme ve asgari bir eylemle çözümleyebileceğimize; buradan hareketle tam bir inanç duymaktayız. Bu konuyu biraz daha somutlaştırmadan, emperyalizmin içine girdiği son yönelimleri izah etmekte yarar var.

Diktatörlüklerle yönetilen Filipin ve Haiti'de meydana gelen son gelişmeler, bu konuda dikkate alınması gereken olaylardır. Bilindiği gibi, her iki ülkede de süreleri 30 yıla varan diktatörlükler hakimdi. Daha öncesinde de Küba'da, Nikaragua'da benzeri diktatörlükler egemendi. Batista ve Somoza benzerlerinden hiç de geri kalmıyorlardı.

Küba'da diktatörlük altında yaşananlar neydi? Çürümüş ve tükenen Batista diktatörlüğüne karşı, Castro önderliğinde, sayısı 12'yi geçmeyen bir grubun yürüttüğü mücadele ve bunun zaferi gerçekleşti. Castro, başlangıçta küçük-burjuva kökenli bir avuç özgürlükçü genci eğitip –ki, bu bizim gördüğümüz eğitimin çok gerisindeydi–, bunlarla devrimi yükseltmek için Küba'ya döner. Sayıları 85 civarında olan bu gruptan ancak 12'si Granma gemisinden Sierra Maestra dağlarına ulaşabilir. Fakat, dağları tanımadıkları gibi, halkla ilişkileri de yoktur. Buna rağmen, karşılarındaki rejim o derece çürümüş ve tükenme içerisinde ki, devrimci bir muhalefet olarak çıkışları, kitlelerin büyük desteğini alır. Bu koşullarda Batista diktatörlüğünü yenilgiye uğratarak zaferi kazanırlar. Burada görülmesi gereken bir gerçek daha var: Bu bir avuç gencin yürüttüğü mücadeleye, Batista rejiminin şiddet temelinde yıkılmasına karşı çıkan, kendisini sözde "komünist, sosyalist" olarak adlandıran partinin dayattığı oportünizm ve

bunun çözüm olmaması gerçeği. Yani, ne rejimin kendisi ve ne de oportünist parti çözüme gidebilir. Ama bir avuç gencin dayattığı devrimci mücadele sonuca gider ve Batista diktatörlüğü yıkılır. Amerika'nın bağrında ortaya çıkan bu gelişmeler gerçekten güçlüdür. Bu nedenledir ki, ABD buna tahammül edemez; komplo ve saldırılar düzenler. Ancak, CIA'nın geliştirdiği bir yığın oyuna, saldırıya ve en son Domuzlar Körfezi çıkarmasına kadar, tüm saldırılar boşa çıkar. Yine, bugün de Küba sosyalist gelişme yolunda en güçlü ülkelerden biri durumundadır.

Somoza'nın Nikaragua'da yaşadığı durum da benzer bir nitelik arz etmektedir. Sandinistler de başlangıçta, ciddi bir eğitimden geçmemiş ve sınırlı sayıda bir topluluğa sahiptir. Örgütlenme ve savaş konusunda fazla uzmanlaşmamış olmalarına rağmen, ateşli bir yurtsever özü olan bir hareket geliştirirler. İlk eylemleri başarıya ulaşmasa da, üzerinden yıllar da geçse, Somoza'yı devirmeyi başarırlar. Diktatörlüklerin halk savaşı sonucu yıkılmaları konusundaki örneklerimizi artırabiliriz. Vietnam'da güçlü bir halk savaşı sonucu Diem diktatörlüğünün yıkıldığı bilinmektedir. Yine, Angola, Mozambik ve diğer örnekler, buna açık bir kanıt oluşturur. En son yaşadığımız İran gerçeği, bu konuda bir diğer örneği oluşturur. Şah'la karşı, şii mezhebinden olan din adamlarının geliştirdiği bir hareket yaşanır. Evet, bunlar din adamı olarak ortaya çıkarlar; ama din gıysısı altında bir milli mücadele yürütürler. Bu mücadelelerinde Fars burjuvazisinin ve diğer uluslardan belli bir kesimin çıkarlarını kendilerinde somutlaştırırlar. Halk hareketinin yeterince kökleşmediği bir ülkede ve aynı zamanda Amerika'ya bağlı diktatörlerin en gaddarı olan Şah'a karşı üstaca bir mücadele yürütürler. Bu mücadelede şii mezhebini çok iyi kullanırlar. Bilindiği gibi, İran'a şiilik, islamiyet karşısındaki yenilgiden sonra girmiştir. İran İmparatorluğunu yenilgiye uğratan Emeviler'in dinini olduğu gibi kabul etmezler. Ali taraftarlığına yönelerek, islam dininin kendi çıkarlarına göre yorumlanmış bir kabulüne yanaşırlar. Bu nedenle, şiilik aynı zamanda İran milliyetçiliğinin elinde bir direnme biçimi olarak benimsenir. Diğer bir deyişle, islamlık görüntüsü altında geliştirilen bir milliyetçiliktir. Bu milliyetçilik, bugün Irak'a karşı, Kürdistan'ı da çok yakından ilgilendiren bir savaş yürütüyor.

Tüm bu rejimlerdeki gelişmeler, ABD emperyalizmi başta olmak üzere, bir bütün olarak, emperyalist sisteme beklenmedik darbeler indirdi. Bu örneklerden ders çıkaran ABD emperyalizmi, bugün taktiğini yenileyerek tedbirler geliştirmektedir.

Türkiye'de de ilk alternatif olarak bu rejim başa geçirildi. Mademki emperyalistler elbirliğiyle Türkiye ve Kürdistan halklarının başına bu rejimi musallat ettiler; o halde, bu güçler yine elbirliğiyle ve bu tarihi dersler ışığında zamanında rejimi sindirmeyi başaracaklardır. Son olarak Filipinler, Haiti diktatörlüklerinin başına getirilenler, bu yaklaşımı güçlendirmektedir.

Askeri veya sivil olsun, diktatörlükle yürütülen rejimlerin belli özellikleri vardır. Başlangıçta, yoğun bir baskı, katliam, işkence ve idam uygularlar. Amaçlarını üç senede başaramadılar mı, kendilerine beş seneye, on seneye ve hatta daha fazla yıla kadar ömür tanınır. Yine de başarılı olmadığı takdirde rejim iskartaya çıkarılır. Eğer çıkarılmazsa, Somoza, Batista, Diem vb. örneklerin yaşanması işten bile değildir. O zaman ne yapılması gerekiyor? Duvalier ve Marcos örneklerinde görüldüğü gibi, yıpranan diktatörlerin yeri Aquinolarla doldurulacak. İşte, Reagan'ın en son dayattığı politika budur. 1980'li yılların başında ilk iktidara geldiği dönemde, askeri rejimlere bel bağlayarak işbaşına getiren Reagan, ikinci başkanlık döneminde, bu rejimlerin tehlikeye girdiği alanlarda sivil demokrasi görünümü, Aquino'nunkine benzer hareketler geliştirmektedir. Duvalier'in geniş kitle gösterileri sonucu yönetimden uzaklaştırılması; yine Marcos'un Filipinler'den ayrılmak zorunda bırakılması; tüm bunlar Reagan yönetiminin bir işbirlikçisinin yerini yeni bir tanesi ile değiştirme hareketinden başka bir şey değildir. Bu örneklerden de açıkça görüldüğü gibi, Marcos'u çeken ve yerine Aquino'yu getiren de bizzat Reagan yönetiminin kendisidir.

Bu örneklerden önemli bir ders çıkarmak mümkündür. Anlaşıldığı gibi, emperyalist sistem bugün iki türlü yönetim modelini geliştiriyor. Yani, "ben sadece askeri-faşist yönetimlere dayanırım", demiyor. Aynı zamanda sivil görünümlü yönetimleri de geliştiriyor. Ve bunları devrimcilerin insiyatifine bırakmak istemiyor. Sivil ve özgürlükçü görünümü altındaki muhalefet, burjuva anlamda da olsa, orta sınıfların yürüttüğü bir muhalefettir. Bu muhalefeti, devrimcilerin insiyatifine bırakmıyor. Muhalefet, marksist-leninistlerin egemenliğine girdiğinde rejim için nasıl bir tehlike arzettiğini çok iyi bildiğinden, direkt kendi insiyatifinde geliştirmeye çalışıyor. "Küba'yı, Nikaragua'yı, Vietnam'ı, Angola'yı vb. alanları kaybettim, hiç olmazsa bundan sonrakileri kaybetmeyeyim" mantığı ile hareket ediyor. Bu temelde "El Salvador'da amaçlarımı başardım" diyor. El Salvador'da başarılı olan neydi? Ölüm Mangalarından sorumlu faşist generalleri biraz diz-

ginledi ve sivil Duarte'yi işbaşına getirdi. Bir burjuva muhalefet vardı, bunu Duarte etrafında örgütlendirerek, gerillaları önemli bir destekten yoksun bıraktı. Böylesi bir durumun ortaya çıkmasında rol oynayan diğer bir gelişmeden de bahsetmek gerekiyor. Burada da sözde bir komünist partisi vardır. Kendilerini sosyalizmin o Kabe'sine bağlı sayan bu güçler, "barış içinde bir arada yaşama" politikasının sağcı yorumu ile gerilla hareketinin gelişmemesinde önemli bir rol oynamışlardır. Sosyalizm güçlerinin o bilinen ve eleştirdiğimiz bu politikalarının bu alanda uygulanmasının ortaya çıkardığı bir sonuçtur da bu aynı zamanda. "Amerika'nın bağrında devrimci gelişmeler doğarsa bunları daha ileri götürmemek gerekir, çünkü bu hareketler ilerlerse barış dengesi bozulabilir, tehlikeli gelişmeler ortaya çıkarabilir", mantığıyla hareket etmektedirler. Reagan yönetimi bu zaafı yakalamış ve habire tehdit ediyor; "bu alandaki devrimci gelişmelerden elinizi çekeceksiniz" diyor. Tüm sosyalizm güçlerine bunu dayatıyor. Bunlar da biraz da olsa ellerini çekiyorlar. Bu ortamda zayıflayan gerilla hareketi de iktidara yürüyemiyor. Emperyalizmin tehdit ve şantajlarına karşı dostlarından da yeterince desteklenemediğinde, mevcut durum yaşanmaktadır. Sovyetler'in o alanda gücü olmadığı söylenemez. Burada tamamıyla iş yapan Reagan'ın tehditleridir. Biliyoruz, Küba'yı kuşatarak etkisiz kılmaya çalıştı. Gerillaların desteksiz bırakıldığını görüyoruz. Yine, bugün birçok ülkede benzer durumlar yaşanmaktadır.

Bizim durumumuz da buna açık bir örnek oluşturmaktadır. Türkiye'nin tehdit ve şantajları karşısında adım atamıyorlar. Bulgaristan'ın vb'lerinin yaşadığı durum buna örnektir. Yine, bugün faşist rejim Suriye üzerinde alabildiğine tehditlere girişiyor. Halbuki, Suriye'nin tehdit edilmesi, aynı zamanda Sovyetler Birliği'nin de tehdit edilmesidir. Bu tür yöntemlerle gerilla mücadelesini desteksiz bırakmak istiyorlar.

Emperyalizm geçmişinden ders çıkarmıştır ve bugün birçok yöntemi alabildiğine kullanmaktadır. Askeri-faşist rejimi kullanıyor, bu yıprandı mı, bu kez yerine liberal bir yönetimi geçiriyor. IMF reçeteleri, baskılar, işkenceler ve katliamlarla yürüttüğü rejimler artık işlemiyor mu, hemen neye ihtiyaç varsa onu yerine geçiriyor. Biraz liberalleşme mi gerekiyor; o ülkeyi tümünden elden çıkarmamak için, kitlelerin büyük öfkesini toplayan yönetime karşı güdümlü bir muhalefet geliştiriyor. Bunun en son ve ilginç örneklerinden birini Filipinler oluşturuyor. Kitlelerin Marcos rejimine karşı artan bir kini vardı. Aynı zamanda NPA (Yeni Halk

Ordusu) gerillalarının yürüttüğü mücadele ve bunun muhalefeti kendi etrafında harekete geçirme durumu da görünmekteydi. İşte bu noktada Reagan yönetiminin çözümü de gündeme girmiştir. Reagan ne yaptı? Aquino'yu ortaya çıkardı. Buna bir de trajik bir olay –kocasının öldürülmesi– da ekleyerek, sonucu lehine çevirdi. Bu noktada belirtilmesi gereken diğer bir şey varsa o da emperyalizmin özellikle hata yapmaktan özenle kaçındığı gerçeğidir.

Aquino'nun Filipinler'e gönderilmesi, ardından gelişen olaylar ve Marcos'un gidişi, Reagan yönetiminin iyi bir senaryo hazırladığını gösteriyor. Yoksa, 30 yıla yakın bir diktatörlük tecrübesi olan ve azgın bir yönetim sergileyen Marcos'a karşı tecrübesiz Aquino bu kadar büyük bir güç haline nasıl gelebiliyor? Muhalefet her ne kadar görünürde Aquino'ysa da, esasta Amerika olduğu apaçık ortadadır. Çürümüş ve artık iyice yıpranmış olan Marcos yönetiminin taze bir kanla değiştirilmesi gerekmektedir. Daha bir gün öncesine kadar, Marcos'la aynı rejimde söz sahibi olan Genel Kurmay Başkan yardımcısı ile Savunma Bakanı da isyan ediyor. Dünün katliamcıları, faşistleri birden özgürlük kahramanları olarak ortaya çıkıyorlar. Bugün de yine orduyu bunlar yönetiyor ve ülkede gerilla mücadelesini geliştiren NPA'ya karşı ezme hareketini geliştiriyorlar. İşte böylesi bir yönetimin başına Aquino Cumhurbaşkanı olarak getirildi.

Benzer bir gelişmeye, değişik bazı yönleri olsa da, Haiti'de rastlamaktayız. 30 yıldır Haiti'de bir diktatörlük kuran Duvalier ailesinin Baby Doc'u da iyice yıprandığından ve artık işlerini göremez bir duruma geldiğinden, ABD tarafından gözden çıkarıldı. Duvalier'in yerine sivil bir konsey kurularak, böylece öfkeli kitlelerin kını geçici de olsa durduruldu. Reagan yönetimi yıpranan ve çürüten bir rejimi liberal bir hükümetle değiştirme gücünü bir kez daha göstererek, bir başka mevzisini de korumayı başardı.

Reagan'ın başını çektiği ABD emperyalizmi sadece bunlarla da yetinmemekte, sosyalizmin etkisinde bulunan alanlara da müdahale etmektedir. Angola'ya karşı UNITA'yı dayatıyor. Nikaragua'da Kontralari destekliyor. Daha birçok alanda, benzer karşı-devrimci güçleri açıktan geliştiriyor ve mevcut yönetimleri devirmede bir sıçrama tahtası olarak kullanıyor. Emperyalizm bir yandan burjuva kliği demokratik-özgürlükçü bir görünüm altında dayatırken, diğer yandan Kontra benzeri hareketler geliştirerek, kaybettiği mevzileri yeniden ele geçirmeye çalışıyor. ABD

Savunma Bakanlığı "terörizm" olarak adlandırdığı ulusal kurtuluş hareketleriyle mücadele konusunda yayınladığı son raporunda, "Bu hareketlere daha fazla sızmaların gerçekleştirilmesinden" bahsediyor. Bu ne anlama gelmekte ve hangi ülkede nasıl gerçekleştirilmektedir? Bunun en açık örneğini Türkiye ve Kürdistan'da da gerçekleştirmektedirler. Paul Henze'nin önerileri doğrultusunda geliştirilen, "Hamidiye Alayları" dediğimiz köy korucuları benzerlerinden farksızdır. Nikaragua'da Kontralar, Salvador'da Ölüm Mangaları, Arjantin'de, Şili'de yine Filipinler'de değişik adlarla da olsa benzerleri örgütlendirilmişlerdir. Bu da Amerikan siyasetinin ayrılmaz bir parçasıdır. Bir yandan gerillayı bunlarla uğraştırırken, diğer yandan da liberal-sivil oluşumları geliştiriyorlar.

ABD, Nikaragua üzerinde Kontralar eliyle yeni saldırılar geliştirmektedir. Bunun yanı sıra kiliseleri devreye sokmaktadır. Nitekim Filipinler'de ve Nikaragua'da amaçlarına ulaşmada kiliselerin bu konumundan önemli oranda yararlanabildi. ABD emperyalizminin sosyalizmin etkinliği altındaki ülkelere dayattığı işte bunlardır. Bir yandan zoru alabildiğine kullanırken, diğer yandan ise, sahte özgürlükçü hareketler geliştirerek, sonuca gitmek istemektedir. Bugün bu oyunu en açık bir biçimde Nikaragua üzerinde oynamaktadır. Görülen diğer bir gerçek ise, ABD'nin önümüzdeki aylar içinde Nikaragua üzerindeki saldırılarını arttıracaktır. Bunun karşısında devrim güçlerinin ne yapması gerekir? Latin Amerika halklarının mücadelesine destek kesilir ve Küba da bunu kabul ederse; yine Nikaragua bu saldırıları uzlaşma ile gidermeye ve Kontralarla anlaşmaya çalışırsa, Salvador gerillalarına, Peru gerillalarına destek kesilirse, kazanılan mevzilerin kaybedilmesi işten bile değildir. Emperyalizmin en azgın temsilcisi, uşaklarının sırtını sıvazlayarak, "tamam iyi yoldasınız" demekte ve saldırganlığını daha da arttırmaktadır. Örneğin, Kontralara 100 milyon dolar yardım mı veriyor, buna birkaç 100 milyon dolar daha ekleme yoluna gidiyor. Buradan ulaşmak istedikleri sonuç nedir? Nikaragua'nın düşürülmesi ve yeniden ABD egemenliği altına sokulması. Eğer devrim güçleri yeterli tedbir geliştirmezlerse birkaç mevzinin kaybedilmesi tehlikesi gündeme gelecektir.

Emperyalist sistem nasıl geriletilebilir? Bu ancak direnişin yükseltilmesi ile mümkündür. Gönül isterdi ki, sözkonusu güçler, bu politikalarından vazgeçerek, direniş temelinde sadece bir Nikaragua değil, iki-üç Nikaragua yaratabilsinler. Ancak, bu

temelde emperyalizmin saldırganlığının önüne geçilebilir. Mevcut rejimlerde bir çıkış yolu budur. Diğer bir çıkış yolu ise, ABD emperyalizminin dayattığı Filipin türü demokrasidir. Reagan'ın deyimiyle Filipin türü özgürlük de diyebiliriz buna. Reagan ve emperyalizm bu çıkış yolundan oldukça memnun görünmektedir. Emperyalizm bir yandan Marcos'u özel uçak ve milyarlara ile birlikte dışarı çıkarırken, diğer yandan özgürlük hareketi adıyla Aquino'yu icat etti. Hatta Aquino ile Komünist Partisi'ni görüş-türüyor, uzlaştırmaya çalışıyor ve devrimden vazgeçmek temelinde FKP'ye özgürlük tanımak istiyor. Görüldüğü gibi, emperyalizmin karargahları elele vererek, halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini engellemek için yöntem üzerine yöntem geliştiriyor. Biri tutmadı mı, onun yerine hemen bir başkasını geçirtebiliyorlar. Bunu Haiti, Filipin, Angola, Nikaragua, Filistin, G. Afrika için düşünüyorlar; Türkiye ve Kürdistan için de düşünmemeleri imkansızdır.

Yine, burada G. Afrika'ya bugün dayatılmak istenen şeylerin ne olduğunu incelemekte yarar var. Bilindiği gibi, G. Afrika rejimi, ırkçı-faşist ve baskıcı bir yönetim olarak, yumuşatılmaya çalışılıyor. Bir yandan ırkçı yasalar hala yürürlükteyken, diğer yandan reformlar geliştiriliyor. Amerika ve Avrupa elbirliğiyle burada sahte solcu bir muhalefet geliştirmeye uğraşıyorlar. Bu nedenle rahip Desmond Tutu'ya Nobel Ödülü veriyorlar. Avrupa bunu destekliyor, Amerika Kongresi'nden de destek bulan bu çözüm, böylece uygulanmak isteniyor.

Bu konuda ele alınması gereken diğer bir gelişme ise, Filistinlilerin durumudur. Arafat'ın içine girdiği uzlaşmacılık ve sonuçlarına daha yakından bakmak gerekiyor. Arafat, 3-4 yıldan beridir hep aynı şeyleri tekrar ederek "Amerika bizi tanısin" demektedir. Fakat, bugün gelinen nokta nedir? 1975'lerden itibaren Arafat'ın içine girdiği uzlaşma siyaseti, bugün basının da yazdığı gibi, trajik bir sonla bitmiştir. Arafat uzlaşmacılığı biterken, aynı zamanda Filistin direniş hareketi de tanınmaz bir duruma gelmiştir. Arafat'a, "devrimci gelişmeyi tasfiye edin, çözüm kapıdadır" denmekteydi. Ne yazık ki, bunu uyguladılar da. Filistinli tüm liderlerin neredeyse hepsi bu durumu kabul etmiş durumdadırlar. Dün diplomasi yaptırarak, mektepler kurdurup, BM'de temsilcilikler açtılar. FKÖ temsilcilerinden birini, Ankara'ya da gönderdiler. Bunlara "PKK'ye desteği kesin" dediler ve onlar da kestiler. "Suriye'ye, Libya'ya vb'ne saldır, devrimci eylemlerden vazgeç karşılığında gel sana temsilcilikler, para var" dediler. Tüm bunlar

adım adım, üstün diplomasi adına yürütüldü. Peki sonuç ne oldu? Trajik biçimde tüm bu anlaşmalar sona erdi. Aslında burada trajik biçimde sona eren, dökülen bunca kan, çekilen acılar ve işkenceler üzerinde uzlaşıcı bir elitin, çok tüccarca bir mantıkla, çıkarlar karşısında kendilerini emperyalizme satmaları ve bir halkın hayati meselesinin tarihi olarak çok zor duruma düşürülmesidir. Bu Reagan'ın planıydı. Reagan'ın son yıllarda geliştirmek istediği "Ortadoğu barış planı" çerçevesinde bu hızlandırılarak, Filistin hareketinde tasfiyecilik önemli oranda geliştirildi.

ABD emperyalizminin içine girdiği bu yönelimler, aynı zamanda politikasının çıkmazını da göstermektedir. Yeni-sömürgecilik sistemi artık tümten işlemez duruma gelmiştir. Bu noktada emperyalist sistem bir çıkmazı yaşamaktadır. Filipinler'de, Haiti'de yaşanan son örnekler bunu açıkça ortaya koymaktadır. Aslında çöken bu diktatörlerin kendisi değildir, sistem bir bütün olarak çöküşü yaşamaktadır. Her ne kadar Marcoslar, Duvalierler yer değiştiriyorsa da, bu özünde sistemin artık kendisini yürütememesidir. Burada yeni olan, yeni-sömürgelerde, emperyalizmin yönetimi tümten ele almasıdır. Bilindiği gibi, sözde de olsa yeni-sömürgeler siyasal bağımsızlıklarına sahip ülkelerdir. Fakat, günümüzde bu da tümüyle kaldırılmış ve emperyalistler, her şeye müdahale eder duruma gelmişlerdir. Görüldüğü gibi, bugün başa getirdiğini daha sonra görevden alabilmekte; yıllardır kendisine hizmet eden uşaklarını yenileriyle değiştirebilmektedir. Yani bir bütün olarak, yönetimleri işbaşına getirdiği gibi, bu görevden de alabilmektedir. Bu durum, sistemin ve onun geliştirdiği yeni-sömürgeciliğin işlemezliğine de açık bir kanıttır. Buradan çıkarılması gereken sonuç, emperyalist sistemin çözümsüzlüğünün daha derinleştiği ve bir bütün olarak bunalımı atlatmada bir çıkış yolu bulamadığıdır.

4- 12 Eylül Rejiminin Çözümsüzlüğü ve Yeni Alternatif Arayışları

Bu genel değerlendirmeler ışığında şimdi de Türkiye'nin durumunu ele alalım.

Türkiye'nin Ortadoğu'nun stratejik bir bölgesinde, Sovyetler Birliği ile sınır, yine Avrupa ve Asya arasında bir köprü olması, İslamla Batı arasında bir aracı rolü oynaması gibi önemli özellik-

lerinden dolayı, emperyalizm için son derece vazgeçilmez bir ülke olduğu gerçeği kendisini ortaya koymaktadır. Böylesi bir ülkeyi elden çıkarmamak için emperyalizm ve özellikle de Reagan yönetimi her yolu deneyecektir. Bir başka ülke için yaptıklarından kat kat fazlasını burada deneyecek ve uygulayacaktır. Bu konuda tüm emperyalistler elbirliği ile çalışıyorlar. Türkiye'de de askeri rejim yerine sivil bir yönetim getirilmek isteniyor.

Türkiye örneğinde trajik bir durum daha ortaya çıkıyor. Türk egemen politik sistemi öyle bir sistemdir ki, alternatif üretmeye imkan vermiyor. Atatürk döneminden bu yana geliştirilen, alternatifleri yok eden bir sistemden bahsedilmektedir. Serbest Fırka'nın kuruluş hikayesi bilinmektedir. 1930 yıllarında rejim bir bunalıma girer ve zorlanır. İşte bu ortamda muhtemel bir muhalefetin gelişme ihtimaline karşı, daha kıpırdanmalar ortaya çıkmadan, Serbest Fırka kurulur. Şekillenmek istenen muhalefeti potasında eriten Serbest Fırka hareketi, işlevini tamamladığından daha sonra dağıtılır. Bilindiği gibi, daha önceden de sahte bir Komünist Partisi örgütlendirilir. M. Kemal, sahte TKP'yi uluslararası platformlara dayatır. Böylece sosyalizme sahip çıkma kisvesi altında, gelişecek olan bir sosyalist muhalefetin de önünü tıkamak ister. Hatta, Bolşevizme –ama milliyetçi bir temelde– bile sahip çıkacağını açıkça söyler. Nasılsa kontrolü altında olduğundan kendisi için ciddi bir tehlike oluşturmayacaktır. Mustafa Suphilerin katledilmesinden sonra, sahtesi ile gerçeği birbirine karışarak, bugünün TKP'si olarak karşımıza çıkıyor. O günden bu yana ortaya çıkan TKP'nin kemalist bir TKP olduğu ve bugün de bu konumunu devam ettirdiği açıktır. Bu döneme kadar TKP'nin yaptığı tek şey vardır: O da solun tasfiyesini geliştirmek ve onu kemalist burjuvazinin kuyruğuna takmak.

Bunları, Türk egemen sisteminin özelliğinin kavranması için belirttik. Ancak bu, sadece bir TC veya kemalist dönem için söz konusu değildir. Bir bütün olarak Türk egemenliğinin tarihi bu biçimdedir. Bütün dönemler için şu geçerlidir: Her yönetim aynı zamanda kendi alternatifini de yok eder. Örneğin rejimin yıkılması karşısında, yerine bir başkasının veya bir alternatifin geçmemesi belirgindir. Yer değiştirme anlamında bir sultanın gitmesi ve yerine bir başkasının getirilmesi şeklindeki bir değişikliği görüyoruz. Fakat bu, diğer ülkelerde görüldüğü gibi bir alternatif olarak şekillenmemektedir. Olan tek şey, yöneticiler arasındaki yer değişikliğidir. Düzen muhalif bir hareketin üretilmesi ve geliştirilmesi anlamında bir alternatif olamama duru-

mundan bahsediyoruz. Bu Türkiye'nin politik yapısının bir sonucu olmasının yanısıra, aynı zamanda Türk egemen kliğinin de önemli bir yasadır. Avrupa'da ve diğerk ülkelerde durum böyle değildir. Buralarda mevcut düzene alternatifler çıkabilir. Çünkü, bu ülkelerde burjuva demokrasisinin varlığı bunlara imkan tanıyor; Hristiyan Demokratlar ile Sosyal-Demokratların bir arada yaşamalarına ve rejimi sürdürmelerine yol açabiliyor. Fakat, Türkiye'de mevcut politikanın kendisi böyle bir şeye açık değildir.

Bu durum sistemi büyük bir çıkmazla da karşı karşıya getirmiştir. Alternatifleri yok ede ede ilerleyen rejim, bu çıkmazın ortaya çıkmasını da yine kendisi bu yöntemle sağlamıştır. Şimdi bir alternatif geliştirilmek isteniyor. Evet, gerçekten bir cenaze haline gelmiş olan 12 Eylül rejiminin gömülmesi gerekiyor. Ama, onun yerini kim tutacak, hangi alternatif Filipinler, Haiti örneği gibi başa geçirilecektir. 12 Eylül faşist rejiminin aşıldığı bir gerçek, ama yerine kimin geleceğı sorunu çözümlenememektedir. Özal bir konuşmasında "alternatifimiz yok" derken, bir gerçeğı dile getirmekteydi. Kişi olarak bir Özal'dan bahsetmiyoruz; Evren-Özal politikası olarak, bir alternatifleri bulunmamaktadır. Özal, "biz aradık bu politikayı bulduk ve bu politikadan başka bir alternatif yoktur" demektedir. Bu anlamıyla Evren-Özal politikası, gerçekten TC'nin varabileceğı en uç noktayı ifade etmektedir. Rejimin bundan daha ileri gitmesi mümkün değildir. Bundan dolayı Özal, bu kadar cesaretili konuşmakta ve alternatif getirilemeyeceğini söylemektedir.

Burada diğerk bir gerçeğı de iyi görmek gerekiyor. II. Cumhuriyet de diyebileceğimiz TC'nin bugünkü şekillenmesi olan 12 Eylül faşizmi, alternatiflere daha kapalı olan bir sistem durumundadır. 27 Mayıs Anayasası'nda sınırlı bir demokratik gelişmeye veya alternatife olanak vardı. Bu süreç yaşandığından özelliklerini bugün daha iyi görmekteyiz. Fazla güvenilemeyecek bir durumda da olsa, bir sola açılma ve özgürleşme görülür ve liberal hareket gelişir. Bu dönemde Ecevit'in gelişmesini de ele almak gerekiyor. Gelişimi tamamen sosyal-demokrat güdümlü bir konumdadır. Bu, devlete alternatif bir demokratik gelişme değildir. Bu durum, solu da etkiler, sol da kendisini bu güdümden kurtaramaz. İhtilalci sol da çıkış yaptığıında, fazla bir yol almadan ezilir. Bu durumda sol, bir türlü o güdümlü yapısını aşamaz. Bir yandan MHP-Ülkücülerin terörü ile sindirilen sol, diğerk yandan Ecevit'in sosyal-demokrat demagojisi ile özünden boşaltılır. Bu

ortamda solu adeta sudan çıkmış bir balık gibi, 12 Eylül'ün önüne serdiler. Böylesi bir ortamda, 12 Eylül faşizmi ile karşılaşan sol, tek bir mermiyi bile patlatmadan cuntaya teslim oldu.

Bu konuda bir Dev-Yol hareketinin gelişimi örnek olarak ele alınıp, incelenebilir. Dev-Yol'da ortaya çıkan durum nedir? Tüm merkezi tutuklandı ve bunlar içerde herhangi bir direniş de göstermediler. Şimdi çokça söylendiği gibi, Dev-Yol içerde de direnmeme yolunu seçti. Buna karşılık generallerle son derece kirli bir anlaşma gerçekleştirmişlerdir. Bu açık olarak ilan edilmese de zımnen de olsa kabul görmüştür. Burada Jön-Türk geleneğinin yeniden ortaya çıkışını görüyoruz. Jön-Türk geleneğinin ne olduğu biliniyor. Ordu yönetime geldi mi ona boyun eğecek-sin! Zaten bunların da öyle devleti yıkmak gibi bir amaçları yoktu. Çünkü, bu tarzda ortaya çıkış her zaman devleti savunma temelinde olmuştur. Solculuk biçimindeki çıkışların da özde bundan farklı bir yanı yoktur. TKP olayına baktığımızda bu gerçeği çok açık biçimde görmekteyiz. TKP vb'lerinde şekillenen düşünce nedir? "Devlet zor durumdadır, bir yıkımı yaşıyor, o zaman bu devleti kurtarmak için ne yapmalı?" İşte bir bütün olarak cevap aradıkları soru budur. Bunun için Moskovalara kadar giderler. Hatta, başlangıçta ittihatçı olarak giden birçok kişi Sovyetler'den birer "komünist" olarak döner. Bunlar devlet güç durumdayken ona karşı savaşmazlar ve devleti nasıl koruyacaklarını düşünürlər. Bu noktada bir teslimiyeti yaşarlar. İşte bugün Dev-Yol'un içine düştüğü durum da, tamı tamına budur.

Bunlar, bu teslimiyeti bize de dayattılar. Bize şunu söylüyorlardı: "Devlete karşı bir direniş geliştirmeyeceğiz, ama size karşı acımasızca direneceğiz." Bu söylediklerini bugün hayata geçiriyorlar da. Bugün sayıları hiç de fazla olmayan bu çevreler, esas olarak güçlerini Türk şovenizminden almaktadırlar. Bu anlamıyla, bu sözde solcularımız, kemalist devletin birer savunucusu durumuna düşmüşlerdir. Bunları, alternatif arayışının solda da bırakılmadığı, sol'un bugünkü konumuyla devletçi olduğu ve yeni bir rejimi dayatamayacağı gerçeğine işaret etmek için belirtiyoruz.

Böylesi bir ortamda, Reagan'ın marifetleri kendisini gösteriyor. Yıpranan ve artık aşılmış olan 12 Eylül rejimine bir alternatif geliştirmeye çalışıyor. Cunta generallerine, "epey hizmet ettiniz, fakat işleviniz artık tamamlandı, onun için de yer değiştirmeniz gerekir" diyor. Burada emperyalizmin mantığı da kendisini ele veriyor. Değişikliği yararlı mı gördü, hemen işin örgütlendirilmesine girişiyor. Burada kendisini dayatan bir diğer sorun var:

Evet, 12 Eylül'ün ve Evren'in aşıldığına hiç kimsenin itirazı bulunmamaktadır –zaten rejimin başı da kendilerinin gidici olduğunu, 89'a kadar başta kalacaklarını, Milli Güvenlik Konseyinin Cumhurbaşkanlığı Konseyine dönüştürüldüğünü ve yönetimi sivillere devrettiğini, istenirse gidebileceklerini söylemektedir– fakat bunlar gittiğinde yerine kimlerin getirileceği sorunu kesinlik kazanmış değildir. O halde geriye, bu sorunun çözümü kalıyor. İşte bu noktada rejimin kendisi alternatifsiz bir durumda bulunuyor. Örneğin Yeni Forum dergisi yaptığı bir değerlendirmede bu durumu daha değişik bir biçimde de olsa, şöyle belirtiyor. *"İşte enflasyon durdurulsun, bütçe denkleşsin derken 'alternatif' bir yol izlenmesini isteyenlerin karşısına çıkacak kalabalık bir gündem maddesi. Bu gündem maddeleri içinde kalmadıkça, disiplinli bir şekilde ve objektif verilere dayanarak bu konuda yapıcı öneriler getirmedikçe soyut bir tarzda bizim alternatifimiz var diye konuşmak inandırıcı olmamaktadır. Nitekim bunca lafa sütun sütun yazı, nutuk ve demeçlere rağmen, muhalefetin eleştirilerinin inandırıcı olamayışının başlıca nedeni buradadır.*

"Bu nedenle, alternatif arayanlarda bizim de bir miktar fikri tutarlılık ve ciddiyet aramamızda hakkımız herhalde vardır. Şüphesiz alternatif yok değildir. Fakat bunun bedelinin ne olduğunu da ortaya koymak şartıyla, arayışlara devamda hiçbir sakınca yoktur. Alternatif diye, eskiden pişmiş, bir ara soğumuş yemek artıklarını, yeni ve hiç tadılmamış yemekler gibi, yeniden ısıtıp, sofraya sunmak marifet değildir. Muhalefetin genel olarak yaptığı ise, bundan başka bir şey değildir.

"Eğer isabetli bir eleştiri yapılacak, gerçek bir 'alternatif' aranacaksa, lafları ve demeçleri, niyet ve felsefeyi değil, fakat uygulamayı ve bizzat gerçekleşen ve izlenen iktisat politikasını eleştirmek gerekir" (15 Ocak 1986). Evet, gerçekte 12 Eylül rejimi alternatifsiz bir durumdadır. Muhalefet diye ortaya çıkarılanların bu konuda herhangi bir şey yaratamamalarının nedeni de budur.

Rejimin alternatifini ortaya çıkarmak için Amerika, olağanüstü bir çaba sergilemektedir. Paul Henzelerin, elçilerin, savunma ve dışişleri bakanlarının üstüste Türkiye'ye gelmeleri, alternatif oluşturma çabalarında rejime yol gösterme amacını taşımaktadır. Reagan, bu noktada rejimin bazı özelliklerini dikkate almak durumundadır. Türk egemenlik sisteminin tarihte şekillenen özelliklerinin yanısıra, bugün de tüm demokratik hakları rafa kaldırması, dernek ve sendikaları kapatması ile ABD tarafından adından övgüyle bahsedilen Kenan Evren zoru var. İşte, bu iki

özellik dikkate alınmak durumundadır. Kenan Evren, milyonluk ordusuna dayanarak, halkın üzerinde baskı rejimini geliştirebildi. Bugün bu rejimde hafif bir gevşeme, Filipinler, Haiti, Güney Afrika vb. rejimlerden daha değişik sonuçları ortaya çıkaracaktır. Amerikan emperyalizminin başı Reagan, bu durumu çok iyi görüyor ve bu konuda yeni bir alternatif arayışı içine girmektedir.

Bunun yanı sıra bir de asırlık Kürdistan gerçeği var. Uyandıkça uyanan, güçlendikçe güçlenen ve rejimi bu yönüyle korkutan bir gerçeklik. Faşist rejimin başının sık sık "bölücü hareketler"den bahsetmesi boşuna değildir. O, bundan her bahsettiğinde, duyduğu büyük korkuyu dile getirmektedir. Reagan, İspanya'da, Portekiz'de değişiklikler yaptı; Filipinler'de bir başarı sağladı. Fakat, Türkiye somutunda işi hiç de buralardaki gibi kolay olmayacaktır. İşte bu noktada, Türk zorunu, Türk egemenliğini kurtarmak için yoğun çaba sarfediyor. Bunun için kendisine bir yıl da tespit etmiş; 1988 seçimlerinde söz konusu değişikliği yapmayı planlıyor. Ama daha şimdiden uygulanamazlığı açığa çıkan bir değişiklik bu. Onun için de ömrü daha uzun olabilecek bir alternatif geliştirmeye çalışmaktadır. Reagan rejimi Türkiye'de yönetim değişikliğini bir Filipinler'deki kadar kolay uygulayamayacaktır. Bu konuda bir hayli zorlanacağını belirtebiliriz.

Her şeyden önce, Türkiye'nin akibeti ne olacak? Bu sefer, "Umudumuz Karaoğlan" denilmiyor; "Umudumuz Keloğlan" deniliyor. Demirel, 20 yıldır kullanıla kullanıla, önemli oranda yıprandı. Demirel döneminde üç darbe üstüste yaşandı. Ve o tüm bu darbelere de boyun eğdi. 12 Mart'ta böyle, 12 Eylül'de böyle yaptı; şapkasını alıp, çekip gitti. Ama bugün yeniden sahte pehlivanlığa soyunuyor. Böylece üçüncü şampiyonluğunu kazanmak istiyor. Ama bu kez, öyle bir yumruk yiyecek ki bir daha ayağa kalkma gücünü göremeyecek kendisinde. Yumruğu bu kez ordu vurmuyor, fakat pehlivanlığı tutmazsa ağır bir darbe yemiş olacak. Bu açıdan, Demirel olayını iyi değerlendirmek gerekiyor. Demirel sivil-liberal muhalefet durumuna gelebilir mi? Yanına Cindoruk'u almış ve böylece bir alternatif oluşturmaya çalışıyor. Cindoruk verdiği demeçlerde, "Ben şimdi Demirel'e yolu açıyorum" diyor. Yine Demirel'i bir bilen yerine koymuşlar, "Bir bilen var" diyorlar. Bu çok garip bir politikacılıktır. Bu gayri-ciddi bir politikacılık olmanın yanı sıra, alternatifsizliğin diğer bir adıdır da.

Demirel kendisini bir iktidar alternatifi olarak göstermek için Dedeman otelinde toplantı düzenliyor, Nokta ve Yankı dergi-

lerine demeç üstüne demeç veriyor, ve "askeri yönetimler çözüm değil" diyor. Ama bunun karşısında sergilediği durum, bir hiç olmaktan öte bir şey değildir. Hiç olmazsa Marcos ile Aquino arasında bir çatışma sözkonusuydu. Aralarında belli bir sınıf çelişkisi vardı. Yine, diğer birçok ülkede de böyle gelişmiştir. Fakat, bir yandan rejimle el sıkışacak ve bu temelde ondan ayrılacak, öte yandan da "muhalafetim" diyeceksin. Açık ki bu, sahte pehlivanlığa soyunmaktan öte birşey değildir. Hiç birbirinden el sıkışarak ayrılanlar muhalafet geliştirebilirler mi? Demirel, alternatif olmaya çalışıyor, ama nesnenin özü aynı; biri beyaza diğeri siyaha boyanmakla aralarında bir fark olduğunu ortaya koyamazlar. Demirel, ne kadar toplantı düzenlerse düzenlesin, Evren'e karşı hangi narayı atarsa atsın, ortada dolaşan sahte bir pehlivan olduğu gerçeğini gizleyemez. Evren rejimi eski siyasilere belli bir süre tanıdı. Demirel, "vay sen mişin bu süreyi bana tanıyan" diyerek, Evren'e karşı, "konuşan bir Türkiye" gerçeğini savunuyor. Ancak, Demirel'in attığı demokrasi naralarının tam bir komediyi andırmaktan öteye gidememektedir.

12 Mart'tan sonra, böylesi bir trajedi yaşandı. Ama bugün oynananın kendisi tam bir komedidir. Aynı trajediyi bir kez de bugünkü ortamda yaşamanın olanağı bulunmamaktadır. 12 Mart'tan sonra oynanan oyunun bir değeri vardı. Ama bugünkü inandırıcılıktan uzak bir komedi halini almıştır. Ecevit'in durumu da farklı bir konumu yansıtmamaktadır. Şimdi, "tabandan gelişen parti kurdum" diyor. Bunun ne inandırıcılık derecesi var? Milyonluk örgütü dağıtacak, şimdi de böyle bir hareket olarak ortaya çıkacak mı? Burjuvazi bunları biraz da trajik bir duruma sokuyor. 3 aylık mahkumiyet cezası verip cezaevinde yatırıyorlar ve sonra da "işte siyasal mahkumlarımız" diyerek piyasaya sürüyorlar. Tüm bunların ardından ortaya çıkan nedir? Alternatif ne kadar bulundu? Görülmektedir ki, alternatif adeta kötürümleştirilerek, mevcut rejim alternatifsiz bir durumda bırakıldı.

Ya bunların dışında kalanlar bir alternatif oluşturabilirler mi? Hayır, bunlardan da herhangi bir alternatif geliştirme beklenebilir. Zaten Türkeş'in kendisi "bizim fikriyatımız bugün iktidardadır" diyor. Bundan ortaya çıkan gerçeklik nedir? "Artık biz rolümüzü oynadık, işlevimiz tamamlandı", demektir bu. Yine, Erbakan'ın şansı ne orandadır? "En başta faize karşıyım" diyor, oysa liberalizmde bu böyle yürümez. Buna karşılık, Erbakan siyasal bir önem dahi kazanmış değildir. Buradan çıkaracağımız en önemli sonuç, eski siyasilerin, 12 Eylül rejimine bir alternatif

geliştiremedikleridir. Peki yeni siyasi şahsiyetler bunu yapmakta ne kadar başarılıdır? Bunların da durumları belli; bir Gürkan, bir Cindoruk, bir İnönü'nün oynadığı roller ortada. Cindoruk, zaten kendisi, "ben bir bilene yol açıyorum" diyor. Yani bu konuda herhangi bir iddiası da yok. Bazı partilerin birleştirilmesi, bir araya getirilmesi ile yeni bir alternatif ortaya çıkarılmak isteniyor. Gürkan burada bir alternatif olarak şekillenebilir mi? Ortaya çıkış tarzı, 12 Eylül rejimine sahip çıkışı ve onu daha değişik biçimde yürütüşü ile zaten mevcut yönetimden farklı bir durumu sergilemiyor.

5- PKK'nın Yükselttiği Direniş Mücadelesi, Sadece Rejimin Bugünkü Çözumsuzluğunu Derinleştirmemekte, Yeni Arayışları da İmkansız Kılmakta ve Devrimin Dayatmasının Gereğini Fazlası İle Ortaya Çıkarmaktadır

Burada görülmesi gereken bir diğer gerçek ise, 12 Eylül rejiminin egemen sınıflar açısından alternatifsizliğinin yanısıra, güçlü bir halk hareketinin gelişmesinin koşullarının da var oluşudur. Faşist rejimin yürüttüğü muazzam baskı ve sömürü karşısında, halk hareketliliğinin patlama ihtimali büyüktür. Amerika'yı, Avrupa'yı, yine en başta faşist cuntayı endişelendiren konu, toplumda büyük bir patlamayı ortaya çıkaracak birçok kıvılcımın birikmiş olmasıdır. Bu potansiyelin başına kimlerin geçirileceği henüz kesin olarak belli değil. Eğer, Demirelleri, Gürkanları geçirirlerse, değindiğimiz nedenlerden ötürü bunların alternatif olma şansları sınırlı olduğundan, desteksiz bırakılacaklardır.

Öte yandan, halk muhalefetine gelişmesi için koşullar elverişli bir durumda. Hapishanelerde onbinlerce tutuklu bulunmakta, yoksullaşma, işsizlik alabildiğine artış gösteriyor. Enflasyon %40'da tutulmaya çalışılmasına rağmen bu başarılamamış, %100'ü çoktan aşmıştır. 24 Ocak'ın 6. yılına girilmesine rağmen, ekonomik bunalım aşılmamış, daha da ağırlaşmıştır. İşçi ücretlerinde artış meydana gelmezken, fiyatlar 10-15 katına kadar çıkmıştır. Bu durum yoksulluğu alabildiğine arttırırken, aynı zamanda işçi sınıfının durumunu da yakından etkilemiştir. Bütün bunlar, toplumda tüm bunların sorumlusu durumunda olan faşist rejime karşı büyük bir kin ve öfke geliştirmiştir. Kısa sürede ekonomik bunalımları çözmeye gücünü rejim göstere-

meyecektir. Hatta, dış pazarlarda önemli bazı alanları kaybetmiş, bazı ülkelerin sıkışıklığından yararlanarak açtığı imkanlar da kapanmıştır. Dış borç yükü daha da ağırlaşmış, TC biraalım borcunu, faizlerini bile ödeyemez duruma gelmiştir. Tüm bu göstergeler, rejimin yaşadığı bunalımı açık olarak ortaya koymaktadır. Bu durum ise, rejimin çöküşünü daha da yakınlaştırmaktadır.

Tüm bunların yanısıra ve en önemlisi olarak, çağdışı boyutları kırarak ileri akan bir PKK Hareketi var. Bu konunun kavranması çok önemlidir. 12 Eylül rejiminin, alternatifini kendi içinde ortaya çıkaramadığını uzun uzun belirttik. Bunun karşısında tek bir alternatifin varolduğı söylenebilir; o da devrimdir. Bu devrimi geliştirecek ve dayatacak güç de PKK'dir. Bu noktada emperyalizmin ve TC'nin oyunları bozulmakta, çözümsüz kalmaktadır. PKK Hareketinin doğuşu ve gelişimi iyi irdelenmek zorundadır. Kapkaranlık bir ortamda, tüm olumsuzluklara ve engellemelere rağmen güçlü bir çıkış yapmakla kalınmamış, mücadeleimiz bugün silahlı direniş aşamasına vardırılmıştır. İşte, ABD ve 12 Eylül rejimi, böylesi bir gücü dikkate almak durumundadır. PKK'yi hesaba katmak zorundadır. Evet, bugün gerek rejim ve gerekse emperyalist güçler, Türkiye'de alternatif bir çözüme gidememelerinin önünde en önemli engel olarak PKK'yi görmektedirler. Geliştirilen silahlı direniş bu oyunların tutmamasına ve açığa çıkmasına yolaçmaktadır.

Baştan beri Partimize dayatılanlar biliniyor. Soylu ve insani görevlerimizi gerçekleştirmek için attığımız bu güçlü adıma en yakından dostlarımızdan karşı çıkanlar oldu. Bir yandan çağa halkımızı bir gerçeklik olarak dayatmak, diğer yandan ise ulusal kurtuluş savaşımını geliştirmek önem arz ediyordu. Böylesi gelişmelerin güçlü bir temelde yaşanması, bugünkü mücadele seviyesine ulaşmamıza da yolaçmıştır.

Bugün Kürdistan'da her bakımdan önemli gelişmelerin yaşandığı bir sürecin içinde bulunuyoruz. Zaten düşmanımızın da bu kadar adileşerek saldırması bundandır. Her bakımdan güçlü atılımlar yaşayan mücadelemize engel olamamaları, onları çıldırtan diğer bir noktadır. Yine, tasfiyeci sol'un adeta bir koro halinde saldırıya geçmesinin temelinde bu gelişmeler yatmaktadır.

Bilindiğı gibi, bugün rejim bir alternatif arayışı içindedir. Sol'u da bu noktada peşine takarak, süreci kendisi açısından başarılı atlatmak istemektedir. Fakat, bugün rejimin başarısı da Partimi-

zin yürüttüğü mücadeleye bağlıdır. Yani, bu noktada sonuca gidebilmesi ulusal direniş savaşımızın durumuna bağlıdır. Bugün bize bu kadar saldırının yönelmesinin bir nedeni de buradan kaynaklanmaktadır. Tasfiyeci sol ve 12 Eylül rejiminin 1988'lere göre hazırladıkları uygulamalarının pratiğe geçmesi direniş hareketimizin tasfiyesine bağlıdır. Bugün denilebilir ki, Türkiye ve Kürdistan sahasında yaşananlar tümüyle direnişe bağlıdır. 12 Eylül rejiminin alternatif oluşturma çabalarının boşa çıkarılması ve direnişin egemen kılınması bizim elimizde olan bir gelişmedir. Partije yönelik saldırılar da bu nedenle geliştirilmektedir.

Tasfiyeci sol, silahlı direniş eylemlerimizi, "provokasyon", "cuntanın demokrasiye geçiş sürecini geciktirme", "demokratlaşmayı engelleme" biçiminde yorumlamanın yanı sıra, direnişe engel olmak için, "Sol Birlik"inden Yönelimcilerine, Hamburg Dev-İşçi kliğine varana kadar yoğun bir saldırı kampanyası geliştirdi. Bütün bunlardan güttükleri tek amaç, silahlı direniş mücadelemizin gelişmesini engellemek ve 1988'lere SHP, DSP kuyrukçuluğu temelinde girerek, yeniden legalleşmelerini gerçekleştirmektir. Buna engel olarak, PKK'nin yürüttüğü direniş mi var; o halde tüm saldırılarını PKK'ye yöneltmektedirler. Bu temelde o bilinen oyunlar gündeme getirildi. Bildiri üstüne bildiri dağıtıldı; toplantı üstüne toplantı yapıldı...

Devrimci İşçi'nin ta baştan beri buna soyunduğu açık bir gerçektir. Ayrılan bir grubun, "Demokratikleşme çabalarında PKK gibi bir değirmen taşı ile bataklığı geçmek mümkün değil" diyerek, sosyal-demokrat çözüm gerçekleştirilmek isteniyorsa PKK'yle ilişkilerin kesilmesini zorunlu kılması; daha o dönemden içerisine girilen yönelimi çok açık olarak ortaya koymaktaydı. Bu konuda **Kıvılcım** dergisinde çıkan değerlendirmelerde çok doğru belirlemelere işaret edilmektedir. Daha da geliştirilip, ilerletilmesi gereken bu yaklaşımlar tamamıyla desteklediğimiz değerlendirmelerdir. Bu konuya ilişkin olarak **Kıvılcım** dergisinde şöyle bir belirlemeyle karşılaşırız: "*Burjuva politik ortamındaki gelişmeler ve ardından 15 Ağustos eylemlerinin patlak vermesi karşısında sol'un tepkisi ne olmuştur? Sol Birlik içindeki partiler hep bir ağızdan sosyal-demokrasi ile ittifak yollarını aramaya başlamışlardır. Hatta TKP, DYP'ni 'diktatörlük karşıtı güçler' içine koymuş, genel olarak 'burjuva muhalif güçleri' ile ittifakın yollarını aramaya çıkmıştır. Aynı şekilde Dev-Yol da 'elit ve toplum' arasında varolan bir çelişki keşfetmiş, Demirel'in demokrasi mücadelesi demagojisine kapılıp gitmiştir.*" (Ocak 1986)

Bu, sol'un durumunu açıkça ortaya koymaktadır.

Sol'un bu tavrına ilişkin örneklerimizi çoğaltabiliriz. Bildiri ve gazetelerinde, "liberal-sosyal-demokrat yönetimlerin" işbaşına getirilmesi gereği ve direniş mücadelemizin buna engel olduğu vb. birçok konuyu ele aldılar. Hatta bazıları daha da ileri giderek, "cuntanın demokrasiye dönmemesinde PKK'nin yürüttüğü eylemler temel rol oynamaktadır" deme cüretini kendilerinde bulabildiler. Sol'un bu düşmanlığının nedenini bilmekteyiz. Tutmayan ve direniş mücadelemiz karşısında boşa çıkan bir çözümü dayatmak istemektedirler.

Yine bunlara ek olarak, 12 Eylül rejiminin, Partimizin mücadelesini ve Kürt halkının adını lekelemek amacıyla geliştirdiği bir komploya da geçtiğimiz günlerde tanık olduk. MİT, CIA benzeri güçlerle SÄPO'nun ortaklaşa düzenledikleri bir komplo ile Olof Palme katledilip, direniş hareketimizin adı bu cinayete karıştırılmak istendi. Türk basınında yazılanları okuduk. Nasıl büyük bir çığırkanlıkla "Katil Apocu mu?", "Katil PKK'den" vb. biçimlerde cinayeti günlerce işleyerek, böylece MİT'in bu komploda oynadığı rolü gizlemeye çalıştılar. Bu uluslararası komplo daha sonra tamamıyla açığa çıktı. CIA'nın, MİT'in ve SÄPO'nun bu komploda oynadıkları rol de belirginlik kazandı.

Palme, kişiliği, kişisel olarak ABD'ye karşı tavır alışı vb. gibi nedenlerden dolayı CIA tarafından hedeflenirken, ulusal kurtuluş mücadelemizi ve öncüsü Partimizi uluslararası kamuoyundan tecrit etmek ve terörist iddiaları ile damgalamak için MİT tarafından katledilmesi kararı alındı. Yine SÄPO bu komploda işin organizesini üstlenmiştir. Fakat, planlarının istedikleri düzeyde gitmemesi ve bazı aksilikler bunların sonuca gitmesine engel olmuş ve Partimiz uluslararası bir komployu daha böylece boşa çıkarmıştır.

Bugün Kürdistan'da da faşist ordu birlikleri ile amansız bir mücadele yürütülmektedir. Bu mücadele de önemli bir aşamaya vardığımız gerçekliği, bugün kendisini daha fazla göstermektedir. Geçtiğimiz yıl, silahlı direnişimizin artık sökülemeyecek bir biçimde Kürdistan'a temel attığının ispatı olmuştur. Bu temelde bugün TC ordusu ile amansız bir mücadele yürütmekteyiz. Ve bu mücadelede sistemin kendisi alternatif bulamadığı gibi, büyük bir çöküşü de yaşamaktadır. Bu orduya devrimci direnişimizi biraz daha dayattığımızda, tamamıyla çürümenin ve dağılmanın eşiğine gelecektir. Eğer biz gelişmeyi iyi değerlendirebilirsek, gelişmelerin daha da güçlü olacağı açıktır. Hele bir de PKK, halk

ordusunu ileri sürerse, zaten bir yıllık gelişmeler karşısında tutunamayan ordu tamamıyla dağılmayı yaşayacaktır. Peki bunun karşısında siviller ne kadar dayanabileceklerdir? Bunlar daha şimdiden bir kaçış sürecini yaşamaktadırlar. Türk sivil politikacıları bugün Kürdistan'daki gelişmelerin karşısında ne yapabilirler? Aquino'nun bile ne yapacağı, sorunları nasıl çözeceği hala belli değil. Kaldı ki, Türkiye'de bu düzeyde bile gündeme giremeyen bir çözümün başarı düzeyi ne olabilecektir? Geçmişte Demireller, Ecevitler bu gelişmeler karşısında kaç ar ay dayanabildiler? Evren-Özal çetesi bu kadar gücüne rağmen, altı yıldır varlıklarını zorla sürdürmektedirler. Diğerlerinin bizim karşımızda uzun süre dayanmaları ise daha zor bir olay. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bunun tutması bizim hata yapmamıza veya imhamıza bağlıdır. Bu gerçekleşirse rejim biraz da olsa rahat nefes alabilir. Kendimizi geliştirip, yetkinleştirdikçe, rejimin çözümsüzlüğü daha da derinleşecektir.

Türkiye'de bir sivil rejim işbaşına getirilecek midir? Bütün bu anlattıklarımızdan tabii ki böylesi bir rejimin geliştirilmeyeceği anlamı çıkmaz. Sivil rejimler de işbaşına getirilebilir. Nasıl ki, geçmişte Demireller, Ecevitler, Kenan Evren'i, Nurettin Ersin'i vb'ni desteklemişse, onlar da bugün onları desteklerler. Fakat, burada kavranması gereken, sivil rejimlerin de bir çözüm olamayacakları gibi, çürümenin bir belirtisini de teşkil edecekleridir. Rejim önemli oranda askeri ve ekonomik olarak güç yitirmiş, ayakta kalma gücü zayıflamıştır.

Bizim tüm bu gelişmelerden çıkaracağımız sonuç nedir? Bugün hazırlıklarımız önemli bir safhada bulunmaktadır. 86-87 için hazırlıklarımız, ülke içinde ya da dışında olsun, muazzam bir aşamadadır. ERNK bayrağının resmen ilan edilisinin üzerinden geçen, Kürdistan tarihinin siyasi anlamda ve sert kış koşulları bakımından en zor bir yılını az bir kayıpla, fakat güçlü bir atılımla kapatıyoruz. PKK sadece bu son bir-iki yılın ürünü olarak değil, daha çıkışından itibaren sol'un tüm olumlu özelliklerini bünyesine kattı. PKK bu konuda ideolojik olsun, siyasal gelişim seviyesi bakımından olsun ne kadar olumlu özellik varsa, bunları bünyesine alarak büyüdü ve kendisini egemen Parti durumuna getirdi. Yine 12 Eylül rejiminin dayattığı tasfiyeciliğe karşı, Türk ve Kürt solunun zayıflaması ve erimesinin tersine, PKK devrimci-yurtsever özelliklerini geliştirerek güçlü bir Parti durumuna gelmeyi başardı.

12 Eylül rejiminin dayattığı tasfiyeciliğe direnişle karşılık ver-

dik. Zindanlar, bu direnişin odaklaştığı önemli bir merkez haline geldi. Mazlum DOĞAN yoldaşın cezaevlerinde geliştirdiği muazzam direnişçiliği vardır. Bundan sonra M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve diğer yoldaşların geliştirdiği bir direnişçilik ve bu direnişin önemli gelişmeleri ortaya çıkarması gerçeği vardır. Geçtiğimiz günlerde Hilvan-Siverek davasında yaşanan gelişmeler, bu direnişi bir kez daha güçlü bir temelde ortaya çıkardı. Verilen 23 idam cezasına karşı, bizzat haykırdıkları sloganlarla Partiyeye sahip çıkan bu yoldaşlar, aynı zamanda düşmanın geliştirmek istediği oyunları da boşa çıkarmışlardır. Diyarbakır zindanlarında 5 yıldır eşi görülmemiş bir işkence yaşanmasına rağmen, 20 bin sayfaya yakın bir savunma yapılmıştır. Bu Kürdistan tarihinde bu düzeyde ilk defa gerçekleştirilen bir savunmadır. Kitlesele bir güçle en yiğit bir direnişçilik sergilenmiştir. Bu davanın sonuçlarına yoldaşlarımızın sloganlarla verdikleri karşılık, aynı zamanda Pişmanlık Yasasının yırtılmasına da yol açmıştır. Bu Yoldaşlarımız, Af Yasasına ve Pişmanlık Yasasına karşı direnişi dayatarak, sömürgeci mahkemede bu eylemlerini bir gösteriye dönüştürerek, Kürdistan tarihinde en büyük meydan savaşlarından birini de böylece kazandılar. PKK'nin sloganlarının yükseldiği bu eylemde kazanan PKK'nin adı olmuştur.

PKK, sadece zindanlarda direnmekle yetinmedi. O'nun militanları ve savaşçıları bizzat kanlarıyla aynı zamanda Kürdistan dağlarında da direniş destanını yazdılar. 12 Eylül faşist rejiminin gelmesinden bu yana, özellikle de son iki yıl içerisinde direnişler sergilendi. Faşist rejim, yüzlerce sıradan insanı tutuklayarak ve işkenceye alarak onları zorla Kürtleştirdi, uyguladığı baskıyla binlerce insanı mücadele saflarına itti. Bugün direnen herkes, düşmanın dayattığı bu zoruna karşı PKK bayrağı altında birleşmektedir. Bu da mücadelemiz açısından önemli bir kazanımı oluşturmaktadır. Halkımızın kini, öfkesi artık içinde biriken ve dolan bir kin, öfkeyle değil, PKK'de birleşerek, resmileşen ve düşmanın üzerine boşaltılan bir zehirdir. Bu kin ve öfke PKK saflarında giderek siyasal ve askeri bir orduya dönüşerek, önemli bir güç olarak gelişiyor. İşte bu gelişmeyi çok iyi görmeliyiz. Bu kin belki bugün örgütlü siyasal bir orduya tam manasıyla dönüşmemiştir, ama uyanış, bilinçlenme anlamında güçlü bir siyasal ordulaşma içine girilmiştir.

Bu düzeyde geliştirdiğimiz mücadele artık dünyaca biliniyor, görülüyor, tanınıyor ve destekleniyor. Bunun örgütlenmesinde ve güçlü bir temelde geliştirilmesinde önemli adımlar atılmıştır. Bu

artık kadrolarımızın yerine getirmesi ve başarması gereken bir görevdir. Bugün ülkemizin çevre alanlarında ve yurtdışında yüzbinlerce PKK sempatizanı var. Bunların hepsi savaşa katılmak istiyor. Böylesi geniş bir potansiyel küçümsemez. Bu, bağrında binlerce kadro adayını barındırıyor. Yine, milyarlarca liralık maddi desteğin sunulmasını sağlıyor. Mücadelemizin şu son birkaç yılını bile değerlendirdiğimizde görülecektir ki, gerçekten Kürdistan tarihinde bugüne kadar yaşanmamış gelişmeleri ortaya çıkarıyor. Uluslararası birçok çevreye açılmış, ayrıca birçok güçle ilişki geliştirilebilecek bir düzeye gelinmiştir. Burada görülmesi gereken diğer bir gerçek ise, sadece Kürdistan halkının uyandırılması ile kalınmamış, aynı zamanda dünya halklarının Kürdistan için biraz da olsa uyanmaları sağlanmıştır.

Yapılan değerlendirmelerden de çok açık olarak çıkarılacağı gibi, bugünkü gelişmeler tamamiyle lehimize. Böylesi bir ortamda mücadelemiz önemli oranda gelişebilecektir. Gerek objektif ve gerekse subjektif koşullar, olumluluğun küçümsemeyecek boyutta olduğunu göstermektedir. Açık ki, devrimi zafere ulaştırabilmemiz için bu şartların tek başına varolması fazla bir şey değiştirmez. Bu koşulları, bir başka temel şartın yerine getirilmesi ile tamamlamak gerekiyor. Peki bu şart nedir? Örgütlü, bilinçli öncü grubun da her bakımdan bu gelişmelere hazır olması gerekmektedir. Stalin'in bu konudaki değerlendirmesi iyi kavranmak durumundadır. *"Objektif şartlar ne kadar olgun olursa olsun, eğer devrimin zaferi için örgütlü bir mücadele geliştirilemezse sonuca gidilemez"*, diyen Stalin'in bu değerlendirmesini kendi gerçekliğimizde de iyi yaşamak durumundayız. Objektif koşulların tüm olgunluğuna rağmen bu, bilinçli ve örgütlü bir müdahale ile tamamlanmazsa en ufak bir gelişme bile sağlamak mümkün değildir. Lenin'in de belirttiği gibi, *"Öncünün örgütlülüğü ve objektif koşullara gerekli karşılığı vermesi"* son derece önemlidir.

Bundan dolayı Parti kadrolarına, kadro adaylarına ve militanlarına çağrımız, öncünün rolüne mutlak anlamda soyunmaları ve bu görevin gereğini yerine getirmeleri olacaktır. Tarihimizin bu aşamasında, öncünün sayısı birkaç yüz de olsa, 1000 yıllık olumsuzluğu telafi edecek gücü gösterecek; sorumluluk anlayışı ve güvenle yükümlenmiş olduğu görevlerini böylesi bir dönemde öncüye layık bir düzeyde gerçekleştirecektir. İçinde bulunduğumuz yıl ve önümüzdeki birkaç yıl için, bu mutlaka başarılabacaktır.

Halkların tarihlerinde köylülerin, aydınların ve militanların öncü rolü çeşitli nedenlerle yeterince ortaya konulmuş; kişilikler ve öncülüğün önemi tarihi süreç boyunca belirtilmiştir. Bunlar bizim için de doğrudur.

Denilebilir ki, bugün tarihimizde önemli bir rolü yerine getirmekle yükümlü bulunmaktayız. Sadece kendi tarihimiz açısından değil, bugün Ortadoğu halklarının ve Türkiye halkının mücadeleleri açısından da önemli bir rol oynamaktayız. Bugün Türkiye'nin öncüsü de PKK olmak zorundadır. Objektif olarak Türkiye devrimini de sürükleyebilecek güç PKK'dır. Tabii ki belli bir süreye kadar, oranın da öncüsü PKK'dır. Daha sonra burada da devrimci gelişmeleri kucaklayan güç ortaya çıkacaktır.

Ortadoğu'da bugün, özellikle İran-İrak savaşının çözümsüzlüğü, çelişkilerin artık dayanılamayacak boyutlarda gelişmesi, köklü bir çözümü de zorunlu kılmaktadır. Fakat Kürt milliyetçiliği fazla iş yürütememekte, çeşitli din ve mezhepler de çözümleyici olamamaktadırlar. Bu güçlerin mevcut durumu belli bazı siyasetlerin yürütülmesine zemin hazırlasa da, köklü bir çözümü getiremez.

Sosyalizm Ortadoğu'nun kıyılarına vurduğu zaman elbetteki klasik komünist partileri burada belli roller oynar duruma gelmişlerdir. Ama bunun daha çok olması gerektiği gibi olumlu değil, olumsuz bir tarzda gerçekleştiği açıktır. Bunlar, gelişmelere ve sosyalizm doğrultusundaki mücadelelere öncülük etmeleri bir yana, adeta kireçleşmiş bir ayakbağı haline gelmişlerdir. Günümüzde İran ve Irak'taki komünist partilerinin durumu bunun en açık kanıtıdır. Bu partiler bizzat tasfiyeciliği örgütlediler ve halen de bu konumlarını aşmış değildirler.

Sosyalizm adına sürdürülen bu ve benzeri hastalıklardan bahseden sadece biz değiliz. Malum komünist partilerin gerçeği ters-yüz etmek isteyen yöneticileri, bu cephede, her dönemde yapılan her şeyi en doğru şey olarak yansıtmayı, en küçük bir eleştiriye dahi yanaşmamayı sosyalizme ve sosyalist ülkelere bağlılığın bir göstergesi gibi saydılar ve savundular. Ama yakın zamanda gerçekleşen SBKP Kongresinde, hem de Sovyetler Birliği'nde mevcut olduğunu bizzat ifade ettikleri "bürokrasi", "durgunluk", "dogmatizm", "yolsuzluk" gibi hastalıklardan bahsedildi. Bunların sorumluları mahkum edildi ve görevden alındı. Peki dün bu tür gerçeklere gözlerini kapayıp, ortalığı süt-liman gösterenler, bu noktada "kraldan daha çok kralcı geçinenler" bugün ne yapacaklar?

Belli ki Gorbaçov yönetimi bu hastalıkların ciddiyetini görerek üzerine yürümüştür. Sovyetler Birliği halkı bu gelişmeleri olumlu karşılamıştır. Bunlar bizim de iyimserlikle karşıladığımız, arzula-dığımız gelişmelerdir.

Bu olumlu gelişmelerin kireç bağlamaya yüz tutmuş, sözünü ettiğimiz komünist partilerini ne kadar etkileyebileceği konu-sunda bir tahminde bulunmak oldukça güç. Arzu edilen odur ki Gorbaçov döneminin çözümleyici özelliği etkisini bunlardan başlayarak, El Salvador'da tıkatılmaya çalışılan devrime, oradan Filipinler'de desteksiz bırakılan gerillaya kadar tüm devrimci gelişmeler üzerinde gösterebilir ve rolünü oynasın, "Barış içinde birarada yaşama ilkesinin" sağ reformist yorumu ve buna dayalı engelleyici politikalar terkedilerek, devrimci politikalara yönelin-sin ve böylece dünyada olduğu gibi, Ortadoğu'da da devrimci çözümlere ulaşılabilirsin, ya da böylesi çözümlere yolaçılabilirsin.

Sonuç

Türkiye'de oynanmak istenen "demokrasibilik" oyunu Parti-mizin geliştirdiği direniş sonucunda tutmayacaktır. Direnişin geliştirilmesi bu oyunu boşa çıkaracaktır.

12 Eylül rejimine, SHP vb. güçler bugünden alternatif bir yönetim olarak hazırlanmaktadır. Bu konuda özellikle de SHP'ye şans tanınmak istenmektedir. Son günlerde, Kenan Evren eleştirilmeye başlandı. Sözde geliştirilen bu muhalefete böylece radikal bir görünüm kazandırılmaya çalışılmaktadır. Cuntanın başı Evren, "Beni de eleştirebilirsiniz", diyerek bizzat, yine diğ-erlerinde olduğu gibi, bu oyunu da kendi eliyle başlattı. SHP'den Evren'e birden eleştiriler yönelmeye başladı. Muhalefete biraz radikal bir çıkış yaşatılmak isteniyor. Hemen belirtelim bu da tut-mayacaktır. Zaten yapılması gerekenler rejime önemli oranda yaptırıldı. Yeniden aynı oyunun oynanmasına ve tekrarlanması-na gerek kalmamaktadır. Çünkü gelecek olanlar da, farklı bir şey bilmemektedirler.

Başlangıçta 1983 olarak tespit edilen geçiş süreci, 85'e daha sonra 88'lere atıldı. Şimdi de Evren'in başta bulunduğu süreye kadar uzatılmak isteniyor. Rejimin bir alternatifi geliştirilemedi-ğinden, süreç biraz daha uzatılıyor. Bu dönemde radikal bir çıkış da yaptırılmak isteniyor. SHP'ye tanınmış görünen bu şans, SHP iyi kullanmak için, bir alternatif olarak kendisi örgütlenmeye ve işe Evren'in eleştirisinden başlayarak, kitlelerin önemli bir

potansiyelini kendi etrafında örgütlemeye çalışıyor.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Filipinler benzeri bir çözümün Türkiye'de yaşanması mümkün görünmemektedir. Belki sivil bir yönetim de işbaşına getirebilirler. Bu, çözüm olmadığı gibi, mevcut çözümsüzlüğü daha da derinleştirecektir.

Yine böylesi bir yönetim uygulanmasında iki koşulun dikkate alınması gerekmektedir. Biri, Türk egemen sınıflarının ordu geleceği ve her 10 yılda bir veya daha kısa aralıklarla yönetime müdahale özelliğidir. Diğeri ise, Partimiz önderliğinde güçlü bir Kürt ulusal hareketinin varlığıdır. İşte bu her iki özellik rejimin istediği gibi manevra yapma olanağını engellemektedir. Ordunun müdahalesiyle rejimin bugün en uç noktaya gelip dayanması, yeni alternatifleri de işlemez kılmıştır. Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin daha sağlam köklere sahip olduğu bir dönemde Parti Hareketimizi imhaları da mümkün görünmemektedir. Bu nedenle çözümsüzlük alabildiğine derinleşmektedir. Fakat, Türkiye ve Kürdistan'ın hassas öneminden dolayı emperyalizmin bu alandan öyle kolay kolay vazgeçmeyeceği açıktır. Bu nedenle sonuca gitme şansı olsa da olmasa da, birçok yöntemi Türkiye üzerinde uygulamaktan vazgeçmeyecektir. Emperyalizm kendisinden en ufak bir kopmaya bile müsamaha göstermemektedir.

Bu çerçevede soruna yaklaştığımızda önümüzdeki dönemin bu alan üzerinde önemli çatışmalara sahne olacağı açıktır. Ama biz direnişimizi güçlü kıldığımız, daha az hata yaptığımız oranda, tüm bunlardan kazançlı çıkmasını bilecek ve başarı sağlayabileceğiz.

Türkiye ve Kürdistan Halkı

Bugün Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi önemli gelişmeler ortaya çıkarmaktadır. Bu tarihi kazanımlarımıza sıkı bir biçimde sahip çıkmasını bilelim! FKBDC ve ERNK bayrakları bugün önemli direniş olanakları yaratmaktadır. Biz, bu cephe silahları temelinde son derece önemli gelişmelere ulaşabildik. Bu silahları yetkince kavrayıp, güçlü bir biçimde kullandığımızda daha güçlü gelişmeleri ortaya çıkarmamak işten bile değildir. O halde, diğer grupların bozgunculuklarını ve tasfiyeciliklerini ortaya koyarak, onların teşhirini geliştirelim! Bu önemli bir görev durumuna gelmiştir. Bu güçler, bugün sadece bozgunculuk yapmakla kalmamakta, aynı zamanda burjuvaziye kuyrukçu-

luk da yapmaktadırlar. Bu görevlerini başarmak için de, direniş hareketimize saldırarak, gelişimini engellemek istemektedirler. Bunun için her türlü saldırıyı geliştirmektedirler.

Tüm bu güçlerin saldırılarına ve her türlü zorluğa rağmen Hareketimiz direnişini geliştirmektedir Cephelarımızın varlığı bunun açık bir kanıtıdır. Öyleyse, geleceğimizi gerçekten güçlü bir temelde yaratmak için, cephe bayraklarına sahip çıkarak, direnişin yükseltilmesine tüm gücümüzle katılalım

Tüm Partili Militanlar ve Sempatizanlar!

1986 Newroz'una ulaştığımız bugün de büyük gelişmelerin içinde bulunuyoruz. Partimizi bekleyen görevler, tarihi ve güncel özellikleriyle ortaya konulmuştur. Partimizin ortaya çıkışı son derece devrimci bir tarzda olmuştur. Aynı zamanda gelişmesi de öyle soylu ve direnişçi bir temelde olmuştur. Bugün böylesi gelişmelerle geleceğin üzerine yürüyoruz. Geleceğimiz, geçmişimizden ve tarihimizden çıkardığımız derslerin ışığı altında çok güçlü olmaya adaydır. Bu konudaki mevcut birikimler çok zengin. Her şeyden önce şehitlerin mücadeledeki yeri kıpkızıl bir şerit biçiminde hepimizi bağlıyor. Partilerin tarihinde bu kadar öncü kadrosunu feda eden bir parti ender gösterilebilir. PKK, yenilmezliğini gelişmesini şehitlerimizin bu kanları temelinde buluyor. Ve biz gerçekten büyük ve hiçbir şeyle değiştirilemeyecek kadar değerli olan şehitlerimizin sözcüleriyiz. O halde, sözcüler şehitlere layık olmasını bileceklerdir. Ne olursa olsun, şehitlerin PKK'de somutlaşması mutlaka yaşanmak zorundadır.

Bunun dışında sömürgeci-faşist zindanlarda bulunan direnişçilerimiz var. Bunlar da birçok görevin gerçekleştirilmesini bizlerden beklemektedirler. O halde, Partimizin şeref abidesi olan bu direniş değerlerimize karşı görevlerimizi sonuna kadar yerine getirmeliyiz. Hiçbir engel bu görevlerimizi yerine getirmekten bizi alıkoyacak bir düzeyde değildir.

Bundan sonrası için kesinlikle diyoruz ki, artık ortaya çıkan böylesi gelişmeler ışığında, her arkadaş kendisini yenilemeli ve güçlendirmelidir. Küçük-burjuva ruhsal belirtilerden tutalım da olumsuz yıkıcı faaliyetlere kadar, Partiyi güçlendirmeyen tüm tutumlardan, bunlara bilerek veya bilmeyerek olsun kapılanlar, kendilerini uzak tutmasını bilmelidirler. Birçok darbeyi bu yetmezliklerin aşılamamasından dolayı yediğimiz gerçeği çok iyi bi-

linmektedir. O zaman tüm Parti militanları ve sempatzanları olarak kendimizde gerekli yetkinleşmeyi ortaya çıkaralım. Bu en başta şehitlerimize ve tüm direniş abidelerimize karşı saygının bir gereği olarak da uygulanmalıdır. Bu aynı zamanda bizim bir vefa borcumuz, onun da ötesinde bir görev anlayışımızdır. Böylesine temel gerekçemiz haline getirdiğimiz bir değerle hiç kimse onyama hakkını kendisinde görmemelidir.

Nereden kaynaklanırsa kaynaklansın yetersizliklere hemen gerekçe bulunmamalıdır. Parti, size sonsuz bir gelişme imkanı sağlıyor. Özgürlük kadar değerli bir şeyin olmadığını sıkça söylüyoruz. Partimizin özgürlüğü geliştirme görevi bir şeref ve onur olarak önümüze konmuştur. O halde, bunu göz bebeğimiz gibi korumasını ve büyümesini bilelim!

Kadrolarımız, kadro adaylarımız bu temelde eğitimlerine ağırlık vermelidirler. Parti için bugün en başta gelen değerlerden birisi militan kadro birikimini sağlamaktır. Bu olmadan bir adım bile atmak mümkün değildir. Davayı savunanlar olmadan dava nasıl geliştirilecektir? Biz bu nedenle militan kadro birikimimizin ideolojik, politik, eylemsel gelişmesini sağlıklı bir temelde geliştirmek için yoğun bir faaliyet yürütmekteyiz. Bugün bizleri bekleyen ve yerine getirmemiz gereken görevler var. Bu nedenle bunlara eskisi gibi yaklaşmayalım ve eckisi gibi yaşamayalım. Görevlerimizin başarılmaları için geleceğin üzerine güçlü bir temelde yürüyelim.

Genelde Parti tarihimiz ve özelde yakın Parti geçmişimizden çıkaracağımız dersleri bundan sonraki devrimci yaşamımızda iyi uygulayarak, bunun için harcanan tüm emekleri önemli bir özelliğimiz olarak koruyup, bu dersleri önümüzdeki dönemde öncünün örgütlenmesinde, kitlelerin birliğinin yaratılmasında, silahlı veya silahsız Parti önderliğinde gelişen tüm faaliyetlerin örgütlenmesinde kullanmak için; yeteneklerimizin sonsuz gücüne ve yaratıcı özelliğimize güvenerek cesaretle ileri doğru yürüyelim.

1986 Newroz'unu böylesi büyük gelişmelerle karşılayan Partimizin gerçek ve ona layık militanları olmak için, her zamankinden daha fazla bir güçle ve yaratıcılıkla görevlerimizin üzerine yürüyelim!

- Yaşasın Halkımızın Şanlı Direniş Geleneği Newroz!
- Yaşasın Öncü Güçlerimiz PKK-ERNK-HRK!

Institut kurde de Paris

PARTİLİLER VE TÜM HALKIMIZ: ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ VE ORDUSUNU İNŞA İÇİN GÖREV BAŞINA!

Halk ve mücadele tarihimizde her bakımdan umut verici birçok yeni gelişme özelliğini bağrında taşıyan bir döneme giriyoruz. Halkımız ve Partimiz henüz yığınla sorunu bağrında taşısa da, gelinen aşamada bu sorunların çözümünde paha biçilmez olanaklara da kavuşmuş bulunmaktadır. Bu, her bakımdan halkımızın yaşamının derinden değiştirilmesini mümkün kılacak ve özgürlükler dünyasına bir daha geri adımlar atma-macasına yerleşmesini sağlayacak olan tarihi bir dönemdir.

Direnış mücadelemizde atılan her adımı bugün her zamankinden daha derinliğine kavramak ve onların anlamına uygun olarak yaşamak zorundayız. Kürdistan halkının köleliğinin en temel iç nedenlerinden birisi olan zalim işbirlikçi-ajan kliklere karşı mücadele, mücadelemizin en temel halkalarından birini oluşturur. GAP ile yalnızca Kürdistan'ın değil, Türkiye'nin de kaderinde en önemli değişikliği yaratacak olan bir alan üzerinde, yerli hainlerden teşekkül faşist MHP'nin yuvası haline getirilmek iste-

nen Urfa'da işbirlikçi-hain güç Süleymanların şahsında feodal-komprador yapı ve faşist güçlere karşı mücadelemizin üzerinden sekiz yıl geçti. Halkımız yeni uyanan umudunun seçkin temsilcisi Halil ÇAVGUN'un bu faşist güruh ve polisin işbirliği ile katledilişinin acısını hala bütün tazeliğiyle yaşıyor. Ama aynı zamanda, Partimizin kurucu beyni ve ruhlarından biri olan Kemal PİR'in önderliğinde, Halil ÇAVGUN yoldaşın katledilişinin üzerinden henüz kırk gün bile geçmeden, bu güruha nasıl ölümcül bir darbe vurulduğunu da gururla anıyor. Yaşadığımız günler daha dün denilebilecek geçmişi ve bugünüyle büyük tarihi öneme sahip. Siverek'in en kanlı, en despot feodal işbirlikçi gücü olan, ama bununla da yetinmeyip bunu tüm Kürdistan'da bir örgütlülüğe götürme kararında olan faşist feodal M. Celal Bucak'a karşı tam başarılı olmasa da gerçekleştirilen silahlı devrimci saldırı yedinci yılını dolduruyor. Parti ve halk mücadelesi tarihimizde her bakımdan yeni bir dönemin ilanı demek olan ve bizi dev gibi görevlerle karşı karşıya bırakan, kendimizi her bakımdan zorlayıp özgürlük alanlarına biraz daha yaklaşmamızı mümkün ve buna zorunlu kılan şanlı 15 Ağustos Direniş Atılımı üçüncü yılına giriyor. Bütün bu tarihi yıldönümlerini yaşadığımız bugünlerde Kürdistan ve halkı her bakımdan yine ayırdedici özellikleri olan bir dönemin içine girmiş bulunmaktadır. Gerek düşman safındaki yeni gelişen karşı-devrimci faaliyetler ve gerekse halkımız saflarında direnişin yeni boyutları, bunların daha da geliştirilmesinin yol ve yöntemleri, sorun ve çözüm olanaklarıyla bizi daha kapsamlı düşünmeye, tartışmaya ve öneriler geliştirmeye zorluyor. Yeni dönemi daha büyük başarılarla karşılamaya hazırlanırken geride bıraktığımız dokuz yıllık silahlı mücadelemiz Kürdistan tarihinin silahlı direnmede en uzun süreli dönümünü ifade etmekte ve geleceğin yaratılışında en büyük tarihi kazanımları halkımıza sunmuş bulunmaktadır. Artık gelecek günler daha büyük başarılarla dolu geçecektir. Tarihimizde gelip dayatılan nokta halk ve Parti yaşamımızda her bakımdan kurallı, disiplinli, militan bir yaşamın içinde olmamızı gerektiren bir aşamadır. Bunun için her şeyin ortaya konulması ve mutlaka başarılması gereken görevleriyle bizi kuşatan, hem umutlandıran, hem zorlayan, hem zayıf bırakan ve hem de güçlü kılan böylesine bir dönemi mutlaka başarıyla inşa etmek durumundayız. Esas olarak insan yeteneğine dayanarak, bir kader gibi dayatılan bu statükoyu değiştirmek için tüm gücümüzü ortaya koymaktan başka bir çaremiz olmadığı gibi, başka bir istek

ve hedefimiz de olamaz.

Günümüzün sağlıklı bir çözümlemesini yapabilmek için tarihte insanlığın gelişimine bakmak yeterlidir. Çıkışın nasıl olması gerektiğini, bunun için gerekli umut ve çabanın nereden sağlanacağını öğreneceğimiz en güvenilir öğretmen insanlık tarihidir. Günümüze baktığımızda devlerin ilişki ve çelişkilerinden başka bir şey görülmemektedir. İki süper devlet diye de tabir edilen sosyalist sistem ile kapitalist sistem arasındaki ilişki ve çelişkilerin damgasını vurduğu, üçüncü dünya ülkelerinin kalkınma sorunları, ulusal kurtuluş hareketleri, barış mücadeleleri vb. çok çeşitli biçimlerde somutlaşan çağımızın güncel özellikleri ortasında, dostları tarafından aşırı ihmale uğramış, kendi hakkını ilan edemeyecek kadar dilsiz, donanımsız ve mecalsiz bırakılan çağın unutulmuş halkı Kürdistan halkının, tarihin ve günümüzün tüm gerici, baskıcı özelliklerini kendisinde somutlaştırmış, muazzam baskı araçları ve imha yöntemleriyle geniş tecrübeye sahip olan düşman güçleri karşısında mücadelesinin anlamı, başarı şansı ne olabilir ki diye sorulup, bu soru işaretleri sürekli canlı tutulabilmektedir. Çekingen, ikircikli, umutsuz ruh belirtileri sadece düşmanın bilinçli olarak dayattığı taktikler olmaktan da öteye, yüzyıllardır süregelen sömürgeciliğin bir sonucu olarak halkın saflarında umutsuzluk, yılgınlık ve teslimiyet biçiminde karşımıza çıkabilmektedir. Bunu kırmakla mükellef olan direniş örgütü Partimiz saflarında da kendi etkisini duyurmakta, devrimci belirlemelerde sloganlara alabildiğine bağlı kalınırken, pratik çözümlemelerde de aynı geçeklik yürümeme, ikirciklik, kafa karışıklığı biçiminde ifadesini bulmaktadır. Devrimci pratiğin mümkün olduğuna inancın pratik gerçekliğe dönüştürülmesinde bir kopukluğun ifadesi olan böylesine bir yaşam, içten içe kemirmeyi, zayıf düşürmeyi ve yenilgilerin kapısını açmakla kalmıyor, kişiliği en soylu amaçlarından uzak bırakma gibi tehlikeleri de beraberinde getiriyor.

Denilebilir ki, böyle olumsuz bir tablo karşısında mücadelede başarı şansımız ne olabilir... yürümeli miyiz... ve hem de cesaretle ileriye atılmalı mıyız? Bu sorulara olumlu cevapların verilip verilmeyeceğini görmek büyük önem taşımaktadır. Biz bu sorulara da cevap ararken, yine büyük yol göstericimiz olan tarihe danışacağız; bu ana ne diyor, onun sesini dinleyecek, onun yol göstericiliğinde yürüyeceğiz.

1- Kürdistan'da Boyutlanan Direniş, Mücadele Tarihimizin Daha Derin ÖzümSENmesini Gerektiriyor

Tarih iki tür gelişmeyi tanımaktadır. Birincisi; insan toplumunun belli bir evresinde sınıflı topluma geçişin başlangıcından itibaren oluşan resmi siyasal düzenler, ki bunlar çeşitli köleci devletler, devletçikler, imparatorluklar biçiminde karşımıza çıkan düzenlemelerdir. Bu düzenlemelerin içinde bulundukları çeşitli aşamalar, bu aşamanın özelliklerine uygun olarak yürütülen ekonomik, kültürel, sosyal, siyasal ilişki ve çatışmalarla karakterize edilir. Ya ilerlemeye, ya gerilemeye yol açabilen, kısaca resmi güçlerin tayin ettiği gelişmelerle ve daha çok da niceliksel gelişmelerin toplamından ibaret olan, bir yönüyle böyle yürüyen bir tarihsel gelişim gerçeği vardır. İkincisi; resmi toplumun niceliksel gelişmesinin belli bir evresinde artık daha ileriye atılımın ancak patlamalarla mümkün olabileceği bir aşamaya gelmenin kural ve yaşam biçimi olan ihtilal olgusunun karakterize ettiği gelişme modelidir.

Birincisinde yaşanan, resmi siyasal gücün yönetiminde askeri, kültürel ve sosyal cephede sanat, din ve bilim adamlarıyla yürütülen gelişmedir. Karşımıza orduların çarpışması, çeşitli anlaşma ve ittifakların geliştirilmesi, kültür alışverişi, dillerin karışımı, iç içe gelişimi biçiminde çıkan ve resmi tarih kitaplarında burjuvazinin gelişmenin ancak bundan ibaret olduğunu eklemeyi de unutmadığı bu tarz gelişmenin yanında, kendisini özellikle insanlığın ağır çelişkili dönemlerinde hissettiren devrimler döneminin yaşam tarzı, çelişkileri ve çözüm yolları bambaşkadır. Burada başlangıçta büyük ordular yoktur. Köleci dönemdeki devrimlerden sosyalist sistemin geliştirilmesine kadar ve yine ister küçük, isterse büyük ulus olsun burada başlangıçta çatışmalar ve ilişkiler büyük ordular, büyük birimler, devlet kurumları arasında olmuyor. Burada orduların karşı karşıya gelmesi ile tarih ilerlemiyor veya gerilemiyor. Burada sessiz, adsız kahramanın faaliyeti vardır. Her bakımdan donanımsız, ama resmi düzenden son derece acı çeken, her türlü baskı ve sömürüyü iliklerine kadar duyan küçük insanın sessiz çabasıyla tarihsel bir atılımın başlatılması vardır. Resmi düzen temsilcileri ve işbirlikçilerinin fazla gelişme şansı tanımadığı, yürüyeceklerine dair hiçbir umut görmedikleri bu adsız ve çok az sayıdaki kahramanlar topluluğunun, Marx'ın bir dönemler Avrupa işçi sınıfı için söylediği "köstebeğin burjuvazi için mezar kaz-

ması" gibi resmi düzenin bu mezar kazıcılarının yer altındaki sessiz faaliyetleri başlangıçta hissedilmeyecek kadar alçakgönüllü ve aynı zamanda pek fazla başarı vaatetmeyecek gibi gözükür. Tarihte buna sayısız örnek vardır. Roma'yı kurtuluşa götüren köleci devrimlerden en büyüğünün gerçekleştirilmesinin efsanesi olarak belletilen Romulus kardeşler, bunun bir örneğini oluştururken; İslamın başlangıçtaki son derece yoksul peygamberi Hz. Muhammed'in kendilerine çok güvenen ve böbürlenene o çok zengin güçlerin altından nasıl bir dünyayı çekip kurtardığı ve bunu Arap yarımadası ile de sınırlı tutmayıp, 10-15 yıllık bir süre içinde Bizans-Sasani imparatorluklarını nasıl çöküşe kadar götürüp gerileten bir eylemi başlattığı da diğer bir örnektir. Muhammed eylemini başlattığında ne para, ne silah, ne de savaşan bir ordu vardır. Ama büyük bir inanç ve imana davet, birkaç sloganın haykırılışı ile kölelerin, çeşitli soy ve boydan insanların bir araya gelişi vardır. Günümüzde halen etkisini duyuran büyük uygarlıklardan birisi olan İslam uygarlığının çıkış hikayesi böyledir. Başlangıçta yine çok zayıf olanın hareketi olarak doğan Hristiyan uygarlığının gelişimi ve İsa'nın yaşamı biliniyor. Bir yanağına vurulduğunda diğerini de çevirmeyi bir ahlak kuralı haline getiren, ama dönemin ezilenlerine hitap ederek yola çıkan böyle bir öğretinin temsilcilerinin dünyaya yayılışı ve imparatorluklara hakim oluşunu diğer bir örnek olarak gösterdiğimizde devrimlerin büyük etkisini teslim etmemizlik edemeyiz. Bir de daha yakın bir dönemde burjuvazinin doğurucu güçlerine bakalım:

Başlangıçtaki donanımsız sanatkar, bilim adamı ve küçük tüccarın faaliyetlerinde doğan bu uygarlığın, bugün nerede ne kadar gelişmiş olduğunu uzun uzun anlatmaya gerek yoktur. Tarihin en yeni, ama aynı zamanda da en son sömürülen sınıfı olan proletarya devrimlerinin kurucularını düşünelim. Kapitali yazarken hiçbir kapitale sahip olmayan Marx'ın yaşam hikayesini hatırlayalım. Dostu Engels'le birlikte sürdürdükleri, ama fazla şans tanınmayan eyleminin sonuçlarına bakalım. Daha fazla uzatmadan, yoksul halkların başlangıçta yola çıkışlarındaki donanımsızlıklarını hatırlayalım. Latin Amerika'nın Kübalı ihtilalcilerinin genç yürekleriyle yaptıkları tarihsel çıkışa bakalım. Siyah ırkın yaşadığı Afrika'da her bakımdan geri ve donanımsız olan halkların başkaldırısını ve çok kısa bir sürede geldikleri noktayı görelim. Vietnam halkının tarihin tanıdığı en büyük bir düşmana ve görülmemiş teknik üstünlüğe karşı, muazzam güç dengesiz-

liği ortamında başlangıçta bir avuç öncü kahramanın cesaret, fedakarlık ve ustalığı ile kendi savaş yöntemlerini dayatarak sağ-ladığı zaferin büyüklüğüne bakalım...

Ve şimdi, başlangıçta soru şareti olarak belirlediğimiz, bö-ylesine bunalımlı dönemlerde ilerleme şansının çok az tanıldığı donanımsız ve gücsüz insanlar bir şey yapabilir mi sorusuna rahatlıkla cevap verebiliriz. Her türlü ekonomik, kültürel, sosyal siyasal gelişmenin temelinde yatan olgunun devrim olgusu oldu-đunu, ve bunun ise başlangıçta sayı ve donanımcı zayıf olan ve küçük insan diye tabir edilenlerin eseri olduğunu kabul etmek durumundayız.

Bu noktadan devrimlerin kanununa ulaşıyoruz. Bilinir ki, devrimlerin hiç de başlangıçta çok büyük ordular ve silahlarla başlanır diye bir kanunu yoktur. Tersine devrimler, büyük inanç ve umutla yola çıkan küçük bir azınlık topluluğunun azimli çaba-ları üzerinde gerçekleşmiştir. Her resmi düzen alt ve üst yapısıyla gelişmelerin önünde bir engelse devrimin kanununun işlediğı, başlangıçta büyülesine zayıf bir azınlığa, donanımsız bir kitleye dayandığı, savaşın da buna bağlı olarak sık sık bir isyan yetene-ğinden öteye varmadığı, yetersiz yol, yöntem ve araçlarla başla-dığı ama, ilerlemenin de ancak bununla mümkün olduğu, devrimin temel kanunu olan üretim ilişkileri ile üretim güçleri arasındaki çelişkinin bu eylemler tarafından ileriye yönelik olarak özöme kavuşturulduğu bugün toplum bilimlerinde hemen teslim edilen gerçektir.

Açık ki, birbirine çok yakından bağlı olan bu tarihi gelişmede devrimin gücü ve tanımının bir kez de bizde sınanması durumu vardır. Kürdistan halkı, zayıflığına, donanımsızlığına ve bilinsizli-ğine rağmen bu kanunu kendi gerçekliğinde işletebilecek, ilerle-menin kaynağını ve kanunu kendi yaşamına uygulayabilecek midir? Tarihe böyle bakan, bu soruya açık ve olumlu cevap verir. Ve zaten PKK'nin oluşumunun temel gerekçesi budur. Tarih baş-langıçta bir avuç adsız kahramanın küçük çabasının yoğunlaş-masıyla ileriye fırlatılır. Kendi tarihinin en karanlık döneminde bile olsa bir halk eğer kendini ileriye atmak istiyorsa, içinde bulun-duğu koşullar ne olursa olsun özgücüne dayanarak yeteneğinde olan her şeyi sergilemesi yeterlidir. Yani zayıflıkları ne olursa olsun bununla ayağa kalsın, ama gittikçe yumruklarını sertleşti-ren, iradesini elikleştirip yetkinleştiren, kendi savaş tekniklerini geliştiren bir halk olmaya doğru azmetsin. Buna inanç ve çaba yoğunluğu göstersin. Böyle bir durumu yarattığında bu halkın

soykırım türünden de olsa en gerici ilişkileri yıkıp parçalamaması için bir neden yoktur. Belki çok kan dökülür, çok acı çekilir, ama sonucun mutlaka onurlu olacağı da kesindir. Nihai zafere doğru gidişte yenilgiler dahi bu halkı güçlendirecek, savaşta dökülen kanların özgür yaşamın bedeli olduğu bilinerek en doğru yaşam biçimi olarak çekilen acılara katlanılabilecektir. Geçmiş karanlıktaki düşkün yaşama bunun tercih edileceği bir gerçek olarak kabul görecektir.

PKK, tarihsel gelişmenin formülasyonunun Kürdistan gerçeğine uygulanmasıdır derken kastedilen budur. PKK hakkında da başlangıçta çok şey söylendi. Düşmanın "bir karınca gibi ezeriz" dediği, resmi düzen ilişkileri içinde sıkışıp kalan küçük burjuvaların pek de ciddiye almadıkları, "adı sanı belli olmayanların, bilinçsizlerin, çobanların hareketi, eşkiyalar" vs. gibi çeşitli adlarla adlandırdıkları bu hareketin başlangıçta çok donanımsız ve hatta yönlemsizliklerle atıldığı dokuz yıllık savaşına bakıldığında bu güçler için söylenebilecek ne kalmıştır? Çağımızın kalın perdeleri haline gelen kulak zarlarını adeta çekiç zoruyla tırmalayarak kendimizi duyurmaya çalıştığımız, bu halkın da var olduğunu ve özgürlük istediğini haykırırcasına dosta ve düşmana dayattığımız, her eylemi bir çekiç darbesi olan bir öncünün şahsında halkımızın geldiği konum nedir; bu inkar edilebilir mi? Buna kimsenin gücü yetmeyecektir.

Geride bıraktığımız yıllar önemli mücadele yıllarımızdır. Bugün ülkemizde, en yoksulundan en zenginine, en yurtseverinden en hainine kadar, herkesin iliklerine kadar duyduğu bir mücadele gerçeği var. Ve buna imzasını koyan tek örgüt PKK. Geçmişte olduğu gibi bugün de PKK üzerinde çok şey söylenmeye devam edilecek. Yakın bir tarihi de olsa, PKK'nin her yılı belki de bir asra sığacak kadar güçlü bir gelişimin sahibidir. Bu her yıl için çok şey söylendi ve söylenmeye devam edilecek. Henüz çok küçük adımlarla insan olmamızın koşulu olan kendi adımıza, ülkemizin havasına sahip çıkmaya cesaret ettiğimizde, düzenin en azgın temsilcilerinin yakın tarihi hatırlatarak yaptıkları tehditlerle yüz yüze idik. Hemen belirtelim ki, bu tehditlere çok az güç direniş gösterdi. Ve bunlar da çok kısa zamanda şu veya bu şekilde tasfiye edildiler, ezilip korkutuldular, mücadele arenasında teslimiyet, ihanet veya imha süreçlerinde bitirildiler. Bu imha saldırıları, bu baykuş seslerine karşı direnerek ayakta kalmasını bilen tek güç PKK'dir. En az dışındakiler kadar kendi içinde de görülmemiş soysuzluk ve ihanet örnekleriyle karşı-

laşan, ama aynı zamanda buna karşıt bir direnişle insan soyunun en sevilir ve sayılır bir noktaya geldiğini de gösterebilecek kahramanlık değerinde eylemin sahipleri, o eylemleri doğurtan düşünce ve ruhun sahipleri var. Çok zayıf bir başlangıçtan günümüzün büyük umuduna eriştiğimiz dokuz yıllık böyle bir dönemin muhasebesi çok öğreticidir. Halk gerçekliğimizde devrimci sanatın doğuşundan tutalım, toplumun en vurucu gücü olan ordu kuvvetinin oluşumuna kadar her şeyin anası rolünü oynayacak kaynakların bulunabileceği bu gerçeklerimizin tartışılmasında, olumsuzluklardan arınılarak, olumlulukların çözümleyici güce dönüşüm şansı, ama bunun da ötesinde gelişmiş koşulları vardır. Yaşadığımız sürece halkımızın büyük umut dönemi diyoruz. Halkımızın çözüm olanaklarının büyüklüğü açığa çıkmış, kendi öz gücüne dayanmanın nasıl zaferler sağlayabileceğinin destanı yazılmıştır. Düşman için inanılmaz olanın gerçekleştiği, dostların da yine pek ihtimal vermedikleri gerçeğin geliştiği, mezarından doğrulanın destan yazdığı, yaşam umudunun bir kıvanca dönüştüğü, güç ile güçsüzün, çirkin ile güzelin, yanlış ile doğrunun bu kadar iç içe yaşarken köklü bir ayrışmaya uğradığı, yaşaması gerekenle ölmesi gerekenin bu kadar netleştiği ve bunun görkemliliğinin herkesi iliklerine kadar sardığı bir dönemi yaşamak heyecan vericidir, soyludur, yücedir.

PKK, işte böylesine bir dönemin yaratıcı gücüdür. Tarihte birçok örneği görüldüğü gibi, bugün her zamankinden daha fazla netleşen Kürdistan gerçeğinin devrimle değiştirilmesinin önünde yürüyen PKK, tarihten almış olduğu derslerle ve bunu kendi tarihinin yapımında kullanıp elde ettiği başarılarla kazandığı büyük güç ve cesaretle önümüzdeki döneme yürürken, kayıpları ve acıları ne olursa olsun, tarihimizin bundan daha geri bir evreye çekilmesine izin verilmeyeceğine dair sayısız kanıtlarıyla kendini formüle etmekte, böyle bir güç olduğunu haykırmakta, savaşı bu biçimde götüreceğini söylemektedir. PKK, bugün bu gerçeği dost ve düşman tüm güçlere haykırırken, en başta kendi öz gücü olan halkın ve bu gücün çelikleşmiş, bilinçli, fedakar, cesaretli kesimi olan öncüsünün bütün özelliklerinin nasıl olması gerektiğini koşullandırmaktadır. Yürütmenin emir ve komutasını daha büyük bir sorumlulukla üzerine almaktadır. Küçük bir azınlığın hareketinden milyonların ordulaşmasına doğru kendisini görevli hissetmekte ve hedeflerini bu biçimde netleştiren bu hareket, bu tip bir yaşamın yalnız kendisi için değil, tüm halk için vazgeçilmez biricik tarz olduğunu dayatarak, ileriye doğru açılıp

yürümektedir.

Hem insanlık tarihinin ve hem de kendi kısa tarihinin gözle-
minden çıkarılabilecek sonuçları böyle olan PKK öncülüğü,
bugün yeni bir aşamanın eşiğindedir. Bu, devrimimizde silahlı
şiddetin olduğu yeni bir aşama, gelişme sorunları ve çözüm yol-
larıyla gelişen bir dönemdir. Mücadele tarihimizde, içiş edilmiş
ara tabaka ve işbirlikçi ruhun ve yine sosyal-şoven ve revizyonist
güçlerin küfürleri ortamında devrimci şiddet devrimci gelişmenin
doğurtucusu olarak daima kullanılmıştır. Bugün çok daha iyi
anlaşılmaktadır ki, proletarya devrimlerinin büyük öğretmeni
Marx'ın eski toplumun yeniye doğru doğumunda ebelik rolü
attığı devrimci zor, Kürdistan toplumunda yeninin doğumunda
çok daha belirleyici bir öneme sahiptir. Çünkü biz, bu ebe kendi
belirleyici rolünü oynamaksızın her şeyin en onursuzu ve
olumsuzunun yaşanmasının kaçınılmaz olduğu eski bir toplu-
muz. Burada sağlıklı bir doğuş, zorun rolünü sonuna kadar oyna-
masına doğrudan bağlıdır.

Devrim yalnız zor'dan ibaret değildir, fakat belli dönemlerde
bazen en belirleyici etmenlerin başında yer alır. İşte bu bizim
içinde böyledir. Başlangıçtan itibaren Partimiz, askeri, siyasi
alandan ekonomik, kültürel alana kadar düşmanın imhacı
karakterine karşı Hz. İsa tavrıyla çıkılamayacağını ortaya koy-
muştur. Avrupa emperyalistlerinin sosyal-demokrasi cilasını al-
tında birkaç merkeze dayanarak yanlarına çektikleri bir avuç
insanın kafasını "ancak barışçıl yöntemlerle gelişebilirsiniz" diye
afyonladıkları, ama gerçekte bizim için özgür barışı getirmek bir
yana imha olmanın en alçakça maskesini oluşturmaktan öteye
gitmeyecek bu öğretilerine karşılık, halkımızın yüzyıllardan beri
namusunu ve evini eşkiyadan kurtarmak için malını-mülkünü
satarak kesici veya ateşli bir silah ele geçirip yastığının altında
eksik etmediğini hatırlatmanın da bu güçler açısından bir anlamı
olabilecek midir? Çok bilinçsiz bir halkın basit öz savunması için
silahtan, bıçaktan, kılıçtan, hançerden vazgeçmemesinin onu-
runu bu baylar hiç olmazsa küçük bir zaman için duyabilecekler
midir? En yoksulundan zenginine kadar bu gerçek halkımızın
bütünü için geçerli iken, kendilerine "devrimci, sosyalist, kur-
tuluşçu" vs. diyen partiler ortaya çıktıklarında, bırakalım böyle bir
davayı gerçekleştirmek, kendilerini korumak için bile olsa böyle
bir araca başvurmadan yaşamaları mümkün müdür? Aldan-
mayalım, ve aldatmayalım. Unutulmamalı ki, kendini aldatan
adam, hareket ya da ulus en tehlikeli bir durumu kabul etmiş

demektir. Böyle bir düşkünlük kabul edilemez. Küçük bir aile biriminin bile kabul etmediği bu gerçek karşısında, "kurtuluşçu, sosyalist, demokratik" vs. gibi ön isimlerle ortaya çıkan örgütlerimiz, önderlerimiz gelişimi nasıl sağlayacaklardır? İlerlemeyi sağlarken zor ne gibi bir rol oynayacaktır? Bu soruya cevap vermedikleri müddetçe, bunlar, sahtekarlıktan, uşaklıktan, en rezil tipler olmaktan kurtulamayacaklardır. Ve PKK de, bu düşkün sıfatlardan kendilerini arındırmadıkça her dönemde ve her biçim altında onların yakasını asla bırakmayacaktır. Onların hakkettikleri dersi verecek ve mutlaka halka layık bir düzeye getirecektir.

İşte bunun için diyoruz ki, devrimin doğasına bağlılığın bir gereği olarak Partimiz, daha küçük tohumlar halindeyken bile varlığını korumak için, halkımızın yaptığı gibi, küçük bir tabanca, ya da çakısını baş ucundan eksik etmemekle doğru olanı yapmıştır. Tarih bugün bunu doğrulamıştır. Küçük hançerimizle, tüfeğimizle savaştık ve bugüne geldik. Yüzlerce düşman subayını, faşist askerini, polisini ve yine binleri geçen ajan, işbirlikçi ve haini devirdiğimizde ve bizim de her birisi bir destan yaratan yüzlerce direnişçimiz ortaya çıktığında halkımız ve hatta tarihimiz ne kazanıp, ne kaybetti? Büyük umudun yaşandığından bahsedilen Kürdistan'da bugün güçlü olan kim? Kim onurlu yaşıyor? Zindandaki adamın direniş sesini dinleyelim; en vahşi işkenceler altında, kapatıldıkları kaplan kafeslerinde birer kaplan kesilen bu direniş değerlerinin sesi yedi yıldır hiçbir an kesilmedi. Halkımızın en büyük güç ve onur kaynaklarından birisi de budur. Bu büyük direniş kahramanlarının başında yedi yıldır her gün idam ipi sallanmaktadır. En ağır şiddet ortamındalar, ama ezilmiyorlar; bir saniye bile işkenceden yoksun kalmış değiller, ama direniyorlar. Bu çelik insanlardan bahsetmek gerekiyor. Bunların şahsi adlarını söylemeye gerek yok. PKK tarihinde bunların nicelikleri yüzleri geçer. Onların tek bir tanesini bile bir ordu yerine, insanlık yerine koymalı, böyle anmalı, böyle tanımalı, böyle yaşamalıyız. Onlar bunun için değerlidirler ve böyle anılmayı çoktan hakketmişlerdir. Yüreğinin bir köşesiyle PKK budur.

Dağdaki direnişçilerimiz anılmalı, selamlanmalıdır. Düşmanın, "açlar, susuzlar, soğukta yaşıyor, leş yiyorlar" diyerek, küçük düşürmek istediği, ama halkımız açısından bir iftihar vesilesi olan bu direniş çabaları ve kahramanlar, en büyük değerlerimizdendir. Vahşi bir şiddet ortamında silahı ile kendini savunan yürek belli ki halkımıza çok şey kazandırdı. Tarihimizin modernleş-

mesinde en önemli rollerden birisine de bunlar sahiptir. Bütün eksikliklerine karşın, yıllardır ülkemizin doruklarında, en kuytu köşelerinde yükseltile direnişin sahipleri tarihimizde şerefle anılacak ve öyle değerlendirileceklerdir. Hangi düşman çarpıtması ve uşaklarının maskeleymesi bu gerçeği örtebilir? Direnişçiler, Kemal PİR önderliğinde faşist Süleymanlar kliğinin arabasına ilk darbeyi vurduğunda, küçük gibi gözükken bu eylemde bir meydan savaşı kazanılmıştır. Celal Bucak hainine saldırı düzenlendiğinde, yüzyıllardan beri sarsılmaz diye dayatılan otorite yerle bir edilirken, kazanılan bir meydan savaşındaki zaferden daha az bir olay değildir. 15 Ağustos Atılımı ile, düşmanın işgal altında tuttuğu kentlere birkaç saatliğine de olsa direniş güçlerinin sağladığı hakimiyet, bu küçük zaman birimi içinde özgürlüğü ilan etmeleri bir meydan savaşıdan daha az bir olay değildir. Kürdistan tarihinin özelliklerinin derinliğini yakalamasını bilenler, bugün bu gerçeği açıkça teslim etmektedirler. Biz bu dönemin şiddet eylemlerine tapınmıyoruz. Her şeyi yaratık deyip, büyük zaferler kazandığımız zannıyla kendimizi avutmuyoruz. Tam tersine atılan adımları ve yaratılan gelişmeleri yetersiz görüyoruz. Bunlar bizim için henüz küçük başlangıçlar, ısınma hareketleri, birer deneme eylemleridir. Daha yürümeye yeni başlayan çocuğun, ayağa yeni kalkan hastanın hareketleridir.

Düşman şunu çok iyi bilmek zorundadır ki, dayattığı zulüm düzenine karşı biz de devrimci şiddeti görülmemiş boyutlara vardırmak zorundayız. Bir islamın kılıcı boşuna ortaya çıkmadı. Kur'an, dönemin büyük zulüm düzenini devirmede çok acımasızdır. Ama, kölelere, kadınlara acır, onların daha iyi yaşaması için tedbir alır. Dönemine göre en iyi insancılığı temsil eder, ama kılıcı daha doğuşunda kullanmamazlık etmez. Bu kılıç şakırtıları günümüzde bile etkisini sürdürüyor. Kürdistan bugün küfür, kahr, zulüm altında inim inim inliyor. Halkımız geri, bilinçsiz, işsiz, sağlıksız bir yaşayışa mahkum. Bu ülkenin insanları elbetteki islamın kılıcını aratmayacak bir şiddet yöntemiyle savaşıacaklardır. Yalnız teknik değil, çeşitli örgütlenmeleriyle, ardı arkası kesilmeyen eylem çeşitliliğiyle savaşmak zorundadırlar. Düşman az zulüm dayatmamıştı. Ne hristiyanlığın, ne islamiyetin, ne kapitalizm ve ne de sosyalizmin doğuşunda günümüz Kürdistan'ında yaşandığı kadar kahr, zulüm ve karanlık vardır. Burada sadece fiziksel imha ile de değil, insan onurunun asla kabul edemeyeceği gerçeklerle yüz yüzeyiz. İşte bunun için şiddet, bunun için

savunma, bunun için insanlığa sarılmak gerekiyor. Böylesine vahşi yöntemlere karşı insanlığın kullanabileceği yöntem ne olabilir? Öyle bir düşman ki, sana adını, ülkenin havasını özgürce teneffüs etmeni bile çok görüyor, dağıtıyor, parçalıyor, dünyanın dört kıtasına savuruyor, işsiz, hasta ve bilinçsiz bırakıyor, bunların dile getirilmesini bile kabul etmiyor. Böyle bir düşmana karşı yapılması gereken nedir? Barış içinde birlikte yaşanabilir mi? Her türlü oportünist, sosyal-şoven ve revizyonist ağızların söyleyip-yazdıklarını kabul etme alçaklığını gösterebilir miyiz? Eğer insanlığımızı az bir şey bile yitirmemişsek bunu kabul edebilir miyiz? O halde, yapılması gereken bellidir. PKK, geçmişte şiddeti kullandığı için değil, az ve yontemsiz kullandığı, çeşitli biçimlerine kavuşturamadığı için suçlanabilir. PKK'nin adına hareket edenler, devrimci şiddete yaşamın en vazgeçilmez karakteri olarak sarılmalıdırlar. Ama, buna bazen eğreti, geçici ve hatta korkakça bakanlar olabildi. Yanızca silaha ve silahlı örgütlenmeye değil, bunu doğurtacak olan ideolojik-politik örgütlenmeye de aynı biçimde yaklaştılar. Hemen belirtelim ki, en az askeri örgütlenme kadar ideolojik-politik örgütlenme de özgürlüğü doğurtacak olan şiddet örgütüdür. Bizde yerinde söylenen bir söz bir mermidir, zamanında yapılan bir tahlil büyük bir silahtır; zamanında kurulan bir ideolojik-politik örgütlenme bir askeri ordudur. Bu geçmişte böyle idi, önümüzdeki dönemde de böyle olacaktır. Bizde her şey ideolojik, politik, ekonomik, kültürel bir mermi, bir silah değerindedir.

Eşiğinde bulunduğumuz yeni dönemin fırtınalı geçeceği çok açıktır. Her şeyden yoksun bırakılanlar, bu her şeyi kazanmak için kıyamet koparacak, her araçla savaşıacak, her türlü örgütlenmeyi yaratarak, her türlü araç ve yöntemle kendilerine özgür yaşam alanı açacaklardır. Kısaca onursuzluğu kabul etmeyeceklerdir. Ülkelerinden soysuzca atılmayı, kültürlerinden koparılmayı kabul etmeyecek ve buna karşı savaşıacaklardır. PKK eşittir bunun sloganı, bunun eylemi, bunun adı, bunun silahı, bunun kendisidir. Şimdiye kadar anlamamış olanlar da bunu çok iyi anlamalıdır. İçinde ve dışında başka türlü yorum yapanlar, başka türlü PKK diye sayıklayanlar varsa bugün bunu her zamankinden daha çok bilsinler. Tepeden tırnağa, doğuşundan günümüze kadar, ve son zafer noktasına kadar PKK amacına ulaşmak için bu karakterinden vazgeçmeyecektir. Vazgeçirmek isteyenleri amansızca ezecektir. Parti gerçeğini yaşayanlar, Parti yaşamının bu ilkesi ile dopdolu yaşamalıdırlar.

Yeni döneme girerken, geçmişin deneyimleri üzerinde daha iyi dövüşmenin bilincini, cesaretini, fedakarlığını kazanmış durumdayız. Çocukluk savaşıçılığından biraz uzaklaşıyoruz, uzaklaşmak zorundayız. Daha kurallı, daha disiplinli, olgunca sürdürülen bir savaştan bahsediyoruz.

2- Direniş Mücadelemizde Geldiğimiz Aşama Kürdistan Devriminin Yasalarını Daha Güçlü Kavrama ve Uygulamayı Dayatıyor

Tarih sahnesine barbar bir güç olarak çıkan ve günümüze kadar da insanlığın bağrında bir hançer gibi saplı duran Türk egemen sınıflarının son derece gerici bir zor temelinde kurulmuş ve ona dayanarak yaşayan iktidarı artık kaçınamayacağı yıkım noktasına gelip dayanmıştır. Partimiz ve halkımız yeni mücadele evresine girerken bu noktayı çok iyi bilmektedir.

Partinin birçok tahlilinde 12 Eylül faşizminin doğuşu, TC'nin doğuşuna ve o da Osmanlı gerçeğine dayandırılarak izahı yapıldı. Türk egemen sınıflarının gelişmesinin ve güncel durumunun yeniden izahına gerek yoktur. Ama, ana hatlarıyla birkaç noktaya değinmenin yine de yararı olabilecektir.

"Türkiye'ye rağmen Türkiye'yi güçlü kılacağız" diyen dünya emperyalizminin açık desteği ile dünyanın hiçbir kıtasında varılmamış boyutlarda kuralsız bir sömürü, işkence ve zulmü dayatan 12 Eylül faşizmi 7. yılına girmek üzeredir. 7 yıllık baskı, sömürü ve işkenceyi yaşayan halk gerçekliğimiz ve bunu iliklerine kadar yaşayan bir PKK var. Öte yanda ise, yaşamaması gereken, ama arkasındaki gerici bir sistem tarafından yaşatılmaya çalışılan tarihin ve çağın tanıdığı en barbar bir güç. Dünyamız yakın tanığıdır ki, tarihin çöp sepetine atılması gereken bu enkaz zorla ayakta tutuldu ve halkların bağrına böylesine dayatıldı. Ama insanlık bu rejim altında çok şey yitirdi. Bu rejim, yalnız Türkiye ve Kürdistan halkı değil, henüz demokrasi kırıntıları var sayılan Avrupa halklarına da kabul edemeyeceği bir onursuzluğu yaşattı. Bütün Orta-doğu halklarına da yine kirini taşırdı. Bu faşist rejim, son derece tehlikeli bir aygıttır. Yaşamak için genişlemek zorunda; genişlemenin imkanı olmadığı için de içe yönelmek zorunda. İçe yöneldikçe zehrini sonuna kadar kusmak, toplumu kirlettikçe kirletmek, ahlaksızlaştırmak zorunda olan bu güç, bugün artık yeni bir döneme gelip dayandı. ABD, İngiltere ve Almanya'sıyla gerici

emperyalist ananın doğurduğu “demokrasiye dönüş” diye tabir edilen bu “demokrasi” ebesine layık bir çehreyle doğmuş ve sırtı-maktadır. Doğurtanlar bile buna demokrasi diyemiyorlar, utanç verici durumlara düşüyorlar. Faşist Evren-Özal kliği, arkasındaki generalleri, iş adamları, hokkabaz sanatçıları, yağcılıyla artık kabul edilemeyecek kadar toplum tarafından atılmak isteniyor. Ama bunlar, bir milyonluk orduya dayanılarak, iç ve dış ekonomik finans kaynaklarına dayalı yardımlarla toplumun başına oturtulmaya çalışılıyorlar. Buna güç yetiremediklerinden birtakım aygıtlar daha hazırlıyorlar. Seçim yılı dedikleri 1988’e doğru birtakım ısınma hareketleri var. 12 Eylül’ün icazetinden geçen sosyal-demokrasinin rejimi sıkışması durumunda devreye sokulacak bir güç olarak hazırlandığı biliniyor. Adına sosyal-demokrasi denilen bu güç, Türkiye ve Kürdistan için demokrasinin her türlü gereğini, düşünce ve mücadele özgürlüklerini reddetmekle de kalmıyor, adını bile inkar ediyor. SHP’nin kurucularından Metin Toker, 12 Eylül rejiminin baş mimarlarından birisidir. Yüzünün çok az bir kısmı dışarıdan gözüken SHP’nin faşizmle hastalıklı olduğu herkesin bildiği bir gerçektir. Adına sağ veya sol denilen partileriyle kendisine “demokrasi” cilası çekmeye çalışan resmi düzenin, geçmişi, günümüzü ve geleceğiyle toplum için hiçbir özgürlük ve demokrasi tanımayacağı, iç gelişmeleri ile bunu sağlayamayacağı, çokça vurgulandığı gibi bir kez daha vurgulanabilir. Bu resmi düzen içinde tek bir parti vardır: Ordu partisi. Merkezinin Genelkurmay olduğu bu parti, ajanlarını sağa-sola yerleştirmekte, yaşanan dönemin özelliklerine göre çeşitli maskeler altında ve değişik adlarla piyasaya sürülmektedir. Bu partiye kimi zaman Abdülhamitçilik, kimi zaman istiklal, kimi zaman İttihat ve Terrakki denildi. Kimi zaman da Atatürkçülük-CHP, ya da Bayar-Menderes partisi olarak isimlendirildi. Bu parti daha dün nasıl ki Demirel ve Ecevit’lerin partisinde ifadesini buldu ise, bugün de ANAP, SHP ve diğerleri ile ifade ediliyor. Hangi ad altında olursa olsun bütün bunların merkezinde Milli Güvenlik Konseyi ve Genelkurmayın olduğu, belirtmeye gerek kalmayacak kadar açıktır. Türkiye’de ekonomiden siyasete ve kültüre kadar her tarafa ellerini uzatan ordu ağırlıklı bu parti taktır. Bugün radyo ve TV’de 12 partinin bildirileri okunuyor. Ama bunlar bir kişiliğin örgütsel çehresi olamayacak kadar davul partilerdir. Sol da bundan farklı değildir. Belki 12 tanesi resmileşmiş olarak ortaya çıkıyor, ancak bir o kadar da resmileşmemiş olan ve hatta kendilerine illegalite süsü veren balon örgüt olmaktan öteye git-

meyen "sol" var. Devletin bazı ajanlarınca idare edilen bu organizasyonlar pek tabii ki, devletle savaşıyor, onu alayıp-pulluyorlar. Milli istihbaratı, kontr-gerillası, sivil partileri ve kültür kuruluşlarıyla Türk partisinin özellikleri böyledir. Türk ulusu daima ordu millet diye tabir edilmiştir. Ordu, milletin beynine ve ruhuna gerçekten de ağır biçimde sinmiştir. Onun ölçüsü şiddetten örülmüştür, normal siyasi gelişmeyi tanımaz. Avrupa'da çokça görülen siyasetin askeri araçlara fazla başvurulmadan yürütülmesi Türkiye'de aranmamalıdır. Türklerde siyaset şiddet biçiminde yürütülür. Askeri şiddet siyasetin en yoğunlaşmış ifadesi olarak belirlenir. Türkiye'de bu başlangıçtan günümüze kadar böyledir. Demirel ve Ecevit'lerin de içinde yer aldıkları koronun ordu gitsin biçimindeki sızlanmalarının Türkiye'de hiçbir geçerliliği yoktur. Türkiye'de normal siyasi kuruluşlarla devlet yönetimi gerçekleştirilemez. Yönetime her zaman damgasını basan ordudur, Genelkurmaydır. Birçok tarihsel dönem, bu gerçeğin yalın ifadesidir. Ordu-millet kavramı boşuna ortaya çıkarılmamıştır. Geçerli son söz askerindir denilirken, tarihsel ve güncel nedenlere dayanılmaktadır. Ortadaki saçaklara bakıp aldanmayacaksak, Türk egemen sınıfları bir oligarşi oluşturuyorlar diyoruz. General-leri, iş adamları, kültürcüleri gibi çok çeşitli öğeleriyle bir araya getirilen bu blok, merkezinde Genelkurmaylığın yer aldığı bir karar ve yürütme gücü biçiminde toplumu idare ettiği gibi, Kürdistan ve giderek tüm bölge üzerinde denetim, baskı ve sömürsünü icra etmek istiyor.

Gerçeği bu biçimde algılayan, bilincini bu biçimde yetkinleştirerek bunu örgütlenme ve eyleme dönüştüren hareketin ifadesi olan PKK, kendisini yanıltmadığı gibi halkını da yanıltmak istemedi. PKK'nin bu karakterdeki bir düşmana karşı barışçıl yöntemlerle kendini aldatamayacağı açıktı. Karıncanın fil ile savaşımının kurallarını o da kendi gerçekliğinde yaşatacaktı. Ve PKK bunu yaptı. Karşısında savaştığı güç bir hurdalık da olsa onu küçük görmedi. O, bir şiddet enkazı, ömrünün sonuna gelmiş bir canavar da olsa henüz kolunun ulaştığı yeri yıkmak isteyen bir düşmanla savaştığını bilerek, onu kendi savaş düzenine çekmek zorundaydı. Bu konularda yanılgılara fazla düşülmedi. Eğer bir eksiklik aranacaksa burada aranmamalıdır. PKK eksikliklere de, fazla yanılgılara yer bırakmayan bu tahlillerin ışığında örgütlenme, eylem ve yöntem çeşitliliğinin geliştirilmesiyle, zaman, mekan ve mevcut olanakların iyi kullanılması temelinde giderileceği biçiminde baktı. Böyle bakmaya devam edecektir. Bugün,

düşmanın kendisini bir şiddet enkazı biçiminde somutlaştırmasına karşın, halkımızın da Parti önderliğinde tutum takınması gereken gerçek bir savaş konumu yaşanmaktadır. Bu, her yöntemle kendisine dayatılan bir savaşa karşın, halkımızın kendi savaşımıyla karşılık vermesidir. Parti tarihimizin dikkatle incelenmesi gerçeğin böyle olduğunu gösterir. Kendine has aşamaların irdelenmesinin ele alınıp tarzının böyle olmasını şart kılıyor. Ve buradan çıkarılacak dersler ise geleceğin nasıl fethedileceğini gösteriyor.

PKK tarihinde atılan her adım halka bir çağrı ve mesaj niteliğini taşır. Düşmana vurulan her darbe onun yenilmeyecek bir düşman olmadığını ortaya koymuştur. İster ideolojik ve isterse silahla işbirlikçi ve ajan yapılara vurulan her darbeye, halka "feodallere boyun eğmeyin, adınızı, özgürlüğünüzü ilan edin, ilerleyin" mesajı verilmiştir. Bucaklara, Süleymanlara vb.'lerine indirilen darbelerin halka ilettiği mesaj buydu. Tabii ki, halk da buna coşkuyla karşılık verdi. Hain işbirlikçi feodallere, onları himaye eden jandarma ve polise karşı vurulan darbeler birer şahmerdan darbesiydi ve yeni yaşamı, umudu körükleyen gerçek güç kaynaklarıydı. Bunların sonuçlarını özümsemişimizde, özgürlük için savaşta yılmamamız ve bunu yalnız kentlere değil dağlara, köylere taşırmamız gerektiğini ortaya çıkardık. Artık partileşmenin gerekli olduğu sonucuna vardık. Başlangıcın küçük ideolojik kıvılcımları, bizi, daha üst düzeyde bir örgütlenmeye, daha iyi bir faaliyete ve daha gelişmiş bir politik yapılanmaya götürdü. Partileşmemizin gelişmesi ile ülkenin dört bir tarafında jandarmaya, polise ve ajan kliklere karşı dalga dalga direnişler kabardı. Milyonlar ulusal ve sınıf bilinci ilklerine kadar duyarak, adına ve haklarına sahip çıkmaya başladı. Düşman bu kez, Maraş katliamı, ardından sıkıyönetim ilanları ve 1980'lerde 12 Eylül faşist darbesi ile cevap verdi. Ancak, bundan Partimiz yılmadı, tersine daha güçlü sonuçlara ulaştı. Maraş katliamının tahlili bizi devletin askeri faşist niteliğini daha yakından tanımaya götürdü. İdeoloji ve Politika Nedir, Nasıl Ortaya Çıkmıştır? broşüründe daha gelişmiş bir ideolojik-politik bilince ulaşıldı. Direniş eylemleri bizi gerilla mücadelesinin nasıl geliştirilmesi gerektiği sonucuna götürdü. Siverek, Mardin, Siirt ve hemen her tarafta ilk denemesine girilmeye çalışıldı. 12 Eylül faşist rejimi, henüz iktidara gelmeden, muhtemel bir boğuluşu önlemek için nefes borularını dışarıya taşımamız gerektiğini ilk gören güçlerin başında yer aldık. 1979'da nefes borularımızı

dışarıya kadar yansıttık. Hareketin güçlenme odaklarını harekete geçirdik. Ortadoğu ve Avrupa ile de yetinmedik; Hareketimizin nefes borularını dört kıtaya yayarak güç biriktirmeye çalıştık. Bunlar, bizim amaçlarımıza ve özgürlüğümüze nasıl bir tutkuyla bağlı olduğumuzun ve nasıl gelişeceğimizin veciz ifadeleridir.

Bütün bu hazırlıklar sürecinde, küçük-burjuva devrimciliğinin baskı ve zor dönemlerinde tasfiyecilik, erime, teslimiyet ve ihanet biçiminde şekillenen hakikati Türkiye-Kürdistan muhalefet saf- larında ve Partimiz içinde yakından gözlemlendi. Ama, halkın özgür yaşamına vazgeçilmez bir bağlılıkla bağlı olan, insanlığı böyle ele alan ve böyle yaşamak isteyen öncü de çaba harcadı. Tüm gücünü ortaya koyarak yeni hamlenin nasıl yaratılması gerekti- ğini düşüncede ve eylemde en güçlü tarzda sergiledi. Kürdis- tan'da son tahlili, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu, 12 Eylül faşizminin tahlili, örgütlenmenin çözümlenmesi, ülkeye dönüş ve mücadeleyi daha bilinçli daha planlı başlatma- nın hazırlıkları, 1981-I. Konferans ve 1982-II. Kongre kararlarını ülkeye taşıma meyvelerini verdi. Bazılarının çok eksik, yanlış ve ikircikli yaklaştığı bu hazırlık sürecini ne pahasına olursa olsun bir atılıma dönüştürme gereği tarihimizde en şanlı sayfaların yazı- lışını bir gerçek haline getirdi. İşte, 15 Ağustos Atılımı, halkımızın direniş tarihinin en şerefli sayfası olarak yeni atılımlara doğru yol gösteriyor.

12 Eylül faşizminin bütün suçlarını onaylattırıcısına "de- mokrasi"ye geçme iddiasını içte ve dışta ilerici insanlığa dayat- ması elbetteki karşılıksız bırakılamazdı. Zindanlardaki vahşet unutulamazdı. Türkiye ve Kürdistan halklarına dayattığı görülme- miş sömürü ve baskı ahlaksızlığı affedilemezdi. Beynimizi ve yüreğimizi katik ederek, bir avuç kahramanın atılımıyla da olsa bu dönemi mutlaka direnişle karşılamalıydık. Bu sadece bir Parti görevi değil, insanlık onurunu korumanın gereği idi. Bunu derin- den duyan Partimiz, birçoklarının çılgınlık diye kötölemek iste- dikleri ve ömrümüze saat biçtikleri bir dönemin içine atılırken sadece ve sadece insanlık onurunu ve özgürlüğümüzü düşü- nüyordu. Ve nitekim her zaman olduğu gibi kazanan yine insanlık oldu; gerileyen ise 12 Eylül faşizmi. 15 Ağustos Atılımı yenilgi korkusunu düşmanın yüreğine bütün ağırlığıyla oturttu. "De- mokrasiye dönüş" denilen sahtekarlığa daha fazla sarılır oldu. Ecevit'ler, Demirel'ler, Türkeş'ler, Erbakan'lar piyasaya çıkarıldı. DİSK ve Barış Davalarında beraat kararları çıkarıldı. Aydınlar üzerindeki baskı hafifledi. Kısaca sahte nitelikte de olsa geri adım

atmak zorunda bırakıldı. "Pişmanlık Yasası" biçiminde de olsa idamları uygulama cüretini gösteremedi, sonuçlarından korkmaya başladı. Partimizin bazı birimlerini imha etse de daha yeni katılımı önleyemedi.

15 Ağustos Şanlı Atılımının üçüncü yılına giriyoruz. Bugün direniş Kuzey-Batı Kürdistan'ın her vilayeti ve köyüne girmiştir. Bütün halk bunun heyecanı ile çalkalanmaktadır. Düşmana her gün darbe üstüne darbe indirmekteyiz. Toprağa düşen her şehidimiz bir direniş abidesi olarak dalgalanmaktadır. Bütün bunlar, Kürdistan'ı uyandırıyor; Kürdistan'da bir kahramanlık döneminin yaşandığını, boyun eğmezlik olayının ortaya çıktığını, ya ölüm ya özgürlük şiarının her tarafta yankılandığını ortaya koyuyor. Hiçbir karalama ve baskı sonuç vermedi. Demokrasi diye geliştirmek istedikleri sahtekarlıklar, Partimizi teşhir ve tecrit etmek için yurt içinde ve dışında geliştirilen olmadık çarpıtmalar ve görülmemiş boyutları ile uygulanan özel savaş bizi boğmaya yetmedi. Genelde dokuz yıldır, özelde ise iki yıldır daha da geliştirilmiş olarak uygulanan bu savaşın sonucunda gelişen yine Direniş Hareketimiz olmuştur. Partimiz, bugün küçük silahlı birimler biçiminde geride bıraktığı bu iki yılı, bütün hataları ve sevaplarıyla birlikte tarihimizde güçlü bir onur sayfası olarak ilan etmiştir. Bu dönemde birçok hata ve eksikliğin olduğunu kabul ediyoruz. Bu dönemde oportünizm vardır, sağcılık vardır, ihanet ve teslimiyet vardır. Ama aynı zamanda bu dönemde kahramanlıklar ve görkemli direnişler vardır. Bu iki yıl, tarihimizde aydınlıkla karanlığın, direnişle boyun eğmenin, çirkinle güzelin ayrışmasının netleştiği, ara tabakanın nefes alamaz duruma getirildiği, tasfiyeye uğradığı, ya bazı kırıntılar biçiminde de olsa devrim saflarına gelerek olumlu bir rol oynadığı veya karşı devrim saflarına savrulmasının gerçekleştiği bir dönemin adıdır. Tarihi bir dönem olması bu nedenledir.

Bu iki yıllık çetin mücadele pratiği özellikle üç noktada çok iyi kavranmalıdır. 15 Ağustos Atılımının doğrudan sonuçları olan bu noktalardan birincisi; devrimin bir inanç sorunu olmaktan çıkıp, planlama ve eylem meselesi haline gelmiş olmasıdır. Daha önce düşüncede işlenen, şimdi pratik gerçeklik kazanmıştır. Halkımızın askeri ve siyasal cepheleşmesinin yaratılması için iki yıllık eylemlilik dönemi çok zengin bir birikim ortaya çıkarmıştır. Yüzyıllık kölelik-teslimiyet ruhu yıkılmış, modern kılıflar altında oportünist, reformist kesimlerin devrimi saptırma ve ruhsuzlaştırma çabaları yerle bir olmuştur. Gelişmeler bu tezlerin iflas ettiğini

bütün berraklığıyla ortaya çıkarmıştır. En üst noktasını 15 Ağustos eylemliliğinde bulan devrimci düşüncenin pratik gerçeklikte doğrulanması tarihi açıdan çok ileri bir atılımdır. Bu her yönüyle kavranması gereken birinci önemli sonuçtur.

İkincisi; halk ve Parti saflarında netleşmeyi sağlamıştır. Gerçek militanlar örgütünün oluşması sağlanmış, örgüt içindeki çürük bünyeleri açığa çıkarmış, bütün maskeleri düşürmüştür. Halkımız saflarında da yine direnişçi olanla olmayanı ayırtmış, direniş olgusunu halkımızın günlük yaşam biçimi haline getirmiştir.

Üçüncüsü; Türkiye'de solculuk adına yapılanların ne anlama geldiğini ortaya çıkarmıştır. Tasfiyeci sol'un maskesini düşürmüş, bunların kimin hizmetinde olduğunu açığa koymuştur.

Kısacası, 15 Ağustos ve ardından yaşanan gelişmeler, kara bir bela gibi toplumun üzerine çöreklenen, dayattığı ruh, felsefe ve uygulamalarıyla toplumu çürüten 12 Eylül rejimine karşı insanlık hanesine en büyük katkılardan biri, güçlü enternasyonalist özelliği olan bir atılımdır.

3- 15 Ağustos Atılımının 3. Yılında Parti ve Halk Olarak Önümüzde Mutlaka Başarılması Gereken Tarihsel Görevler Bulunuyor

Şanlı 15 Ağustos Atılımının 3. yılında Parti ve halk olarak mutlaka başarılması gereken görevlerle karşı karşıyayız. Bağımsızlık amaçları yolunda büyüyen devrim görevlerinden söz ediyoruz.

15 Ağustos Atılımının 3. yılında ulusal kurtuluş savaşımız çoğu gücü şaşırtan boyutlara varmıştır. Düşmanımızın azgın sömürgeci-faşist saldırıları ve halkımızın PKK önderliğinde büyüyen direnişi her alanda karşı karşıyadır. Savaş giderek kızışmakta, hiçbir olgu kendisini bunun dışında tutamamaktadır. Sempati veya düşmanlık temelinde dışımızdaki güçlerin saflaşması da belirginleşmekte; gelişmeler artık bunu dayatmaktadır. Altında karşılıklı saflaşmanın yaşandığı iki bayrak vardır; biri, karşı-devrimin karanlık bayrağı; diğeri ise, devrimin aydınlatan kırmızı bayrağı. Bunun anlamı iyi anlaşılmalıdır.

Gelinen aşama şöyle karakterize edilebilir: Kendini birinci derecede ordulaşma ile karakterize eden bu dönemde savaşımız çok kapsamlı bir muhtevada ve çok zengin örgüt ve eylem biçimleriyle gelişecektir. Bu, ordulaşan bir halk ve bu ordunun komuta

kademesinden ibaret olan bir Parti haline gelmek demektir. Gerilla ordusu haline gelmiş bir halkla, bunu yöneten bir Parti kurmayımız bu dönemin en belirgin özellikleri olacaklardır. Ordulaşmada somutlaşan militan bir yaşam dışında başka türlü bir yaşamı kabul etmiyoruz. Bu, yalnız öncü için değil, halk için de böyle olacaktır. Partimizin yürüttüğü mücadele ve tartışmalar kesinlikle bu gerçeğin daha iyi ortaya çıkması içindir. Halkımızı ordu haline getirmek, öncüyü hakiki bir genelkurmay düzeyine ulaştırmak için bize neyin gerekli olduğu sorusuna, yaşanan gelişmeler ışığında artık kesin bir cevap bulmak durumundayız.

Bu sorunun cevabı geçekte son derecede açıktır. Fakat her şeyden önce kurallarına göre yürütülen bir savaş gerçeğinden bahsetmek gerekecektir. Halkımızı ordu düzeni haline getirecek yöntemleri mutlaka bulmak durumundayız. Bazıları belki yadırgayabilir, ama halkımız artık ordu düzeni içinde yaşamının bir gereği olarak askeri kanun ve yönetmeliklere de kavuşacaktır. Kendi öz ordusunda örgütlenmek için ayrıntıları ileride işlenecek bir kanun ve bunun daha da detaylandırılması demek olan yönetmelikleri oluşturulacaktır. Kongre yılımızda Partimizin üzerinde tartıştığı önemli bir sorun budur. Yani, halkımızın bir Ulusal Kurtuluş Ordusu haline gelmesi sorundur. Buna ulaşmak hem şanlı bir görevin yerine getirilmesi ve hem de şanlı bir dönemin ifadesidir.

Askeri örgütlenmenin başlangıç biçimi olan silahlı propaganda bugün yeni bir aşamanın içindedir. Yani artık halkımızın gerilla birimleri biçiminde yaygın bir örgütlenmesine gidilecektir. Gerillanın oluşumu, yönetimi, işleyişi, güçlenmesi, lojistik desteği vs. tüm yönleriyle ele alınması gereken bir sorun olarak karşımızdadır. Ama önümüzdeki sorun, sadece gerillanın örgütlenmesi meselesi de değildir. Bunun siyasal örgütlenmesine kavuşması, yani Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin örgütlenmesi gerekmektedir. Nasıl ki HRK, silahlı mücadelemizin 15 Ağustos sonrası adı olmuş ve bugün Halk Kurtuluş Ordusu biçiminde şekillenecekse; Ulusal Kurtuluş Cephesi de halkımızın siyasal birliğinin ifadesi olarak bu dönemde bir ilan olmaktan çıkıp örgütlenecektir. Tüm yurtseverleri, direnişten yana olanları bağrına toplayacak, onlara oynayabilecekleri rolleri verecektir. Sadece bir lokma ekmeğiyle katkıda bulunandan, gelişkin maddi destek sunana, silahlı savaşçı güç verecek olandan bir kitle gösterisine katılacak olana, barışçıl mücadele yöntem-

lerinde yer alacak olanlardan silahlı mücadeleye girmek isteyenlere kadar herkesin emeğini, gücünü örgütlemeyi bilecektir. Herkese durumuna göre belli bir iş verebilecek böyle bir siyasal örgütlenme zeminini yaratacağız. Tartışmalarımızla bunun tüzük, yönetmenlik ve talimatlarını geliştireceğiz. Kongre yılımızda en önemli tartışma maddelerimizden birisi de budur. Yani, halkımızın siyasal birliğinin ifadesi olan Cephesi ve askeri birliğinin ifadesi olan Halk Kurtuluş Ordusu esasları, kaideleri ve kurallarıyla bu dönemde temelini kavuşacak, gelişme kaydedecektir.

O halde, halkımızın bu temel araçlar içinde militan bir halk haline gelmesi kaçınılmazdır. Yani, siyasal bilince kavuşan, dolayısıyla cepheleşen; ele silahını alan, dolayısıyla ordulaşan; kısaca, örgütlenen ve eyleme kalkışan bir halk gerçekliğine her zamankinden daha fazla ulaşacaktır. Bunun için denenmeyen hiçbir şey bırakılmayacaktır. Düşmanın ve işbirlikçilerinin tüm engellemeleri, açık ordu saldırılarından gizli ihanet odaklarına, milis teşkilatlanmasından ekonomik yanıtma yöntemlerine kadar bütün yöntemleriyle başa baş bir mücadele yürütülecek ve halkımızın bu militan yaşama ulaşması mutlaka sağlanacaktır.

Bunu yaratmanın başında, genelkurmayın oluşumu ve gelişimi yer almaktadır. Belli ki, bu yaratılmadan halkın ordulaşması ve cepheleşmesi mümkün olmayacaktır. İşe daha çok öncünün sağlanmasısıyla başlamak gerekiyor. Öncünün tarihinde ideolojik-politik sorunların çözülmesinde ileri bir gelişme vardır. Yani, öncümüzün bugün baş sorunu ideolojik-politik açılım değildir. Bu sorunlar önemli oranda aşılmıştır ve daha da derinliğine geliştirilebilir. Elbetteki ideolojik-politik yetkinleşmeyi küçümsemiyoruz, fakat bunlar en azından çizgi düzeyinde hazırlanmış sorunlarımızdır. Detaylandırılması mümkündür. Dönemin en önemli görevlerinden birisi olarak bu yapılacaktır. Özellikle güncel pratik politikada yetkinleşme, ideolojik-politik silahların en güçlü tarzda kullanılması mutlaka gerçekleştirilecektir. Birçok Parti kadrosunun yakasını bırakmayan, zor durumlara düşüren, hata ve yetmezlikler içinde bulunmasına yol açan bu tıkanıklık mutlaka aşılabilecektir. Yani ideoloji ve politika arasındaki ilişkinin Parti içinde ve dışında kullanılmasını, kadroları yetkinleştirip, deney ve tecrübeye tabii tutarak başaracağız. Sorunlarımızın esasının örgütlenmedeki yoğunlaşmadan kaynaklandığını, pratik politikanın örgütlenmesi sorunlarıyla karşı karşıya olduğumuzu unutmuyoruz.

Öncümüzün bugün, ikirciksiz yürüyen ve yürüten, zafere

doğru giden yolda halka iyi öncülük edebilecek, azami gelişmeleri sağlayabilecek bir önderlik konumuna gelmesi gerekiyor. Merkezi yapıdan sıradan bir üyeye kadar buna ulaşma sorunlarından söz edilmektedir. İdeolojik, politik ve örgütsel anlamda çözüme kavuşan sorunlar mücadelemizin geldiği aşamada bir genelkurmay merkezinin yaratılması ve kadroların savaşın güçlü komutanları haline gelmesi gibi dev bir büyümenin sorunları düzeyine yükselmiştir. Devrime ve kurtuluşa dair umut bugün silinmemecesine halkın saflarında yer etmiştir. Kürdistan'daki gelişmeler artık bu organların güçlü teşekkülüne bağlıdır. PKK militanları, burjuva ordularında adına kurmay subaylar denilen, savaşı ideolojik, politik ve askeri cephede yürütecek bir komuta kademesi haline gelmek zorundadırlar. Merkezimizin de yine, bir genelkurmay merkezi biçiminde çalışması gerekmektedir. Her Parti üyesinin ise iyi birer takım komutanları olarak savaşmaları gerekiyor. Öncümüz, komuta kademesi ile, takım komutanlıkları ve genelkurmay ile mutlaka böyle güçlü bir konuma gelmeli diyoruz. Kürdistan ülkesi ve halkı, herhangi bir ülke ve halktan daha fazla olarak bizim böylesine bir öncü olmamızı gerekli kılıyor.

Gerilla savaşı, herhangi bir savaş biçiminden daha fazla olarak öncünün güçlü olmasını gerekli kılar. Bazı örnekleri hatırlarsak, siyasal mücadele yönü daha ağır basan birçok devrimde öncü, gerilla savaşının başlangıçtan itibaren önem kazandığı bir ülkedekine nazaran daha değişik şekillenmek zorundadır. Bizde bu nedenle, Parti öncülüğü kendisini, gerilla savaşını ülkemizin koşullarına en yaratıcı biçimde uygulayacak bir duruma getirmekle mükelleftir. Bu konuda birçok yanlışlığın yapıldığını biliyoruz. Birakalım gerilla savaşını geliştirme ve buna komuta etme, bazılarımız ve hatta önder düzeyde dediklerimiz bile kendilerini iyi bir gerilla haline getiremiyorlar. Veya kendilerini gerilla yerine koyarak, gerillanın geliştirilmesi, planlanması, yönetimi ve eğitimi işini bir yana bırakıyor, sıradan bir gerillacılıkla yetiniyorlar ve hatta bazen bunu da yapamıyorlar. Parti öncülüğümüzde derin izlerini gördüğümüz bu ucube tipin sakıncalarını çok iyi gördük ve yaşıyoruz. Bunun mücadelemiz için çok tehlikeli bir durumu belirttiğini hemen ifade edelim. 15 Ağustos Atılımı sonrası kayıplarımızın bu denli yüklü olmasının en başta gelen nedenlerinden birisinin de bu olduğunu teslim etmeliyiz. Öncünün rolünü layıkıyla oynayamaması pahaliya malolmuştur. Bu sadece Parti varlığımızla da sınırlı bir durum değildir. Halkımızın

direniş umutlarıyla oynamak anlamına gelen yetersiz yönetim tartışmalarımızın en başta gelen gündem maddelerinden birisidir. Yakın geçmişin öncü yaşamındaki hata ve eksiklikler, sol ve sağ çıkışlar nedir, nasıl ortaya çıkmıştır, ideolojik-politik zeminin belirtileri, sonuçları ve önümüzdeki döneme yansımaması için nasıl tedbirlerin alınacağı hususundaki soruların tartışılması ve çözüme kavuşturulması gerekiyor.

Örgüt meselesi, tartışma gündemimizin ciddi meselelerinden biri olarak en başta yer tutar, ikircikli-tereddütlü, yürüyemeyen kadronun ne demek olduğu artık son derece açıktır. Çok defa bahsedildiği gibi bu, geçmiş toplumun sınıfsal izlerinin ve özellikle de ara sınıfın yaşatılması demektir. Parti ruhu ve örgüt yaşamıyla bağdaşmayan tutumu ve düşüncelerin de anlamını soruyor ve hemen diyoruz ki, bunlar düşmanın toplumumuzun bağrında açtığı yaraların deşilmesidir. Evet, bütün bunların anlamı çok açıktır, ama üzerinde tartışılması gereken bir nokta vardır. Öncümüzün saflarında bu yarı-feodal, yarı küçük-burjuva sınıfsal özelliklerin nasıl yaşadığı, kimler tarafından hangi kültür, hangi ruh belirtileriyle ve giderek hangi kılıflara büründürülerek sürdürülmek istendiği hususudur bu. Bunların temsilcileri ve yardımcıları kimlerdir, nasıl gelişmiş, ne kadar tahribata yol açmışlardır, özellikle merkezi yapımızda nasıl ortaya çıkınışlardır, tartışmalarımız bunları da açıklığa kavuşturacaktır. Ama bununla da yetinilmeyecek yetkin kararlarla çözüme ulaşılabilecektir. Önderliğimizin tarihsel rolünü tam olarak oynamasını engelleyen, önemli bir tıkanma merkezi haline gelen merkezi sorunun aşılması, yine merkezin kurtuluş savaşı ve cephesini örgütleyecek en önemli dayanakları olan militanların sorunları ve tıkanıklıklarının çözümü için her şey yapılmak zorundadır.

Daha yakın geçmişte eşine ender ratlanan tasfiyecilik ve provokasyon denemelerini yaşadık. Zindanda değerli Parti önderlerimizin yaşamına da mal olsa tasfiyeciliğe karşı zaferle kazanılan bir savaş verildi. Onlara sahip çıkacak, zindanda büyük bir özveriyle yürütülen mücadeleyi bizler dışarda çok daha güçlü olanaklarla yürüteceğiz. Bunu, başta merkezimiz olmak üzere tüm Parti bünyemiz içerisinde ve dışarıda da tamamlayacağız. Sırtını kontr-gerillaya dayayan hain kesim, nasıl ki dışarda da emperyalizme ve onun her türlü kirlenmiş öğelerine, yoz ahlak kurallarına dayanarak Partiyi tasfiye etmek istedi ise, bizde en azından mücadeleyi dayatıp, neye mal olursa olsun bunları bozguna uğratacağıktık. Provokasyona, bozgunculuk ve yıkıcılığa karşı

yakın tarihimizde yaşanan zorlu bir mücadele var. Bu mücadele bitmiş, ya da ileride bitecek midir? Hayır, bitmeyeceği gibi daha yoğun biçimde devam edecektir. Kürdistan üzerinde sömürgeci tahakküm ve yarı-feodal toplumun özellikleri bu biçimde yaşadıkça provokasyon ve tasfiyecilik çok çeşitli yöntemlerle yaka-mızı asla bırakmayacaktır. Hatta bir kişinin kendi içindeki hesaplaşmada bile, bu hastalıkların o kişinin yakasını bırakmadığı görülecektir. Çünkü bunun toplumsal zemini, teşvik eden güçler ve gizli örgütlenme odakları vardır. Düşmanın bunlar için en büyük kuvvet teşkil ettiği "Pişmanlık Yasası" ve uzattığı diğer ihanet destekleri vardır. Emperyalizmin yine bunlar için, hazırladığı soysuz rahat yaşam imkanları vardır. Biz ise, dostlarımızdan henüz tam destek göremediğimiz, halkımızın tam örgütlenmesini yapamadığımız, bu örgütlenmeyi yaratmaya çaba gösterdiğimiz bir geçiş aşamasını yaşıyoruz. Bu aydınlığa kavuşması gereken sorunları bol olan, eskiye göre ne kadar büyümüş de olsa, çözüm yollarının halen çoğaltılması gerektiği bir geçiş dönemidir. Böyle bir dönemin derinliğine netleştirilmesi, gerçek özünün ortaya çıkarılması büyük öneme haizdir.

Bunu bugün yaygın bir biçimde Parti birimlerimize dayatıp, sonuç almaya çalışıyoruz. Parti davasına bağlı her ögemiz büyük bir azim ve tutkuyla bu göreve sarılarak çalışmalarına yön vermelidir. Parti içi yeniden inşada kendisini hazır hale getirmelidir. Direnişi ilerletmek istiyorsak, birincil derecede bu görev başarılmalıdır. Mevcut tartışmalar, eleştiri ve özeleştiriler bu kez artık ikircikli tutumları, tereddütü, yürümedeki hız noksanlığını, çaba eksikliğini, üsluptaki biçimsizliği, hantallığı, ilkelessiği, dağıtıcılığı, sivriligi ortadan kaldırmalıdır. Bunun yerine olgunluğa, kendini kabul ettirebilen net ve şirin bir üsluba, kıvrak bir zeka ve esnek bir politikacılığa ulaşmak, ilkelere usta bir bağlılıkla çok çeşitli biçimlerde sürdürülen politik mücadele derinliğine kavuşmuş çözüm yolları ile gerilemeyi doğuran nedenleri önceden tespit etme, giderme çarelerini önceden belirleme, yeri ve zamanı iyi seçerek doğru planlamalarla çözüme götürme birimlerimizin bugün en önemli görevidir. Parti davasına kendini bağlı hissedenden her kadro, bu konuda kendini hazır hale getirmeli, kendi kişiliğinde çözüm gücü olmalıdır. Çözüm gücü olmanın anlamı ise çok iyi kavranmalıdır. Yönetebilme, aydınlatabilme, yürütebilme, örgütleyebilme, savaştırabilme her kadronun en üst biçimdeki sorumluluklarıdır. En basitinden en karmaşığına kadar mücadelede karşılaşılan sorunlar, ulaşılan bu güçle yerinde çözümlenir

hale gelinmeli, sorunlar için çözüm bekleyen değil, onların çözücüsü haline ulaşılmalıdır. Yaşadığımız süreç bunu kesinlikle zorunlu kılmaktadır.

Kürdistan'ın objektif koşullarının değerlendirilmesi temelinde ele aldığımızda, öncü kendisini yalnızca teoride değil, pratikte de çözümlemiştir. Bunlar giderek daha da netleşmekte, devrim ve karşı-devrim kıyasıya bir savaş içinde bulunmaktadır. O halde, netleşen saflarımıza ancak böylesine bir öncü yaraşabilir. Ancak böyle bir öncü mücadeleyi başarıyla ilerletebilir. Böyle öncüler haline gelmek için görevlerimize disiplinli bir biçimde sahip çıkmalı, kendi hata ve eksikliklerimizi görmek ve gidermek için sağlam bir özeleştiriye cesaretle yürümeliyiz. Bunu özellikle ileri düzey kadrolarımıza dayatıyoruz. Merkezimizden sıradan bir kadroya kadar savaşı tüm boyutlarıyla yönetebilen, planlayabilen, örgütleyebilen komuta kademesi haline geelim. Geçmişteki hatalar bizi ürkütmemelidir. Hata ve eksikliklere karşı cesaretli yaklaşım hem bir partinin, hem de bir kadronun gücünün göstergesi olabilir. Eğer özeleştiri bir günah çıkarma biçiminde anlaşılmıyor, ulaşılan aşamanın sorunlarını çözebilecek gerçek bir devrimciliğe cevap verme anlamında ele alınıyorsa hatalarımız aşılabılır. Fakat eğer özeleştiri adı altında bir yığın kurnazlıkla kendimizi yeniden Partiye dayatmak istiyorsak bunun büyük bir yanılgı olduğunu hemen söyleyelim. Kendi yetmez, olumsuz kişiliğinde ısrar edip, bunu bir de çeşitli görüntüler altında Partiye dayatmak isteyenler acımasızca tasfiye edilebileceklerdir. Bu açıdan ne kendilerini ve ne de Partiyi yanıltmalıdırlar. Bu yanıltma belki geçmişte çok sınırlı zararlara yol açtı, önümüzdeki dönemde çok daha fazla zarara yol açacaktır. Bu zararın karşılığı ise insanı en sert cezaya çarptırır. Ceza görmek için mutlaka bir düşman ajanı olmak gerekmez. Objektif olarak düşmana daha fazla hizmet etme durumları da ortaya çıkar. Onun için dikkat etmeli, bu konumlara düşmemek için insanlığımızı sonuna kadar korumalı, militan özelliklerimizi yetkinleştirmeliyiz. Partimizin bu konudaki ideolojik-politik açılımlarına ulaşalım, özümseyelim ve çizgi ezberleyicisi değil, çizgi adamı olalım. Az başarılarla çok sözü edilen insanlar olmak istemeyelim. Tam tersine, çizginin özlü bir kavranması temelinde çok iş yapan, ama son derece mütevazı özellikleri yaşayan gerçek halk adamları olalım. Bilelim ki, mücadele Partili ve ulusal kurtuluş savaşçısı olmak dışında herhangi bir kimliğe ihtiyaç duymayan insanların ellerinde yüklenmektedir. Bu konuda ruhumuzda taşıdığımız kirlerden arına-

lım.

Bir komuta kademesi haline gelmenin anlamı yukarıda izah edildi. Önümüzdeki görevin yalnızca kendimizi değil, halkımızı gerilla ordusu haline getirmek siyasal örgütü olan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde birleştirmek olduğunu, bunun ise öncünün yetkinleştirilmesinin vazgeçilmez görevi olduğunu kavrayalım. Artık sadece çok iyi silah siktığımızı, iyi bir öncü grubu olduğumuzu, bir silahlı propaganda birimi oluşturduğumuzu söylemekle yetinemeyiz. Silahlı propaganda, Partinin henüz halka tam ulaşmadığı, halk içinden fazla savaşçı alamadığı bir süreçte zorunlu olarak ideolojik-politik görevleri bağrında birleştiren bir dönemin daha çok kadro ve kadro adayları tarafından yürütülen bir savaş biçimiydi. 15 Ağustos'tan günümüze kadar bu yaşandı. Belki bugünden sonra da biraz daha yaşanacaktır. Fakat gelinen aşama halkın silahlı örgütlenmesi olan gerillanın başlangıç aşamasıdır. Görev bugün bir silahlı propaganda üyesi olarak savaşmak değildir, hatta onu örgütleyerek, ya gerilla ordusunda ya da Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde yürütmesini bilmektir. Öncümüzün kitleye yönelik politikasının, yürütme ve yönetme gücünün önemi buradadır. Bu görevi gerçekleştirmekle mükellef olduğumuzu, önümüzdeki dönemin görevlerini geçmişle karıştırmamamız gerektiğini unutmayalım.

Öncü, halka yönelik olarak kendini bu biçimde yetkinleştirip, görevli kılarken, içte de alt üst olayına dikkat edecektir. Merkezimiz gerçek anlamıyla oluşacaktır. Başta sekreterlik olmak üzere kendisini iş bölümüne tabi tutarak bütün kollarına kumanda eden, onlardaki rahatsızlığı görüp-duyan ve giderten bir beyin olmasını bilecektir. Hiçbir engelleyici çaba bizi bundan alıkoymamalıdır. İleri düzey tüm kadroların böyle bir çözümün oluşması için sonuna kadar bu görevlerine sarılmalarını, bu görevleri hem üstlenip, hem de destekleyerek katkıda bulunmalarını istiyoruz. Halkımızın mücadelesi bugün dev adımlarla atılım sağlamalıdır. O halde, böyle bir merkeze ulaşmak mutlaka başarılması gereken görevimizdir. Böyle bir merkezin komutasında, bölge komitelerimiz, özel komitelerimiz, iç ve dış temsilciliklerimiz küçükten büyüğe, basitten karmaşığa yaratıcı bir biçimde ortaya çıkarılmalı ve hepimiz bu konuda azami çabayı harcamalıyız. Bu görevleri gerçekleştirecek imkanlara, araçlara ve unsurlara her zamankinden daha fazla sahibiz. Yeter ki, iyi tartışalım, iyi seçelim ve iyi görevlendirelim. Öncüyü bütün yeteneklerini kullanarak sorumluluğunun tüm ağırlığını duyarak bu görevlerin çözü-

müne tekrar davet ediyoruz. Çok sözü edilen şehitlere ve direnişe bağlılığın örgütsel ifadesinin bu olduğunu, bunun dışında ilerle-nemeyeceğini vurgulayarak, görevlerin altından ya da üstünden sıçramaya kalkmadan tam yaşanmasını diliyoruz.

Mücadele tarihimizin bu yeni evresini Parti ve halk olarak başarılı kılmak için kendimizi düşüncede, yürekte ve ahlakta en devrimci biçimde yansıtarak, yeniyi tüm özellikleriyle yaşamasını bilelim. Bu duruma ulaşırken kaybedeceğimiz sadece zincirleri-miz olacaktır. Geçmişte bizi ürküten ve yılgınlığa götüren ger-çeğin düşmanın dayattığı gerçekler olduğunu, bu çürük yanların bizi özgürlüğümüzden, ekmeğimiz ve aşımızdan kopardığını unutmamalıyız. Devrim ve özgürlük davası çabaların en yoğunu, bilincin en keskin, fedakarlık ve cesaretin en ilerisi ile karşılan-ması gereken yüce olgulardır. Bilincin olduğu yerde azmin, fedakarlık ve cesaretin olduğu yerde pratik yürütücülüğün olma-ması, o halde anlaşılmaz bir durumdur. Bunlar mutlaka çözül-mesi gereken çelişkili kişilikler, ya da yanlardır. Uzun süre bir arada yaşaması kişiyi hasta eder. Bu açıdan bilincimize göre pratik, pratiğimize göre bilinç, bilincimize göre azim, azmimize göre çaba, çabamızın büyüklüğüne göre azim ve bilinç iç içe örülmeli, bir tarafı iyi çalışan, bir tarafı iyi çalışmayan yarım yama-lak ucube insanlar olmaktan çıkmalıyız. Bu, Partimize ve halkı-mıza yakışmıyor. Güzelliği, iyiliği, doğruluğu yaşayalım. Yücel-mek, özgürlük yolunda yürümek budur. Buna her zamankinden hem daha yakınız, hem muhtacız ve hem de zorunluyuz.

Yaşanan savaş içerisinde Partimiz ve halkımız saflarında hiç kimse bundan böyle keyfine göre yaşama hakkını kendinde göremez. Hiç kimse bildiğine göre hareket edip kendi kurallarını dayatamaz. Adına özgürlük de denilse ihanete özgürlük tanına-maz. Bizi cehenneme götüren, düşmana kul köle eden istekleri ileri sürmeyelim ve buna müsaade etmeyelim. Bunun, özgürlük sandığımız şeylerle kendimizi cehenneme götürmek demek olduğunu bilelim. Partimizin bu konuda kanla ispatlanmış gerçe-ğine, onun direniş kahramanlarına bağlı olarak yaşayalım. Belki yaşayanlarımızın yarınlarının ne olacağı belli olmaz, ama her birisi bir destan olan şehitlerimiz bizim mutlak olarak emirleri altında yürümemiz gereken komutanlarımızdır. Onların bağlı kalınması gereken sözleri ve eylemleri vardır. Onlara bağlı kalan bir yaşamdan daha yüce değer, onların dışında emrine girilmesi gereken komutanlık var mıdır? O halde, halk ve Parti olarak bu değerlerimizi gönülden yaşayalım ve yaşatalım.

Parti Önderliği olarak bugüne kadar belki bir halkın ve hatta bir partinin yaşamı için fazla uzun sürmeyen, ama bir kişinin kendisini kırk defa noktalar haline getirerek, yoğunlaştırarak ve böylelikle bir direniş gerçeğine dönüştürerek, alınan her nefesi, atılan her adımı devrimci gelişmenin emrine sokarak, güçsüzlüğümüzle birlikte yeteneklerimizi en verimli biçimde kullanmaya çalışarak, objektif ortamın başlangıçta umutsuzluk vaadeden ürkütücülüğüne rağmen, bizi özgürlüğe çağıran, özgürlüğün bir yaşam gerçeği haline dönüşmesinde bizi de teşvik eden devrimci ideolojiye ve onun somut gerçekliğimize uygulanışının ifadesi olan Parti gerçekliğimize ulaşmak için büyük çaba harcadık. Biz yola çıkarken tek çıktık, güçlü dostluklara çok az zaman süresi içinde sahip olduk. Çoğu bir veya birkaç ay dostluk yapıp gittiler, düzene kul-köle oldular. Fakat biz iyiye, doğruya, güzele hep ileride ulaşılabilceğini, kaybettiklerimizin aslında geri ve çirkin yanlar olduğunu bilerek yaşama daha da artan bir tutkuyla sarıldık. Yalnızlığımızı böylelikle geleceğin güçlü bir umuduna dönüştürerek, dişimizi tırnağımıza takıp devrimci faaliyetlerimizde her türlü yol ve yöntemi deneyerek halkımıza ve ilerici insanlığa mutlaka layık olanı bulmaya çalıştık. Bunun için bir grup inşa etmekten, onun ilk silahlarını patlamaya, oradan daha kitleleşmiş resmi bir Partinin hazırlanışına kadar bütün ideolojik-politik faaliyetlere ve dolayısı ile sorumluluklarına katıldık. İçerde yetmezlik, daralma ve boğulma tehlikesi ile yüz yüze geldiğimizde çok az bir donanım ve imkanla dışarıda halkımıza özgür yaşam olanakları araştırıp bulmaya çalıştık. Bulduğumuzda ise her şeyle boğuşarak ve en önemlisi de içten ihanet ve teslimiyetle boğuşarak bunları halkımıza taşımaya çaba sarfettik. Direnişten vazgeçmemek için büyük sabır, ikna ve eğitim gücü gösterildi. Bütün bunlar hep umudu daha güçlü kılmak ve onurlu bir geleceği hazırlamak içindi. Bu süreçte Partimizi daha da güçlü kılan I. Konferans ve II. Kongre gerçekleştirildi. Bugün, direniş tarihimizin en önemli bir aşamasında anıları, şehitleri ve yaşayanlarıyla en soylu değerler bir güneş gibi halkımızın safalarında yükselirken, umudumuz ve yaşam belirtilerimiz çok daha güçlüdür. Elbetteki hala olumsuzluklar, gelişmeyi tehdit eden birçok öge, ilişki ve davranış da mevcuttur. Dışımızda ve içimizde bizi geriletmek, muazzam iyi niyet ve çabamızı yontmak, başarısızlığa uğratmak, kendi benlik gücüne dönüştürmek isteyen ikiye bölünmüş sahtekar tipler var. Bunların üzerine büyük bir sabırla gidiyor, etkisiz duruma getirmeye çalışıyoruz. İflah olabilecekleri

iflah etmek için elimizden geleni yapıyor, tersi durumda ise sadece fiziksel tedbirler almakla da yetinmeyip, halkımız ve Partimiz zemininde bir daha ortaya çıkmaması için her türlü ideolojik-politik tedbiri alıyoruz.

Kürdistan tarihinde kurallı, disiplinli ve önceden sözü verilmiş bir yaşamın ifadesi olarak sorunlarının en kapsamlı biçimde tartışıldığı ve yine çözüm yollarının da en kapsamlı biçimde geliştirilip tedbirlerinin alındığı, Partimizin gelişmiş zirvelerinden birine daha giderken elbetteki faaliyetlerimiz daha da yoğunlaşacaktır. İlişkileri düzeltme, hataları gidertme, geleceğin hazırlanması için başta kendimiz olmak üzere tüm Partiyeye ve buradan kalkarak halkımıza doğruları yansıtmaya azim ve çabamız burada zirveye ulaşacaktır. Ulusumuzun tüm emekçi sınıf ve tabakalarının, bütün yurtseverlerinin çıkarına olan tartışma, karar ve yürütme gücüne ulaşmaya çalışacağız. Biz hem tarihi açıdan bununla mükellefiz ve hem de halkımız ne pahasına olursa olsun bu görevin yerine getirilmesini bizden istemektedir. Özellikle zindan direnişçilerimizin sesiyle, direniş şehitlerinin vasiyetlerini iliklerimize kadar duymamak mümkün değildir. Bu sesi, bu vasiyeti yaşatmak, ne pahasına olursa olsun zirvede ete-kemiğe büründürmek istiyoruz. Tüm halkımızın, Partili sempatizan ve militanlarımızın da bu konuda aynı umut ve beklentiler içinde olduğunu, aynı görevlerle karşı karşıya bulunduklarını ve bizden bu işe iyi önderlik etmemizi istediklerini çok iyi biliyoruz. Bu beklentilere karşılık vereceğimiz artık herkes için çok daha kesindir. Çoğunluğun henüz uykuda bulunduğu ve pek tabii ki bize böylesine devrimci sorumlulukları dayatmadıkları zamanda bile, biz kendimizi her gün, her saat milyonların huzurunda konuşan, iş yapan durumunda hissediyorduk. Bizi militanların çepeçevre kuşattığını görerek, düşünmesini ve pratiğe yönelmesini bildik. Bin yıllardan beri egemen sınıfların durumuna yükselmek isteyenlerin yaptıkları her şeye baştan karşı koyarak, ezilen uluslara, ezilen sınıfa ve sömürülen bireye hakkı olanın verilmesi için, onların yoksun bırakıldıkları her şeyin hakça yeniden iadesi için görevlere soyunduk. Bakış açımız ve pratiğimiz baştan sonuna kadar, emekçilerin dünyası ile kuşatılmış olarak her alanda gaspedilmiş hakların kendilerine iade edilmesi ve Kürdistan somutunda da bunun böyle olması gerektiğini, tarih boyunca halkımızın çıkarlarının egemenleri tarafından ucuzca gaspedilip, peşkeş çekildiğini derinden görerek buna artık dur dedik. Düzenlediğimiz hareket böyle bir harekettir. Arkası kesilmeyen

bu gasp ve peşkeş çekmeye son vermek, gasp ve talan edilen gerçek sahiplerine iade etmek, insanın sağlıklı gelişimini kendi topraklarımızda da mümkün kılmak için beyne ve yüreğe yüklenmesini bildik ve bugüne geldik. Bugün biraz daha güçlüyüz. Halkımız ve onun en uyanık, en fedakar, en cesur ve bilinçli kesimi olan öncüsü bizi daha iyi anlıyor, daha fazla güç veriyor ve ileriye yürümemiz gerektiğine dair eskisiyle kıyaslanmayacak bir biçimde umutlandırıyor. Bunlar bizim umutlu güç kaynaklarımızdır. Bunlara dayanacağız, ama yine de kişinin ilerletici rolünü ister eskisi kadar ve isterse daha fazla bir biçimde yerine getirmenin derin bilinci içinde kalarak, bu rolün bundan sonra da oynanması için tüm tedbirleri alacağız. Geçmişte yapamadığımız birçok şeyi bu dönemde yürütmeye cesaret edeceğiz. Mevcut imkanlarımızı en iyi bir biçimde kullanarak, daha verimli yöntem ve araçlarla hedeflerimize daha kısa yoldan, daha az ama daha yoğun bir çaba, daha az hata ve en gelişkin kararlarla ulaşmaya çalışacağız. Eskiden birey olarak yürüttüğümüz faaliyetleri bugün milyonların katkılarıyla sürdürdüğümüzü biliyoruz. Bu büyük bir kuvvettir. Yine her an elde silah gözünü bile kırpmadan ölümün üzerine giden binlerce savaşçının gücüyle yürüyoruz. Daimi güç kaynaklarımız olan direniş şehitlerine sahibiz. Yürünmesi gereken yolu düzleyenler onlardır, biz sadece bu yolda yürüyoruz. Bugün biraz daha anlayışlı davranan dostluklar var, bunları da çok iyi tanıyacak ve kıymetini iyi bileceğiz. En sıradan dostluklara bile değer vererek, çabalarımızı dayandığımız bu dostluklarla daha da verimli kılacağız. Öte yanda düşmanımız acz içindedir. Büyük bir sefaleti ve deşifrasyonu yaşamaktadır. Bunu da mücadelede bir güç kaynağına dönüştürmesini bileceğiz. Kısacası, Partimizin stratejik ve taktik yönetimine en güçlü biçimde hakim olarak, başta merkez ve tüm öncüyü buna katarak, halkımızın temel güç teşkil ettiği kendi öz savaşımındaki yönetimini ilerletmeye çalışacağız. Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da bizi giderek daha iyi anlayan halkımızın gençleri, çocukları, kadınları, işçileri, köylüleri, esnafı, çeşitli sınıf ve tabakalarıyla tüm kesimlerine eksikliklerimiz olabileceğini, bunları eleştirmekten geri kalmamalarını, ama mutlaka bağlı kalınması gereken değerlerimize de sınıksız sarılarak kendilerini cephe ve gerilla faaliyetleri içinde hazır hale getirmelerini, bu doğrultuda bilinç ve cesaret kazanmaları için ne lazımsa onu isteyeceğiz.

Kendisinin de istemi olan öncünün çabalarına halkımız ge-

rekli desteği gösterecek, devrimci savaşımızı kendi ellerinde yükseltecektir. Halkımız, dua ederek, kendi ev düzenini yurtseverleştirerek, maddi katkılarda bulunarak, propaganda yaparak, eğer gücü yetiyorsa savaşarak ve savaşçı vererek, çok çeşitli olan cephe ve ordu örgütlenmesine katılıp bütün bu yardım biçimlerini artan bir zenginlikle sunmalıdır. Köyde olan köyünde, şehirli olan şehirde, dağda olan dağda, ama mutlaka savaşa katılmalıdır. Yurt dışındaki Kürdistanlılar yurtseverliği derinleştirmeli, kendilerini öz kurtuluş davasına katmalılardır. Bunun çok çeşitli biçimleri vardır. Herkes gücüne ve durumuna göre maddi yardımda bulunarak, propaganda yaparak, ya da siyasal faaliyete katılarak da bir cephe faaliyeti sürdürebilir. Gerektiğinde iyi ekonomik faaliyet yürütmek de cephe için yararlıdır. Halkımızın saflarında geğmişte ve hatta daha dün bile düşmanın ve diğer birçok gücün etkisi altında kalarak mücadeleyle bağlarını kuramamış, hatalı tutumlara yönelmiş, hatta kendilerini suçlu görenler bile en küçük bir kaygı duymaksızın kendilerini mücadeleye katabilmelidirler. Mücadele için geğmişte duyamadıkları sevgiyi, veremedikleri desteği bugün duymaları ve vermeleri için hiçbir engel yoktur. Kurtuluş savaşımız halkımızın öz gücüyle gelişecektir. Her aile daha şimdiden bir üyesini cephe ve orduya katmak için hazırlayabilmelidir. Halk ordumuzda kendimiz için askerlik yaparak, Ulusal Kurtuluş Cephemizde kendi öz siyasal birliğimizi oluşturacağız. Bundan böyle sömürgeci faşizmin hiçbir parti ve örgütüne ölkemizde yaşam hakkı tanımamalıyız. Onlara bütün ruhumuzla karşı çıkmalı, hiç olmazsa gönlümüzde mahkum etmeliyiz. Böyle yaratılacak olan ordumuz ve siyasal birliğimiz, Partimiz önderliğinde yetkinleştireceğimiz en güçlü silahlarımızdır. Önümüzdeki dönemde, bu silahlara daha güçlü sarılacak ve yetkinleştireceğiz. Tüm halkımız her ferdine kadar kendi öz kurtuluş davasının savaşcısı olmayı bilecek, savaşı geliştirmek ve güncel mücadele sorunlarını çözmek için hep önderler beklemeyecek, ölkemiz ve ölkemiz insanların bulunduğu her alan öz gücümüzün çiçeklendiği zeminler olacaktır. Bu, bizim kutsal bir andımız olmalıdır. Halk olarak askeri ve siyasal ordulaşmayı sağlamayı üzerinde titreyeceğimiz en yüce görev olarak başa alacak ve bileceğiz ki, kendimizi kendi ellerimizle hazırlayacağımız bu silahlarla kurtaracağız.

Biz Parti ve halk olarak zafer yolunda yürürken, halk adına ortaya çıktıklarını söyleyip de PKK'nin şahsında halk düşmanlığında ısrarlı oldukları görölen tüm güçlere bir kez daha seslen-

meyi de gerekli görüyoruz. Bilinmeli ki devrim herkese devrimin çıkarları açısından yaklaşıp. Kürdistan'da devrim artık sahipsiz değildir. Biz hiçbir gücün örgütlenmesine karşı değiliz, ama bu örgütlenmeler en azından halka saygılı olmalıdır. Devrime karşı değil, en azından halkın sıradan çıkarlarını gözetir nitelikte olmalıdır. Kendilerini uluslararası arenada pazarlayan bu güçler, şunu çok iyi bilmelidirler ki, vatan meselesi asla satılmaz. Halkın kan ve işkenceyle yoğurduğu davanın üzerinde küçük hesaplar yapılamaz. Biz hiç kimsenin örgütlenmesine karşı değiliz, ama işte buna hiçbir zaman izin vermedik, vermeyeceğiz. Uluslararası güçler sizi çeşitli adlar adına beslediler. Ve şimdi halkın üzerine sürüyorlar. Bu kesinlikle ilerilik değildi. Siz PKK üzerine salınırken, bir ticaret aracı olarak kullanıldınız. Belki bunu bilmiyorsunuz, ya da bu ölçüde kestiremediniz. Görmeye başladıysanız iyidir, ama eski olumsuzlukta ısrar felaket getirir. Biz, diğer ülke örneklerinde de görülen ve geçmişte düştüğümüz çatışmalı durumları yaşamak istemiyoruz. Meseleleri şiddetle halletmekten yana değiliz. Ama, devrimi burjuvazinin kuyruğuna taktırmama, tasfiye ettirmeme noktasında da çok kararlıyız. Faşizmin devrimi tasfiye çabalarının basit birer aleti olmayın. Gelin soylu şeyler etrafında birleşelim. Açığa çıkan sakatlığı savunmayın. Biz iyi ve güçlü adımlar atıyoruz. Devrimin önü artık açılmıştır. Kitleler her tarafta ayağa kalkışa hazırlanmaktadır. Bu zemini birlikte paylaşma isteğimiz size çağrımızdır.

Mücadelemize dost olması gereken güçler de artık daha anlayışlı ses verebilmelidirler. Bu halkımızın haklı bir istemi ve enternasyonalist bir dayatmasıdır. Dünyada geçerli olan ölçüler, dişini tırnağına takarak savaşan Kürdistan halkı için de mutlaka uygulanmalıdır. Aksi durumda tarihin yargılamasından kurtulamayacaktır. Halkımız, tarihin ve çağımızın tanık olduğu en gerici, en zorba ve vahşi bir düşmana karşı en doğal hakkı olan bağımsızlığı için bir ulusal kurtuluş savaşı yükseltirken, proletarya enternasyonalizmi ve halklar kardeşliğine dayanarak, sizlerin ilgisizliğinizi kabul etmemektedir. Mücadelemiz için hala görülen "zamanı gelmemiştir" iddiası hiçbir biçimde kabul edilemeyecek tehlikeli bir yaklaşımdır. Mücadelemiz karşısında her ilgisizlik, halkımızın çağrısına cevap vermeme, faşist mihrakın desteklenmesi anlamına gelir. Faşist Türk burjuvazisinin dayattığı vahşi sömürgeci savaşa karşı halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine destekte kararlı tutum almamak, objektif olarak sömürgeci-faşist katliam ve cinayetlerin suç ortağı olmak anla-

mına gelecektir. Bu durumda tarih karşısında çok ağır bir sorumluluğun altında olduğunuzu bir kez daha hatırlatmayı dostluk ve kardeşliğin gereği olarak görüyoruz. Sadece Kürdistan halkının değil, ilerici insanlığın çıkarları adına yükseltilen haklı mücadelemizin sesine kulak vermeli, hakımızın kucaklaşma istemine karşılık verebilmelisiniz.

En yakınımızda bulunan Türkiye halkı, ilerici ve demokratlar, halkımızın dostluk ve kardeşlik çağrısına en güçlü karşılığı vermesi gerekenlerdir. Aynı egemen sınıfların baskı ve sömürsü altında işkenceli bir yaşama mahkum edilen Türkiye emekçi sınıfları, Kürdistan halkının PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin kendi öz çıkarlarının da savunucusu olduğunu giderek biraz daha anlamaya başlamıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Türkiye halkının üzerine çekilen koyu faşizmin perdesini, ağır suskunluk ve eylemsizlik ortamını da yırtmış, Türkiye halkının faşizme karşı duruşu için en sağlam desteği sunmuştur. Şimdi Türkiye halkı, bu desteğe dayanarak, adına yola çıkan birçok "sol" yaftalı örgütün bütün olumsuzluklarına rağmen kendisini daha güçlü hissedebilecek durumdadır. Bu küçümsenemeyecek bir destek ve gelişmedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine doğrudan bağlı olarak ortaya çıkan bu gelişme, tarih boyunca başaşağı olan halklarımızın arasındaki ilişkiyi doğru temellerine oturtmuştur. Şimdi bunu güçlendirmek, kardeşlik ve dostluğu büyütme gerekmektedir. Türkiye'nin ilerici ve demokratları yaşanan bu gerçeklere artık göz yumamazlar, yummamaları gerekmektedir. Gelişmeleri ve ortaya çıkan olumlu sonuçları hala görmezden gelmek bugün faşist diktatörlükte en uç noktasına varan şovenizmin azgın bir temsilcisi olmaktan başka bir anlama gelmez. Fakat bu da ilerici ve demokrat sıfatıyla hiçbir biçimde bağdaşmayan bir durumdur. İşbirlikçi-tekelci faşist Türk burjuvazisi Kürdistan halkına karşı azgın bir sömürgeci imha savaşı sürdürürken, Türkiye'de ise "demokrasi"ye dönüş sahtekarlığını benimsetme çabası içerisindedir. O, insanlık adına utanç verici böyle bir oyunu hala vizyonda tutmaya çalışırken önemli oranda teslim alınmış aydın ruhuna ve tasfiyeci sol'a da dayanmaktadır. İlericilik, sosyal-demokrasi vs. adlar altında Türkiye'nin dürüst aydın ve demokratlarına da iç ve dış bir yığın etki altında benimsettirilerek istenen rol kesinlikle kabul edilmemelidir. Çünkü buna onay vermek, en başta taşınan sıfatlara, halklarımızın yeni filizlenen gerçek kardeşliğine ve ilerici insanlığa en büyük ihanettir.

Bırakalım ilerici ve demokrat olmayı, sıradan bir burjuva dürüstlüğü'nün taşınması durumunda bu gerçekler görmezden gelinmez. Geçmişte Kürdistan olgusuna ve PKK'ye şovenizmin ağır etkisi altında yaklaşılmış olabilir. Ama artık Kemalizmin ruhlarda ördüğü bu koyu şovenizm duvarını bizzat PKK geliştirdiği mücadelesiyle zorlamaktadır. Bu duvarı kendi ruhunuzda siz yıkmalı, bilincinizi ve yüreğinizi PKK'nin şahsında sizlere sunulan Kürdistan halkının dostluğuna açmalısınız. Arzusu duyulan gerçek demokratik bir Türkiye'ye ulaşmak, Türkiye halkının onurunu korumak bunun dışında mümkün değildir. Halklar, her zaman kendi çıkarlarının nerede olduğunu gecikerek de olsa görmüşlerdir. Sizler gerçek rolünüzü oynamamanız durumunda bilmelisiniz ki sizi en başta yargılayacak olan Türkiye halkı olacaktır. Türkiye emekçi halkı, mazlum Kürdistan halkının sesine kendi sesini katmakta gecikmeyecektir, gecikmemelidir.

O halde, işçisi, köylüsü, aydını, kadını, erkeği, yaşlısı, genci, çocuğuyla yiğit Kürdistan halkı, yüzyılların kölelik zincirlerinin tümünden kırılması, özgürlük ve bağımsızlığına kavuşması, dünya halklarıyla eşit ve kardeşçe bir birliği yaratmak, en başta kendi gücüne dayanarak olacaktır. Böylesine onurlu bir yaşama ulaşmanın bugün en güçlü silahlarına sahipsin. Silahsız ve savunmasız değilsin. Artık her şey kendi özgücünü konuşturmana bağlı. Bu kutsal ayağa kalkışımızda ulusumuzun tüm emekçi sınıf ve fertleri kendilerinde gerekli olan kuvveti bulacaklardır. En yaşlı insanlarımızdan çocuklarımıza kadar her yaş ve cinsten insanlarımız gerçekte de müthiş bir enerji ve coşkuyla dolu olarak yaşamasını şimdiden öğrenmişlerdir.

Anılarında sömürgeciliğin vahşi katliamlarını, acı ve kahrı yaşayan ihtiyarlarımız, boş kalan zamanlarını artık ulusal kurtuluşun propagandasını yaparak doldurmalıdırlar. Onların sözleri dinlenilir. Aile çevreleri, kabile ve aşiretleri ihtiyarlara daima saygı duyarlar. O halde, ihtiyarlarımız da sözlerini bundan böyle boş şeyler için değil, ulusal kurtuluşun emrinde kullanmalıdırlar. Emekli olan, güçten düşmüş olan ak sakallılarımız bir yurtsever birlik olarak çalışmasını bilmeli, kendilerini gözden geçirerek gençlerimizi aratmayacak bir biçimde ulusal direnişte yer almalı, borçlarını ödemelidirler.

Ulusumuzun bel kemiği olan köylülerimiz, milis olarak gerilla olarak, propaganda yaparak, en kıt olanaklarını bile devrime açarak mücadeleye katkılarını her düzeyde daha da derinleştir-

melidirler. Bu konuda çok bilen az bilene, az bilen hiç bilmeyene öğretebilmeli, köylü düzeninin en belirgin özelliği olan "benimle bir şey bitmez" düşüncesi yerle bir edilerek, "benimle çok şey biter" şiarı yükseltilmelidir.

Kadınlarımız, sofrada bile kendisine en son yer verilen, itilip kalkılan bir varlık olmaktan çıkmak için gerekli güç kaynağına artık sahiptirler. Kürdistan kadınları, bu güce dayanarak, ulusal kurtuluşun ev içindeki gözetleyicisi olmalı, çocukların yetiştirilmesinden tutalım, ev erkeğinin ve evin diğer fertlerinin doğru yurtsever bir yaşam içine gelmeleri için her şeylerini ortaya koymalıdır. Kadınlarımız bilmelidirler ki feodal, yarı-feodal toplum tarafından çok kötü konumlara düşürülmüşlerdir. Ulusal kurtuluşun bunun tasfiyesi olduğunu bilerek kendilerini canı gönülden katmalı, mücadeleyi en başta ev içinde yılmadan sürdürmelidirler. Kürdistan'da ailenin rolü son derece önemlidir. Ama bu rol sömürgecilik ve feodalizm tarafından olumsuz ve en tehlikeli bir biçimde oynattırılmıştır. Sömürgecilik ve feodalizmin aileye tanıdığı rol uyutma ve her şeyi ailenin çıkarlarına satma görevidir. İşte kadınlarımız bu gerici görevlere saldırarak, aileyi ulusal kurtuluşa adeta bir örgüt çekirdeği haline getirerek bu konudaki olumlu rollerini zirveye kadar çıkarmalıdır. Bu görevlerin aynı zamanda kendilerinin kurtuluşu anlamına geldiğini asla unutmamalıdır. Özellikle çocukları büyütürken, evin birliğini ve esenliğini düşünürken tüm bunları ulusal kurtuluş gerçeğine bağlı olarak düşünmeli, sıradan bir yurtteverliğin bile büyük bir kazanım olduğunu, küçük gözükken her çabanın büyük bir değer taşıdığını unutmadan yaşamlarını ulusal kurtuluşa adanmalıdır.

Partimizin oluşumunda ve direnişin yükseltilmesinde her zaman öncü rollerden birisini oynayan gençlerimiz büyük acı çektiler, işkenceyi yaşadılar, en başta onlar şehit düştüler. Yaşlarının en verimli çağında ulusal kurtuluşa ve Parti davasına en büyük katkılarını yerine getirdiler. Fakat heyecanlılar, duygusalılar, delikanlılar. Bundan kaynaklanan hataları vardır. Gençlerimiz bu yanlarını da görerek Parti içinde ve ulusal kurtuluşun olgun bir kadrosu olmak için ne lazımsa onu yapmalıdırlar. Geniş olan propaganda ve örgütlenme imkanlarını zapt-u rapt altına alınamaz enerjilerini akıllı ve verimli bir biçimde ulusal kurtuluş mücadelesinde ve Parti saflarında iyi bir örgütsel inşaya dönüştürmelidirler.

Mücadele tarihimizin önemli bir dönemini oluşturan 1980'ler-

den günümüze kadar Partimiz yurt dışında da kendini güçlendirmeye çalıştı. Türk burjuvazisinin talancı amaçlarla sağa sola savurduğu işçi sınıfının yurt dışındaki kesimlerine devrimci bilinci götürerek, onları burjuvazinin mezar kazıcıları haline getirmek için büyük bir çaba içine girdi. Ve Partimiz bundan büyük güç kazandı. Emekçilerimiz Avrupa'da, Ortadoğu'da, bulundukları her yerde Parti davamıza sahip çıktılar. Yani gerçek sınıf partisinin kendi mensuplarından en büyük desteği görmesi sözkonusudur. Bu işçilerimizin bazen maddi ve manevi yardımlarını olduğu gibi Partiye aktarırken, bazen de bir savaşçı bir kadro olarak saflarımıza akın akın geldiklerini asla unutamayız. Partimizin yaşamında hayati rollerden birisini oynayan işçi sınıfımız, bu rolünü bundan sonra da oynamalıdır. Parti, her ne kadar onlara yeterince ulaşıp örgütleyemiyor, öz örgütlerine kavuşturamıyorsa da günlerin buna her zamankinden daha yakın olduğu, bunun için çabalarımızın kesintisiz devam ettiği ve mutlaka örgütümüzün temel yapı taşları olacaklarını bilerek, Partiye ve ulusal kurtuluşa sımsıkı sahip çıkmalarını tekrar belirtiyoruz.

Öncümüz ise belirtilen görevleri yetkince omuzlamak için en başta kendi hatalarına yönelmeli, kadrolar disiplinsizlik, kuralsızlık biçiminde karşımıza çıkan yanlışlıkları tekrarlamamak, Parti hattının yetkin, tereddütsüz yürüyen kadrosu haline gelmek için, Partimizi ve kendilerini her koşul altında yaman bir savaşçılık sergileyen çelikten bir çekirdek haline getirmek için bir Partinin canalcı ilkesi olan proletarya kolektivizmini mutlaka en güçlü biçimde sergilemelidirler. Bireycilik, ben'lik duygusu düşman tarafından yüzyıllardan beri Kürdistan halkının iliklerine kadar aşılana çok kötü bir hastalıktır. Bireycilik, kendinden başka kimseyi görmeme, dar köylü düşüncesi, kadercilik, hırs, öfke küpü olma, çekişmecilik, kısaca örgütlenmeyi engelleyen ne varsa onun temsili biçiminde vücut bulur. Yaşamı niyetine göre yorumlayan, örgütün ve halkın genel çıkarlarını dışlayarak kendisini dayatan, her şeyin en doğrusunu ve iyisini kendisinde gören ve bunu kolektivizme götürmeyen, tam tersine kolektivizmin önüne bir engel olarak koyan, geçmişte büyük zararlarını gördüğümüz ve bugün de bizi uğraştıran bu hastalığı kesinlikle aşalım. Kökeni toplumsal kaynağımızdır deyip sevdalanmayalım veya süreç içinde aşılır diyerek kendimizi bu konuda rahat hissetmeyelim. En basitinden bile olsa hastalık hastalıktır. Zamanında tedavi edilmezse kişiyi çürütür. Bu hastalık da, zamanında giderilmesi gereken, aksi durumda kişiyi götüren bir hastalıktır.

Bugün her zamankinden daha fazla olarak bize, halkın başında bir komutana yakışır biçimde cesaret ve fedakarlığın en gelişmişini yaşayarak yürüme görevi düşmektedir. Devrimde çok kullanılması gereken birçok yaratıcı yöntemi ve kuralı yerinde ve zamanında uygulayarak, çok çeşitli örgüt ve eylem biçimlerini dayatarak görevlerimizin adamı olduğumuzu ortaya koyalım. Safça, ya da kurnazca ikiyüzlülük anlamına gelebilecek hiçbir davranışa girmeden sözümüzde dile getirdiğimizi yaşayalım, Partiye karşı açık ve net olalım. Söz gerçeğin, gerçek ise sözümüzde dile getirilenin ifadesi olmalıdır. Bu proletarya ahlakının vazgeçilmez gereği, Partimizde bizi çepeçevre kuşatan günlük yaşam üslubumuzdur. Bunu temsil ederek yaşayalım. PKK'nin her kadrosu beynini ve yüreğini birlikte çalıştıran, halkı için düşünüp halkı için yaşayan, gerektiğinde bir komutan, gerektiğinde bir nefer gibi savaşmasını bilen, gelişmenin yaratıcısı ve sorunların çözüm gücü olmalıdır. En basitinden en karmaşığına kadar sorunlar çıktığında çözüm gücünü kendisinde görebilmeli, uygulamalı, şimdiye kadar çokça görülen çözümü erteleme, haber bekleme gibi hatalara düşmemelidirler. Sorunları yerinde ve zamanında çözmek hareketimizin en belirgin özelliğidir. Hareketimizin gelişim özelliğini bundan böyle de en yaratıcı biçimde uygulayalım. Tarihin büyük eylemine kalkışta devrimciye en yakışmayan tutum çözümsüzlük, ikircikli ve tereddütlü hallerdir. Bu bazen ihanetle bile özdeşdir. Dolayısıyla böyle durumları kesinlikle kabul etmiyor; güçlü tarihsel eylemin doğuşunun temel şartı olan düşüncede, yürekte akıcılık, netlik ve coşkuyu ihtilalci tarzımız olarak belirliyor ve uyguluyoruz. Bunu hiç kimse hiçbir gerekçeyle önleyemez. Önümüzdeki döneme böyle bir hücumla yürüyoruz. Ve bu yürüyüşte her taraftar ve üyemizi bir örgüt kurucusu ve eylem yaratıcısı olmaya davet ediyoruz.

15 Ağustos Atılımının ikinci zorlu mücadele yılını geride bırakırken, geleceğe 15 Ağustos zafer ruhunun büyük coşkusu ve ataklığı ile yürüyoruz. Bu yürüyüş büyük kazanımlar ve değerlerin üzerinde gerçekleşmektedir. Hemen belirtelim ki biz, her zaman olduğu gibi bundan böyle de, başta direniş şehitlerimiz olmak üzere bütün mücadele kazanımlarımıza, şehitlerimizin akıttığı her damla kana sahip çıkmasını bileceğiz. Onları istismar etmeyeceğiz, sömürtmeyeceğiz, bu değerlerin şu veya bu egemen sınıfın eline geçmemesi, sonuna kadar halka maledilmesi için her şeyimizi ortaya koyacağız. Yine, koyu bir zindan karanlığı

içinde tutulan ama, başta Parti önderliği olmak üzere Partiyeye ve halka inançlarını çok canlı ve güçlü tutan zindan direnişçilerinin bütün beklenti ve umutlarını paylaşarak, onları yalnız bırakmayacağız. Her an işkence ve ölüm tehditi altında bulunan zindan direnişçilerimizin belki de hiçbirisini bir daha görmeyeceğimizi gözönüne getirerek anılarına büyük bir itina ile bağlı kalacağız. Onlara yönelik her saldırıya bundan böyle daha güçlü intikam darbeleriyle karşılık vereceğiz. Kendileri de bundan böyle Partiyeye ve halka daha güçlü bağlılık örneklerini sergileyecek, tek tek hücrelerde bile direnişin komutanları olduklarını unutmadan, darağaçlarında son nefeslerini verdiklerinde bile iyimserliğin, halka ve Partiyeye bağlılığın güçlü bir örneği olmasını bilecek olan bu yoldaşlarımız, bizlerin de kendilerini asla unutmadan yaşayacağımıza inanmalılar.

Halkımız bize, şimdiye kadar, hiçbir güce göstermediği kadar maddi ve manevi bağlılık göstermiştir. Parti Önderliğine sözlü ve yazılı yüzlerce bağlılık mesajı gelmektedir. Halkımız milyonlar halinde esenliğimiz-sağlığımız için dilek ve temennilerde bulunmaktadır. Halkımızın bu sahip çıkışı karşısında derin bir minnettarlık duygusu içinde olduğumuzu belirtmek istiyoruz. Bunların karşılığını sözle ve mektupla tek tek verme olanaklarımızın kısıtlılığını halkımız anlayışla karşılayacaktır. Bizler için sarfettikleri her sözün yüreklerimizin derinliğinde yer ettiğine, ama bununla yetinmeyip onlar için daha doğru düşünce ve daha doğru eyleme ulaşmada elimizden gelen her şeyi yaptığımıza inanmalıdırlar. Biz kendilerinden, kendilerinin yetersiz bulduğu ama bizim nazarımızda çok büyük olan katkılarını bundan sonra daha da anlamlı hale getirmelerini bekliyoruz. Gönderdikleri mektuplara cevaben kendilerine zamanında ulaşamayan sesimizi, uygun yer ve araçlarla olmasa da bu biçimde ulaştırırken, bunu bir mektup, bir mesaj, huzurlarında yaptığımız bir hitap gibi kabul etmelerini bekliyoruz.

Yine, mücadeleleriyle bizi yaşama bağlayan, bizim düşünce üretmemizi ve mücadele için sürekli örgütsel, eylemsel faaliyetlere nezaret etmemize imkan hazırlayan, bunu hem bizden isteyen, hem dayatan ve hem de uygulayan tüm kadro varlığımıza da buradan karşılık vermek istiyoruz. Büyük bir titizlikle inceleyip değerlendirdiğimiz raporlar ve mektuplara tek tek cevap vermenin olanağının fazlaca bulunamamasını kadrolarımız anlayışla karşılayacaklardır. Belki bazılarını şifahen ulaştırırken, bazılarını da hiç ulaşamayabiliriz. Ama, mücadelelerine sonuna kadar

önderlik edeceğimize, kendilerini asla yalnız bırakmayacağımıza, bundan önce olduğu gibi bundan sonra da kendilerini her bakımdan destekleyeceğimize inanmalılar. Bağlılıklarımızı gerçek bir halk önderliğine yaraşır biçimde ve gerçek bir komuta kadrosu olarak birbirimizde görmek istiyoruz. Halkımızın mutlak anlamda yaratılması gereken emir-komuta zincirinin teşekkülünde yaşıyoruz, bilincimiz ve tecrübemiz ne olursa olsun üzerimize düşeni yapacağımıza, buna güç getirebileceğimize sonuna kadar güvenilmelidir. Öncümüz böyle şekillenerek tarih sahnesindeki kesin yerini tutarken, kadrolarımızdan bir kez daha görevlerinde üstün bir başarı ve bunun için de üstün bir sorumluluk ve çabanın sergilenmesini bekliyoruz.

Sözlerimizi bitirirken, direniş şehitlerimizin en son halkalarından birisi olan Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşı tekrar anarak, O'nun şahsında tüm şehit yoldaşlarımıza ve yaşayan değerlerimize verdiğimiz sözü tekrarlıyor, daha da netleşen kızıl yolda yürümek için Partimiz ve halkımız görev başına diyoruz.

- Halkın Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Ordusunu İnşa Etmek İçin Görev Başına!

- 15 Ağustos Atılımının 2. Yıldönümü, Halkımızın Kurtuluş Yolunu Her Zamankinden Daha Açık Aydınlatıyor!

- Tüm Halkımızı ve Dostları 15 Ağustos Direniş Atılımını Desteklemeye Çağırıyoruz!

Institut kurde de Paris

TALİMATLAR

Institut kuram de Paris

Institut kurde de Paris

PARTİYİ VE HALKI DEVRİM İÇİN ÖRGÜTLEMeye VE YÖNETMEYE CESARET EDELİM

Halkın içinde yaşadığı koşullar, hızlı gelişmeler ve bunu devrimle sonuçlandırmak için büyük bir çaba ve azmin eseri olan Partinin ideolojik, politik ve örgütsel kuruluş ve yönetim sorunları, günümüzde en kritik ama aynı zamanda niteliksel gelişmelere sıçratabilecek, eğer zamanında objektif koşullara yeterli subjektif koşullarla cevap verilirse, tarihimizin en güçlü ve özgür atılımını yapmak için kaçınılmaması gereken tarihi fırsat diyebileceğimiz -ki bunun Kürdistan için bir varlık-yokluk meselesi olduğu bir an için bile olsa unutulmazlık edilemezse- büyük bir görevle karşı karşıya olduğumuz, bu açıdan belirleyici rolün Partinin önde gelen militanları açısından tüm yeteneklerini sergilemek, anın istediği yeterli ve güçlü devrimciliği ortaya koymak, bunun için elden gelen her şeyi yapmak, içte ve dışta bunun önünde duran tüm engelleri boşa çıkararak bertaraf etmek, doğru Parti hattı içinde arzulanan adımlarla yürümek ve bunu mutlaka başarmak olduğu, hiçbir sorumlu devrimciliğin redde-

demeyeceği, aynı zamana imkansız da göremeyeceği bir gelişme koşulu olarak tekrar tekrar belirtilmelidir. Şimdiye kadar dönemin ve durumun nazikliğini gözönünde bulundurarak, yeteri kadar karşılık alamamamıza karşın, tüm Parti çalışanlarını ve özellikle pratik çalışma içerisinde bulunan kurucu-yönetici militanlarını, tekrar da olsa, hatta sıkıcı da bulunsa zorunlu ve mutlaka başarılmasını gerekli gördüğümüz, hiçbir gerekçeyle de üzerine gitmemelik edemeyeceğimiz ve ne pahasına olursa olsun mutlaka tarihin bizim için başarıdır diyebileceği sonucu alabilmemiz için elden geleni yapmaya, bunun için en başta kendimiz olmak üzere tüm sorumlu devrimciliğe yüklenmeye, onu görevini başarıyla yerine getirmesi için sonuna kadar uyarmaya ve gerekirse en sert dayatmalarla onu görevinde başarılı kılmaya davet etmek, Partiye ve halka bağlılığımızın, sorumluluğumuzun ve yetkilerimizin bir gereğidir. Bu, aynı zamanda tüm sorumlu parti militanları açısından da böyle ele alınmak zorundadır.

Hala, birçok olumlu gelişmeler yanında, özellikle militanların ideolojiden tutalım eylemsel alana kadar, dar ve yüzeysel yaklaşımlar ve kendine sevdalanmadan tutalım sık sık görülen dönekliklere kadar, birçok küçük-burjuvalık belirtisinden tutalım çocuk hastalıkları, amatörlik ve kariyerizme kadar her türlü tasfiyeci yaklaşımlarla işlerin önünde bilerek ve daha çok da bilmeyerek nasıl engel olduklarını ve buna nasıl kölece boyun eğip tapındıklarını ve hatta bunu yer yer nasıl anlayış düzeyine yükseltmek istediklerini acıyla görüyor ve bunun kabul edilmezliğini tüm öfkemizle birlikte tekrar tekrar haykırmak zorunda kalıyoruz.

Eğer beklenen, mümkün olan ve aynı zamanda zorunlu olarak yerine getirilmesi gereken görevlerin üzerine, kısaca Partiyi ve halkı devrim için örgütsel kuruluşa ve yönetmeye yetmeyen bir tarzda yürüyen ve başka yazılarda da uzun uzun dile getirdiğimiz gibi bunu çeşitli yetmez anlayış ve davranışlarla meşrulaştırmaya kadar götüren Partinin birçok geri militan tipine, ne ile oynadığını bilmezlikten gelerek ve aslında bizim için son derece açık olan, teslimiyetin ve boyun eğmenin, Parti içinde hortlayan bir biçimi olan ve bizden bunun sadece kabul edilmesini değil, onaylanmasını bekleyen devrimciliğe karşı öfkemizin giderek daha fazla artacağını ve bu tutumlarda ısrar edilmemesi gerektiğini, ısrar edilirse her türlü fedakarlığı ve gerekirse her türlü sertliği gözönüne getirerek bunu aşmakta kararlı olduğumuzu vurgulamak istiyoruz.

Bugün için bu darlıkları ve bunun altında yatan birçok küçük-burjuva ve ortaçağdan kalma etkileri ve yine sömürgecilikten etkilenmenin yoğun belirtilerini aşmak için herkesin elinden geleni yapması ve bunu da halkı devrim için ayağa kaldıracak gücü, enerjiyi, yetenekleri ve ustalığı edinecek bir seviyeye getirmesi için olanaklarımızın son derece elverişli olduğunu, kendimize sevdalanmazsak bunu rahatlıkla başarabileceğimizi, bunun imkansız bir şey olmadığını ve hatta en soylu bir eylem olduğunu, en yüksek arzu ve istekle yerine getirmenin büyük bir yücelik olduğunu belirtirsek sadece gerçeği dile getirmiş olacağız.

O halde, hala ülke içinde ve dışında ideolojik çalışmalardan eylemsel çalışmalara kadar her alanda, ister içinden ister dışından gelen nedenlerle olsun, hiç kimse gelişmeme teorisini, boyun eğmenin ad verilmemiş birçok özgün biçimlerini bize dayatmamalı, bunun son derece sakıncalı ve tehlikeli olduğunu gözardı etmemelidir. Kendisine has çeşitli yöntemlerle genelde Partinin, özelde ise Parti Önderliğinin daha ilk günden beri ideolojik, siyasal ve örgütsel kuruluş ve yönetsel gelişmeyi nasıl ortaya çıkardığını, bunun hangi süreçlerden ve nasıl geçtiğini bilmemek, yeterince kavramamak, bilse ve kavrasa bile pratiğe dökülmesi için önderlik çizgisinin gereklerine uygun bir biçimde yeterli çaba ve azmi göstermemek, gösterse bile bunu ustalıklı bütünleştirerek maddi sonuca dönüştürmemek ve bunu kabul edilmesi gereken bir devrimcilik olarak önderliğe dayatmak, önderliği kendi yetmezliklerine boyun eğdirmek, bunu çeşitli hal ve hareketlerle dayatmak gafletine düşenler az değildir. Partinin önde gelen militanlarından tutalım birçok kendini bilmez iflah olmaz döküntü, lümpen ve küçük-burjuva ögeye kadar yaygınca sergilenmek istenen bir tutumdur bu.

Ama hayır! Bizde, PKK'de gerçekleşen devrimcilik, PKK önderliği tarafından temsil edilen devrimcilik hiçbir kendini tanımazın istek ve yorumlarına göre ele alınıp PKK'de bir devrimcilik olarak uygulanamaz. Bunun savunuculuğu üstü örtülü veya açık yapılamaz. Gelişmemenin ve örgütleyememenin nedenleri gösterilemez, nedenler gösterilip başarısızlık onaylatırılamaz. O halde karşımızda duran 12 Eylül faşist yönetiminin her geçen gün teşhir ve tecrit olduğu ve kendi içinde çürüdüğü, Kürdistan üzerindeki sömürgeci denetimin zayıfladığı, sadece Kuzey-Batı Kürdistan'da değil, Doğu ve Güney Kürdistan'da da büyük bir boşluğun doğduğu, ve bunun belki de tarihimizde yakaladığımız en büyük fırsatlardan birisi olduğu görmezlikten gelinmiyorsa,

kabul edilmek zorunludur ki, yerine getirmemiz gereken devrimcilik bugün çokça uygulanan devrimcilikten daha fazlasıdır, daha ilerdedir. İşte biz bunun sergilenmesinin önemini ve bu önemin bir başarıyla tamamlanması için hiçbir gerekçenin bir bahane olarak gösterilmemesi gerektiğini söylüyoruz. Bunda hem haklıyız, hem de bunu mümkün olarak görüyoruz. Bunları başarıyla kapatabilecek koşullara ve gelişmelere sahibiz; yönetmeye ve geliştirmeye yeterliyiz, muktediriz ve hakimiz diyoruz.

Son zamanlarda ısrarla birçok alandan en basit sıkıntılarını bile Parti Önderliği gibi bir kuruma rahatlıkla sıkıcı mektuplar biçiminde yazmaktan tutalım, "daha fazla aydınlatılmalıyız, bize daha fazla izahat gereklidir" gibi bize yakışmayan tavırlardan geçilmiyor, Onbeş yıldır Parti Önderliği teorik, pratik, yazılı ve sözlü eşi görülmemiş bir çabayı sergilerken, sanki bunları dile getirmesi ortada değilmiş gibi, en basit karın ağrılarından tutalım küçük-burjuva ruhsal bunalımlarına kadar hepsini siyasi bir mesele olarak Parti içinde sergilemeye bayılanlar az değildir. Hatta kafasının karışık olduğunu sık sık söyleyip kendisine müsamaha gösterilmesi gerektiğini, envayi türlü duygusalıklar içine girerek bunun normal karşılanmasını, hatta ondan da öteye buna siyasi prim verilerek mükafatlandırılmasını istemektedir. Kariyer istemekten tutalım rahat çalışma, yaşam ve soysuzluk taleplerine kadar, yetmez devrimciliğin teslimiyetçiliğine ve boyun eğmeciliğine kadar ve daha benzeri bir yığın güdülerin onaylanmasını, Parti içinde bunlara saha bırakılmasını, yaşam fırsatı tanınmasını –açık olmasa da, o kocakarılarla mahsus yöntemlerle de olsa– isteyip duruyorlar, mırıldanıyorlar, dedikodu yapıyorlar. Ve Parti Önderliğinin yüce yoldaşlık ilişkilerini, büyük saygı, büyük özen, sabır ve olgunluk sıfatlarını, bu gerçekten yerlerde sürünen karınca adımlarla yerinde sürünen güdülere alet etmeye cesaret gösteriyorlar. Açık ki bunlar Partimize yakışmıyor.

Ellerine en güçlü silahları –ideolojik, politik ve askeri silahlar– verdiğimiz halde, bunları sıradan kullanamayanlar bile kendilerine rahatlıkla bir önderlik şansı tanınmasını, bunun sevdasına tutulduklarını ve bunun kabulünün gereğini vurgulama gafletinde bulunabiliyorlar. En az konuşma, en az propaganda, en az örgütlenme ve en az eylemi bir önderlik gerekçesi olarak dayatanlar az değil. Düşünmüyorlar veya düşünseler de anlamaya ve gereğini yapmaya hiç çaba harcamadan inatçısına tuhaf bir kişilik sergileniyor. "Biz böyleyiz", "biz ancak bu kadarını yapabiliriz" diyorlar, yani kısacası başarı ve zafer için bir devrimcilik değil, her

an yenilebilecek, her an insanı öfkeyle yerinden kaldıracabilecek yetmez bir devrimciliğin onaylanmasını istiyorlar.

Sözümüne önderliğe çok bağlı olduklarını, Parti çizgisine son derece meftun olduklarını, halka ve Marksizme yine hiç söz konurmadıklarını belirten bu anlayış ve tutum sahipleri bilmek durumundadırlar ki, bunlar esef verici, isyan ettirici ve Partimizi her an ciddi yenilgilerle karşı karşıya bıraktıracak tavrılardır. Ve biraz üzeri eşelendiğinde bunların rahatlıkla kölecilik ve teslimiyet kokan anlayışların Parti içinde yeni biçime kavuşmuş bir tarzda hortlatılmasının biçimleri olduğu, kendilerini bu konum içinde görmeye son derece hakkı olduğunu söyleyenlerin son derece haksız oldukları, ikide bir önderliği çekiştirmenin ve önderlikle dalaşmanın bir seviyesizlik olduğu ve işin kritik bir döneminde Partinin yüce ilişkileriyle oynamanın –belki bazılarına kişisel rahatlık sağlayabilir, biraz kariyer özlemlerine bir şeyler katabilir, fakat bunlar Partiye ve halkın yüce direnmesine sadece bir engeldir–, düşmana umut verdiği unutulmamalıdır.

Bu konuda şu veya bu kişinin şahsını hedef alarak eleştiriyi daraltma taraflısı değiliz. Yine şu veya bu alanı ön plana çıkararak, bunun özgül bir durum olduğunu, yalnız bir alanla sınırlı olduğunu da belirtmek darlığına düşmek istemiyoruz. Belirtil-diği gibi bunlar birçok alanda ve birçok kişide şu veya bu oranda kendini hala dayatma cüretinde bulunan, belirti ve eğilim olmasa-lar bile bir yığın ruhsal şekillenmeyle karmaşık diyebileceğimiz bir özellikte Partiyi bağlayan, zincirleyen mantık ve ruh özellikleri-dir. Bunların kaynakları, tarihsel ve toplumsal temelleri ortaya konulmuştur. Bunların aşılması için nasıl bir Parti otoritesinin gerekli olduğu söylenmiştir. Bundan önce ister Kürdistan'daki Parti merkezine, ister Avrupa'daki Parti merkezine ve diğer alan-lardaki birimlere yolladığımız tüm sözlü ve yazılı talimatlarda bu durumların ana nedenleri ortaya konulmuştur. Ayrıca cilt cilt yazı-lar vardır, konuşmalar yapılmıştır.

Anın başarılı devrimciliğinin nasıl bir örgüt ve eylem çalış-masıyla yaratılabileceğini, yine bu dönemde dayatılması gereken Parti otoritesinin nasıl bir otorite ve Parti yaşamının nasıl bir yaşam olması gerektiğini, militanın özelliklerinin ne olması gerektiğini aylarca ve hatta yıllarca önce somutlaştırdık ve pratikte bunun başarılı Parti militanlarından yaşayanlarıyla ve şehitleriyle nasıl somutlaştığını sergilemeye çalıştık. Parti içi işlerin her alanda ve en basitinden en karmaşığının nasıl ele alınması gerektiğini söy-ledik. Ve en başta Parti Önderliğinin nasıl kavranıp uygulanması

gerektiğini vurguladık. Ama öyle anlaşıyor ki bazıları bunlardan azami sonuçlar çıkarmamak için inat ediyorlar. Ve denildiği gibi, hala en basit sorunları önderliğe dayatma cüretinde bulunuyorlar. İşte bu son değerlendirmelerle birlikte ve gerçekten tarihimizin en güçlü direnme adımını atmakla kendimizi düşünce ve ruh itibarıyla yenileyip hazırlamaya çalıştığımız bu aşamada artık yeter diyeceğiz bunlara. Biz tarihimizi devrimci bir tarzda yeniden yazmak istiyoruz. Halkımız, kendi güçlü istek ve arzusunu ortaya koymuştur. Düşmanımız en dağıtılmış ve parçalanmış bir durumu yaşıyor. Peki bu şartlar karşısında hangi iflah olmaz, kendine sevdalı devrimcidir ki, böylesine bir dönemde ve böylesine gelişmelerin yoğunca yaşandığı bir aşamada hala kendisinin yetmezliklerini ve darlıklarını dayatabilir? Hayır, halka sıradan bir bağlılık, Partiye ve ona yol gösteren Marksizm-Leninizm sıradan bir bağlılık bile olanaksız olanaklı kılar, yetmezliği yeterli kılar. Cesaretsizliği ve özveri yoksunluğunu cesaret ve fedakarlığın en gelişmiş biçimine ulaştırır. Örgütçülük ve eylemciliğini, halkımızı ayağa kaldıracak ve onu düşman karşısında sürekli başarıdan başarıya koşturacak bir seviyeye kadar geliştirebilir. Hiç kimse bunların mümkün olmadığına dair kanıtlar ve tavırlar geliştirmekle bizi meşgul etmesin. Biz işlerimizin nasıl gelişip güçlendiğini iyi bilenlerdeniz.

Şimdi yine ve tekrar da olsa kısaca belirtelim ki, PKK ideolojik, siyasal ve örgütsel gelişim duraklarını yaşarken işlerin nasıl sıfırdan adım adım geliştirildiğini herkes derinliğine kavramak zorundadır ki, gelişmeye inansın. Biz Parti Önderliği olarak, ilk ideolojik kelimeleri ortaya koyduğumuzda, TC'nin o zifiri karanlık ortamında ve başımız üzerinde sürekli sallanan Demokles'in Kılıcı altında nasıl düşünmeye cesaret ettiğimizi belirttik. Bunun nasıl büyük bir cesareti gerektirdiğini –bu cesaret yalnız düşmana veya onun çıplak zoruna karşı durma cesareti değil, karanlığa karşı yürüme cesaretidir– ortaya koyduk. Halk için, ülke için, ilerici insanlık için, ülkedeki muazzam karanlığın yırtılması için, nasıl küçük adımlarla ve bir-iki hecelemeyle yola çıkıldığını, bunun için başlangıçtaki donanımsızlığın, imkansızlıkların fazlalığını belirtmeye gerek yok. Sıradan basit bir köylüyü kazanmak için, bir gence bir istek, bir arzu sunmak ve onda bunları yaratmak için bir yandan sömürgeciliğin müthiş ideolojik hakimiyeti, diğeryandan halk safları içinde bulunan kördüğüşü biçimindeki her türlü sapık ideolojik egemenlik arasında kendi zayıf halimizle nasıl ilerlediğimizi tekrarlamayı gereksiz buluyoruz. Yine yüzyıllardan

beri halkı kaskatı siyasal ve askeri baskı koşulları altında adeta tanınmaz hale getiren sömürgeciliğin, en kaba ve en ince imha yöntemleriyle, ortaçağdan kalma her türlü düzenbazca siyasal ve örgütsel ilişkilerle halkı nasıl adım atamaz, kendisini düşünemez, bilemez ve tanıyamaz bir duruma getirdiğini ve bunları devrimci bir siyasal doğrultuya getirebilmek için, başlangıcın ne kadar umutsuz ve ne kadar yetersiz olduğunu belirtmeye gerek yok. Bu konudaki objektif zorlukların ne kadar muazzam olduğunu belirtmeye gerek yok. Ama yine buna nasıl cesaret edildiğini, sıradan bir siyasal bilinç ve eylem yaratmak için gerçekten çok az insanın cesaret etme ve yürüme gücünü gösterebileceği bir aşamada ve koşullarda nasıl buna bilinç ve cesaret getirildiğini, işlerin üzerine yürümemezlik edilmediğini ve bunun gerektirdiği bilinci ve cesareti daha da geliştirmek için nasıl sürekli kendimizle uğraştığımızı da belirtmeye gerek yok. Bir örgütsel kuruluş sürecine girerken TC'nin nasıl toptan ayağa kalktığını, nasıl halk safları arasında sosyal-şovenizmin ilkel ve küçük-burjuva safsataların, teslimiyetçi ve boyun eğmeci anlayışların muazzam direnmeleri ve engellemeleri karşısında buna nasıl cesaret edildiğini, her an adeta ölüm çemberi içinde boğuşularak nasıl bu çemberden çıkılmak gücünün gösterildiğini, yine en az eğitimle, en az donanım ile bunların nasıl yaşandığını söylemeye gerek yok.

Kısaca dönemlerden bahsediyoruz ve çokça işlenen dönemlerdir bunlar. Ve bu dönemlerde gerçekten bir ideolojik, siyasal ve örgütsel önderlik gösterilmiştir. Bir kuruluş ve yönetim çabası olmuştur. Bugün kendisine sevdalanan birçok militana hatırlatmak isteriz ki, gerçekten ideolojik inşa, siyasal ve örgütsel kuruluş ve yönetim kendiliğinden olmamıştır. Sürekli dinmeyen bir yürek çarpıntısıyla ve uyuşmayan bir beyinle, Kürdistan koşullarına, o daima iç karartan, olumsuzluk yaratan ve inançsızlık geliştiren koşulların inadına bu yüreği ve beyni dayatarak, çok sınırlı da olsa ortaya çıkarılan gelişmeleri daha güçlü gelişmelerin temeli haline getirerek, böylesine bir yönetim, böylesine bir kuruluşun içinde olunmuştur. Ve hiçbir şey kendiliğinden kazanılmamıştır. En basit bilinç kırıntılarından tutalım, en maddi oluşuma kadar hepsinin arkasında susmayan ve dinmeyen bir yürekle, sürekli ışıldayan bir beynin faaliyeti sözkonusudur. Bu mutlaka bu biçimde anlaşılmalıdır. PKK'de, ister grup aşamasında ve ister şimdiki aşamada olsun, hiçbir gelişme kendiliğinden olmamıştır. Her şeye ardı arkası kesilmeyen sürekli bir bilinç ve yürek çabası eşlik etmiştir. Ancak dışımızdaki ve içimizdeki iflah olmaz,

duyarsız, şekilsiz ve gerçekten esef edilecek küçük-burjuvalar, lümpenler, serseriler ve duyarsızlar bunun zayıf bir bilinciyle böyle karşılık verebilirler. Gerçek durum bu değildir.

O halde diyoruz ki, daha ilk aşamadan günümüze gelinceye kadar Partimizdeki en ufak ideolojik şekillenmeden tutalım bugün varmış olduğumuz en önemli siyasal gelişmeye kadar ve yalnız Parti Önderliğini hesaba katarak 15 yılı aşkın bir dönemin inanılmaz zorlukları karşısında sağlanan her gelişmenin gerisinde yine inanılmaz bir çaba yatmaktadır. Beş parasız, tek bir mermisiz, birkaç kelimesiz, kapkaranlık bir dönem ve gericiliğin muazzam egemenliği unutuluyor mu? İşte böylesine bir çıkış, buna cesaret etme ve bunu yönetme, öyle sıradan bir cesaretle ve yönetmeyle değil, gerçekten hiç kimsenin inanmadığı bu halkın devrim davası için yeterli bir cesaret ve bilinçle ve gerçekten Marksizmin en başarılı bir biçimde ülke koşullarımıza uygulanması için bir cesaret ve fedakarlık gösterilerek gerçekleştirilmiştir; tüm bunların temeline bilinç döşenmiştir.

Dönemleri tüm özellikleriyle kısmen anlattık, gerekirse daha uzun uzun anlatırız. Bazılarına bakıyoruz, hala sanki işler kendiliğinden bu noktaya gelmiş sanıyorlar; hele hele ellerine verdiğimiz silahlarla bir iki eylem de yaptılar mı kendilerini hemen bir kahraman gibi ele alma sevdasına kapıldıklarını görüyoruz. Bir ortaçağ şövalyesinin bile gösterdiği mertlik ve bağlılıktan daha az bir bağlılığın iyi bir yoldaşlık olduğunu sanıyorlar. Paralı askerlerin bile daha güçlü yerine getirebileceği bir eylemliliğin bizden güçlü bir Parti eylemciliği olarak onaylanmasını istiyorlar. Yok, böyle şeyler olmaz. Biz yarattığımız devrimciliğin nasıl bir devrimcilik olduğunu, elde ettiğimiz tek bir merminin nasıl elde edildiğini, her birisi için nasıl sürekli ölüm çemberi altında yaşadığımızı, yüreğimizin nasıl sürekli böyle çarptığını, bu beyinsizlere ve yüreksizlere anlatmak zorundayız. Merminin sıkılması en basit bir olaydır. Faşist güçlerin üzerine yürümek bizde bir bayram sevincidir. İşin en kolay tarafıdır. O halde herkes Parti içinde nasıl bir militanlığın tutturulması gerektiğini bilmek zorundadır; kendisinin beş paralık duruma getirilmesini, sert bir biçimde kulağından tutulup atılmasını istemiyorsa bütün cidiyetini takınmak zorundadır.

Bugün biz Parti Önderliği olarak içinde bulunduğumuz koşulların amansızlığından şikayet etmeyeceğiz. Çünkü çok iyi biliyoruz ki, bize böylesine bir önderliği dayatan başta yüce direniş şehitlerimizdir; Hakiler'den başlayarak Mazlumlar, Hayriler,

Kemaller ve Mehmetler'e kadar devrim şehitlerimiz en dayanılmaz koşullarda bile direnerek şehit düşmesini bildiler. Ve onlar bir Parti önderliği biçiminden direndiler; en dayanılmaz koşullarda PKK'nin yenilmezliğini yarattılar. Peki, Parti Önderliği daha farklı bir şey olarak düşünülebilir mi? O, yenilmez bir devrimciliğin anısını sürekli kılmak zorunda değil midir? Ve eğer Parti Önderliği böyleyse, önderliğe bağlılıklarından geçilmeyen ve bunu neredeyse en kabul edilmez veya yoldaşça görmediğimiz uyduruk biçimlere kadar götürebilenlere, aynı zamanda önderliği ikiyüzlüce bir biçimde reddedenlere, önderliği sözde kabul edip özde kabul etmeyenlere soruyoruz: Nasıl bir Parti Önderliğine bağlılıktan söz ediyorsunuz? Bağlılık nedir, gerekleri nelerdir, nasıl kanıtlanır? Açık ki, insan biraz dürüst olmak zorundadır.

Biz gerçekten bir yönetim, hem de kuruluş çabalarının yönetimini sürdürüyoruz. Boşuna yaşamıyoruz, bir emir eri gibi yaşıyoruz. Mademki bizi sürekli yönetenler var -Marksizm-Leninizm yönetiyor, insanlığın ilerici özlemleri yönetiyor, şehitlerimiz yönetiyor ve en başta da halkımızın soylu istekleri bizi yönetiyor-, mademki biz bu yönetim altında sürekli yatıp kalkıyoruz, yiyip içiyoruz, kendimize çekidüzen veriyoruz, bunun gerekli kıldığı militanlığı tutturmaya çalışıyoruz, o halde bu tüm Parti için de geçerli bir yaşam değil midir? Biz altı yıldır toplumdan kopmuş, yani kısaca balık sudan nasıl kopmuşsa her türlü gerçeklikten öylesine kopmuş bir biçimde, adeta zorbela nefes alıp verdiğimiz bu koşullarda bunca insanı eğitmek, madden ve manen donatmak, en sıradan ihtiyaçlarına kadar, ayakkabıdan tatalım silahlarına ve hastalıklarını gidermekten tatalım cesaretini yenilemeye kadar her şeylerini tek başımıza vermek zorunda mıyız? Her militan bu konuda gücü oranında bir şeyler katmak zorunda değil midir? Bizi birbirimize bağlayan yoldaşlık bu değil midir? Başka herhangi bir ilişki kabul edilebilir mi? Ve biz bütün bunları önderlik olarak zamanında ve yeterince yapmadık mı? Arkasında nice devletler olan güçlerin bile hali ortadayken, bizde yeterli ideolojik ve politik yönetim gösterildi mi, gösterilmedi mi? Yeterli örgütsel yönetim, kadroların her türlü korunması, mücadele alanına taşırılması ve bunların küçümsenmeyecek bir maddi donanıyla sevk edilmesi yapıldı mı, yapılmadı mı? Ve gerçekten Kürdistan gibi yoksul bir halkın, tanınmayan, kendisine destek gösterilmeyen ve bağımlılaştırma temelinde yaklaşılan böylesine bir halk gerçekliğinin içinde yaşayan bu

kadroları, havadan, karadan ve en az tehlikelerle örölü bir biçimde mücadele ortamına ulaştırmıyor muyuz? O mücadele ortamına –ki bizim için oraya ulaşmak bayramın ta kendisidir– ulaşma şansını, kendimize tanımadığımız bu şansı ve fırsatı bu arkadaşlara vermedik mi? Ve bunu gerçekten devlet yetkisi olanların bile başaramadığı bir biçimde başarmadık mı? Hala gerçekten en tehlikeli ve en riskli bir biçimde kadroca, silahca, yine yeterli talimatlar ve ilişkilerle kendilerini donatmak için bir yandan onları sürekli kabule yanaşan bir halk gerçeği yaratılırken diğer yandan habire saflarını yetkinleştirmek için yürüttüğümüz propaganda ve örgüt çalışmalarıyla sürekli katkıda bulunmaya çalışmıyor muyuz? Sigarasından tutalım karnını doyurmaya kadar her türlü ihtiyaçlarını karşılayarak halkımızın yoksulluk derecesinin çok üstünde bir yaşam kendilerine sunmuyor muyuz?

Peki, onların bunun karşısında sergiledikleri devrimcilik nasıldır? En iyi veya yeterince cevap verilmesi gereken gerçekler vardır. Parti Önderliği tüm bunları niye yapıyor? Bu beylerin paşa keyifleri ve gönülleri için değil herhalde. Halka derinden bağlılığın, direniş şehitlerinin anısına derinden bağlılığın bir gereği olarak ve çağın ve tarihin utancını silmek için bunu yapmıyor mu? Gece gündüz bunun için kendimize çekidüzen vermiyor muyuz? Yeterli olmak ve yenilmemek için, yenilmezliği nihai zafere doğru hızla tamamlamak için yaşamıyor muyuz? Biz bundan şikayet ediyor muyuz? Her gün üzerimizde Demokles'in kılıcı gibi sallanan tehlikeler var, her an bizi boğacak olan tehlikeler var. Bunun için kime şikayet ettik? Kime gelin bize yardımcı olun dedik? Ve kendi bireysel imkanlarımızla en büyük, en zorlu, en güçlü bir önderliği sürdürmekten vazgeçiyor muyuz? Cesaret ve bilinç, kadroların yeterli hale getirilmesi için üretilmiyor mu? Ve durum önderlikte bu iken, en az yetkiler ve sorumluluklarla, ama en çok olanaklar ve fırsatlarla donatılmış militanlar artık ne diyebilir? Artık örgüt olmak, ordu kurmak, halkı ayağa kaldırmak için hangi yetmezlikleri dayatabilirler? Ne tip basit nedenlere sarılarak kendilerini gizleyebilirler? Önderliğin, bunu görmemesi düşünülebilir mi?

Evet işler mutlaka geliyor. Ve hemen belirtelim ki, şu veya bu militanın müthiş çalışması değil, halkımızın derinden özlemine Marksizm-Leninizmin yaratıcılığıyla gerçekten cevap veren Parti çizgimiz, muazzam ideolojik ve politik etkinliğimiz işleri habire geliştiriyor. Burada militanlar geride kalıyorlar. Halk yüzlerce

eyleme katılmak istiyor. Kim bunları eğitime ve örgüte kattı; yüzlerce genç silah altına alınmayı istiyor, militanlaşmayı istiyor. Pratik Parti yönetimi buna ne kadar cevap verebildi? Halkımız toptan ayağa kalkmak istiyor, buna ne kadar yeterli örgüt çalışmasıyla cevap verildi? Yıllar geçiyor, zamanın darlığından da bahsedilmesin. Evet kadrolarımız kendilerine sevdalanmamalı, sabır ve olgunluğu elden bırakmadan buna cevap vermelidirler. Biz Partimizi yönetirken, şunun veya bunun ahab-çavuşu olmak, şunun veya bunun karın ağrılarına ve kafa karışıklığına merhem olmak için yönetmiyoruz; şunun-bunun darlığına, köleliğine, teslimiyetçiliğine her türlü çocuk hastalıklarına ve amatör-lüklerine sürekli saygı gösterelim, sürekli onları meşru görelim diye yönetmiyoruz. Tam tersine bunları büyük bir esefle ve öfkeyle karşılayarak gerçekten halkımızın devrim davasını başarılı kılacak bir militanlar örgütü yaratmak ve herkesin güçlü militanlar haline gelmesi için yapıyoruz. Onları temsil etmeye çağırıyoruz. Partimize ve eylemimize hakim olması gereken anlayış budur.

Bunun, öyle yalnız PKK Önderliğinin sembolik bir özelliği olduğu da söylenemez. Çok iyi biliyoruz ki, alçakça provokasyonun temsilcileri bunu böyle gördüler. Parti Önderliğini pir-i fani olarak, aşırı çıkmış, her an ölebilecek ifadeler olarak değerlendirdiler. Yine her türlü ahab-çavuş yöntemleriyle Parti Önderliğini kendilerine birer ahab-çavuş olarak seçenler, bunun ikiyüzlülüğünü sergilemekten geri kalmayanlar böyle anlamak istediler. Ama gerçek böyle değildir. Parti Önderliğimiz yaşayanlarıyla ve şehitleriyle bir pir-i fanilik kurumu değildir. Yüzyıllara sığmayacak kadar sürekli olarak gelişen canlı bir otoritedir. Halkımızın her hücreğine nüfuz eden, ailesinden tutalım kentlerine kadar her insanımızı yürek derinliklerinden beyin gücüne dek hükmü altına alan, alacak olan bir otoritedir.

Evet, Parti Önderliği, Parti içinde tüm gelişmelere hakim olan, onu geliştiren ve yöneten bir otoritedir. Bu böyle ele alındığında artık sergilenmesi gereken devrimciliğin ne olduğu açıkça anlaşılır. Ama özellikle çocuk hastalıklarından bahsetmek istiyoruz. Birçok arkadaş, Parti Önderliğinde somutlaşan ve yürütülen Parti çizgisinin gereklerini bir tarafa bırakarak, anladığı türden bir devrimcilik uygulamanın kabul edileceğini sanıyor. Ve bunun için de çeşitli nedenler göstererek kendisinin affedileceğine ve onaylanabileceğine inanıyor. Ama durum öyle değildir. Yaygın bir biçimde çocuk hastalıkları dayatılıyor. Amatörlük,

boyun eğmeci ve tasfiyeci anlayışlar var. Nedir çocuk hastalıkları? İşlerini zamanında, yerinde ve çizginin gereklerine göre yerine getirmemek, her türlü sığılık, darlık, yüzeysellik, bürokratism ve köylü dar görüşlülüğü, bunlar en tepedekilerden tutalım birçok militanın yakasına yapışan hastalıklardır. Bu, Parti Önderliğini kavramaktan ve uygulamaktan, onunla ilişkilerini doğru ve yeterince düzenlemekten tutalım, yanibaşındaki ve aynı komitedeki arkadaşıyla kollektif çalışmaya kadar, emri altındaki yüzlerce insanı yeterli bir ilgi, sevgi ve saygıyla yönetmeye kadar her alanda kendisini başta Parti merkezi olmak üzere birçok önde gelen Parti biriminde ve militanında gösteren bir hastalıktır.

Bazen eğitim yetersizliğinden bahsediliyor; bazıları hala koşulların elverişsizliğinden bahsediyorlar. Düpedüz yalan söylüyorlar. En elverişli koşullar ve devrim için ayağa kalkmak isteyen yüzbinlik bir kitle, yüzlerce kadro adayı emirlerine verilmiştir; her türlü donanım, para, silah vb. emirlerine verilmiştir. Evet, belki kadro adaylarımızın bazı kusurları olabilir. Peki Kürdistan'da kusurlu olmayan ne var? Ve zafere kadar işler önemli kusurlarla gelişmeyecek mi? Ama bu böyledir diye anın gerekli kıldığı devrimciliği sergilememek nasıl izah edilebilecektir? Ve bu noktada kimsenin dalaşmacı ve kişisel çekişmeci bir anlayışa girmemesi, girmeye cesaret etmemesi gerekiyor.

Biz mümkün olandan, hem de büyük bir istek ve arzuyla mümkün olandan bahsediyoruz. Belki bir devlet gücünü emirlerine vermedik, ama gerekli midir bu? En mükemmel kadroları emirlerine vermedik, ama bu gerekli midir? Hayır; şu anda ben en hasta insanları geliştirmeyi bir zevk meselesi olarak alırım. Halkımız böyledir, lime lime edilmiştir, parça parça olmuştur. Düşünceden örgütlenmeye kadar durumu böyledir. Kim mükemmel olanla işe başlayabilir, kim bunu isteyebilir? Kim böylesine gafil ve dar bir küçük-burjuva yüzeyseli, ahmağı ve sefili olabilir? Hayır, Partimizde işler böyle ele alınmamıştır. Biz halkımızın içinden gelen tüm yapıyı biraz tanırız, biliriz ve onu şekillendiririz de. Bu kadar yetmezliği olanları yeterli hale getirme ve hastalıklarını tedavi etmek için Parti Önderliği olarak neler sergilemedik? Ve bu insanlara belli bir mesafe katettirerek bu arkadaşların emirlerine vermedik mi? Kendimize en problemlı öğeleri alıkoyarak, onlara her gün saatlerce emek vererek ve onları biraz geliştirerek, daha sonra bu baylarımızın emirlerine vermiyor muyuz? O halde

kim neden şikayet edebilir? Şimdi bu çocuk hastalıkları, ufak bir sorun ortaya çıktığından hemen önderlikle dalaşmayı marifet sayıyorlar. Hemen şikayet mektupları yazıyorlar, hemen eleştiriyorlar.

Hayır, insan allaha bile böyle şikayette bulunamaz; kendi ana babasına bile böyle şikayette bulunamaz. Çocuklar bile bunu böyle yapmaz. Ama bu çocukluk hastalıklarına yakalananlar kendilerinde çok daha fazla şey yapma cesaretini bulabiliyorlar. Hayır, biz Parti Önderliği olarak, yalnız ve yalnız kendimize güveniyoruz. Ama bu güvenimizin dayanaklarını iyi bilerek, yenilmezliğimizin sürekli olabileceğine ve sürekli gelişebileceğimize inanarak, büyük bir istek ve coşkuyla bunu belirtiyoruz. Her şey gitse bile sıfırdan ve yeniden büyük PKK'yı ve büyük direnmeyi yaratabileceğimize dair umudumuz tamdır. Pratikte de her gün bunu kanıtıyoruz, temsil ediyoruz, dosta da düşmana da bunu dayatıyoruz. Bunu çağımıza dayattık, emperyalist sisteme dayattık, sosyalist sisteme dayattık ve saygı yarattık. Öfkelenmeler de, istemeseler de ülkemizin ve hakımızın gerçeğini kendilerine dayattık ve saygı elde ettik. Kimse ucuzca üzerimize gelemiyor artık. Herkese bağımsızlığımıza ne kadar düşkün olduğumuzu, halk olarak, Parti olarak ve militanlar olarak neyi nasıl kabul edeceğimizi, üzerimize nasıl gelebileceklerini ve sınırın ne olması gerektiğini belirttik. Ve halkımıza karşı da nasıl bir önderlik olduğumuzu, hangi cesaret ve fedakarlıkla ve nasıl kabul edilmemiz gerektiğini vurguladık, dayattık ve onaylattırdık.

O halde PKK Önderliği deyip geçmemek gerekiyor, PKK militanlığı deyip geçmemek gerekiyor. Herkesin bu konuda kendi haddini ve tarihi sorumluluğunu bilerek yaşaması gerekiyor. Ve hiç kimsenin kendi yetmez yöntemlerini kendi dar ve yüzeysel anlayışlarına sevdalanmasına katarak dayatıcı olmaması gerektiğini vurguluyoruz. İşler gelişmez, ilerleyemez, aman dağılır ve biteriz türünden kararsız, ikircikli ve her an yenilmeyle örülü mantık ve ruhu tanımıyoruz, Partimizde o ruh yoktur, yabancısıdır; sömürgeci ve ortaçağ patentlidir, kabul etmiyoruz. Ufak bir talihsizlik oldu mu panikçi tutumları, aleyhte ufak bir gelişme oldu mu hemen neredeyse meydanı terkedecek kadar küçülen basit ruhları, direngen olmayan düşünceleri ve yüreği kabul etmiyoruz. PKK Önderliği, en karanlık dönemlerden bugüne kadar gelişmeyi sağlayan bir önder örgüttür. Geliştiren, örgütleyen ve inanılmaz denilen başarıları her dönemde sağlayabilen yetenekte bir örgütlenmedir. Nihai zafer için de bu böyledir.

O halde herkes Parti içinde rolünün, yetkisinin ve görevlerinin ne olduğunu bilerek yaşamak zorundadır diyoruz. Herkes zamanında işini yapmak zorundadır. Parti Önderliğiyle nasıl haberleşilir? Parti Önderliğinin emirleri nasıl yorumlanır, nasıl hayata geçirilir? Yerinde ve zamanında bunlar gösterilmek zorundadır. Biz bir yönetim gücüyüz aynı zamanda. Talimatlarımız ve emirlerimiz vardır. Biz yönetsel ve otoriter bir gücüz. Boşuna kendimize bu sıfatları takmıyoruz. Bu, halkın dayattığı, Partinin ve tarihin dayattığı ve mertliğin bir zerresine sahip olmamız halinde mutlaka yerine getirmemiz gereken bir görevdir. Herkesten istenen bir görevdir bu. O halde böylesine bir yönetim ve otoriteyle nasıl çalışılır? Onunla bir ahbap-çavuş, bir okul arkadaşı, bir hemşeri ya da bir akraba gibi değil, bir önder gibi çalışılması gerektiği bilinmek zorundadır. Talimatlar, değerlendirmeler ve emirler öyle boşuna ve uygulanamaz cinsten emirler ve talimatlar olarak sunulmuyor. Bunlar başarılabilir olanlardır; kaçınılmaz bir biçimde başarıyı getirecek değerlendirmeler ve ona dayanan emirlerdir. Kimse bunların üzerinde on yıl uygulanır mı uygulanmaz mı diye tartışamaz. İşine geleni uygula, işine gelmeyeni uygulama, haftalarca boş yere gevezelik yap, hayata geçirme, örgütleme, avucunun içine alıp bağla, kafanda tutup hapset vb. bütün bunların karşılığının nasıl ödettirileceğini her arkadaş bilmek zorundadır.

Biz her gün direniyoruz, her gün gerçekten düşmandan bir mevzi kopararak yaşıyoruz. Emirlerimiz sadece bunun gereği içindir. Talimatlarımız sadece bunun mümkün olduğunu kanıtlar ve sağlam nitelikte olduğu içindir. O halde aylarca ve hatta yıllarca sanki yeni keşfedilecek dünyalar varmış gibi, sanki yeniden ideolojik ve siyasal inşalar yaşanacakmış gibi kısır tartışmalara dalmanın, emirleri zamanında uygulamamanın izahı nedir? Eylem üzerine giderken, örgütlemenin üzerine yürürken bu talimatlarla gidileceği açıktır. Bize, bizim önderliğimize bağlı olduğunu iddia edenler, bundan samimi olanlar varsa bunu yaratan adamlardır. Bunun dışında bir önderlik yapmıyoruz biz. Bize militanca bağlı olanların bu biçimde bir militanlık yapmalarından başka bir militanlık da tanımıyoruz. Hiç kimse imkansız şeyler istediğimizi ikide bir bize sunmasın. Koşulların elverişsizliğinden bize yakınmasın. Biz en kahrılı yaşamı kendimize layık görenlerdeniz. En kahrılı yaşantı zindanlarda şekillenmiştir. Mazlumlar, Hayriler, Kemaller bunun doruk noktasıdır. Kimse onların anısına bağlı olduğunu söyleyip de bayram alanlarında, insan ruhunun en yüceltiği alanlarda, dağ-

larımızın doruklarında işleri gelişmemelik noktasına götüremez. İşleri, bizi kesin zaferden alıkoyacak bir biçimde ele alamaz. Oralarda her şey vardır, her şey tazelenabilir diyoruz. orada yaşam yücedir, orada tarih vardır, orada soylu bir halk vardır, orada boyun eğmez, zapt-u rapt altına alınmaz yurtseverlik vardır. Orada düşman en zayıf bir konumdadır. Orada özgür bir ruh vardır. Orada kısaca dünya devriminin en güçlü tutuşan bir ocağı, tutuşmak üzere olan bir volkan vardır.

O halde, hem böylesine bir alanda olacaksın, hem de senden bekleneni ve tarihin emrettiğini zamanında ve yerinde, uygun biçimlerle ve yeterlice yerine getirmeyeceksin. Böyle bir militan kabul edilmez diyoruz. Dünya halklarının en kritik anlarda neyi nasıl geliştirdiğini bilenlerdeniz. Biz defalarca belirttik, sömürgeci otorite ve ortaçağ kalıntıları bir üfürmeyle, bir tekmeyle çoğunlukla aşılabilecek şeylerdir, dedik. Halkımıza tam hakim olamayacak mıyız? Bunun için sabırlı örgüt çalışmasının gereğini ve hazırlıklarını inkar etmiyoruz. Ama yeri ve zamanı geldi mi fırtına gibi esmesini de bilmek zorundayız. Dönem nedir? Elbette bu habire hazırlık da değildir. Belli ki hazırlıklar sürekli, propaganda sürekli olacaktır, örgütlenme her zaman olacaktır. Ama anın öyle görevleri vardır ki bunlar fırtına gibi esmeyi gerektiren görevlerdir. Kapsamlı ve yeterli, halka hakim olmayı, halkı ayağa kaldırmayı ve uygun örgütlenme ve eylemlerle düşmanın üzerine saldırmayı gerekli kılan bir devrimciliktir bu. Bir önderlik, kısacası öncü devrimciliktir bu. Bunu istiyoruz. Yoksa çocuk hastalıklarıyla, amatörliklerle, biraz da boyun eğmelerle ve tasfiyecilikle yüklü bir önderlik istemiyoruz. En basit bir silahlı propaganda biriminin yönetiminden tutalım, en gelişmiş ve en merkezi Parti komitelerinin yönetimine kadar hakim olunması gereken devrimcilik budur.

Bazı arkadaşlar “nerden çıktı bunlar” diyebilir. Biraz sağına soluna, biraz kendisine baksın, herkes ne demek istediğimizi anlar. Hala bazı arkadaşlar basit görevler istiyorlar. Sözümona on yıldır militanlık yapıyor ama basit bir hücreyi yönetemiyor. İki kişiyi yönetemiyor, iki kişiyi eğitemiyor. Bu yüzkarası bir tutumdur. Kimi “şunun bunun kusuru vardır” diyerek, kendisinin muazzam örgütsel görevlerini görmezlikten geliyor. Hayır, bu tür şeyler ayıptır, biz bunların yüzlerine söylemek istemiyoruz. Ve bunlardan en büyük, en zor görev ve sorumlulukları yerine getirmelerini beklemiyoruz. Bu kadar tecrübe ve bilince sahip olacaksın da bir köyün örgütlenmesini, bir gençlerin eğitilmesi işini yap-

mayacaksın; her zaman bizimle en zor mücadeleye katılmak isteyen binlerce köylüyü eğitip örgütleyerek savaşır-mayacaksın. Böyle bir şey itham olur mu? Sigarasını terket-meyecek, karnını doyurmaktan vazgeçmeyecek, ama iki kişiye bilinç ve örgüt götürmekten de aciz olacak. Böyle biri densiz bir adamdır, soysuz bir adamdır. Peki böyleleri Partiden ne istiyor-lar? Teslimiyete ve tasfiyeciliklerine boyun eğmemizi mi bekliyor-lar? Bunu TC ve onun başı Kenan Evren yaptıramıyor; Parti saflarındaki bu tür unsurlar mı bunu yapacak? Böyleleri en az örgütlenme ve en az çabanın onaylanmasını istiyorlar. Kendi yetmezliklerinin ve kılıf değiştirmiş boyun eğmeci teslimiyetin yeni biçimlerinin Partide yaşanmasının meşruiyetini istiyorlar. Tasfiyeciliğin çeşitli görünme biçimlerinin onaylanmasını istiyor-lar. Tarihimizin alt üst edilmesi gereken bu döneminde bunlar cesaret edilecek ve ileri sürülecek talepler midir? Hayır, tarihimizi altüst ediyoruz. Böylesine en az bir eylem ve en az bir örgütlen-meyi kim savunabilir? Kim buna cesaret edebilir? Hayır, hayırlı İş-ler bunun tam tersidir. Halkımıza ve tarihimize yapılabilecek en büyük kötülüktür bu. Örgütlenmeme, yeterince çalışmama, işle-rin üzerine yürümeme, bıkkınlık, binlerce başka ruhsal belirtilerle bunu dayatmak istiyorlar, en büyük günahtır bu.

Birçoklarının sergilediği devrimcilik, Türkiye'nin o 1920'ler-deki devrimciliğine bile ulaşmıyor. Türk milli kurtuluş savaşın-daki kemalistleri düşünelim. Kemalistler nasıl bir azim ve ça-lışmayla klasik sömürgeciliğe ve sömürgeleştirmeye karşı çaba gösterdiler. Peki, bizdeki proleter devrimcilere ne demeli? Faşist Türk subaylarına bir baksınlar, gözleri önündeki KDP gibi ilkel bir örgütlenmenin pêşmergelerine baksınlar, nasıl çalışıyor-lar onlar? Faşist yönetim, ülkemizin en ücra bölgelerine kadar nasıl yayılmak istiyor? Peki, ya bizim militanlar ne yapıyor? Neden yetmez olduğunu izah etmeye çalışır. Neden örgütleye-mediğini kanıtlamaya çalışıyor. Açık ki utanmazlıktır bu. Kimisi işlerin üzerine niye yürüyemediğini, bu konudaki ruh ve kafa karışıklığının ne kadar derin olduğunu kanıtlamaya çalışırken, öte yandan sözümona yine de PKK'li olmak için çok umutlu oldu-ğunu söylüyor. Böyle bir şey olamaz. Ortada binlerce yıllık zulüm ve vahşet var, inim inim inleyen insanlar var. Bırakalım proleter devrimciliği, sıradan bir burjuva devrimciliğinin ve hatta ilkel mil-liyetçi devrimciliği bile bunun çok üstünde bir dayatma ve cesarete tanık olduğunu söylemeye gerek var mı?

PKK'nin çizgisi neydi, bu çizginin gerekli kıldığı devrimcilik

neydi? Bunlar anlaşılıyor mu? Yine hiç kimse imkansızlıklardan bahsetmesin. Oraya yalnız bizim gönderdiğimiz herkes silahlı savaşım dahil birçok savaşımı yürütebilir. Binlerce köylü var, yoksul, hem de alabildiğine en zor koşullara karşı dayanıklı köylüler çok. Bunlar bilinçlenmek istiyorlar, örgütlenmeyi ve eyleme sevkedilmeyi bekliyorlar. O çokça bilen Partililerimiz bu insanlara karşı ne yapıyorlar? Ne kadarını eğitebiliyorlar, nasıl aralarına dağılıyorlar?

Kısaca çocukluk hastalıkları vardır, amatörlüğe sevdalanma vardır, boyun eğmeciliğin çeşitli biçimleri vardır. Biz bunların nedenlerini ortaya koyduk, tekrar uzun uzun ortaya koymak istemiyoruz. Yalnız tarihimizi altüst etmek istiyoruz. Yeni direnme dönemini fırtınalı bir biçimde yaratmak, fırtına gibi eserek yaratmak istiyoruz. Analar, babalar büyük yürek acısı içindedirler. Halkımız inim inim iniyor. İşkence altında yoldaşlarımız var, her an ölümün içinde yaşıyorlar. Parti Önderliği bir ayaklanma biçiminde yüreğiyle ve beyniyle en yaşanılmaz bir yaşamı kendinde gerçekleştirerek yönetmek istiyor, işlerin üzerine yürümek istiyor. Ve dönemi zaferle, nihai zafere doğru büyük başarılarla kapatmak istiyor. İşte militanların esas alması gereken koşullar bunlardır. İşte bu temelde her şeyin yaratılmasını belirleyen koşullar, yaratılabileceğinin ve bunun mümkün olabileceğinin sağlam garantileri bunlardır.

Pratikteki sorunlara fazla değinmek istemiyoruz. Birçok pratikte hatalar ve eksiklikler vardır. Sanıyorum Partimizin başta merkez olmak üzere kadroları bunları göremiyorlardır. Bir daha bunu şikayet etmeyecekler, dalaşmacı bir biçimde Parti yönetimini uğraştırmayacaklar, zamanında raporlarını sunacaklar, Partinin emirlerini yerinde ve zamanında mutlaka uygulayacaklardır. Uygulamıyorlarsa nedenleri ile birlikte belirteceklerdir. Eldeki olanakları en verimli bir biçimde uygulayacaklardır.

Çok kısa bir iki gözlemi tekrar burada da belirtirsek, silahlı ekiplerdeki siyasal bilincin zayıflaması olayı gözüküyor. Cephe gerisinde dedikodudan tatalım yersiz bir yığın zaman öldürmeye ve yersiz tartışmalara kadar birçok şeye tanıklık edildiğini biliyoruz. Daha önceki konuşmalarda Güney Kürdistan meselesinin nasıl ele alınması gerektiğini vurguladık. Buradaki sakıncalı yaşamın bazı özelliklerini daha önce söyledik, yazdık, tekrar değinmeyeceğiz. Ama bugün aylar ve hatta yıllardır epey gelişmiş bir teorik bilince kavuşturduğumuz insanların hepsini bir silahlı birimin içine almanın anlamı nedir? Silahlı propaganda

birliğinin içinde bir siyasal komiserlik, onbeş tane köylüyü sa-
vaştırmak için yeterlidir. Köylüler, yoksul köylüler halk ordumu-
zun çekirdekleri olmayacak mıydı? Kadroların hepsini silahlı
birimler içinde tutmak, çürümenin birincil bir nedeni olmaz mı?
İkincisi hepsini Güneyde aylarca bekletme, bunları yeterli ve
uygun örgütler içine çekmeme yine bir çürüme belirtisi değil
midir?

Kısacası ufak bir gözden geçirmeyle bile, eldeki kadro malze-
memizin –en problemliler ve bu arada bayanlar da dahil– en ve-
rimli bir biçimde nasıl uygulamaya geçirileceğinin çok zor bir
sorun olacağına inanmıyorum. Ama bir bulmaca haline getirildi
bu konular. Sorunlu ama sıradan dürüstlüğü olan bir militan bile
on tane köylüye komuta edemez mi? Köylüler ordu örgütlenmesi
içinde örgütlenmeyecekler miydi? Tüm kadroları bir yandan
cephe gerisinde çürümeye veya kaçmaya terket, diğer yandan
hepsini bir tane birimin içine hapsed. Partimizin çizgisine uygun
çalışma tarzı bu olamaz. Eylem ve örgüt çizgimizin gerekleri bu
biçimde daraltılamaz. İki tane kadro, bir sorumlu ve bir yardımcısı
direnmek isteyen genç birçok köylü ögeyi hem bu silahlı birimler
içinde eğitir, hem de eylem yaptırır, örgütler ve onları kadrolar
haline getirerek tüm bir bölgeye yayabilir. Bunlar da yıllarla değil
aylarla halledilebilecek işlerdir. Gerçekten de teorik ve siyasi
olarak epeyce güçlü insanlar var. Bunlara yeterli bir bilgiyle yak-
laşılır, işlerin ağırlığı, zahmeti gösterilir ve onlar yeterince yöneti-
lirlerse, uygun çalışma programları önlerine konulur ve denetle-
nirlerse, görevleri ısrarla yerine getirmemezlik edenler, eğer
anında cezalandırılırsa, ihanet, kaçkınlık ve teslimiyet mükafat-
landırılıp arkaya çekilmezse, en ufak bir devrimle oynamanın
bile acımasız bir biçimde cezalandırılması sağlanırsa işlerin
yürüyeceği kesindir.

Yüzlerce ve binlerce kişi bugün eyleme katılmak istiyor. Bun-
ların onda biri bile eyleme çekilirse her türlü ajan şebekenin
dağıtılması zor olmayacaktır. TC'nin ordusu tiril tiril titriyor, asker-
leri silah bile kullanamayacak durumdadır. Zafer üstüne zafer
yaratılabilir. Her türlü donanım onlardan sağlanabilir. TC'nin
tüm kurumları korkumuz altındadır. Basit bir planlama ve
operasyonla para, silah ve malzeme kısaca her şey kamulaştırıla-
bilir. Halkımız toptan ayağa kalkmak istiyor, istediğimiz zaman
her türlü eyleme çekeriz. Milyonlar ölebilir, kimse kan dökü-
lecek diye bizi tehdit etmesin. Devrimdir, olur. Kadrolar kaybe-
deriz, olur. Ama yeterli yönetim, doğru çalışma tarzı herkesin

önüne konulsun, ondan sonra olsun bunlar. Kısacası işlerin gelişmemesi için hiçbir neden görmüyoruz.

Çalışma tarzı yetkinleştirilmeli, doğru ve yeterli hale getirilmelidir, diyoruz. Ve burada bahsettiğimiz çocukluk hastalıkları ve amatörlik bize dayatılmasın. Boyun eğmeci ve tasfiyeci anlayışlar çeşitli maskelere bürünerek Parti içinde yaşam şansı bulmasın. Bazıları bunları gizli kapaklı yapmaya çalışırlarsa, tespit edildiği an cezalandırılınsınlar. Bu yetki Partililere tanınmıştır. Hiç kimse de aylarca ve yıllarca gelişim ya da geliyorum deyip bizi oyalamasın. Artık tarihimizin bu safhasında herkes büyük bir yürek peklığı, akışkanlığıyla ve zapt-u rapt altına alınamaz bir irade gücüyle düşman üzerine yürüyecek konumdadır. Bu namusu, bu onuru sergilemek durumundadır. Aksi halde proleter devrimcilik bir yana, bu feodal-komprador "devrimcilikle" bile uyuşmaz. Yollar mı kapalıdır? Değildir. Aylarca Parti Önderliği habersiz bırakamaz diyoruz. Biz dikenli telleri parçalar yine yolumuzu açarız. Ülkemizi bir baştan bir başa aşmışız. Hiç kimse doğa koşullarının zorlukları diyerek bizi ürkütmesin. Doğamızın zorlukları ve koşulları devrimin güç kaynağıdır. Oradaki yaşam en soylu yaşamdır. Tarihin büyük gölgesi orada sözkonusudur. Orada nefes alınıp verilir, başka hiçbir yerde değil. En büyük mutluluktur orada bulunmak, orada can vermek ölümlerin en güzelidir.

Evet, hemen hatırlatalım, bir Doktor Hikmet Kıvılcımlı, o yetmiş yıllık bir süre içerisinde yirmi yıl zindanlarda çürümüş ve mültecilik koşullarında en kötü bir ölüme yakalanmıştır, ölmüştür. Son nefesinde "En büyük isteğim bir partizan gibi ölmektir" der. Eğer bu partizanlık Kürdistan gibi dağların doruklarındaysa, dünyada bundan daha yüce ölüm ya da yaşam yoktur, ölümsüzlük yoktur. O hâlde kimse koşulların zorluklarından vb.'den dem vurarak işin en güzel yerlerini değişik göstermeye kalkışmasın. Biz ve hatta Avrupa'daki tüm arkadaşlar bile canı gönülden oraya atılmak istiyoruz. Kadınlar, halkımız o dağlarda ölmek isterler. Bu irade yaratıldı, sergilendi ve gösterildi. Peki, o kendine sevdalanan kadrolar ne yapıyor? Gözü dışardaymış, gözü cephe gerisindeymiş, böyleleri lanetli ve oyulası gözlerdir. Eyleme kalkarken yürekleri çarpıyormuş, çırpıntılıymış, kuş gibi ürkekmiş, yerle bir olsun o yürekler. Bin yılın intikamı alınacak, her şey yeniden kazanılacak, kaybedilen her şey adım adım kazanılacak. İşte bunun için çırpınması gereken yürek belli değil mi? Nasıl yaşamın tutulması gerektiği belli değil mi? Bu işleri yönetmek en yüce ve onur verici bir durum değil midir? Bunun için en büyük sabır, olgunluk,

dayatıcılık, gösterilemez mi? Evet gösterilir, halkımız için bu artık gereklidir, Partimiz buna layık bir partidir.

Biz işleri bunun için yönettik. Yoksa bazı küçük-burjuva ruh belirtileriyle ve kafa karışıklığıyla uğraşmak için yönetmiyoruz bu işi. Bazı dar, yüzeysel, biçimsel, bürokrat, amatör, ilkel hastalıkları yönetelim diye çalışmıyoruz. Onların hastalıklarıyla kendimizi de yaralayalım diye yaşamıyoruz. Artık yeter, bunlara gereken destek gösterilmiştir. Eğer insanlarsa hızla kendilerini geliştirirler, değiştirirler. Yoksa kulağından tutup atarız. Israr ederlerse canı cehenneme deriz.

O halde bu işi geliştirmek isteyenleri gücü oranında ve en verimli bir tarzda örgütleriz. Bölge komitesinde, hücrede, silahlı propaganda biriminde, her yerde bunu yaparız. Ne fazla gücü onun yanında çürütürüz, ne de altından kalkamayacağı bir yönetim ve örgütlenme görevi veririz. Yapabileceği şeyleri kestirmek zor değildir. Hele eylem anında insan bunu ruhuyla ve düşüncesiyle hemen yakalayabilir. Kim nerede ne kadar kalacak? Kimin bilinci nerede ne kadar nasıl işleri geliştirebilir? Kime nasıl yardımcı olunabilir? Kim nasıl yönetilir, kim nasıl eğitilir, kim nasıl tayin ve terfi edilir? Bunlar bugünkü PKK koşullarında cevabını rahatlıkla bulabilecek sorulardır. Hangi eylemler, hangi eylem programları ve hedefleri, nerede ve nasıl gerçekleştirilir? Hangi planla, hangi bilgiyle? Ne tip bir hareket tarzı gereklidir? Gizlilik, hareketlilik nasıl sergilenir Kürdistan'da? Düşmanın ve bizim konumumuza bakılarak rahatlıkla cevabını bulabilecek sorulardır bunlar. Tüzük, talimatlar ve yönetmeliklerle çoktan sağlam ölçülere bağlanması gereken devrimciliktir bu.

Bazıları ister bilinçli, ister bilinçsiz işleri mi engelliyor? Bir uyarırsın, iki uyarırsın, bozgunculuk mu yapıyor, işleri üzerine yeterince yürekle gitmiyor, bir uyarırsın, iki uyarırsın, üçüncüsünde kulağından tutup cehenneme yollayabilirsin. Bütün bu yetkiler, görevler ve sorumluluklar tanınmıştır. Bir kaybederiz, ama on kazanırız. Bunlar da açıktır. Ve artık şu çok kesindir ki, hiç kimse bu aşamada işlerimizi geliştirmekten bizi alıkoyamaz. Böyle bir şeye kimsenin yetkisi ve sorumluluğu olamaz, kimse bizi ürkütemez. Halk emretmiştir artık. Dünyanın bütün şer kuvvetleriyle tüm diğer güçler birleşseler bile bunu engelleyemezler. Halk istemiştir, hiçbir kuvvet bunun önünde duramaz. Partimizin içindeki ruh hastalıkları mı, küçük-burjuva hastalıklar mı bunu engelleyecek? Partimiz içindeki çocukluk hastalıkları mı bunu engelleyecek? Hayır, engelleyemez. O halde herkesi çizgimizin

gereklerine uygun bir biçimde proleter örgütçülüğe ve eylemciliğe davet ediyoruz. Bunların ölçülerinin nasıl olması gerektiğini ortaya koyduk, tekrar vurgulamayacağız; bellidir bunlar. Nasıl bir örgütçülük ve eylemcilik? Bu, PKK çizgisinin gereklerine göre nasıl sergilenir? Bu konuda her şey açıkça gösterilmiştir. Arkadaşlar bizi süper gevezeler durumuna getirmemelidir.

Tarihimizin bu aşamasında böyle bir örgütçülük ve eylemcilik sergilenir; zevkle ve onurla sergilenir. Aksi halde bu bizi bir ilkel milliyetçinin veya bir küçük-burjuva reformistinin eylem çizgisinde tutmak ve PKK'yi bu biçimde bir çalışma tarzı içinde hapsetmek olur ki yapılabilecek en büyük kötülüklerden birisi de budur. Ne de olsa işler biraz geliyor deyip kimse durumunu normal karşılayamaz. Bu bir zafer çizgisidir. Zafer çizgisinin gerekleri zafere giden günlük başarılarla hazırlanır. Ne de olsa paçayı kurtaracak işler yaptık deyip kimse kendisine sevdalanamaz. Başarılar, başta direniş şehitlerinin yenilmez tavırlarındadır, halkımızın eşsiz fedekarlıklarındadır, Parti Önderliğinin muazzam çabalarındadır. Yoksa işin zevk ü sefasında veya laf-û güzafında olanların sayesinde olmuyor bunlar. Biz tarihimizi başarılarla kuşatmak istiyoruz. Hem de bunu bu dönemde zaptetmek istiyoruz. Bunlar anlaşılmayan şeyler değildir. Gerekleri yerine getirilmeyecek emirler de değildir. Zevkle, onurla ve büyük bir kahramanlıkla gerekleri yerine getirilecek tarihini olan emirleridir, halkımızın istekleridir. Halkımız istiyor ve her şeyini veriyor. Militanlar ne güne duruyor peki? İşler ne kadar planlandı? Evet, şimdiye kadar biz istedik. Bütün Parti militanlarımızın nasıl bir çalışma planları olduğunu öğrenmek istedik. Bölgelere köy köy, kent kent nasıl yayılmak istediklerini, eylem planı ve hedefleriyle, örgütlenme çabalarıyla ve güçleriyle ne yapmak istediklerini, ne yaptıklarını, bu konuda güçlerinin neye yetip yetmediğini anlamak istiyoruz. Yapamıyorlarsa açıkça yapamıyoruz, desinler. Az mı yapmak istiyorlar, çok mu, bunu belirtsinler. İşleri bir muammaya, bir bulmacaya dönüştürmesinler diyoruz. Neye güçleri yetebilirse onu açık, net ve dürüstçe koysunlar. Başta pratik Parti merkezimiz olmak üzere ülke içinde ve dışında arkadaşlar bir şikayet kutusu gibi değil, sürekli kendi ruhsal yetmezliklerini ve kafa karışıklılıklarını şikayet konusu yaparak değil, kahraman bir militan gibi bize yavaşsınlar, olgun yavaşsınlar ve çekıştirmesinler. Tarihimizin gerekli kıldığı, büyük anın devrimciliğini sergileyecek gücü göstersinler.

Sorunlarımız kendi içinde çözümlenecek sorunlardır. Her

kadromuz kendisini devleştirebilir, çevresini örgütlü kılabilir. Kadrolar artık hep yukardan, üstten beklemesinler. Yetkiler ve sorumluluklar kendilerine tanınmıştır. Çözümleri yerinde gösterebilirler, dayatabilirler, zorla, iknaya ya da eğitimle çözdürürler, eylemle, örgüt çalışmasıyla çözdürürler. Yol ve yöntem vardır ve ellerindedir. Yetki ve sorumluluk da vardır. Korkmasınlar, çekinmesinler, bir iki hata olur diye de geri durmasınlar. Sonra ne olur deyip kendilerini durgunlaştırmasınlar, yerinde saymasınlar. Devrimi geliştirmek ve örgütlemek bir emirdir. PKK ölçülerine göre bunu yapmak bir emirdir. PKK'nin militanlık özelliklerine göre bunu yapmak bir emirdir. Verilen silahlar sussun diye, çürüsün diye değil, her saat kussun diye verilmiştir. Verilen bilinç her saat örgütlesin diye verilmiştir. Verilen kadrolar en mükemmel bir biçimde örgütlensin ve kullanılsın diye verilmiştir; halkımızın isteği ayağa kaldırılsın diye yaratılmıştır. PKK'nin önderliği böylesine gelişmeler olsun diye yaşıyor, başka şeyler için değil. O, başka bir devrimciliği kabul etmeye hiç mi hiç razı değildir. Bazıları "dur kendimi biraz daha geliştireyim", "biraz dur dünyayı kendime uydurayım" diyorlar. Hayır, yapılabilecek en büyük kötülüklerden birisi budur. Herkes Parti Önderliğinin emrine göre çalışacaktır, kendi istediğine göre değil.

Evet, bazı arkadaşlarımıza bu konuda eleştirilerimiz oldu. Avrupa'da diledikleri gibi devrimcilik yapmak istediler, Partimizi yenilginin eşiğine getirdiler. Ülkede bunu sergilediler, geçmişte ve günümüzde yaptılar, bizi yenilginin eşiğine getirdiler, getiriyorlar. Bunları kabul etmiyoruz. Mademki önderliğe güveniyorlar, o zaman coşsunlar, fırtına gibi essinler. Yok inanmıyorlarsa ayrılıklarını belirtsinler, çekinceleri varsa koysunlar. Devrime inanmıyorlar mı, çizgiye inanmıyorlar mı, bunu ortaya koysunlar. Eğer inanıyorlarsa pratik gereksinmelerini yerine getirsinler. Bunun pratik gerekleri vardır, lafta "inanıyoruz ve güveniyoruz" demekle rahat olamayacağımız açıktır. Biz nasıl lafta önderlik etmiyorsak, bize tabi olanlar da lafta tabi olamazlar. Biz Partiyeye nasıl bağlıyız? Biz, militanlarımıza nasıl bağlıyız? En amansız koşullarda bile onların ideolojik, politik ve örgütsel yönetimini nasıl yaptık? Her birisinin eline hem de en iyisinden birer silah verdik, donanımları için, kendilerini yaşatmak için, ruhen ve madden neler yapmadık? Peki orada neyi, nasıl yapmalıdırlar? Biraz kendilerine bunu sormaları gerekiyor. Halkın bile gösterdiği cesarettten daha az bir cesareti, fedakarlıktan ve direnmeden daha az bir fedakarlığı, direnmeyi hangi militan kendisine

yakıştırabilir? Ve hala yetmezlik teorileriyle, yetersiz devrimcilik teorileri ile artık kimler kandırılabilir? Yıllardır eğitilen bu kişi bir şey yapamazsa, okur yazarlığı olmayan köylüden mi militanlık ve önderlik beklenecek? Bu ayıp olmuyor mu? Kaldı ki bizde teorik ve siyasal olarak hiç kimse o kadar geri değildir. Yüreklerini verseler ordu kurarlar ve kurmalıdırlar. Bir bölgeyi değil, tüm ülkeyi örgütlemeye götürebilirler, götürmelidirler. Bilinçleri de yeterlidir, bu konuda artık solukları da geniştir. En iyi alanlara yerleştirilmişlerdir. Peki ne diye hala yetersizlik teorileriyle, çeşitli tasfiyeci anlayışlarla bu arkadaşlar olumsuz bir duruma düşebiliyorlar? Kimi "ben yalnız asker olabilirim, bir sempatizan gibi savaşırım" diyor. Bu büyük bir utanmazlıktır. On yıldır Parti içinde her türlü gelişmeyi yaşayacaksın, sonra da kalkıp "küçük bir askerim" diyeceksin. Bu askerler gidip Türk ordusunda askerlik yapmalıdır. PKK'de askerlik yoktur, militanlık vardır. PKK'de örgütsel, eylemsel, ideolojik ve politik militanlık yapılır. Tersî, en dar bir çizgi ve görülmemiş bir tasfiyeciliktir. Ne askerliğidir bu? On yıl Parti içinde kalacaksın, ama bir birimi bile örgütleyemeyeceksin, yönetemeyeceksin, sonra da bunun affını isteyeceksin. Yok, Partiden temizlenmeli bunlar. Bu çok olumsuzca bir durumdur.

O halde herkes dürüstçe davranmalıdır. Mademki bunlar Partiye ve önderliğe bağlı olduklarını söylüyorlar, eğer bu gerçekten böyleyse, bunun gereğinin pratikte nasıl kanıtlanması gerektiğini de kendi örneklerimizle göstermiyor muyuz? Zindandakiler göstermiyor mu? Halkımız acı içinde yaşayarak göstermiyor mu? Peki, bu konuda militanların tutumu ne olmalıdır? Bu konularda verilen özeleştirilerde cesur, açık ve dürüst davranılmalı ve pratikte kanıtlanmalıdır, diyoruz. Bu konuda birçok arkadaşın eleştirisi de yapılmıştır, uzun uzun onların durumuna değinmeyi gereksiz görüyoruz. Gerekirse ve eğer tatminkar bir biçimde bir istek görmezsek, köklü bir eleştirisini ve bu sefer köleliği ve boyun eğmeciliği en iyi bir biçimde açığa çıkartarak, teşhir ve tecritini bizzat yaparak ve yerin dibine batırarak sağlayacağız. Çocukluk hastalıklarını, amatörlükleri aşmayanların bu sefer maskelerini düşürerek, nasıl iflah olmaz bir devrimciliği tutturmak istediklerini sergileyerek biz göstereceğiz. Buna gücümüz vardır, buna muktediriz ve yeterliyiz.

Biz kimseyle ve boş yere özellikle yoldaşlık ilişkilerimizi tahrip ederek uğraşmak istemiyoruz. En büyük zorlukları üstlenmeye hazırız her yerde ve her alanda Parti çıkarı neyi gerektiriyorsa sonuna kadar varız. Ama aynısını daha az yetki ve sorumlu-

luklarla yoldaşlardan istiyoruz. Bu, bizim hakkımız ve onların da görevidir. Kimse çocuk hastalıklarını diken gibi bize batırmamasın, iflah olmaz amatörce yöntemleri sürdürme olumsuzluğuna düşmesin. Hele hele adı konmayan veya örtülü tasfiyecilik biçimlerine girişmesin. Partimiz ve halkımız için bugün en büyük tehlike en dar devrimcilikle yetinme, en dar eylemcilik ve örgütlülükle yetinmedir. İstenilen devrimcilik doğrulanmış olan bir devrimciliktir. İstenilen devrimcilik doğrulanmış bir çizginin devrimciliğidir. Dolayısıyla başarılabilecek bir devrimciliktir. Kimse efsaneler yaratılmasını istemiyor. Dünya halklarının gerçekten şu veya bu sınıfın önderliğinde çoktan başardığı, ama bizim bugün bile utanılası bir biçimde hala başaramadığımız bir devrimciliktir bu. Çağdan ve tarihimizden duyduğumuz utanç konusunda biraz samimiysek kesinlikle yürürüz. TC'nin bu çağdışı sömürgeciliğinin fazla yaşanır bir yönü yoktur. Öyle ne kadar çıplak zorla dayatılırsa dayatılsın, bu sadece başarımızı hızlandıracaktır. TC ordularının son marifetleri ortadadır, bunlar gelişmeleri daha da hızlandırmadı mı? Onu içinden çıkılmaz bir noktaya getirmedi mi? Biraz daha dayatırsak ve işleri biraz daha istenildiği gibi yürütürsek, bu orudunun gelişmeyi hızlandırmaktan başka bir şey yapamayacağı ortaya çıkmıyor mu? O halde durum böyleyse işler hızlandırılabilir. Her arkadaş bu konuda görev alabilir.

"Bazıları işleri engelliyor" deniliyor. Bu konuda çokça şikayet mektupları geldi. Kim engelliyorsa önce uyarılır, dostça ikna edilir ve Partinin ölçüleri dayatılır. Israrla yerine getirmezlerse dilleri koparılıp, boyunları uçurulur. Bu yetkiler yok mudur? Hayır vardır. Adam mı azdır? Yığınca adam çıkıyor. Silah mı azdır, yeteri kadar silah vardır. İdeolojik-politik etki mi istiyorlar? Her şey vardır. O halde aşüre yapılmalıdır, hem de en güzelinden. O halde yönetim olmalıdır, hem de en kudretlisinden. Düşmana bile saygı telkin ettirebilecek bir yönetim olmalıdır. Artık tarihin bu noktasında bundan başka bir devrimciliğe de kimse devrimcilik diyemez. Artık PKK'nin bugünkü kadar acılı, çileli ve işkenceli yaşamı, bunun dışında bir devrimciliği kabul edemez. Eskiye bakıp da kimse kendisine göre elbise biçmesin. Anın somut durumuna göre bir biçimlenme istiyoruz. Ve her gün gelişecek, hem de hızlı bir biçimde yükselecek gelişmelere göre bir devrimcilik dayatılsın diyoruz. Dayatılması gereken devrimcilik bellidir artık. Hiçbir kişisel özelliğimiz ve yapılanmamız bunu engelleyemez. Mademki tarihin dayatıcılığı bu kadar kesindir; o halde buna

göre herkes bu dayatıcılığı, yapısını dönüştürmede, ruhunu değiştirmede, beynini geliştirmede, kısacası tüm hücrelerine hükmetmede kullanabilir. Dayatıcılık insanı en başarılı bir noktaya getirebilir. Hele bu, onsuz insan içine girilemeyecek olan bir dayatıcılıksa, her şeye muktedir olabilir. Muktedir yönetim, muktedir devrimcilik, zafere giden devrimcilik, güncel ve uzun vadeli tüm gelişmeleri sağlama bağlayan devrimcilik mümkündür ve istenilen de budur. Herkeste gösterilmesi gereken budur. İşte Partiye bağlılık, Parti Önderliğine bağlılık, direniş şehitlerine bağlılık budur; dönemin üzerine gidilmesi ve döneme dayatılması gereken tek devrimcilik budur.

Bu sert nitelermelerden ötürü hiçbir militan arkadaşımız alınmasın. Biz bunları belirtirken, hiçbir halk hareketinin ve hiçbir ulusal kurtuluş hareketinin yaşamadığı acımasız bir gelişmenin ürünü olan, bugün başta Parti militanlarımız olmak üzere halkımızın kaderini derinden etkileyen, daha düne kadar inanılmayacak bir rüya gibi görülen, ama ısrarlı çabalar sonucunda bugün artık gerçekleşebilir bir rüya haline gelen, her arkadaş adimlarını olanca bilinç ve yürek peklığı ile attığı, bunun için azami dikkat ve çabayı gösterdiği, bütün bunları zafere olan kesin inancı temelinde büyük bir ustalıkla ve gücüne sonuna kadar güvenerek sergilediği an gerçekleşmesi kolaylaşacak olan soylu davamıza sadece yaklaşmış olmakla kalmayacağız, aynı zamanda bizi nihai zafere götürebilecek ve bunu bizzat sağlayabilecek gelişmelerin de sahibi olacağız. Böylesine yüce ve bu kadar da onurluca olan ve kendi eserimiz olarak tamamlamamız gereken bu dönemin en büyük eserini, nedeni ne olursa olsun, hangi toplumsal, tarihsel ve çağsal talihsizlikten kaynaklarsa kaynaklansın, tüm engelleri en somut ifadesini Parti çizgimizde bulan kararlılığımızla aşarak uygulamaya, hem de yeterince ve düşmanın tüm engellerini aşabilecek bir devrimci pratik uygulamaya dönüştürmemizi hiçbir şey engellememelidir diyoruz. Eğitim düzeyimiz, geçmişimiz ve içinde bulunduğumuz objektif ve subjektif koşullar ne kadar engel ortaya çıkarırsa çıkarsın, eğer mücadelemizin bağlandığı amaçlar o kadar yüce ve gerçekleşebilir bir nitelik taşıyorsa, bunların bir tarih hükmü olan dayatıcılığı karşısında bizim gösteremeyeceğimiz ve sergileyemeyeceğimiz hangi yetenek noksanlıklarımız olabilir? Yine bunlara dayanarak hangi adımlarımızı devrimcileştirmeliyiz? Nasıl başarılı sonuç alıramayız?

Hiç kimse toplumsal zeminin elverişsizliği, faşist-sömürgeci

cuntanın acımasız imha çabaları, halk kitlelerimizin alabildiğine bilinçsizliği ve örgütsüzlüğü, dış gelişmelerin lehimize bir türlü karar verememiş olması gibi bahanelere sığınarak bu çağdışı sömürgeciliğe karşı direnemeyeceğimizi göstermeye çalışmamalıdır. Hayır, bu çağdışı sömürgecilik, gerçekten bütün dünya gericiği bir araya gelse bile, bu biçimiyle sürdürülemez. Bunun sürdürülebilmesini olanaklı kılacak bir tek şart vardır. O da bilinçsizliğimiz, örgütsüzlüğümüz ve onu meşrulaştırmamız olabilir. Evet, bundan başka hiçbir şey bu çağdışılığı sürdürmez. Ve bu çağdışı sömürgeciliği yıkacak birincil koşul da buna direnme gücü gösterebilmek, direnmeye cesaret edebilmektir. İşin yarısı demeyeceğim, yüzde yetmişbeşi buna bağlıdır ve bunlar gösterilmiştir. PKK bunun tarihini başarıyla çizmiştir. Militanlara bu kadar seslenirken amacımız ne onları küçük düşürmek, ne de altından kalkamayacakları yükün altına sokmaktır. Tersine onların soylu yaşamına derinden duyduğumuz inanç, tutku derecesindeki sevgi ve saygımız, onların yaşamının mükemmel bir devrimcileşmesini, ona gözkulak olmamızı, onu her türlü sağ ve sol sapmalardan, her türlü çocuk hastalığından, amatörükten, boyun eğmeci ve tasfiyeci anlayış ve tutumlardan arındırmamızı zorunlu kılmaktadır. Ve inanıyoruz ki bu konularda sağlanan her başarı, başarı hanemizi sürekli artıracaktır. Bu konuda her olumsuzluğa sevdalanmamız bizi amacımızdan ve Parti davamızdan bir o kadar uzaklaştıracaktır. Gayemiz birçok kişinin birçok kusurlarını ortaya serip onları küçük düşürmek değildir; tam tersine, onları içinden gelmiş oldukları bu utanılası toplumsal yaşantıdan koparmak, onun etkilerini üzerlerinden silmek, bu yüzkarası tutumlara bir daha düşmemeleri için Partimizin imkanlarıyla militanlarımızı silahlandırmak ve onları yenilmez kılmaktır. Onların yaşamına duyulan derin saygıdan dolayı, bu yaşama yönelik her türlü iç ve dış ideolojik ve imhasal tehlikeye karşı kendilerini korumak, pekiştirmek ve çelikleştirmek yüce amacından dolayı bu konu üzerinde ısrarla duruyoruz.

Militanlar bazen tecrübesiz ve toyca davranarak önümüzdeki günlerin neler getirebileceğini kestirmede sık sık acze düşüyorlar; safça davranıyorlar. Siyasal mücadelenin acımasızlığını tüm dehşetiyle yaşamamışlar. Bu nedenle gerçek, bıçak gibi boyunlarına indiği zaman büyük bir acıyla ve öfkeyle kıvrılıyorlar. "Ah, bu durumlara nasıl düştük, keşke düşmeseydik" diyorlar. Hele bir de hapishanelere ve işkence tezgahlarına yatırıldıklarında "bir saat özgürlük uğruna savaşıyordum da kırk defa ölüme razı olur-

dum" diye haykırıyorlar. Yine bu konuda her gün cezaevlerinde "ne olur yakalanmayın, kırk defa ölüme razı olun, ama buraya düşmeyin, savaşın" diye haykıran yoldaşlarımızın figanları kulaklarımızda çınlamasaydı, bunları bu kadar sıkça tekrarlamayacaktık.

Soylu olduğu kadar güçlü bir savaş alanına, zorlu bir savaş alanına çıkılıyor. Orada savaşın her türlü biçimi denenecek. Halk savaşının tüm özellikleriyle ve belki de Kürdistan somutu açısından birçok yeni ve kendine has özellikleriyle karşılaşacağız, bu özellikleri bizzat yaratacağımız bir mücadelenin içine giriyoruz. Çoğumuz gencecik ve saftır; öte yandan düşmanımız, çağın tüm gerici kuvvetlerini arkasına alarak en alçakça işkence ve imha yöntemlerini deniyor. Tüm tarihsel deneyimlerini bu temelde habire pekiştiriyor. Ve yılanın ağzındaki civcivi yutmak için yutkunması gibi hala yutkunarak gerçekliğimizi eritmek istiyor. Bu biçimde üzerimize geliyor. İşte bu noktada düşmanın boğazında bir düğüm olmak, onu boğmak için yerine getirmemiz gereken muazzam direniş ilmini en son sınırına kadar geliştirerek ve mutlaka bunu geliştirme temelinde halk savaşının özgün biçimlerini dayatarak sonuç almamız gerekiyor. Bu rol, militanlara düşüyor ve onların yaratıcı inisiyatiflerinin sergilenmesiyle, örgütlülüğe ve eyleme kavuşturulmasıyla yakından bağlantılıdır.

Şimdiye kadar, özellikle dış yaşam koşullarında ortaya çıkan gerçeklere dayanarak görüyoruz ki, yine her gün birçok alanda uğradığımız kayıplara ve darbelerle bakarak anlıyoruz ki, kayıplarımızın yüzde doksandokuzu kurallara riayetsizlikten kaynaklanmaktadır. Gerçekte bu darbelerin yüzde biri bile düşmanın bilinçli bir müdahalesiyle yenilmemiştir. En değerli militanlarımızı kaybetmemiz silahı iyi kullanamama, örgütlenmeyi doğru yürütmeme, gizliliğe uymama, kısaca devrimimizin özelliklerine göre bir çalışma tarzını tutturamamadan ileri geliyor. Ve müthiş kaybediyoruz, büyük acılarla kaybediyoruz. İşte düşman sıradan yakalanan bir yığın yurtsever köylü vatandaşımızın otuzdan fazlasını hemen idama çarptırmak istiyor. Bir militana ne yapmaz ki? Durum böyle olduğuna göre geçmişi tekrar gözden geçirerek, Parti yaşamıyla bağdaşmayan her türlü olumsuzluğu dışalamaktan, büyük bir kollektivizmle Parti çekirdeğinin inşa edilmesinden, halkımıza gidişte ona en büyük değeri vererek, en büyük saygıyı ve sevgiyi sergileyerek ve en uygun örgütlenme çalışmasıyla saflarımıza katarak bu düşmana karşı dikilmekten

başka hiç mi hiç çaremizin olmadığı açıktır. Bu temelde Parti faaliyetlerine ve halka yeterli, cesaretli ve hakim olan bir inşa ve yönetimi dayatmak için, hepimiz kendimizi yeterli adaylar olarak hazırlamak zorundayız. Bu devrime başkaları sahip çıkmayacak. PKK bunun öncü gücü, onun militanları ise bu rolün kesin adaylarıdır ve bu rol oynanmalıdır diyoruz.

Unutulmamalıdır ki, bin yıllık bir acıyla süzülüp gelen bir tarihin, dünya halklarının canı ve kanı pahasına kazanılan muazzam devrimci deneyimlerinin bir özeti olan devrimci teorinin -Marksizmin-Leninizmin-, Parti gerçeğimizin inanılması güç mucizeler yaratan gelişmesinin bir ürünü olan tüm maddi ve manevi değerlerimiz bu temelde oluşmuştur. En sıradan bir ilişkiden ve bir mermiden en soylu değerlerimize kadar her şey bu temelde yaratılmıştır. O halde bunlara göz kulak olmak için herkese azami yetenek, kurma ve geliştirme görevini dayatmamız, başarılı olmaları için her şeylerini ortaya koymalarını istememiz doğaldır.

Bütün bunlardan sonra hiçbir militan arkadaş kalkıp da "bütün bunlar bana değil, başkalarına söyleniyor" dememelidir. Hayır, ortaya koyduklarımız en çok bu sözü söyleyenebilir. Bütün Parti yazılarımızda ve konuşmalarımızda dile getirilen gerçeklik, ister ülke içinde, ister dışında olsun, ister ideolojik çalışmaların içinde, ister silahlı faaliyetlerde yer alsın, ister merkezi düzeyde bir kadromuz, ister sıradan bir sempatizanımız olsun, az ya da çok herkese yöneliktir; şu veya bu ölçüde hepsine yöneliktir. En başta merkezimiz olmak üzere, tüm Parti çalışmalarımızda yer alanların zaaflarına ve eksikliklerine, mücadelemizi sürekli gelişmelerle sürdürecektir inşa ve yönetim gücünden yoksun olan yapılarına yöneliktir, onları hedef almaktadır. Bunlar yaygın yetmezliklerimizdir. Bu yetmezlikler ki, kökenlerini yüzlerce yıl geriden, atomlarına dek bölünmüş olumsuz bir toplumsal zeminden alır. Bu yetmezlikler ki, kökenlerini düşmanın her gün uyguladığı ideolojik, politik ve askeri imhasından alır... Bunun için bunları boşa çıkartmak, yetkin bir devrimci faaliyetle bunlara karşılık vermek ve güçlü bir Parti yönetimiyle bütün bunları taçlandırmak kolay bir görev değildir. Buna rağmen her arkadaşımızı ilgilendiren ve sahip çıkılmasını zorunlu kılan görevlerdir. Partimizin işlerini birkaç kişiye bırakabilir miyiz? Her gün ve her an imha tehlikesiyle yüzyüze olan başta Parti Önderliği olmak üzere tüm önde gelen kadroların yerini doldurmak ve çok ihtiyaç duyulan kadrolar haline gelmek için, hem niteliksel ve hem de niceliksel

gücünü sonuna kadar geliştirmekten hangi militan kaçınabilir? Gerçekte halkımızın acınacak bir yaşam durumu vardır. Biraz dürüst ve samimi ise, kim buna karşı insani ve yurtsever görevini yerine getirmemezlik edebilir? Hele bir PKK militanı için esirgeyeceği ve yerine getiremeyeceği hangi kendine has özellikleri, hangi yetenekleri olabilir?

Bütün bunlardan çıkan biricik sonuç şudur: Korkunç bir çağ-dışılığı, görülmemiş bir vahşetle bir yaşam biçimi olarak bize dayatmak isteyen bu lanetli rejimle çağımızın emredici bir kuralı olarak müthiş hesaplaşacağız. Bizden alınan her şeyi yeniden kazanmak, çocuklardan ihtiyaçlara, gencecik kızlardan analarımıza kadar, tüm tarihimizin içinde olup bitenlerden günümüzde en kahrolası yaşam içinde yüzen halkımızın bütün bireylerine kadar herkesi böylesine bir duruma iten, onlardan her şeylerini alan ve insanlığın dışına atan bir rejimden her şeyimizi **devrimci intikam ruhuyla söke söke almak**, dünyanın en onurlu görevi değil midir? Böylesine bir göreve talip olmak kadar yüce olan başka hangi yaşamdan bahsedilebilir? Bu kadar yüce ve yüce olduğu kadar da zorlu ve dayatıcı bir yaşamın damla damla ve süzüle süzüle alacağı haklarını hangi yetmezliklerimiz engelleyebilir? Bilerek ya da bilmeyerek bizden kaynaklanan hangi zaafımız işlerin önüne dikilebilir? Bunun meşru kabul edilmesi mümkün müdür? Partinin, Parti Önderliğinin, direniş şehitlerimizin ve en büyük değer olan halkımızın huzuruna, kişi kendi yetmezlikleri ve hastalıklarıyla nasıl çıkabilir?

İşte biz, bu kahrolası yaşama son verilsin diyoruz. Bütün bunlardan sonra halkımızın tüm acılarına son verebilecek insanlar haline gelme aşamasını yaşadığımızı, hiç olmazsa ona sadık evlatlar olduğumuzu, onun en yüce eylemi olan devrim eylemini gerçekleştirebilecek yetenekte olduğumuzu, bu konuda gereken her türlü özveriyi, cesareti, bilinci, azim ve çabayı sergileyebileceğimizi ve bunlar olmaksızın insanlık davasını kaybedeceğimizi derinden duyarak bunun aydınlık geleceğimize sunabileceğimiz en doğru ve biricik yaşam olduğunu, bunun dışındaki her türlü yaşamı elimizin tersiyle bir tarafa iteceğimizi, açık düşman faaliyetlerden dolayı bir yığın işbirlikçilerine kadar çeşitli güçlerin halkımıza bunun dışında bir yaşam dayatmalarına hayat hakkı tanımayacağımızı, onları bize dayattıkları bu utanılası yaşam içinde boğmaktan başka bir cevabımızın olamayacağını haykırmaktan ve onun da ötesinde örgütlemek, eyleme dönüştürmek ve maddi bir yaşam haline getirmekten başka rolümüzün olmadı-

ğını gösterelim diyoruz. Bunu yerine getirmek için erişilmesi gereken büyüklüğe ulaşmaktan bizi kim engelleyebilir? O müthiş acılarımızı, sıkıntılarımızı güçsüzlüğümüzü bu yaşamdan başka ne tür bir yaşam giderebilir?

O halde, onbeş yıllık muazzam bir maraton koşusunun ürünü olan Partimizin ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel inşaa, yönetim ve yürütme gücüne ulaşmak, onun içinde erimek, çocukluk hastalıklarından gerçekten arınmış, amatörce yöntemleri kullanmaktan vazgeçmiş, her türlü eylemliliği ve örgütlülüğü başarıyla yerine getirebilecek militanlar haline gelebilmek, olgun ve dönemin istediği militanlar düzeyine yükselmek için, bütün militanlarımıza “bu dönemi bizzat yaratın, buna doğru ilerleyin ve hiçbir engel tanımaksızın başarılı sonuçlar alın” derken, hepimizin en içten özlemini ve rüyasını gerçekleştirme dileğinden ve bir o kadar da emir gibi anlaşılması gereken tarihin ve Partimizin kararlılığını dile getirmekten başka bir şey yapmadığımıza inanıyoruz.

Bu inançla, geçmiş küçümsenmeyecek gelişmelerle dolu olan ve tarihimizin gerçekten övünülebilecek en ciddi gelişmelerini yaratan Partimizin 1985'e doğru ilk adımlarını attığı bugünlerde, faaliyetlerimizin en önemli aşamalarını geride bırakarak şanlı 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemliliğiyle yeni dönemin ilanını dosta ve düşmana müjdeleyen ve önümüzdeki dönemi gelişmelerle dolu kılmanın derin ve soylu kararlılığı ve çabası içinde olan tüm Partililerin, bu yılı da dileklerimize uygun bir biçimde gelişmelerle dolu kılmaları için, halkımızın yüzyıllardan beri susturulmak ve boğulmak istenen ruh ve arzularından başka bir anlama gelmeyen, ilerici insanlıkla bağ kurmaktan öteye bir anlam taşımayan bu çağrıya tüm güçleriyle katılmalarını ve bunu her türlü çalışmayla, acımasız örgütsel ve eylemsel faaliyetlerimizle karşılamalarını bekliyoruz.

Kendi payımıza, bundan sonrasını da gelişmelerle dolu kılma için tüm yeteneklerimizi sonuna kadar konuşturarak, düşmana her gün daha fazla geri adım attıran ve halkımızın mücadelesini bir o denli ilerleten aşamalar yaratmak için, tüm nefesimizi ve canlılık belirtilerimizi sonuna kadar göstermek ve başarıyla yerine getirmekten asla çekinmeyeceğiz.

- Zafer, PKK Önderliğinde Birleşen ve Direnen Halkımızın Olacaktır!

Mart 1985

**PKK MÜCADELE GERÇEKLİĞİ HATALARDA VE
KURALSIZ DEVRİMCİLİKTE ISRARIN FELAKETE;
ÇİZGİYİ YETKİN UYGULAMADA
ISRAR EDEN DEVRİMCİLİĞİN İSE
ZAFERE GÖTÜRDÜĞÜNÜ GÖSTERİYOR**

PKK mücadele tarihinin en önemli bir dönemini, muazzam iç ve dış engellemelere rağmen başarı ile gerçekleştirmiş bulunmaktadır.

1985 mücadele yılı tanımlanırken, gerek Partinin kuruluş ve daha sonraki gelişim safhalarını ve gerekse önümüzdeki yeni mücadele dönemini bu soylu devrimci kazanımlar ışığında çok daha güçlü ele almak ve kavramak olanağı doğmuştur. Bunu yeterli bir biçimde yapmak zorunludur. Teorik ve pratik gelişimin de yine bu temelde, doğruları kadar, zayıf ve eksik yönlerinin neler olduğu da daha açıkça ortaya konulabilir. Buna dayanarak, geçmişe yönelik eleştiri ile bundan kaynaklanan özeleştirici sürecini daha güçlü bir biçimde karşılamak; burada kazanılan güç, cesaret ve de paha biçilmez kazanımlarla geleceğin üzerine yürüyerek, başarı olanaklarını daha da geliştirmek; kitleselleşmiş, çocukluk ve gençlik dönemini, dolayısı ile bu dönemin

olumsuzluklarını da aşarak olgunlaşma aşamasına girmiş bir Parti yaşamına ulaşmak, böyle bir Parti olarak savaşmak imkan dahiline girmiştir. Bu gerçek olmakla birlikte, gerek geçmiş ve gerekse geleceğin güçlü bir değerlendirmesi; özellikle de tarihsel, toplumsal ve siyasal temeli çok güçlü olan zayıflıklar ve olumsuzlukların bilince çıkarılması, bunların giderek yerle bir edilmesi; gelecekte öngörülen dönemin başarılı kılınması ancak, teorik ve pratik kapsamın zenginleştirilmesi oranında mümkün olabilir. Devrimci mücadele ne kadar gelişirse, Lenin'in de belirttiği gibi, teorik, siyasal ve örgütsel bilince olan gereksinim de o kadar artar. Hele bu ülke Kürdistan ise, bu daha dayatıcı ve vazgeçilmez bir önem kazanır.

Geçmiş dönemlerin tekrarı anlamında değil ama, **derinleşmiş** bir izahının yapılması; esas olarak da güncel durumun sığlık ve darlıktan arınmış olarak tanımlanması, güçlü bir pratik çıkış için esastır.

Unutmamak zorundayız ki karşımızdaki siyasal varlığın en ayırdedici karakteri, kendini maskeleymesi, olduğundan farklı göstermesi ve bunu politika ve kurumlaşmaya olduğu kadar sosyal, kültürel ve kişisel yaşantıya da yansıtabilmesidir. TC'de somutlaşan olgu, dünyada eşine ender rastlanabilecek tarzda kendisini olduğundan başka türlü gösterebilen; özellikle çağa ve hakimiyeti altındaki toplumlara demagojik biçimlerde kendisini benimsettirme savaşı veren ve denilebilir ki, bunda bir hayli de başarılı olan; giderek de doğru-dürüst teşhis edilmeyen bir olgudur. Ve bu olgu hem sosyalist sistem ve hem de emperyalist-kapitalist sistem nezdinde bu denli tartışılıyorsa bundan çıkacak tek sonuç, gerçeğin henüz yeterince tanımlanamadığıdır. Evet, demagojik, maskeli ve örtbas edilmiş bir olgu ile karşı karşıyayız. Ama sözkonusu olan sadece haksızlıkların, yanlışlıkların, biçimsizliklerin ve tarihle çağın en gerici öğelerinin bu yöntemle örtbas edilmesi değildir; başta politik olanaklar olmak üzere her türlü çağdaş bilim olanakları da kullanarak TC ve giderek onun güdümündeki temsilcisi faşist-cuntada somutlandırılan olgu, bugün muazzam bir baskı mekanizması, bir faşist yönetim biçimi olarak kurumlaştırılmış; ve bu, çarpık, etkin bir eğitim ve örgütlenme ile kitleler ve bireyin yürek ve zihinlerinin en ücra köşelerine dek dayatılmıştır. Böylelikle, toplumlar ve halkların her türlü demokratik ve özgür gelişme haklarına en tehlikeli bir modelle set çekilmiştir. "TC bir ucubedir, eşine ender rastlanan bir varlıktır" derken, izahı gerçekten de zor olan bu konuma işaret edilmiştir.

Bu olgudan şiddetle etkilenen diğer tüm sınıf ve halklar gibi ve hatta özgöl konumu nedeni ile onlardan çok daha fazla olarak, kendi ülke ve halk gerçekliğimizin de ne denli tanınmaz ve garip bir yapı sergilediğini görmek ve belirlemek zor değildir. Partimizin bütün ideolojik ve sınıfsal faaliyetinde, bu özün iyi anlaşılması için çok çaba harcanmıştır. Özellikle Kemalizm denen olgunun çözümlenmesi, bunun halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerinin bastırılmasındaki özgün rolünün ne olduğu; gerek komünist hareketi kendi ülke özgölünde yerle bir etme tarzıyla dünyaya öncülük etmesi ve gerekse burjuva liberalizmini tanınmaz hale getirmesi; giderek bunun, günümüzde emperyalizmin hemen tüm temsilcileri tarafından dünyaya örnek model olarak sunulması üzerine özenle durmak gerekir. Bu olgu yeterince anlaşılmadığı taktirde Hitler faşizmi vb.'lerinin tanımlanması ve ona karşı mücadeledeki başarısızlıkların insanlığa uğrattığı kayıplar ve çektiği acılardan çok daha fazlasıyla yine karşılaşılmaması -bu güç bugün ne kadar zayıf ve küçük görünürse görünsün- kaçınılmazdır. Bu bizim mücadelemizin de özgönlüğünü ve gelişimini belirleyen temel bir meseledir. Yürüttüğümüz mücadele herhangi bir mücadele değil; böylesi bir varlığın atmosferi içinde oluşmuş ve onun imha süzgecinden geçirilmiş bir gerçeğe dayanan ve dolayısı ile kendine has özellikleri ve sorunları olan bir mücadeledir. Bu bakımdan PKK'nin çıkışını, oluşumunu ve gelişimini de en azından TC varlığı kadar özgün bir biçimde incelemek gerekir. Hele hele bu hareketin mensupları açısından inceleme, tanımlama ve kavrama, salt bir ulusal kurtuluş mücadelesi ve parti hareketinin tanımlanması ile sınırlı değildir; bizzat kendi kişiliğini yeniden oluşturmayı, kendi ayakları ile yürümeyi beyni ile düşünmeyi ve yüreği ile duymayı başarmak demektir. Bu nedenle biz bu belirlemeleri yaparken abartmalı, propagandif şeyler ileri sürerek salt bir izah, tanımlama cihetine girmiyoruz. Aksine, herkesin altında ezildiği, sıkışıp kaldığı ve dolayısı ile başarısızlık, olumsuzluk, zayıflık, yürüyememe, çalışmama, üslup tutturamama -ki bunlar Kürt insanının egemen özellikleridir- gibi olumsuzlukların yerle bir edilmesi için; giderek en güçlü silahımız olan eleştiri silahının iyi biçimde kullanılması amacıyla yapıyoruz. Bu silahı iyi kullanmadan, bırakalım Kürdistan Devriminin geleceğini iyi tayin etmek; kendi bireysel varlığını korumak, karnını doyurmak bile son derece zordur. O halde, PKK'nin ve onun geliştirdiği ulusal kurtuluş olgusunun da çok sıkı bir irdelenmeye, eleştiriye, ondan da önce tanımlanmaya

ihtiyacı vardır. İnsanımız ve hele Parti mensuplarımız büyümek istiyorlarsa, bu silahı yetkince ve yeterince kullanmak zorundadırlar.

İşte mücadelemizde tarihi bir dönemin gerçekleştirildiği bir aşamada "yeniden değerlendirmeye tabi tutalım" dediğimiz şey, bu olguların, daha da derinleştirilmiş bir bilinçle kavranılmasıdır. Açık ki, bu herhangi bir şey değil; önümüzdeki dönemin başarı şansının daha şimdiden yaratılması için bunun vazgeçilmez koşulunda direnmek demektir.

Üzerinde çokça durulduğu için burada yine uzun uzun değinmeye gerek yoktur. Ama mevcut gelişmeler ışığında, kısaca da olsa hatırlatırsak; Türk egemen sınıflarının ortaya çıkışı, oluşumu ve gelişimi ile birlikte bu sınıfların özellikleri ve günümüzdeki durumuna ilişkin değerlendirmeler yapılırken, II. Cumhuriyet diye de adlandırılabilir olan 12 Eylül rejiminin esasında I. Cumhuriyetin açığa çıkarılmış biçimi olduğu belirtilmişti. Yine bu II. Cumhuriyetin önemli oranda Parti mücadelemizin bir karşıt ögesi olarak geliştirildiği de ortaya konulmuştu. Partimiz, tarihsel, güncel bakış açıları ve buna dayanan kendi devrimci mücadelesi ile, yenmeye çalıştığı gerçeği maskelerinden sıyırmış; kendisini ele vermesini, açığa çıkarmasını sağlamıştır. TC'ye dayatılan PKK oluşumu, onun gizlemek istediği tüm olumsuzluk ve zayıflıklarını açığa çıkarmakla yetinmemiş, daha da önemlisi; ona karşı nasıl savaşılmaması gerektiğini ve bu savaşta yenilmeyecek militan tipi de ortaya koyarak gelişimini sürdürmüştü; onu yenecek ideoloji, politika ve pratik ile bunlar tarafından şekillendirilen Parti ve militanın nasıl olması gerektiği sorularına en net bir biçimde cevap vermiştir. Bütün bunlar başlangıçta pek fazla açığa çıkmamış da olsa, gerçeğin bu biçimde seyrettiğine hiçbir kuşku yoktur.

Mücadelemizin TC karşısındaki bu işlevi, günümüzde her zamankinden daha fazla doğrulanmış bulunmaktadır.

TC'nin iç ve dış politik faaliyetleri ve resmi basın-yayın organlarının yüzeysel bir izlenmesi bile, onun nasıl anlık denebilecek bir yaşam savaşı verdiğini ve yine tüm geleceğini de nasıl bu anlık tutum ve yaklaşımların zincirlemesi biçiminde ele aldığını ortaya koymaktadır. Daha önce bizim tek taraflı olarak teorik düzeyde izah ettiğimiz gerçekler bugün bizzat kendi kendini değerlendirmekte, adlandırmakta ve konuşturmaktadır. Ve bu anlarda diyebiliriz ki, Parti çizgisi doğrulanmıştır, hem de en parlak bir biçimde doğrulanmıştır.

TC'nin durumu ve buna karşı mücadeleye gelinecek düzey, derinleştirilmiş bir bilinç ve yetkin bir pratikle karşılanmalıdır derken, daha da somut olarak şunlara dikkat çekmek istiyoruz:

Her şeyden önce TC, emperyalist sistem içerisinde hem yeniden tanımlanmaya çalışılmakta ve hem de bunun bir sonucu olarak ona yeni politikalarla yaklaşılmaktadır. Avrupa parlamentosunun ve bu parlamento tarihinin en uzun, en tartışmalı ve en çekişmeli konusunun TC olması, özellikle de "TC demokratikleşebilir mi, demokratikleşemez mi" tartışması –sözü edilen tartışmalar, eski Yunan, Roma rejimlerinin tartışmalarını bile geride bırakan boyutlara varmıştır– bu gerçeği açıkça ortaya koymaktadır. Avrupa, burjuva-demokrasisinin en çok geliştiği bir zemindir. Bugün ne kadar gericileşmiş olursa olsun, Muhafazakar, Hristiyan Demokrat ve Sosyal-Demokratlara kadar birçok kanadı ile bu gerçeği temsil eden güçlerin, TC konusunda yürüttüğü tartışmalar, onu tanımlama ve buradan kalkarak bir politika belirleme meselesinin, henüz, bu güçlerce pek de halledilmediğini göstermektedir. TC ile ilgili tartışmalar böylesine yoğun olarak son beş yıldan beri yapılmaktadır, ama "Şark meseleleri" adı altında yapılan bu olguya ilişkin tartışmaların çok eski tarihlerden beri yapılageldiğini de hatırlamak gerekir. Denilebilir ki, bu tartışmaların başlangıcı İttihat-Terraki ve hatta Tanzimat'a kadar dayanır. Bundan çıkarılacak sonuç nedir? Bunun en temel sonucu şudur: Türk egemen sınıflarının siyasal sistemi tarih boyunca mutlakiyeti, meşrutiyeti ve cumhuriyeti ile büyük bir gericilik halinde örülmüş ve bu siyasal sistem sözkonusu özelliğini günümüzde de içinde daha da katmerleşmiş olarak sürdürmektedir. Tanzimat-ı Hayriye'yi çıkaran M. Reşit Paşa'dan I. Meşrutiye'tin Mithat Paşasına, II. Meşrutiye'çilerden Cumhuriyetin kurucularına, oradan da günümüz cuntasının "demokratlarına" kadar bu sistemin bütün temsilcileri hep belli bir yazgıyı dile getirmişlerdir: Burjuva-demokrasisinin, asgari gerekleri bakımından bile bir arpa boyu yol almadığı gerçeğini.

Emperyalist-kapitalist sistemin de kendine has bir mantığı vardır. Gerek askeri cuntalar ve gerekse faşizmin bu sistem içindeki yeri, belli nesnel koşullara ve bazı özel dönemlere bağlıdır. Bu bakımdan TC'nin durumu üzerinde, görülmedik bir olay olması nedeniyle, fırtınalar koparılmıştır. Sözkonusu olgu, bizzat bu güçler tarafından "boğaziçinin hasta adamı" ve "Şark meselesi" tanımlamaları gibi birçok ad verilmek istenmiş olmasına

rağmen, gerçek anlamda tanımlanmamış ve çözümlenememiştir. Gerçekten de sistem ne TC'yi bırakabilmekte ve ne de istediği biçimde kendisine benzeştirebilmektedir. Ondan alabildiğine yararlanmasına rağmen bu olgu karşısında rahat değildir.

Ama biz bu tipik durumun "Kemalizm" denen olay ile izah edilebileceğini söylüyoruz. Evet, bu ucube gerçek ifadesini, tüm özgünlüğünü Kemalizm'de bulmaktadır. Gerçekten de bu, onun hem kapitalizmi ve hem sosyalizmi kullanma tarzından ve onunla da yetinmeyerek, üçüncü bir tarz olarak ortaya çıkma, buna öncülük etme özelliğinden kaynaklanmaktadır. "Kadro" dergisinde açıkça dile getirildiği gibi, bunun ideologluğuna soyunanlar sözkonusu ucube duruma "Türk yönetimi", "Türk tarzı" demektedirler. Türk egemenlik sisteminin sözü edilen özgünlüğü onun sistemlerle oynama özelliğinden kaynaklanmaktadır. Elbetteki bu, Türk egemen sınıflarının tarihteki misyonları ile çok yakından ilişkili bir olaydır.

Bunların, İslam feodalizmi emrinde bir kılıç gibi sallanmayı uygun buldukları müddetçe yüzıllarca İslamiyet maskesi altında yağma ve talan için koşmaları ne ise; İslamiyetten artık yarar gelmediğini anladıklarında bu sefer de Batının, yani haçlı seferlerinin önde gelenleri olarak "Doğu"ya karşı savaşmaları; yine kendileri için ölüm çanlarının çaldığı 1920'lerde ayrı bir olguyu temsil ettikleri halde, önce Enver Paşa, sonra da M. Kemal'in Bolşevik kesilmeleri; Ortadoğu ve İslam alemine bu kez de bu güce dayanarak öncülük dayatmaları yine odur. Bu gerçek, onların çeşitli sistemlerin kılıçları olarak savaşmaya ne kadar yatkın olduklarını, çıkarları uğruna ne denli gözükkara davrandıklarını, özgün bir kişilikleri ve uygarlıklarının olmadığını, daha çok sistemlerin elinde bir ucube olduklarını ortaya koymaktadır. Günümüzde sahip oldukları stratejik-coğrafik konumu ileri sürerek ve buna dayanarak yapmak istedikleri yine budur. Şimdi de bunlar bu temelde "Doğu'yu Batı'ya", "Batı'yı da Doğu'ya" karşı nasıl kullanabileceklerinin, Avrupa ile Ortadoğu arasında nasıl köprü olabileceklerinin, Kuzey'i Güney'e bağlamada nasıl roller üstlenebileceklerinin ve üç kıta üzerinde ya da arasında nasıl cambazlıklar yapabileceklerinin hesaplarıyla uğraşmakta, kendilerine yaşam yolu aramaktadırlar.

TC olgusu ile ilgili tartışmaların bir türlü sonuçlandırılmaması. Türk egemen sınıflarının belirtilen tarihsel geleneklerini günümüzde de en tehlikeli bir biçimde sürdürmeye çalışmalarındandır.

Ama bu güç günümüzde, kendisi için son derece tehlikeli bir gelişme ile karşı karşıyadır ve hikayesinin sonuna yaklaşmıştır. TC bugün kendi tarihinde ilk defa siyasal ve ulusal egemenliğini yerle bir edecek bir mücadele ile yüzyüzedir. Bu mücadele PKK önderliğindeki KUKM'dir. İşte bu ciddi tehlikeyi bertaraf edebilmek için TC günümüzde girmedik delik, çalmadık kapı bırakmamaktadır. Bunu başarabilmek için yine çılgınca bir biçimde ateşle barutu bir arada tutmaya çalışmaktadır. Sovyetler'e gidip "iyi komşuluk ilişkileri" adı altında her türlü şarlatanlığı yaparken, Bulgaristan karşısında "kendi gözündeki mertekleri görmeden, onun gözünde gördüğü çöpler" üzerine kıyamet koparabilmektedir. Batı'ya "bensiz edemezsiniz" deyip, "ele, eteğe" düşerken; onların sistemlerine beş para değer vermeyecek kadar cüretli de olabilmektedir. Çin'e uzanıp nasıl her konuda ortak düşündüklerini söylerken; aynı zamanda Japon mucizesinin Türkiye için de mümkün olabileceğini ileri sürmektedir. İslam toplumları için bir model olduğunu iddia etmekte, bu iddianın sahibi iken Batı demokrasilerinin seçkin örneği olmaya soyunmaktadır. ABD'nin en seçkin müttefiği olduğunu sürekli vurgulaması ve bunun temel bir ilke olarak benimsenmesi ise, TC'nin vazgeçmeyeceği bir şeydir.

Karşımızdaki sınıfın, ideolojiden politikaya kadar bu denli çelişkili bir durum sergilemesi, giderek Abdülhamitçilik ve Osmanlı İmparatorluğunun kökenlerine kadar uzanır. Ama TC'nin, bu sonuçta başını yiyecek olan çelişkili ve çatışmalı yapıdan kurtulması mümkün değildir. Aksine, bu rejim günümüzde bu yapısına rağmen tüm olanakları ile direnmektedir. TC tarihten devraldığı belirtilen özellikleri, günümüzde yetkinleştirerek sürdürmektedir. Bu anlamda TC eşittir mücadele demektir. Onun tarihi oluşumu, ulusal, sınıfsal, ideolojik, pratik ve kültürel her düzeydeki faaliyetleri; gelişim ve kurumlaşma özellikleri kendisini son derece ustalaştırmıştır. Bu temelde oluşan hakim klik ile temin ettiği çeşitli egemen sınıf ve tabakaların; yine ona hizmet temelinde ortaya çıkan çeşitli asker, diplomat; kısaca sosyal, siyasal ve kültürel yaşamın önde gelen adamlarının türlü kılığa girmeleri ve inanılmaz rollere soyunmaları bundandır.

Kendi içinde ve dışında; çeşitli sınıf ve ezilen halklara karşı sistemli kültürel imhadan en canavarca fiziksel imhaya kadar her türlü yöntemi hiçbir kural tanımadan uygulamaya sokan TC, varlığını ayakta tutabilmek için en zayıf azınlıklardan, kültür ve uygarlık yönünden en gelişmiş uluslara kadar; yine emperyalist-kapi-

talist sistemden sosyalist sisteme kadar hepsi ile baskı, imha, şantaj, tehdit, uşaklık ve ikiyüzlülüğe dayanan çekişme, çatışma ya da ilişkiler içerisinde. Bazen sınır tanımayan bir saldırganlık örneği sergilerken, bununla yan yana yalınkat uşaklık örneklerini sergilemekten de geri durmamaktadır. Günümüzün Evrenli-Özallı faşist rejimi, bunun en tipik örneğini oluşturmaktadır. Dışarıda, Yunanistan'a karşı açıkça sergilendiği gibi, göz kestirebildiği zayıf halkalarla adeta "kedinin fareyle oynadığı" gibi oynayan bu güç, içerde Evren'in sivillere, Demirel ve Ecevit gibi has uşaklarına bile yaptığı gibi, TC'yi bir gün daha fazla yaşatması uğruna en olmadık yöntemlere başvurabilmektedir. Bu noktada adeta çocuklarını boğazlayan bir ananın canavarlığını sergilemektedir.

TC bu savaşını PKK'ye de en görülmedik bir biçimde dayatmıştır. Onun oluşturduğu ve PKK'nin üzerine sürdüğü ucube insan tipleriyle Parti mücadelemize karşı nasıl bir savaş içinde olduğu bilinmektedir ve bu özgün savaşın kendisi de, TC'nin nasıl bir yaşam savaşı verdiğini çok iyi açıklamaktadır.

Evet... günümüzde İsrail siyonizminden, Güney Afrika ırkçılığından; yine yakın geçmişte Hitler faşizminden bahsedilir. Tüm emperyalist-kapitalist sistemin ve bu arada bu mihrakların kendilerine has bir savaşım tarzları vardır. Ama hiçbirisi kemalist TC kadar sinsi, hain ve insanlık dışı bir tutumu sergileme gücünde değildir. Sistemin mantığı gereği tüm bu mihrakların gelişmeleri bir yerde durdurmaları sözkonusudur. Fakat bunlar açısından durum böyle değildir. Abartmaksızın söylenebilir ki, eğer Türk egemen sınıfları yaşamlarının sosyalist sisteme bağlı olduğu ve bunun kendileri için tek çıkar yol olduğu kanısına varırlarsa sermayedarlarının yarısını doğrama pahasına da olsa bu sisteme çağrı yapmaktan çekinmeyecek bir özelliğe sahiptirler. Yeter ki biraz daha yaşayabilsinler. Onların tek ilkesi budur. Ve esasında Orta Asya'dan kopup gelen Türklüğün hikayesi de bunu adeta zorunlu kılmaktadır.

Evet, işte bu çelişkili ve ucube olgunun diğer ucu ise Kürdistan gerçeğidir.

Kürdistan tarihin en eski uygarlık alanlarından biri olmasına rağmen; esasta günümüze değin en çok örtbas edilmiş bir alandır. Baskı ve sömürü altında kendi gerçekliği olmaktan çıkarılmış, alabildiğine sömürüye açılmış ve kişilik alabildiğine tahrip edilmiştir. Burada hak hukuk aranmaz; ne sosyalizmin, ne kapitalizmin ve ne de feodalizmin uygarlık düzeyine rastlanamaz. Her

sistem altında düşürüldükçe düşürülmüş ve varlığından alçaltıcı ögeler hakim kılınmaya çalışılmıştır. Günümüzde de yine bir yandan kapitalist-emperyalist liberalizmin en sahte temsilcileriyle sosyalist sistem içindeki hastalıkların; öte yandan en sosyal-şoven oportünist eğilimlerin temsilcilerinin arz-ı endam ettiği bir alan durumundadır.

Şüphesiz ki bu alanda ne burjuva devrimci-demokratlığı ve ne de proleter devrimciliğin bir türlü gelişmemesinin derin tarihsel nedenleri vardır. Bunlar daha önce uzun böylu ortaya konuldu. Ama unutulmamalıdır, bu olumsuz, tükenmişlik, yoksunluk ve kişiliksizlik üreten zemin aynı zamanda PKK'nin dayandığı tarihsel zemindir de. PKK bu anlamda politikadan, kültürden, maddi ve manevi kalkınmadan, kısaca gelişmeden nasibini almamış bir zemin devralmıştır. Ve bu zeminin olumsuzlukları, daha sonraki Parti geçmişimiz üzerinde de önemli etkilerde bulunmuştur.

Böylesine az anlaşılmış ve fakat oldukça zayıf düşürülmüş bir oğunun, TC karşısındaki şekillenışı de elbetteki ilginç, ilginç olduğu kadar da acılı olacaktır.

Parti hareketimizin durumunu da bu çelişkili ortam içinde aramak; onun yaşadığı, geliştiği ortamı ve mücadele ettiği gerçekliği kavramak için de, bu olguyu adeta zihne kazırcasına özümsemek gerekir.

Biz, Partimizin kuruluş dönemi üzerine; kurulurken dayandığı çağ, Türkiye, Kürdistan üzerine gerekli tahlilleri yaptık, burada yeniden tekrar edecek değiliz. Yine, Partinin çok genç aşamasında hangi zayıflıkları olduğunu ve olumsuzluklarla nasıl boğuştuğunu, modern ulusal ve sınıfsal mücadelelerde çok doğal ve sancısız yaşanan birçok gelişmenin bizde ne kadar kabul edilmez ve anlaşılmaz olduğunu ve işte bu nedenlerle de ne kadar zayıf olarak çıkmak durumunda kaldığımızı belirttik. Fakat ufak bir çıkışın bile nasıl gelişmelere yol açabileceğini de ortaya koyduk. Nitekim bu ufak çıkışa karşı peş peşe uygulamaya sokulan sıkıyönetimler ve askeri-faşist rejim, bu belirlemeleri doğruladı. Partiyi yaşatmak için içte ve dışta olanakların nasıl zorlandığını; gelişim olanaklarının tüm zorluklara rağmen nasıl yaratıldığını anlattık ve yazdık. Bu gelişmelerin sonuçlarını, özellikle Partinin I. Konferansı ve daha sonraki Kongre hazırlık çalışmaları ve toplantılarında, o günün koşullarına ve ölçülerine göre yazılı belgeler haline de getirerek açıklayabildik. Partimizin mücadele tarihinde o dönemlerin konumları ve genel tarih için-

deki yerleri önemlidir. Bugün gelişen mücadelemiz o dönemin önemini daha da açığa çıkarmaktadır.

Düşman ve muhalif güçlerin durumları ile ilgili olarak, o dönemlerde yapılan belirlemeler de bugün parlak bir biçimde doğrulanmaktadır. Özellikle sol muhalefet, tamamen Parti belirlemelerinde işaret edildiği gibi, devrimciliğin asgari esaslarına bile bağlı kalmadığı için, bugün en iflah olmaz bir konuma sürüklenmiştir. Yine burjuva muhalefet de bugün tüm kepezeliği ile gözler önüne çıkmıştır. Bütün bunlar o zamanki belirlemelerde bugünkü kadar açığa çıkmamıştı. Bugün cuntanın adına "demokrasiye geçiş" dediği kurumlaşma aşamasında, kendisini tamamen ele vermekten ve dolayısı ile hikayesinin sonucu olmaktan kurtulmadığını görmekteyiz. Evet, cunta bugün Türk egemenliği hikayesinin sonuç bölümüdür. Oyun bitmiş, maske düşmüştür. Tarih şimdi gerçek boyutlarıyla yazılacaktır diyoruz. Günümüzde gelinen nokta budur.

Tüm bölgeyi daha şimdiden etkisi altına alan ve gelecekte tamamen alacak olan direniş tohumları, elbetteki en fazla ve erkenden, çürümenin de ötesinde kokuşmuş olan TC'yi sarsmaktadır. Bugün atılan adımların çapı ne kadar küçük ve kendisi ne kadar zayıf olursa olsun, hem tarihi açıdan, hem karşıdaki hedefin çürümüşlüğü açısından ve hem de bu topraklarda yaşamak durumunda olanların ölüm-kalım kertesine gelip dayanmış olmalarından ötürü bu kavga kaçınılmazdır.

"Doğu"nun günümüzde oynamaya hazırlandığı rolün adayı PKK, dayandığı zeminin birçok özelliklerini de kendisine katarak yükseliyor. Her günü yeni bir yaşam vaadeden bir mücadele geliyor. Gerçek kimliğine ulaşma, çağda ve bölgede kendisine yer edinme; bunu mümkün kılacak politik-sanatı edinme, özümseme ve bunun için gerekli inancı yaratma mücadelesidir bu. Ve bunun zaferi için her biçiminin denenmesi gereken bir savaş, bir halk savaşıyla karşı karşıyayız. Bu savaşın hem nesnesi ve hem de subjesi durumunda olan halkımız, binlerce yıllık çağdışılıktan kalkıp, kendisine gelmeye çalışmaktadır. Bütün bunlar çok ciddi sorunlardır. Ve eğer bir parti, bu halkı gerçekten temsil etme iddiasında ise bu sorunların ortamından çıkarak, bunlarla boğuşa boğuşa kendisini cevap haline getirmek, ve tarihsel olduğu kadar güncel ve özgün olmak zorundadır. Somut gerçekliği ne kadar işe yaramaz ve yine ne kadar bölük-pörçük hale getirilmiş olursa olsun; onu basit bir işçilikle birleştirme ve tamirden tualım, en görkemli devrimci darbelerle değişime zorlamaya

kadar büyük, tarihi kapsamı olan bir mücadeleyi göze alabilmelidir. Kendisini inkar eden çağa kafa tutmasını ve bundan başka bir yaşam imkanının bulunmadığını bilmeli ve gereğini yapmalıdır. Buna yönelirken, insanın bitmez-tükenmez yeteneklerine dayanmayı esas almalı, günümüz ilerici insanlığının seçkin bir temsilcisi olmayı bilmelidir. İşte PKK, bu role talip olma ve bu role talip olanların hareketidir. O, bugün her zamankinden daha fazla kendisini toprağına taşımış, düşmanı teşhis etmiş, halkı ile kaynaşmış, mücadeleye ve yaşama, yine mücadeleye derinlik kazandırmaya kendisini daha fazla adapte etmiş bir konumdadır. PKK olgusunu, sadece bazı eylemler ve bu eylemleri yapanların bir toplamı olara görmek, bilinçli bir saptırma ve inkar değilse, büyük bir kavrayışsızlık ve yanılgıdır. PKK bilinçlenen bir tarih; bir ülkeye ve halkın en ters ve haksız bir biçimde dayatılan bir çağa ilerici ve haklı bir bilinçle karşı koyma; mücadelesiz bir halk gerçeğinden savaşılan bir halk gerçeğine ulaşma; bitmiş, tükenmiş bir insan tipini en savaşılan bir tipe, militanlığa ulaştırma hareketidir. Bunların toplamı ve bileşkesidir. Bunu derinden kavramayanların her gün sapır-sapır döküldüğü, bir kısmı soluğu TC'de alırken, diğer bir kısmının kendisini ayaklar altında bulduğu bilinen bir gerçektir. PKK, tüm bunları dıştalarak, yerle bir ederek görkemli ve insanlık tarihinde ad bırakacak, abidesel bir gelişme sergilemektedir. Bu, onun için vazgeçilmezdir. O, adaletin, haklılığın ve daha da ötesi insanlığın genel ileri ve gelişmesinin en iyi bir özeti olmak zorundadır ve böylesine özellikler ile savaşıması gereken bir harekettir.

Evet... daha önce de belirttiğimiz gibi, bugün bu savaşın önemli bir aşamasını başarı ile tamamlamış bulunuyoruz. Pratikteki gelişmeler izah edildi. Yakın döneme kadar çeşitli talimatlarla yürütülen mücadelenin özellikleri dile getirildi. Yine başarılı bir savaşım için PKK'nin ideolojik, politik ve pratik gerçeklerinin izahı yakın dönemde tekrar tekrar ve derinleştirilerek yapıldı. Ayrıca, hareketimizin karşı karşıya olduğu sorunlar, kaynakları ve evrensel boyutları ile konuldu ve çözüm yolları açık bir biçimde belirlendi. Dünya komünist hareketinden kaynaklanan sorunlar, "Türkiye Solu"nun durumu Şoreşa Kurdistan'da bir rapor düzeyinde ortaya konuldu ve takınılacak tutum, alınacak tedbirler belirlendi. O nedenle bunları burada yeniden tekrar tekrar ele almayacağız.

1985 Atılımının karşılaştığı darboğazın aşılması için; pratik yönetimden kaynaklanan ve Partiyi çok tehlikeli bir konuma geti-

ren.o uğursuz 1985 kışının devrimci tarzda aşılmasını sağlamak amacıyla bahar talimatları yayınlandı. Darlığın ve zayıflığın nerede ise egemen hale geleceği bu döneme, nasıl bir saldırı ruhu ile yüklenilmesi gerektiği belirlendi. Bu temelde güçlü pratik atılımlara yöneldi. Ve böylece '85 Atılımı, Kürdistan tarihinin en şanlı bir direniş dönemi haline getirildi. 1985, gerçekte tarihimizin şafağının iyice kızıştığı, her türlü çürüme korkusunun yenildiği; cesaretsizliğin, inançsızlığın ve zayıflığın önemli oranda giderildiği, bertaraf edildiği, direnme olgusunun adeta ekmek, su kadar olağan ve vazgeçilmez bir hale getirildiği bir dönem oldu. Dönemin içinde yer alanların sayısı ve niteliği belki pek büyük görünmeyebilir, ama tarihi açıdan böyledir. Bu yıl, TC açısından en büyük darbelerden birinin, Kürdistan halkı ve ilerici insanlık açısından da en ileri hamlelerden birinin gerçekleştirildiği bir yıl oldu. Çapı ve kendi gerçekliği içerisinde durum böyledir. 1985, birçok ideoloji ve hareketin tarihinde olduğu gibi bizde de, köle ve karanlık geçmişin üzerinin bir daha düşünmemecesine çizildiği, köprülerin uçurulduğu; ama eğer yaşamak isteniliyorsa geleceğin üzerine büyük bir cesaretle atılmanın bir yaşam ilkesi haline getirildiği ve bunun yalnız Partinin öncü varlığına değil, tüm bir halka dayatıldığı; bunun ezici bir kararla kabul ettirildiği bir yılın, dönemin adıdır.

Evet, ne yazık ki dönem, büyük, usta savaşçılığın sergilenmesi ile adlandırılmayacaktır. Ama dönem, direnen ruhun, direnen insanın ve Kürdistan devriminin direnme özelliğinin, kendisi ve çağın içinde yer edinmesini sağlamıştır.

Birçok hatanın yapıldığını biliyoruz, belirteceğiz. Çocuklukların yanında alçakça ihanetlerin dayatıldığını en çıplak biçimde biliyor ve görüyoruz. Denilebilir ki bu anlamda, kişilerin olduğu kadar, kendi içinde veya uluslararası zeminde sosyalizm hastalıklarının, emperyalist canavarlığın, burjuva-demokratçılık ile yalın proleter devrimciliğin de gereklerini yerine getirip getirmeme veya öz gerçeklerinin ne olduğu konusunda kendisini en çok ele verdiği bir yıl olmuştur 1985. Bu yılda insanlığı daha iyi tanıyoruz. Bu yılda ideolojilerin temsil ettiği sınıfsal ve ulusal çıkarları daha iyi görebiliyoruz. Bu yılda gerçekte kitaplardan öğrenemediğimiz ve cevap veremediğimiz her şeye büyük bir inanç ve yorulmazlıkla karar verebiliyoruz. 1985, kendi tanımımızı olduğu kadar; dost-düşman tanımını da en iyi yaptığımız, kaderimizi çizecek ideolojinin ve siyasetin büyüklüğüne inancımızın sonsuzlaştığı, laf-û gûzaf kabilinden birçok şeyin ise artık beş

para etmediğine dair karar gücümüzün ortaya çıktığı, yanılgılardan artık kurtulunduğu ve böylelikle sadece devrime giden emin yolun açılması ile kalınmadığı, aynı zamanda bu yolda sağlam adımlarla yürümenin de sağlandığı, bunun son derece kolaylaştırıldığı ve artık hiçbir gücün bunu tersine çevirmeye gücünün yetmeyeceğinin açığa çıktığı bir yıldır. Bu yıl aynı zamanda, büyük bir kararlılıkla girilmiş olan halk savaşı yolunda, eğer zafer elde edilmek isteniyorsa bu savaşın tüm yönleri ile geliştirilmesinin ve özellikle de doğru savaşılmasının zorunluluğunu dayattığı; bu anlamda artık çocukluklar ve yetmezliklerin üzerinin daha uzun süre örtbas edilemeyeceğinin, uyduruk ve tanınmaz kişiliğin fazla sonuç alamayacağını, olumsuzluk veya olumlulukların üzerini iyi cilalamalarla sonucun değiştirilemeyeceğini artık iyice açığa çıktığı bir yıl olmuştur. Bu anlamda dönem, artık devrimci kuvvetlerin savaşarak yol almaktan başka çarelerinin olmadığını ortaya koymuştur.

1985, yalnız Kuzey-Batı parçası değil, Kürdistan'ın tümü açısından da yetmez ve hastalıklı olanı, işbirlikçiliğin maskesinin tümünden düşürüldüğü; buna karşılık doğru olan ve rotasına girmesi gerekenin, çalışma tarzına kadar somutluk kazandığı bir yıldır. Kısacası egemen sınıflara tekabül eden en ilkel, ortaçağ kalıntısı ögeler, her türlü teslimiyetçilik, işbirlikçilik, sahte veya zayıf yurtseverlik yanında halkın da direnmesiz, sıradan direnme ve en çok direnmeci yanlarının bir durağı, bir aşaması olmuştur. Bu yılda sağlanan aşama, birçok ayak bağlarından kurtulmuş olarak, özgür savaşımın mümkün kılındığı bir aşamadır. Özgür savaşmak, büyük bir olay, büyük bir kazanımdır. Bu, aynı zamanda doğru ve yeterli savaşmak; Kürdistan'a özgü halk savaşının ikirciksiz geliştirilmesi demektir.

İşte, yaşanan geçmiş pratik, bu denli zengin kazanımların yaratıcısıdır. Bu bilançonun altında dökülen kanların ve çekilen işkencelerin imzası vardır.

Dönem her olgu ve her kişi açısından, gelişen devrimin doğasına uygun köklü bir yenilenmeyi dayatmıştır. Bu nedenle her kim ki bundan sonra da eski zayıflıkları, dünyası, yaklaşımları ve yürüyüş tarzıyla yürüyebileceğini iddia ediyorsa, o, gerçekte ya bir safdil, ya da gözü kör bir inkarcıdır. Yine her kim ki eskisi gibi çarpık bacaklarla, yetersiz bir bilinç ve yürekle yol alabileceğini zannediyorsa, o da burnunun ötesindeki katliamı göremeyecek kadar donanımsız ve her türlü tehlikeye açık bir "kurbanlık koyun" gibidir. Bunlar gelişen devrim ve karşı-

devrimin sıcak mücadele ortamında yaşam olanağı bulunmayan eğilimlerdir. Bundan sonra gelişecek olan, yalınkat devrimciliktir. Bu, bizde savaşıklık demektir. Elbetteki, elikanlı karşı-devrimci güçler, Kürdistan'ı yeniden işgal ederek, bu savaşıcılığın karşısına yeni faşistler ve akıncılar dikecekler; her şey dışı dış, kıran kırana ve acımasız bir çatışma ortamında belirlenecektir. Bu ortamda yaşamak ve gelişmek isteyenler iyi savaşmak, iyi konuşmak, iyi örgütlenmek ve iyi direnmek zorundadırlar. Bunun karşıt ucu alçakça bir ihanet ve en yalın düşmanlıktır. Ortada olmak ise ölümlerin en kötüsüne mahkum olmak demektir. "Durum eskisi gibi devam etsin", "ben ne TC'den yanayım ne de UKM'den, orta yerde arz-ı endam ederim!" Bu, tarihimizin o ezilmiş, yenilmiş, olumsuzluklarla dolu objektif yapısının bilince en kötü bir biçimde yansıması ve davranışlara hükmetmesinden başka bir şey değildir. Ve bu, çağımıza da, ilerici insanlığın gelişimine de, uygarlıkların oluşumuna da aykırıdır, bir ucubedir. Biz, "en büyük kazanım özgür savaşma ortamının elde edilmesidir" derken, bizim için çok büyük bir olaydan bahsediyoruz. Bu, bize kadar bile bir yaşam olarak dayatılan bir çağın ucubesinden kurtulmuş olduğumuz anlamına gelir. Ve işte bu, az bir kazanım değil, alabildiğine açıklığa kavuşturulması ve değerinin çok iyi bilinmesi gereken bir kazanımdır. Özgürlük eğer dünyanın en değerli nesnesi ise, o özgürlüğün anası, toprağı ve gübresi olan böyle bir ortamı elde etmek de en az özgürlük kadar kıymetli bir nesnedir. Bu olgu, gerek TC, gerek hainler ve işbirlikçiler ve gerekse Partimiz içinde çeşitli biçimlerde değerlendiriliyor. Herkes sınıf ve ulus çıkarları elverdiği kadar konuşuyor. Ama burada esas alınması gereken, savaşçının tavrı ve yaklaşımıdır. Ve işte biz bunu temsil ediyoruz. Bu nedenle de biz Partimiz içerisindeki tüm savaşçıların duruma, gerçek bir savaşçı gözü ile bakmasını istiyoruz. Bundan sonraki döneme ayak basacak olanların, dönemin savaşçıları olabilmeleri için edinmeleri gereken özellikleri edinmelerini istiyoruz. Biz bunların en yetkince edinilebilmesi için önderlik edecek, yol gösterecek ve cesaret vereceğiz. Ama artık hiç kimse bizden kendilerini "koltuk değnekleri" ile yürütmemizi, çarpık bacaklarla yürüme istemlerini kabul etmemizi isteyemez ve bunu bizden bekleyemez. Bu artık cılkı çıkmış, vazgeçilmesi gereken ve bir savaşçıya, mücadelecı bir adama asla yakışmayan, utanılmalı bir özelliktir. Daha da açık olarak bu, artık kesilip atılması gereken bir yaradır. Bu yürek ve kafa artık bu urlarla

yaşayamaz ve böylesine özgür bir ortamda artık bu tür hastalıklarla yürünemez. Özgür ortamın savaşıllığı buna olanak bırakmamaktadır.

Bir bilanço yapmak gerekirse; geçen dönemler içinde öncünün kazanılması gerçekleşmiş, kitlemizin kazanılması deneyim temelinde mümkün hale gelmiştir. Bunlar önemlidir. Ama iyi bilinmelidir ki bu, sadece zorunlu bir başlangıçtır. Tarihimizin her türlü örtülerinden sıyrılarak, doğal yatağında akması için katlanması gereken bir başlangıç! Teknik bir düzeyde söylersek bu, Partinin taktik çizgisinin doğrulandığı anlamına gelmektedir. Ama silahlı mücadele öyle silahlı grupların sadece dolaşımı ve eylem ya da toplantılarından ibaret değildir. Bunların çok ötesinde ve üstünde, onun, Kürdistan halkı açısından sembol olma gibi bir anlamı vardır. Nitekim bizim silahlı propaganda, başkalarının gerilla, düşmanın ise "eşkiyalık" dediği silahlı hareketimiz, kısa bir pratik sonucunda bile adeta Kürdistan halkının bayrağı oldu.

Kürdistan'da silahın "mertlik", "yiğitlik" gibi bir anlamı vardır. Ve bu hele PKK gibi bir partinin ulusal kurtuluşçu ideolojisinin yönlendiriciliğinde geliyorsa onun halk için ifade ettiği anlam elbetteki daha büyük olmaktadır. Başarının ve başarısızlığın çok ötesinde silahlı olmak, silahlı dolaşmanın kendisi, birçok militanın da gözlemlerinden rahatlıkla çıkardığı gibi, halkımızı direnmeye davet ediyor. Devrimin adeta bir motor gücü gibi rol oynuyor ve böylesi sonuçlara yol açıyor. Bunu yaratan ideoloji ve Partinin büyüklüğü artık büyük çoğunlukla kabul ediliyor ve milyonlar bu mücadele etrafında saf tutmaya başlıyor. Olağanüstü güç dengesizliğine rağmen, düşman, gelişmeyi bir türlü durduramıyor.

Bu açık ki savaşın çok mahirce götürülmesinden değil; mevcut ideolojik-politik çizginin yarattığı büyük etki, bunun halkı silahlanmaya sevketmeye kadar yükselmesi, böyle bir mücadele için gerekli cesaret ve fedakarlığın üretilmesi ve bunu rejimin en azgın dönemine ve giderek çağın inkarcılığına dayatılmasındandır.

Daha yüksek başarılar, elbetteki işin teknik planlanmasına ve uygulanmasına yakından bağlıdır. Bu konuda ise birçok eksikliğin yaşandığını biliyoruz. Teoride halk savaşının tüm özellikleri bilinmesine rağmen, pratikte bundan çok uzak biçimlerin sergilendiği herkesin malumudur. Bir köy çalışmasından, aşiret kabile çalışmasına; şehir çalışmasından kırsal alanda hareket tarzı ve hatta dağda yürüme usullerine kadar, hareket ve çalışma tar-

zında birçok eksikliklerin olduğu ortadadır. Halk savaşının en basit kuralı olan "düşman toplandığı zaman sen değil, o çekildiği zaman sen toplu saldır" ilkesinden, gizliliğin ihlalinė kadar birçok hatalı çalışma tarzının uygulandığı bilinmektedir. Üslenme sorunlarının dışalandığı, birçok kuralın uygulanmadığı veya bundan sapıldığı da. Ama köylülerin ilkel savaş tarzına da dayanırılrsa tüm bunları, ciddi bir savaşın ilk basamaklarında meydana gelen yetmezlik ve olumsuzluklar olarak değerlendirmek gerekir. Bununla birlikte unutmamak gerekir ki, bunlar bazen kaçınılmaz olmakla birlikte, çoğu durumda hain ve teslimiyetçi tutumlar; yine bazı durumlarda da yönetimin yetmezlik ve hataları tarafından beslenip ortaya çıkarılmakta veya buna yol açılmaktadır.

Fakat tüm bunlar, güçlü devrimci özün gelişimini engelleyebilmekten uzaktır. Hatta düşmanın devrimci hareketimize doğrudan yönelik çoğu faaliyeti bile –basın-yayın faaliyetleri, askeri güç gösterileri vb.– devrimimizi güçlendiren araçlara dönüşebilmektedir. Bundan çıkan sonuç şudur: Devrim eğer kendisini toprağına kavuşursa hızla büyür. Hiçbir gerici, zorba, sinsi ve hainane çaba onu bu gelişiminden alıkoyamaz.

Bundan sonraki dönem mücadele tarihimizin yeni bir uğrağı olacaktır. Genel Parti çizgimiz doğruluğunu sürdürmektedir. Güncel somut siyasal durum, çağın, Ortadoğu'nun Türkiye ve Kürdistan'ın durumu Parti yazılarında bu çizginin ışığında yeterince ortaya konulmuştur. Dünya devrimci hareketinin, komünist hareketin genel plandaki; bölge, Türkiye ve Kürdistan'daki durumları da Partinin yazılı belgelerinde mevcuttur. Dönemle ilişkili olarak bunları yeniden ele almaya veya tekrarlamaya gerek yoktur. Eğer bu durumlar yeniden çizilmek isteniyorsa, bir Parti görevlisinin bunlara dayanarak bir durum değerlendirmesi yapması zor değildir.

Geçmiş Parti pratiğinin özellikle uygulamaya ilişkin yanları hakkında yapılan eleştiriler bellidir. Bu eleştiriler ülke pratiğine yönelmenin çeşitli özelliklerini esasta dile getirmiş, yapılan hataları ortaya koymuştur. Bu konuda da yeteri kadar değerlendirme vardır. Pratikte karşılaşılan zorluklar, hatalar, her grubun, özellikle de kayıplarımızın kendilerinden kaynaklanan yanları işlenmiştir, daha da işlenmeye devam edilecektir. Çalışma taktiklerinin birçok yanlış yönleri ortaya çıkmıştır. Bunların da bir kısmı yazılmıştır ve daha da yazılacaktır. Kısaca, dönem belgelendirilmiş ve hiçbir harekete nasip olmayacak kadar zengin bir yazına kavuşturulmuştur. Bunu tekrar Konferans ve Kongre öncesi dönemde

olduğu gibi bizzat uzun uzun yapmamız, kısır bir tekrardan öteye gitmeyecektir. Ama ortaya konulanların anlamlı bir sentezi birçok Parti görevlisi tarafından yapılabilir, yapılmalıdır.

1985 Atılımının ve bir diğer anlamda da yılın sonuna gelmiş bulunuyoruz. Bu, elbetteki sadece bir yılın değil, bir dönemin kapanması ve yeni bir dönemi açmak için de zorunlu hazırlıkları başlatma zamanının geldiği anlamına gelmektedir.

Daha önce de belirtildi, 1985 Atılımı aslında, II. Kongre'de alınan kararların yoğun bir pratik hazırlık temelinde ülkeye aktarılması, bunun 15 Ağustos Atılımı ile üst bir aşamaya ulaştırılarak '85 boyunca gelişmelerin her alanda alabildiğine hızlandırılması, böylece, tarihimizin en anlamlı ve en şanlı bir sürece sokulması, zafer güvencelerinin elle tutulur hale getirilmesi anlamında sekiz yıllık savaş tarihimizin bir özeti ve giderek kendisidir. Doğduğu günden başlayarak kendisine dayatılan karşı-devrimci terör ortamında, gelişimini sağlamak isteyen hareketimizin geliştirdiği devrimci şiddetin doruğa vardırılmasıdır. Siyaseti, örgütlenmeyi ve eylemi her türlü zorluk ve engellemelere rağmen geliştiren bu yıldaki Parti hareketimizdir.

Geçmiş dönemlerin özellikleri ve sorunlarına ilişkin değerlendirmeler başka yazılarda yapılmıştır. Kısaca bir dönem kapanırken bize gerekli olan yaklaşımların ana özelliklerini ihtiva eden görüşler mevcuttur.

Ülke pratiğimiz bugün, silahlı mücadele ile ona bağlı diğer mücadelelerin girmiş bulunduğumuz ön aşamasının iyi bir tanımını zorunlu kıldığı gibi; eski çalışma tarzının artık yetmediğinin açıklanması gerektiğini de derinden hissettirmektedir. Gerek düşmanın bize dayattığı "savaşı Kürdistanlılaştırma, özelleştirme", gerek halkın buna karşı takındığı tutum ve gerekse Partinin bu durumu aşmak için yürüttüğü faaliyetler, yeni bir durumun içinde olduğumuzu açıkça göstermektedir. Bu, yeni döneme girerken bir yenilgi değil, tam tersine belli bir güç kaybı olmasına rağmen büyük bir başarının yaşandığını ortaya koymaktadır. Gerek hareketimize dayatılan "pişmanlık" ve "köy korucuları" yasaları ve gerekse hemen her köyün ordu tarafından adeta her gün işgal edilmesi, savaşımızın gelişim boyutlarını sergilemektedir. TC'nin dış politikadaki çıkmazlarının derinleştirilmesi, iç politikada ise artık kendini örtbas edemeyecek, bütünlüklü halde gösteremeyecek kadar tutunamaz duruma getirilmesi Parti politikamızın parlak bir doğrulanmasıdır. Bu, pratik silahlı mücadele kadar, siyasal mücadelenin de aslında büyük

bir gelişme özelliğine haiz olduğunu göstermektedir.

Parti ideolojisinin gerek sosyalist sistem ve gerekse bölge ve çağ değerlendirmelerinin, en devrimci çözümlerlerden biri olduğu rahatlıkla söylenebilir. Partimizin ideolojik yapısı, her türlü ihtilalci girişimimizin zemini ve kaynağı olmaya devam ediyor. Başarılı politik ve eylemsel çıkışlarımız kendisi için gerekli gıdayı hep bu kaynaktan almaktadır.

Yeni bir döneme girerken, doğrulanmış bir ideolojik-politik hat yanında kendisini kanıtlamış ve önemli başarılar elde etmiş bir pratiği de temel almaktayız. Bu, çok önemli bir birikimdir. Bu konuda, özellikle inkarcı mantığa prim vermemek gerekir. Biz, bir konuya ısrarla dikkat çektik ve dedik ki; Partimizin önderlik ettiği tüm gelişmelerin anası, PKK'nin birikimi ve tarihsel temelidir. PKK'nin oluşum ve gelişim dönemleri; buna nefes nefese, adım adım ve saat saat yapılan önderlik ve somutlaşan Parti çizgisi asla gözardı edilemez. Fakat esef verici bir olumsuzluk olarak, bu noktada, PKK içinde kanatlanmaya çalışan bir mantıktan söz etmek gerekiyor. Bu, gelişmeyi hep kendinden başlatmak isteyen, PKK'yi hep kendi yetmez kişiliği etrafında döndürmek isteyen, hep "ben" diye diye kendisini de işe yaramaz duruma düşüren mantıktır. Biz, bize ve Partimize çeşitli biçimlerde dayatılan bu mantığın anlamsızlığını ve yetersizliğini defalarca belirttik. "Gerçekleri kendi etrafımızda döndürmeyelim, biz gerçeklerin etrafında dönelim" dedik. PKK, halk temeliyle, acılarıyla, işkenceleriyle, şehitleriyle, yaşayan militanlarıyla, çizgisi ve birikimi ile büyük bir olaydır. Dolayısı ile bu olayı iyi özümsemek gerekir. Eğer bu gerçek iyi özümсенirse, hiç kuşku yok ki bunu başaranlar büyük insanlar olurlar. Ama eğer her kim ki kendi yetmez, yaramaz kişiliğini bu kocaman gerçeğe dayatırsa ve "ben şöyle yaptım", "ben böyle yaptım" derse, o, sadece bir ukala olduğunu kanıtlamakla kalmaz, PKK'ye en çok zarar veren öğelerden biri olduğunu da ortaya koymuş olur. PKK'de böylesi kişilikler kabul görmez ve yoktur. PKK'de, yalnızca onun gerçekliğine kendisini katık etme vardır; yine karınca kararınca iş yapma vardır. Bunlara yer vardır. Bunlara yer vardır ama, "ben şöyle düşündüm, şöyle olacaktır dedim, şöyle doğru yaptım hiç hatam yoktur" gibi, her gelişmeye ve kuruma, yine kadrolara kendini dayatan, kendini ve gerçeği yerli yerince tanımayan, tanımak istemeyen kişiliğe ve mantığa yer yoktur. Hiç kimse kendi subjektif niyetleri ile kocaman bir Parti binamızla oynayamaz. Evet, itiraf etmeseler de birçok öğede görülen durum budur. Bu öğeler ya gelişmeleri hiç

duymuyor, ya da istedikleri gibi duyup yön vermek istiyorlar. Mutlaka tarihe geçmesi gereken bir PKK kurucusu olmak istiyorlar. PKK'de böylesi iddialara yer yoktur. PKK, gerçekte kolektif emeğin, sonsuz iyilik için çarpan yüreğin ve en ilerici beyinin ürünüdür. En temiz yürekle kazanılan; "benlik" iddialarının kemirmeye çalıştığı ve fakat başarılı olamadığı bir olgunun adıdır. Bu konuda ortaya çıkan olumsuzluklar ve ibret dolu olaylardan ders çıkarılmalı, hiç kimse bir küçük-burjuva "benlik" iddiasına kapılmamalı, bunun en küçük emarelerini bile hızla, dikkatle ve samimiyetle kendisinden uzaklaştırmalıdır. Biz, ilk günden bu güne kadar içinde ve dışında yer aldığımız bu oluşuma, içten ve dıştan kaynaklanan muazzam dalgalanmalar ve yıpratmalara rağmen büyük bir hizmet verdik, çok şeyi PKK'ye hizmet ettirdik ve ettirmeye devam ediyoruz. O halde, mademki PKK'nin tanımı budur ve önderliği de böyledir, ona bağlı dürüst militanlarının da aynı ruhu, anlayış ve davranış içinde olması; her şeyden önce ve sadece hizmet vermeyi düşünmesi ve uygulanması gerekir. Gerçekten PKK'li olmak ve gerçekten inanmak başka ne anlama gelir? Onun gelişimine, çizgisine ve bu çizgiye önderlik eden oluşuma inanmak onun yılmaz bir savaşçısı olmak demektir. Bu olguya "işine geldiği zaman yararlanılacak, işine gelmediğinde ise başka türlü gösterilecek" bir nesne gibi yaklaşılamaz. İnsan PKK'ye dayanarak büyüyebilir, onur ve şeref kazanabilir ama onu, bir köylü kurnazlığı, ya da küçük-burjuva ukalalığı ile benliğini büyütmek için kullanamaz. Gerçekte hiçbir örgüte nasip olmayacak kadar PKK'de, bir halkı yaşamak, teneffüs etmek; onun için konuşmak ve onun için yaşamak olanağı vardır. Ve yine hiçbir örgüte nasip olmayacak kadar PKK'de kolektivistliği ve bireyin ilerici inisiyatifiyi uygulamak olanağı vardır. Gerçeğimizi böyle kavramak gerekir. Bunun bir gereği olarak, her arkadaş tanımını doğru yapmalıdır. Bu konuda, tepeden tabana kadar kapsamlı eleştiriler yapılmıştır. Başarıya götüren yol, yöntem, adap-erkan belirtilmiştir. Bunları kavramak ve özümsemek dururken; falsolu sesler, çarpık yürüyüşler, anlayış kıtlıkları ve hepsinin üstünde de bireysel kendine sevdalanmalarla tanınmaz hale getirmek ya da çaptan düşürmek, en iflah olmaz bir durumdur. Biz küçük olabiliriz ama, yapıyı küçük düşürmeye çalışmayalım ve haddimizi bilelim. Herkes nasıl iyi bir yapı taşı olacağını kestirebilmeli ve böyle olmayı mutlaka başarabilmelidir. Gerçekler henüz bu düzeyde seyrederken, hele "tüm binanın bizim omuzlarımızdan yükseldiğini" iddia etmeyelim. Eğer böyle iddialarla ortaya çıkı-

İralsa, bu bir kompleksten fazla bir anlam ifade etmez. Kişileri temsil edelim, yönetici ve yürütücü olalım ama, bürokrat bir yönetici değil, mevcut değerlerimizin bir toplamı ve bileşkesi olmak zorunluluğunu hiçbir zaman hatırdan çıkarmayalım. PKK'de önder demek, genelde halkın, özelde ise militanların, özlü düşünce ve soylu yüreklerin bileşkesi demektir. PKK'de önderlik demek, fazla sağa sola yalpalamadan, her türlü teslimiyete ve ihanete karşın ilerici yolda anlamlı yürümeyi bilmek ve buna elden geldiğince birçok kişiyi katabilmek demektir. PKK'de önderlik, yöneticilik demek, herkese kendi gerçekliği dahilinde hakkını, yerini ve savaşçılığını göstermek ve vermek demektir. Ve nihayet PKK'de önderlik demek, halkın ve devrimin çıkarlarını içten ve dıştan gelebilecek her türlü engellemeye ve hatta bizzat kendisinden kaynaklanan her türlü yetmezliğe rağmen yücelmesini bilerek savunmak demektir.

Partimizin iç örgütsel yapısı ya da kısaca demokratik işlerliğinden söz ediyoruz; her devrimci örgütün geliştikçe kendi içinde geliştirdiği demokratik-merkeziyetçilik ilkesinden. Bu ilke bizde de en iyi bir biçimde işlerliğe kavuşturulmak zorundadır. Fakat birçok arkadaş, bu ilkeleri bizzat kendi kişiliğinde işlemez hale getirmektedir. Ve işte bu, sınırlı toplumun küçük bir ögesi olmanın, yaramaz duruma gelmenin ve büyümemenin ta kendisidir; hatalı yapılara yol açmak, birçok yenilgi ve kayıplara neden olmak demektir. Bunlar aşılacak zorundadır. Bu ilke büyük bir dikkatle, biçimsel olmaktan çıkarılıp, koşullara uygun ve yaratıcı bir biçimde; gerektiğinde merkezi, yine gerektiğinde ise demokratik yani; toplantı, karar, örgüt ve eylem özellikleri geliştirilerek işlerliğe kavuşturulmalıdır. Aksi halde, olumlu birçok çaba heba edilecektir. En başta, Parti çizgisi ve bunun uygulanmasına önderlik eden konunun, yeterli bir biçimde uygulanması gerekmektedir. Bununla biz, elbetteki kendimizi dayatmayı veya uygulamayı değil; toplam bir emeğin ve bilincin gereklerinin yerine getirilmesini savunuyoruz. Şehitlerin hakkının, acı ve işkencenin karşılığının verilmesini istiyoruz. Bunu gerçekleştirmekten sorumluyuz ve hiçbir kimsenin hiçbir gerekçeyle bunun karşısında direnemeyeceğini; disiplin ve otoritenin bu temelde, mutlak anlamda işletilmesi gerektiğini söylüyoruz.

Yeni dönemi planlarken, Parti içi bünyeyi sağlamlaştırmak ve özellikle de örgütsel alanda dönemi karşılayabilecek hale gelmek için, son derece elverişli bir sezona giriyoruz. İçine girdiğimiz aylarda yapılması gereken işin özü şudur: Geçmişin iyi bir

kritiği ve geleceğin bu temelde bütün yönleriyle belirlenmesi ve planlanması. Bunu yapmadan edemeyiz. Parti tarihimizde birçok eleştiri ve özeleştiri süreci yaşadık. Her yoğun teorik faaliyet ve pratik dönem, ardından kritiği de getirir. Bu, doğal karşılanması gereken ve bizi hep güçlü kılan bir özelliğimiz; marksist-leninist tüm partilerin de bir çalışma ilkesidir. Bu ilkeyi şimdi, bir kez daha ve en güçlü bir biçimde işlerliğe sokmak zorundayız. Parti yönetiminin tabandaki sempatizanlara kadar herkesin konumunu değerlendirmek, rollerini belirlemek ve örgütlenmelerini sağlamak gerekmektedir.

Özellikle eylemlilik hızımızın yavaşlayacağı önümüzdeki aylarda, bu amaçla çeşitli toplantılar ve yoğun değerlendirmeler yapılması, sağlam ve tutarlı bir özeleştiri ruhuyla ve yetkinleşmek amacıyla, sağlıklı tüm yönelim ve çalışmaların açığa çıkarılması büyük önem taşımaktadır. Sorunlarımız daha önce de belirttiğimiz gibi Partinin ideolojik, politik, örgütsel ve askeri hattından kaynaklanan sorunlar değildir. Bizim sorunumuz, çokça söylenildiği gibi ve fakat bugün de önemini yitirmeden devam eden uygulama sorunlarıdır. Ve bu, kendisini en fazla olarak, pratik örgütlenme ve mücadelemizin temel biçimi olan silahlı mücadele alanlarında ortaya koymaktadır.

Denilebilir ki, PKK bugün her zamankinden daha fazla olarak "taktik gücü kanıtlanmış bir olgu haline gelecek mi gelmeyecek mi?", yine PKK kadroları da aynı önem ve biçimde "taktik kariyerlerini ispat eden kadrolar haline gelecekler mi gelmeyecekler mi?" sorunu ile karşı karşıyadırlar. Birçok arkadaş, sorunların teoride çözümlenmesinin pratik çözümlenmeyi de beraberinde getireceğini zannediyor. Bunlar, çok farklı iki alandır, pratiğin başlı başına kavranması gerekir. Pratik büyük çaba, uğraş ve büyük fersat ister. Teorik belirlemeler, burada bazen engel bile olabilir. Teorinin pratik yerine konulması, işte bu engellerden birisidir. Bu nedenle, başlı başına, doğru bir pratik üzerinde çalışmaya girişmek, buna cesaret etmek gerekir. Bu ise, eğitim, örgütlenme ve eylem demektir. Kürdistan için bugün esas olarak buna ihtiyaç vardır; yeni çizgiler bulmaya ve yeni tespitler yapmaya değil elbette. PKK'nin doğrulanmış çizgisi, tartışmasız bir biçimde önümüzdedir. Ama başarılı, usta pratik, yeterli örgütlenme, yeterli kadar kadro ortaya çıkarma, örgütlenme ve eyleme sevk etme, bunun için gerekli planlamaları yapma, üslenmeyi çözme ve sağlam çalışma taktiklerini belirleyip uygulamaya geçirme sorunları vazgeçilmez öneme haiz olarak önümüzde durmaktadır. Geçen

dönemde kayıplarımızın büyüklüğünün kesinlikle sözü edilen uygulama sorunlarının doğru biçimde çözülmemesinden kaynaklandığı herkes tarafından bilinmektedir. Kayıplarımız içinde, TC'nin bilinçli ve sistemli hareketinden kaynaklananların oranı yüzde beş gibi bir paya bile sahip değildir. Kayıplarımızın yüzde doksanbeşinin ise arkadaşlarımızın bilinçli ya da bilinçsiz hatalarının ürünü olduğunu kabul etmek zorundayız. Bu anlamda abartmadan söylenebilir ki, en büyük düşmanımız bizim kendi içimizdedir. Ama kişiler bunun ne anlama geldiği üzerinde yeterince düşünüp, kendilerine yönelmemektedirler. Arkadaşların yemez kişilikleriyle yaşamaya çalışmaları, bizi en fazla sarsan bir olaydır. Kişiler usta uygulayıcılar haline gelmemekte, taktik kariyerlerini kanıtlayamamakta ve dolayısı ile çok şey kaybedilmektedir. Gerek şimdiye kadarki örgütsel ve silahlı mücadele faaliyetlerinde ve gerekse çeşitli politik ilişkilerde, bunun acısını birçok kayıp vererek yaşadık. Bunlar, tek tek her birimin raporlarında dile getirilecek, her birim pratikte içine düştüğü hataları Parti çizgisi ışığında ele alıp örgüte sunacaktır.

Biz bu konudaki raporları bekliyoruz. Ama Parti yönetiminden kaynaklanan ve kayıplarımızın esas kaynağını teşkil eden hataları, önemle belirtmek zorundayız. Temelde bu sorun çözülmemeden, herkesin neyi ne kadar yapabileceği ve nasıl yapabileceği açığa kavuşmadan, PKK'de işlerin fazla ileri gidemeyeceğini belirtmek istiyoruz. Niyetlerle ve hayali bir takım yaklaşımlarla yönetim gücü olabileceğimizi zannediyorsak, yalnız kendimizi aldatmakla kalmayacak, bunun çok ilerisinde birçok kadronun acı bir biçimde kaybına ve peş peş trajik yenilgilerin yaşanmasına sebep olacağız. O halde güçlü ve etkin bir Parti yönetimi, özellikle de örgütsel ve eylemsel yönetimi için gereken her şey yapılmalıdır. Ve bu örgüt içi sorunumuzun çözülmemesi halinde, dışa yönelik mücadelemizde önemli kayıplarla karşı karşıya gelmemiz ve yenilgilerin kapıya dayanması kaçınılmazdır. O halde, yetkin Parti militanları, en başta yönetici Parti militanı haline gelmek için gerekli her şeyi yapmalıdır.

Biz, "iyi bir merkez haline nasıl gelinir" sorununu bütün tarihsel temelleriyle açtık. Bunu tekrar etmeyeceğiz. Bu konu, ayrıca gerek merkeze hitap eden konuşmalarda ve gerekse bahar talimatlarında da ayrıntılı bir biçimde ortaya konulmuştur. Bu nedenle, burada tekrar etmeyi gereksiz buluyoruz. "Nasıl iyi bir militan haline gelineceği, militanın çalışma üslubu, yaşam tarzı" sorunları da yine, gerek teorik ve gerekse pratik düzeyde, yazı-

larla ve talimatlarla işlenmiştir. Kişilik problemi ve çalışma tarzı üzerinde çok şey söylenmiştir. Bunları da tekrar etmeyeceğiz. Çalışmalarımızda aydınlatma ve bilinçlendirme, tüm önemini korumakla birlikte, bu konularda sorun gerçekten de bir kavratma, aydınlatma ya da izah sorunu değildir. Sorun, daha önce de belirttiğimiz gibi, doğru ve yetkin bir uygulama gücüne ulaşma, bunu gerçekleştirme sorunudur.

Bu çerçevede özellikle bu konularda ülke içi pratik yönetim-den kaynaklanan yetmezlik ve hatalara ve bunun mutlaka giderilmesinin zorunluluğuna kısaca da olsa bir kez daha işaret edeceğiz. Geçmişin değerlendirilmesi yapılar ve yeni dönem belirlenirken, bu, üzerinde en çok durmamız, bilince çıkarmamız ve olumlu yönde çözümünü mutlaka sağlamak zorunda olduğumuz bir sorunuzdur.

Her şeyden önce Parti yazı ve talimatlarını doğru ele alma, inceleme, sonuç çıkarma ve yine zamanında ve doğru biçimde pratiğe aktarmada ciddi ihmalkarlıklar vardır. Geçmişten beri bir emir olarak anlaşılmaması gereken talimatların özümsememesi ve giderek uygulanmaması Partili olma ile bağdaşmadığı gibi, bunu zedeleyen bir özelliğe sahiptir. Bu durumun her türlü darlığın, sığlığın ve gelişmemenin kaynağı olduğu bilinerek, başta talimatlar olmak üzere tüm Parti yazılarının, belirtilen öze uygun olarak özümsemesi şartı vardır. Hele Parti Önderliğinden kaynaklananları, yaşamsal bir emir olarak görüp en verimli ve yaratıcı bir tarzda uygulanması kesin bir zorunluluk; Parti ve Partili olmanın asgari ve temel bir şartıdır.

Önderliğin konumu ve bunun nasıl ele alınması, anlaşılması ve uygulanması gerektiğine dair daha önceki talimatlarda uzun boylu değerlendirmeler yapılmıştır. Şüphesiz ki bu, boşuna değil, doğru yaklaşımdan sapmalar olduğu için yapılmıştır. Dikkat edilmesi, herkes rolünü doğru oynamalıdır. Ve yine hiç kimse kendisini bir merkez, hele hele sekreterlik yerine koymamalıdır. Oysa bu, birçok ileri gelen kadro ve militan arasında adeta yaygın bir hastalık durumundadır. Buna Partimizin ne ihtiyacı vardır ve ne de bu, iddialarla gerçekleşecek bir husustur. PKK'de otorite ve önderliğin tarihsel ve güncel her türlü kaynakları ve anlamı konuldu. Ve bu, bir tarihi bilgilendirme olarak değil, somutlaşması gereken zorunlu bir olay ve kurumlaşmanın oluşumunu, konumunu kavrama, böylesine bir kurumlaşmayı yaratmak için gereklerinin mutlaka yerine getirilmesini sağlamak amacıyla yapıldı. Kürdistan'da gerçekten merkez olmanın neye bağlı

olduğu işlendi. Böylesi koşulları yerine getirmeden, merkez adına faaliyet yürütmenin veya bu tür iddialarla hareket etmenin Parti yaşamı ve onun faaliyetleri üzerinde yol açtığı, açacağı tahribatlar belirtildi. Ve yine belirtildi ki, inanılan ve sözü edilen tarihsel misyonu temsil eden, kendisini, başarısını kanıtlamış önderlik ardında yürümenin ve bu anlamda önderliğin tekliği ve bütünselliği, dolayısı ile örgütlü olmanın zorunlu bir gereği olarak Parti Önderliğini, fani bir varlık gibi değil, günlük uygulamalara kumanda eden, bu anlamda emir ve talimatlarının en yetkin biçimde, her koşul altında ve zamanında uygulanması gereken bir kurum olarak ele almak gerekir. Çünkü, gerek tarihsel ve gerekse güncel örgütsel, pratik konumu gereği yürütülen tüm çalışmalar ve uygulamalar Parti Önderliğinin sorumluluğu altındadır. Buna bireysel tutum ve hele tasarruflarla müdahalelerde bulunulamaz. Bizzat militanların gözlemleriyle de ortaya konulmaktadır ki, eğer yapılan bunca tehlikeli ve hatalı uygulamaya, yine örgüte ve mücadeleye yönelen bunca saldırıya zamanında ve yeterli karşılık verilmemesine rağmen, her alanda gelişmeden söz edilebiliyorsa ve bu herkesin kabul ettiği bir olgu ise, bunun önderliğin doğru, kapsayıcı, öngörü çalışması, Parti çizgisini ortama, koşullara hükmeden bir uygulama ile başarılı kılması, nihayet günlük pratik çalışması ile örgütsel ve eylemsel temel birikimleri sağlayarak katılması sayesinde mümkün olduğu artık görülmeli, teslim edilmelidir. Bu, biraz da şu hususa dikkat çekilmek için özellikle belirtilmiştir. Parti önderliği, mekan olarak, şurada ya da burada olabilir. Ama O, hem Avrupa'da ve yurt dışında ve hem de ülkede günlük çalışmanın ta içindedir. Bu gerçek unutulmamalıdır ve durum değerlendirilirken hata yapılmamalıdır. Önderliğin mekanını falan yer olarak belirtenler, sömürgecilik ve ondan türeyen malum eğilimlerdir. Bilerek ya da bilmeyerek, sözle ve davranışla, kısaca Parti resmiyeti ile, yine Parti değerlerimiz ile çelişen durumlara girmemek; rolleri yerli yerince belirleyebilmek ve gereklerini yerine getirmek gerekir.

Partili olmanın asgari kurallarıyla dahi kesin olarak çelişen, birçok kayıp ve tahribatın ortaya çıkmasına yol açan bireysel eğitim ve giderek bireysel yönetim, örgütsel gelişmeyi köstekleyen, çeşitli tehlikelerin yaşanmasına neden olan bir olumsuzluk olarak, tüm izah ve uyarılara rağmen varlığını korumaya devam ediyor. Biz bunun giderilmesinde dayatıcı ve ısrarlı olduk, olmaya da devam edeceğiz. Esasta küçük-burjuva dargörüşlülüğünün bir ürünü olan ve kendisini dışa genellikle aydın bireyselliği biç-

minde vuran bu eğilim, iddiası ne olursa olsun, temelde örgütlenmeyi, otoriteye tabi olmayı kabul etmeyen, kendisini buraya kadar dayatan bir eğilimdir. Ve bunun yönetici unsurlar düzeyinde ortaya çıkması ise tehlikeyi bir kat daha artırmaktadır. Bu eğilimin sonuçsuzluğu geçmiş ve yaşanan olaylardan ortadadır. Yanlış hesaplar içinde olmamak, yanlış eğilimlerde ısrar etmemek gerekir. Bu eğilimde ısrar nedeniyle yol açılan kayıplar, yitirilen zaman ve kadrolar, Parti ortamı ve yoldaşlar arası ilişkilerde yaratılan tahribatlar bilinmektedir. Yaşanılan ibret dolu geçmiş olay ve gelişmelerden dersler çıkarılmalıdır.

Herkesin kendisini bir karar merkezi gibi görmesi, sekreterliğin yerine koyması yaygınca karşılaşılan bir durumdur. Aynı biçimde, önderliğin talimatları ve Parti kararlarını öncelikle kendi süzgeci ya da rendesinden geçirme, uygun bulduğu kadar ve uygun bulunduğu biçimde uygulama hastalığı da böyledir. Fakat bu asla kabul edilemez ve edilmemelidir. Bu durum, ancak bir Partiye girmeye karar verileceği zaman takınılacak bir tutum olabilir. Ama Partili olduktan sonra ve hele Parti ileri kademeleri ve Parti merkezinde yer alanlar açısından bu tutum içine girmek, ancak görüş ayrılıkları veya her düzeyde bir ayrılık olarak ortaya çıkabilir ki, o takdirde bunu açıkça ortaya koymak, belirlenmiş kurallar dahilinde durumu Partiye açmak gerekir. Bir kişi Parti içinde en fazla bunu yapabilir. Yoksa "hem Parti ve önderliğin karar ve talimatlarını gereği gibi uygulamamak ama hem de bunun izahını yapmamak" kabul edilemez. Bu, istenilmese de en kötü bir yıkıcılığa yol açar.

Farkında olunmayarak da olsa bazen bu tür tehlikeli ve hatalı konumlara girilmiştir. Bunun özeleştirisi ortaya konulmak zorundadır. Daha da ötesi bu konum terkedilmek, doğru anlayış ve uygulama gücüne ve başarılı uygulamaya mutlaka ulaşmak zorundadır. Bunu başarmak için daha çok da yabancı sınıf etkileri altında kişinin kendisi için ördüğü bentler dışında bir engel yoktur. Parti Önderliğinin kanıtlanmış uygulama gücüne, stiline gerçekten güveniliyor ve inanılıyorsa, bunun yaratıcı, başarılı militanları olmak için önderliğin basit taklitçileri değil, ama onu iyi özümsemiş kararlı taktikçi ve uygulayıcıları gibi hareket etmek gerekir. Bu, bu tür insanlar olduklarını iddia etmek, tutum ve davranışları ile bunu sezdirmek ile değil, başarı ve kanıtlanmış pratik, Parti ölçülerini şahsında en iyi biçimde temsil etmekle, kısaca tanımı yapılmış militan yapıya ulaşmakla ancak başarılabılır. Yoksa ne kaba bir önderlik taklitçiliği ve ne de slogancılığa

dayanan, liyakat ve ölçüleri dışılayan, daha çok kendisinin bir yakıştırması olan önderliğin elçileri rolüne soyunmakla değil.

Üst düzeyden alt düzeye kadar yine sıkça rastlanan bireysel yönetim, bürokrat, müdür anlayışı da artık kesinlikle terkedilmek zorundadır. Bununla hele bizim koşullarımızda ne savaşılabılır ve ne de savaş yönetilebilir. Bu nedenle gerekli kolektivizmden, onaydan ve resmiyetten geçmemiş bireysel otoriteyi kabul etmemek, eleştirmek gerekir. Parti yönetimini kolektif esaslara göre yönetmek şarttır. Bunun ön şartı ise, diğerlerinin yanında, koşullar elverdiğince pratiğe ilişkin kararlara tüm sorumlu devrimcileri katmak, böylece ortak karar düzeyine ulaşmaktır. Yani, bizde çokça görülen bireysel, keyfi karar verme eğilimine son vermek, bireysel keyfi yöneticiliğe fırsat tanımamaktır.

Bu tutumun zararlarını, yıkıcılığını tekrar tekrar belirtmeye gerek yok, sonuçlarıyla ortadadır. Kaba yönetici uygulamaların, ucuz önderlik anlayış ve tutumlarının, yönetici arkadaşlar ve ileri düzeyde birçok kadronun pratiğine bakıldığında, özellikle kadrolarla ilişkiler ve Parti içi ortam açısından önemli tahribatlara yol açtığı görülmektedir. Defalarca belirtildiği gibi, önderliğin genelde ve özellikle Kürdistan'da ve bizim hareketimizde yerine getirilmesi gereken zorunlu şartları vardır. Bunların gereklerini yerine getirmeden, kadrolara karşı bazen yıkıcılığa kadar varan önderlik dayatmalarında bulunmak, olsa olsa Parti otoritesini, önderliğin yarattığı saygınlık ve otorite gücünü en kötü biçimde kullanmak ya da "kerameti kendinden menkul" bir kof iddiacılığa dayanmak olur. Bu konuda başta Genel Sekreter olmak üzere, önderliğin oluşumuna katkıda bulunanların yaşamı iyi kavranıp, uygulanmak zorundadır. Yetersiz subjektif yaklaşımlar son derece tehlikelidir ve şimdiye kadar çok zarar vermiştir. Hiç olmazsa bundan sonra bu tip eğilimler terkedilmeli, istenilen pratik uygulama önderliği haline gelinerek, roller yerli yerince oynanmalıdır.

Bu önderlik, özellikle kadrolarla ilişkiler ve onları doğru yönetme konusunda, onlarla yeterince ilgilenmemeden, doğru biçimde görevlendirip denetleyememe, daha da ötesi ona çeşitli olumsuz yaklaşım ve yakıştırmalara kadar ağır kayıplara ve tahribatlara yol açan yetmezlik ve hatalar sergilenmiştir. Kadrolarımız, asla kabul etmediğimiz ve edemeyeceğimiz biçimde, fedakarlıkta bulunmaya ya da açıkça korkaklıkla suçlanmışlardır. Bu, bize göre kendi yetmez yöneticiliğini, basmakalıpçılığını, plan ve programdan, ciddi araştırma ve incelemeden yoksun, kendine

sevdalı önderlik anlayışlarını örtbas etmeyi amaçlayan apaçık yakıştırmalardır. "Güney'de kadroların adeta sınırlardan zorla içeriye sokulduğu, zor-bela iş yaptırıldığı" propagandası yapılıyor, konuşuluyor ve bu bize kadar da yazılıyor. Kadrolarımızın belirleyici özelliklerinin fedakarlık ve cesaret olduğu, bugün dost, düşman herkes tarafından kabul edilmişken, ucuz başarı tabloları çizmek "kadroların bu eğilimine rağmen, bu eylemlilik ve faaliyetleri yarattığı" imajını yaymak için sergilenen bu tutum ve yakıştırmalar kesindir. Hem durumları kavramak ve doğruyu uygulamak konusunda yeterli bir çaba bile gösterilmeyecek ve hem de buna rağmen böylesine ucuz iddialarda bulunulacak, bu kabul edilemez. Kahramanlık bugün daha net açığa çıkmış olduğuna göre, iddia sahipleri üzerinde durup düşünmelidirler. İşte kadrolardan bekledikleri tam da budur: Bir çatışmalı direniş. Kadrolar bu anlayışın darlığını, yüzeyselliğini, plansızlığını gördükleri için haklı olarak tedirgin davranmışlardır. Belli bir üslenmeye, uygun bir örgütlenmeye, yönetime, planlamaya ve denetlemeye sahip olmayan kadro ve savaşçının, bugün, savaşın tüm gerçeklerini yaşayanlarımız olarak, eğer rolünü birkaç kezlik kahramanca çatışma ile sınırlamamışsa, intihar mantığından sakınmaları, akıllı ve planlı bir devrimcilikle çalışmaları kökleştirmeye gayret etmeleri en doğru ve beklenen tutum değil mi? Ayrıca "saldırı ruhunu" hayata geçirmek bu kadar sığ ele alınabilir mi? Talimatlar böyle mi anlaşılmalıdır?

Bir kez şunu hiçbir biçimde hatırdan çıkarmamak gerekir, eğer art niyetli biri veya iflah olmaz bir sağcı değilse, PKK safalarına savaşma amacıyla katılan biri için, hele hele onun denenmiş kadroları için, cesaret ve fedakarlık konularını tartışma konusu yapmak, özellikle de bu aşamada, bilinçli ve de bilinçsiz, işleri çok geride alıp tersyüz ederek, ucuz devrimcilik ve yöneticilik, anlayışlarını, olumsuzluklardaki sorumluluk ve rollerini örtbas etmektir. Örneğin kadrolara ilişkin bu kadar olumsuz yargılarda bulunulurken, Hamit AVCI arkadaşın nasıl şehit düştüğünü, bu olayın oradaki yönetim ve uygulama tarzlarıyla bağlantısına, Güney'de uygulanan politikalar ve uzun süre bu alana ilişkin taşınan anlayışlarla ilişkisine hiç değinilmemesi, doğru dürüst bir bilgi dahi verilmemesi ne anlama gelmektedir? Kadrolara bu ucuz yaklaşım terkedilmeli, saygılı olunmalı ve sorunlar doğru kavranılıp, doğru konulmalıdır.

Parti içi yaşamın gerçek yoldaşlık bağları ile örülmesi zorunludur. Bunun anlamı bellidir. Zedelemeye yol açan çekişmeler,

dedikodular ve gerginlikler yerine, herkesin herkesi güçlendirdiği, birbirine saygı ve coşku telkin ettiği bir Parti ortamının mutlak hakim kılınması zorunludur. Kısaca Partimizin militana dayattığı ölçülere ulaşma zorunluluğu vardır. Geçmişte bununla çelişen birçok tutumun içine girildiği biliniyor ve ne yazık ki girilmeye halen devam ediliyor. Fakat bunun bir örgüt suçu olduğu bilinmelidir. Düşmanın bundan son derece yararlanması yanında, bizzat bu tutumlar yüzünden birçok kaçma vb. olaylar da dahil çeşitli tahribatların yaşanmasına yol açılmıştır.

Yine hatalı bir yönetim uygulaması olarak, kadroların rolleri ve inisiyatifleri son derece daraltılmıştır. Bu, elbetteki kendilerine iş verilmediği anlamına gelmiyor; ama onlara rollerini gereği gibi oynayacakları doğru örgütsel işleyiş ve olgunlaştırılmış devrimci anlayış ortamı, kadroların eğitimlerini sürdürmek ve bütün bunları, onları kolektif karar ve çalışmalara en geniş ve yeterli donanmış biçimde katarak büyümelerini sağlamak anlamında, rollerinin son derece daraltılmış olduğu ortadadır. Onlara sıradan bir savaşı ya da asker muamelesi yapılamaz. Bu, onların birikimlerini olduğu kadar, devrimimizin ihtilalci olan önder, kurucu kadro ihtiyacının da inkar ve gözardı edilmesi olur.

Bu noktada kadroların da her şeyi yöneticilerden, yukarıdan bekleme alışkanlıklarına son vermeleri gerekiyor. Gelişkin talimatlarla açık hale getirilmiş Parti çizgisini, görev alanlarında uygulamakta cesur, girişken ve yaratıcı davranmalıdırlar. En basit işi yaparken bile "ne olacak, emir gerekli" çekingenliği ve beklentisi yerine, güvenle pratiğe yönelinmelidir. Doğabilecek hatalardan ürkülmemelidir. Demokratik-merkeziyetçilik, örgütsel işleyiş kurallarına bağlı biçimde yanlış uygulama ve kararlara karşı, yine bunların dayatmacı tutumlarına karşı yerinde ve zamanında, adabınca ve yeterli olarak tavır alınmalı, eleştirilmeli, rapor edilmelidir. Ve bu tür yanlışlıklar ve hataların ortaya çıkmaması için görev sahası ve genelde Parti çıkarlarını savunmada, özellikle de doğru uygulama alanında yetkinleştirilmelidir. Bunun için, inisiyatifi doğru bir tarzda kullanmak hem bir zorunluluk, hem de görevdir. Güç oranında pratiği geliştirmekten çekinilmemelidir. Pratiği alabildiğine yoğunlaştırma, çok pratik yapma önemli bir özelliğimiz olmalıdır. Kadrolar bu çerçevede, görev alanlarında, geçici, karmaşık, basit birçok örgüt ve eylem biçimlerini bulup uygulamada yetkilidirler. Bunlar, bu taktik kariyere mutlaka ulaşmalıdırlar. Her türlü fedakarlığa katlandıkları halde istenilen ürünü verememeleri buradan kaynaklanıyor. Ayrıca güçlü ideo-

lojik-politik etkimizin pratikte de böylesine güçlü bir gelişmeyi yaratarak kendisini tamamlaması gerekiyor. Kadrolar önümüzdeki dönem taktikte de istenilen yetkinleşmeye ulaşarak, bu eksikliğimizi gidermelidirler. Çok çalışan, karmaşık görevler yürütebilen, işleri öncelik sırasına tabi tutabilen ve pratiğin sonuçlarını denetleyebilen militanlar haline gelinmelidir. Önümüzdeki dönem biraz da bu eksikliğin giderilmesi ile kazanılacaktır.

Konu ile bağlantılı olarak, pratik yöneticilerin sadece yakınlıkları biçiminde dile getirdikleri, oysa giderilmesi sorumlulukları dahilinde olan ideolojik seviyedeki düşüklüğün, ya da gerilemenin, doyurucu bir eleştiri ve özeleştiri temelinde giderilmesi gerekir. Bu eksiklik, Partiyi kemiren önemli nedenlerden biridir. Birimlerin pratiklerini rapor etmeleri, hata ve kazanımlarını Parti çizgisi ışığında değerlendirmeleri, önlerine koydukları hedefleri hangi oranda gerçekleştirip gerçekleştiremediklerini ve nedenlerini ortaya koymaları gerekir.

Kayıplarımızın nedenleri –yönetimden, birim sorumlularından, koşullardan ve kişisel ihmalkarlıklardan kaynaklandıklarına göre-, kayıpların neye mal olduğu, bunlardan çıkarılan dersler, ayrıntılı olarak belgelendirilmelidir. Parti yayın organları, kayıplarımız ve bunların anlamı hakkında genel değerlendirmeleri vermiştir. Bunlarla bağlantılı olarak, dönem şehitlerinin Ulusal Direnme ve Parti mücadelemizdeki yerleri daha da gelişmiş biçimde değerlendirilmelidir. Teslimiyetçi-hain ögelerin ortaya çıkışı, kaynağı, belirtileri, alınan önlemler, yol açtığı tahribatlar –Parti ve UKM’nde-, geçmiş ihanetlerle bağlantısı, kıyaslanması, düşmanın bundan nasıl yararlanmak istediği, ihanetlerin bu denli ortaya çıkmasında her düzeyde sorumluluk, yetersizlik, tedbirsizlik ve zamanında tavır koyamamanın payı, eğer bunlar tam başarılı olamadılarsa nedenleri, başarılı olsalardı ortaya çıkacak sonuçların neler olduğu izah edilmelidir.

Evet, bütün bunlar doğru bir eleştiri ve özeleştiri ruhu ile ele alınıp önderliğe ve tüm Partiye rapor edilmelidir. Bununla bağlantılı biçimde, Parti çizgisinin somut durumlara uygun olarak geliştirilmesi demek olan ve tüm Partiyi bağlaması gereken önderliğin belirlemelerinin tüm militanların değerlendirmelerinde esas alınması, Parti kurallarının ve M-L partilerin geleneklerinin bir gereğidir. Parti görevlileri, tüm değerlendirme ve raporlarını Parti Önderliğinin belirlemeleri ve ondan yapacakları zengin alıntılarla geliştirmelidirler. Bu, gelenek düzeyinde uygulanmalıdır. Kolektivizmin ve dolayısı ile Parti birliğinin esası budur. Herkesin

kendine göre bir rapor tutması değil, rapor ve değerlendirmelerini Partinin resmi belgeleri ve talimatlarına dayanarak hazırlaması, hem bir kural, hem de bir eğitim aracıdır.

Yaygınca ihlal edilen ve fakat uyulması zorunlu olan diğer bir husus da rapor, değerlendirme ve yazışmalarda kurumlara, birimlere hitapta üslupsuzluk ve ölçü tutturamamadır. Parti Sekreterliği en başta olmak üzere tüm birimlere kurumlar düzeyinde, Parti resmiyetine uygun olarak hitap edilmelidir. Biz, artık bir partiyiz; bu gerçek, her düzeyde iyi sindirilmeli ve yansıtılmalıdır. Sekreterliğe hitaben gönderilen yazıların büyük çoğunluğu "A. arkadaş"a diye başlıyor; ya da rapor niyetine de yazılsa, bir mektup düzeyinde ele alınmış bulunuyor. Elbetteki başta Sekreterlik olmak üzere bu kurumlara, ya da çeşitli arkadaşlara mektuplar da yazılabilir. Ama bunları rapor yerine koymamak, onunla karıştırmamak gerekir. Bu konudaki yanlış biçimler aşılmalıdır. Evet, kısaca Parti Önderliği de dahil olmak üzere kurumlara hitap etme, içeriği Parti çizgisine dayanarak belirleme ve kendi pratiğinin doğruluğunu ve yanlışlığını, yeterliliğini ve yetmezliğini bunlara dayanarak ispatlamak gerekir. En önemli eleştirilerden biri de bu noktaya yapılmalıdır. Bu konuda merkezimizin önderlik etmesi gerekirken, bu düzeyde arkadaşların bireysellikte ısrar etmeleri tabanı da etkilemiştir. Bundan sonra her Parti görevlisi kendi düşünceleri ve pratik adımlarını somutlaştırırken, bunun, Partinin belirlemeleri ile uygunluğunu açıkça ve yazılı olarak rapor etmek zorundadır. Pratik önderlik tarafından bu konuda eğitici nitelikte bir talimatta geliştirilmelidir. Çok önceden belirtilen bir husus olduğu halde, herkesin kendi raporunu geliştirmesi gerçekleştirilmemiş, anı defteri tutmaktan araştırma-incelemeye kadar devrimci yaşam ve faaliyetleri belgelendirme istemi yerine getirilmemiştir. Bunlar, üzerinde önemle durularak gerçekleştirilmesi gereken görevlerdir.

Konuyu sonuçlandırırken bir kez daha belirtelim: Gerçekten özeleştirici gerektiren birçok tutum ve davranış var. Başta Partinin önde gelen militanları olmak üzere, herkesin Partiye açık olması gerekir. Hiç kimse bunu bir "günah çıkarma" biçiminde ele almamalıdır. Aksine, bu, gelişmelerin bilince çıkarılmasında en güçlü araçlardan biridir. Ayrıca ne kadar zor gelse de, açık ve dürüst bir özeleştirici, Partiye verilmiş bir sözdür ve bundan güçlü çıkmak için bu silah da güçlü kullanılmak zorundadır. Özeleştirici, ne rahatlama, ne ezilme ve ne de suçlamaya yol açacak bir araç olarak görülmemelidir. Özeleştirici, bizde bir yetkinleşme aracıdır ve bu

araç en güçlü bir biçimde kullanılmalıdır.

Bir dönemi tamamlayıp yeni bir dönemi açmanın döneminde bulunduğumuz bugün, yapılacak değerlendirme, eleştiri ve özeleştiriler ile yeni dönemin güçlü bir biçimde irdelenmesi amacıyla geçmiş ve halen yürürlükte olan uygulamalara ilişkin eleştiri ve değerlendirmelerimizi yine temel birkaç noktada özetlemeye çalışacağız.

Öncelikle grupların, silahlı birimlerin hareket tarzı, günlük gelişme ve olayların biçiminden bile rahatlıkla çıkarılabildiği gibi ciddi bir değerlendirme, planlama ve tedbirden uzaktır. Bir köye nasıl girilir, bir hedefe nasıl saldırılır, bazen bu konudaki askeri taktikler bile uygulanmamıştır. Örneğin, bir düşman hedefine saldıracağız. Bir defa düşmanın milis oluşturduğu, etrafına pusular attığı, her köye bir telsiz soktuğu biliniyor. Ama, bütün bunlara rağmen keşifsiz ve tedbirsiz biçimde köylere dalındığı az karşılaşılan bir durum değildir. Ve çok iyi bilinmektedir ki, kayıplarımızın büyük çoğunluğu bu nedenle olmuştur. Halbuki sıradan bir yönetim bile, bu bakımdan gerekli tedbirleri almakta zorluk çekmez. Köylere inişler öncesinde etrafında pusular olup olmadığını, telsizci ve milislerin kimler olduklarını tespit etmek zor değildir. Aynı biçimde bunların uygun tedbirlerle etkisizleştirilmeleri de. Bu tedbirlerin en önde gelenlerinden bir tanesi, örneğin vurulacak hedef ve köyde konumlanmış düşman güçleri ile aynı oranda bir güçle değil, genellikle sayı üstünlüğüne ulaşarak hareket etmek, ezici darbeler vurarak kayıp vermeden çekilmeyi sağlayabilmektir. Ne demektir sayı üstünlüğüne ulaşmak? Eylem anında kuvvetlerimizi bir araya toplayarak bunu sağlamak, kısaca toplu saldırmaktır. Biz feodallerin teke-teke savaş yöntemlerini benimseyemeyiz. Bu, savaş anlayışımıza ters düştüğü gibi, mevcut olanaklarımızın da doğru biçimde harekete geçirilememesi demektir. Belirtilen bir sayı üstünlüğüne ulaşmak için gücümüz vardır. Oluşturulduğundan bahsedilen milis, daha şimdiden tecrit olmuştur. Sözü edilen aşiret reisleri ve feodaller ancak kendi aile, kabile ve belli oranda da aşiret çevrelerinden bir grubu milisleştirebilirler. Ve bu da en çok 40-50 kişilik bir güce ulaşabilir. Kürdistan'da bundan daha kalabalık milis birimleri oluşturulamaz. O halde, böyle bir yapının üzerine giderken, ondan daha az bir sayı ile ne için gidilsin? Kurallarına uyulur ve gerekleri yerine getirilirse, bu taktikle ezilmeyecek hiçbir milis yoktur. Ve yine bunlar, eğer gerçekleştirilse idi, son aylarda Partimizin peş peşe karşılaştığı kayıplar verilir miydi? Bunların gerçekleştirilmesi bir

yana, Parti önde gelenlerimizin bile birkaç kişilik birimlerle hareket edip, pusuların ortalarına düşmeleri nasıl izah edilecek? Biz bunları devrimci taktiklerin ciddi bir ihlali olarak değerlendirmeyecek miyiz? Fakat peki, hiç kimsenin bunu yapmaya hakkı var mı?

Diğer önemli bir husus, üslenme sorunumuzdur. Belli bir üslenmeyi geliştirmedeğimizde, zorlanacağımız açıktır. Üs derken, elbetteki, ille de sabit üslerden bahsetmiyoruz. Sözü ettiğimiz daha çok, çok çeşitli noktalarda yaratılması gereken hareketli üslerdir. Mücadelemizin geldiği aşamada hareketimizin üslenmeye duyduğu ihtiyaç ortada iken, adeta "fırtınaya tutulmuş kuşlar gibi" her köyün yakınına rastgele konumlanmanın ne anlamı var? Dağlarımız, belirtilen tarzda bir üslenme için son derece elverişlidir. Kısaca gizli yeraltı üsleri sorunumuzun çözümü, askeri, siyasi ve örgütsel görevlerimizi başarmak için zorunludur. Bunun için çok elverişli, stratejik öneme haiz alanlarımız vardır. Üç yıldan beridir orada oluşması gereken savaş kurmaylarımız, bu sorunlarımızın çözümünü artık en uygun bir biçimde gerçekleştirebilmelidir. Bu gerçekleştirilmeksizin daha da vahim kayıpların doğması önlenemez. Çünkü bu noktada ciddi bir husus ihlal edilmektedir.

Denebilir ki, tüm konularda devrimciliğe yeni başlarken bile öğrenebildiğimiz birçok şeyi uygulayamama gibi bir durum vardır. Eğer kafalar biraz zorlansaydı, en başarılı bileşimi ve sayıyı yaratmak, hedefleri daraltmak ve tecrit etmek, parça parça kazanılan alanları bütüne ulaştırmak –bir kazadan önce birkaç köyü düşürmek, birkaç kazadan önce bir kazayı düşürmek, kısaca parça parça kazanmayı bilmek–, böylece bütün alanlara dengeli eşit bir yayılmayı sağlamak zor değildi. Savaşı böylesine kapsayıcı ve planlı bir biçimde geliştirmek konusunda gerçekleştirilmesi zorunlu birçok görevin yerine getirilmediğini biliyoruz. Halen pratiği yaşayan arkadaşların, en başta da ülkedeki pratik önderliğin, bütün bunları, Partiyi geniş bir bilgilendirme temelinde raporlarında ortaya koymalarını bekliyoruz. Özellikle geleceğe yönelmek ve güçlü bir planlamayı yaratmak için bu konudaki hataların ve yerine getirilmeyen görevlerin iyi bir dökümünü yapmak gerekir. Daha çok kazanabilecek iken niçin çok kaybettik? Başarı imkanlarımızı artırabilecek iken, niçin azalttık? Bu konularda olumsuz birçok örneğin varlığı inkar edilemez? O halde, tüm bunları samimi bir özeleştiri temelinde ortaya koymak, gerçeğimizi iyice aydınlatmak gerekir. Bunlar gerçekleştirilme-

den yeni dönemde başarılı bir yürüyüşün sağlanabilmesi zor olduğu gibi, ilerde kayıplarımız çok daha fazla olabilecek ve hatta 1984-85 kışında yaşanan talihsizliklerin çok daha kötüsüne düşülebilecektir. Eğer belirtilen bu durumlara düşülmek istenmiyorsa, doğru çalışma taktiklerine yeterli bir yönetim, yürütme ve denetleme gücüne ulaşılma zorundadır.

Yeni bir döneme yürürken mücadelemiz bugün 1979-80'ler, 1981-82'lerin olduğu gibi, 1983-84'lerin çok ilerisinde bir konumu yaşamaktadır. Bugün her zamankinden fazla bir kendine güvenle savaşıma noktasına gelinmiştir. Savaşı, artık profesyonelleşmiş militanlar gibi karşılayabilmeliyiz. Bu hem mümkün ve hem de gelişmelerin doğal ve zorunlu bir sonucudur.

Bundan sonraki gelişmeler nasıl olacaktır? Belli ki, rejimin kendi içindeki çürümesi devam edecektir. Önemli oranda şikeli de olsa, özellikle asker-sivil klik çekişmesi, Amerikancı Evren-Özal modelini gittikçe aşındıracaktır. Burjuva demokrasisinin kırıntılarını dahi ihtiva etse daha çok Avrupa tarafından desteklenen Demirel ve Ecevit önderliğindeki sivil kliklerin gelişimi, yine diğer klikler arasındaki çelişkiler, iç mücadeleleri artıracaktır. Bunlar, rejimi kendi içinde zayıf düşürecek, birlik ve bütünlüğünü önemli oranda zedeleyecektir. Bütün bunlara bir de, bir yandan dinsel muhalefetin gelişimi ile MHP gibi faşist güçlerin yeniden örgütlenme çabaları, öte yandan tüm zayıflıklarına, hatalarına ve reformistliğine rağmen, sol muhalefetin de yine önemli bir potansiyel güç olarak karşısına dikileceğini ve hatta bu sol'un giderek radikalleşebileceği ihtimalini de katarsak, TC'nin örnek istediği birlik-bütünlük duvarının tutmayacağı, sağında ve solunda giderek yoğunlaşan dalaşmaların bizim için oldukça elverişli bir durum yaratacağı şüphesizdir.

TC'nin, dış politik alanda çeşitli bölge devletleriyle bize karşı oluşturmak istediği engel ve komplolar da yine tutmayacaktır. Onun kısa taktik amaçlı ilişkileri asıl niyetlerini açığa çıkarttığı oranda bozulacak ve bizim için yaşanamaz hale getirmeye çalıştığı alanlar, bizim gelişim alanlarımız olacaktır. Bugün Avrupa bu konuma getirilmiştir. Son Avrupa palamentosu kararlarında bu çok açık olarak ortaya çıkmıştır. BAF raporu olarak tanımlanan parlamentonun kabul ettiği son rapor, önemli oranda bizim mücadelemiz ve bu yönlü somut çalışmalarımızın etkisi altında ortaya çıkmıştır. Kürdistan sorununun uluslararası ortama taşırılması böylece önemli oranda gerçekleştirilmiştir. Yunanistan başta olmak üzere NATO cephesindeki birçok güç de böylesi bir

etki alanı içine çekilebilmiştir ve bunun daha da ilerletilmesi için durum elverişlidir. Yine sosyalist ülkeler de, Bulgaristan örneğinde açıkça ortaya çıktığı gibi, soruna doğru bir temelde sahip çıkmasalar da, sorunla uluslararası düzeyde ilgilenme noktasında eski tutumlarından sıyrılarak daha ileri bir noktaya gelmişlerdir. Ortadoğu da, bilinen elverişli konumunu halen sürdürmektedir. Belli ki, bu alanlarda önümüzdeki dönemde de mücadeleimiz hiçbir biçimde geriletilemeyecek, tersine biz, sözkonusu alanları mücadelemizin işler yedekleri haline getirmede daha başarılı çalışma yapabileceğiz. Bu konuda ne ham hayallere kapılacak, ne de uluslararası gerçekliği gözden uzak tutacağız; geçmişte olduğu gibi, bundan sonra da tüm bu alanları devrimin hizmetine sokmaya sabırla devam edeceğiz.

Rejimin Kürdistan'a yönelik kalkındırma edebiyatları tutmaktadır. Kürdistan'daki sosyal ve ekonomik yaşantının boyutları tarif edilmeyecek kadar kötüdür. Sömürgeciliğin kendilerine verecek hiçbir şeyinin olmadığını ülkemiz halkı her zamankinden daha fazla bilince çıkarmış bulunmaktadır. Türk sömürgeciliğinin ve kapitalizmin özelliklerini önemli oranda kavramıştır. Yaşadığı öz pratik ile paha biçilmez deneyler edinmiştir. Ortam hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar elverişli hale gelmiştir. Patlama ögeleri, Partiye ve UKH'ne temel teşkil edecek sosyal güçler o kadar çoğalmıştır ki, basit bir el yordamıyla bile epey devrimci ürün elde edilebilecek bir aşamaya gelinmiştir. Bugün açık askeri işgal dışında hiçbir güç ve uygulama, sömürgeciliği ayakta tutacak durumda değildir. Kürdistan'ın geleneksel feodal-komprador işbirlikçi güçleri kaçış halindedir. Kitlelerin aşiretçi-feodal güçler vasıtasıyla otorite ve denetim altında tutulması dönemi artık gerçekten geçmiştir. Partinin eylemleri bu süreci daha da hızlandırmıştır. Özal'ın gerçekleştirmeye çalıştığı yatırım politikası, bu kaçış ve çözölmeyi durdurmaya yöneliktir ama, DP ve AP dönemlerinde gerçekleştirilen o klasik işbirlikçilik bir daha dirilmemesine çökmüştür. Bunun içindir ki, rejim ancak çıplak silahlı "Köy Korucuları"na dayanabilmektedir. Bu, devletin sosyal temelinin Kürdistan'da ne kadar zayıfladığını gösteren açık bir gelişmedir. Bu yönlü çabalarına rağmen sömürgecilik, ekonomik ve sosyal alanda almış olduğu tedbirlerin her geçen gün daha fazla işlemez hale geldiğini göstermektedir. Yine burjuva partilerini canlandırma ve hatta sahte sol'dan medet umma çabalarının da fazla güvenli bir durum yaratmadığını bilmekte, o nedenle de ordu gücünü yaygınlaştırmaya, her

köye yerleştirmeye ve açık milis hareketini geliştirmeye –geçmişte Vietnam’da, bugün Salvador ve Filipinler’de görüldüğü gibi–, kısaca savaşın boyutlarını alabildiğine geliştirmeye devam etmektedir.

Kısaca özetlersek, Partimiz yeni mücadele dönemine yönelirken objektif ortam olabildiğince olgunlaşıyor. Bunu kırmak için düşman kendi politikaları ile çelişse de, yatırım politikalarına yöneliyor. Rejimin ve onun iç ve dış dayanaklarının tüm çabalarına rağmen, sağlanan devrimci birikimler ve yaşanan zorlu pratik nedeniyle kitleler bir yay gibi geriliyor, halkımızın bilinci ve inancı gelişiyor. Yurt dışında maddi ve manevi destek geliştirilmeye, başta Avrupa olmak üzere uluslararası kamuoyu etki altına alınmaya devam ediliyor. Biraz daha özelleştirilirse Avrupa, her alanda kitle desteği ve sorunu uluslararası platformlara taşıma anlamında önemli roller oynuyor. Yunanistan propaganda, siyasal faaliyetler ve örgütlenmede Türkiye’ye yönelik çalışmalar açısından elverişli bir konum arz ediyor. Libya sahasındaki çalışmalar, sağladığı maddi ve manevi alandaki katkılarla rolünü oynamaya devam ediyor. Suudi Arabistan’daki faaliyetler, bu alana hakim tüm gerici çabalara rağmen, Ortadoğu’daki politik etkinliğimizin bir ürünü olarak gelişiyor ve katkılarda bulunuyor. Partimiz Ortadoğu’da büyük maddi ve manevi desteğe dönüşüyor ve yüzbinlere varan bir kitle desteği yaratmış bulunuyor. PKK bölge açısından ağırlığı olan tüm güçlerce, önemli ve çözümleyici rolü olan bir güç olarak görülüyor. Partimiz ve mücadelemiz bu alanda artık inkaredilemez bir noktaya gelmiştir. Ortadoğu pratik planda da –eğitim, üslenme, iletişim– tarihi rolünü oynamaya devam ediyor. Yine İran, mevcut savaş ortamında doğan objektif konumuyla mücadelemiz açısından küçümsenmemesi gereken roller oynuyor. Güney Kürdistan’a dahi, “toptan kaybedildi” gözüyle bakılamaz. Usta bir taktik ve derinliğine çalışmalarla bu alanda da önemli patlamalar yaratılabilir.

Bu çerçeveye dayanan Parti öncü gücü, önemli tecrübelerden geçti. Ülke pratiği içinde toplumsal yapı ve arazi daha iyi tanınarak, usta savaş taktiklerine ulaşıldı. Bu arada önemli sayıda değerli kadro yitirildi. Ancak yerlerini yenileriyle telafi etme çalışması sürdürüldü, sürdürülüyor. Hareketin ana gövdesi ile ülkede olması, Güney’in olumsuz etkilerinden kurtulunması, ülkede devrimci hareketin yaşayıp gelişebileceğinin kanıtlanması, geçmiş dönemde elde ettiğimiz en büyük kazanımlarımızdan biridir. İdeolojik ve siyasal düzeyde sağ, işbirlikçi, reformist güçlerin

teşhir ve tecriti hem yazılı ve hem de pratik olarak önemli oranda sağlanmıştır. Yine ideolojik, politik ve pratik mücadele temelinde sosyal-şovenizm teşhir ve tecrit edilmiş, şovenist inkarcı mantık işlemez kılınmıştır.

Parti yaşamı zengin bir içerik ve büyük bir hacme ulaşmıştır. Özellikle gençliği örgütlemeye bu hazır bir kuvvete dönüşmüştür.

Parti ve halk tarihimizde büyük olanaklarla yüklü güçlü bir zemin oluşmuştur. Eğer ciddi hatalar yapılmazsa ve yine eğer geçmiş dönemin olumsuzluklarından yeterli ders çıkarılırsa, bu bizi alabildiğine güçlendirecektir. Daha da önemle ve özel olarak belirtebiliriz ki, geçmiş pratiklerden gerekli dersler çıkarma bizzat bu zemin kadar bizi güçlü ve verimli kılacak bir ögedir.

Özelliklerini böyle belirlediğimiz yeni bir dönemin içine giriyoruz. Ve bu özellikler, yeterince dikkate alındığında yeni dönemin önemini, bazı belirtilerini daha başından tespit etmek de zor değildir. Açık ki, mücadelemiz, rejimin temsilcilerinin de, dolaylı da olsa ifade etmek zorunda kaldıkları gibi, tüm hatalı çalışma tarzına rağmen yenilgi değil, büyük bir atılımın eşğine gelmiş, böylesi bir güç kazanmıştır. Bu mücadele ulusal kurtuluş hareketimizi tarihsel bir döneme ulaştırmıştır. Partimizin buna önderliği ise kanıtlanmıştır. Bütün iç ve dış engeller aşılarak ulaşılan bu başarı düşmanın ve sosyal-şoven güçlerin kaba ve ince inkarcı politikalarını yerle bir etti. Rejimin önde gelen sözcüleri ve K. Evren, bu konuda alabildiğine zorlandı. İşbirlikçileri ile yürüttükleri politikalar ve komplolar deşifre ve teşhir edildi. Geleneksel işbirlikçiliğin büyük çıkmazı ve tarihsel özelliklerinin de bir sonucu olarak, azgın milis eğilimleri TC parlamentosunda en açık biçimlerde dile getirildi.

Öz olarak dönemin başarıyla sonuçlanması, sözü edilen tüm bu güçlerin durumunu altüst etti. Paul Henze'nin çabalarında açıkça dile getirildiği gibi, ABD'yi bile yeni durum değerlendirmesi yapmaya ve yeni politika arayışlarına itti. Avrupa'da bunun daha da yoğun yaşandığı bilinmektedir. Türk liberal politikacılarına öykünen ve Türk burjuvazisinin Avrupa'daki seçkin sözcüsü olan M. Ali Birand, Kürdistan sorununun uluslararası platformlara girmeye başlaması ile ilgili bir yazısında, TC'nin kaba inkarcı politikasının "hiçliğini" bu platformlara "Türkiye'de Kürt yoktur" anlayışıyla çıkılmasının acizliğini ve geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Gelişmelerin sosyalist ülkelerin politikaları üzerindeki etkileri de, yine belirtildi. Fakat denebilir ki,

mücadelemizin sağladığı atılım ve yaşanan gelişmeler, etkisini en fazla Kürt işbirlikçileri üzerinde gösterdi ve deyim yerindeyse onları canevinden vurdu.

Kürdistan egemen sınıfları, özellikle de yarı-feodal, komprador, aşiretçi güçlerin ilkel ve işbirlikçi milliyetçilik konumundaki en son temsilcileri, günümüzde bir tükeniş aşamasındadırlar. Son İran-Irak savaşı bunların sözü edilen akibetlerini alabildiğine yakınlaştırmıştır. Kuzey-Batı Kürdistan'da Türk ulusal yapısı ve kapitalist ilişkileri içinde olumsuz bir temelde eritilen bu güçler günümüzde artık ne İran ve ne de Irak'taki ilkel milliyetçi güçlerin kendilerine yönelik cılız seslenişlerine karşılık verecek durumda değildirler. Güney'de ve Doğu'da, bir yandan İran, öte yandan Irak, bu güçleri kendi savaş mekanizmaları içinde büyük oranda eritmiş bulunmaktadır. Bağımsız bir güç olarak bunların varlıklarından bile bahsetmek artık zordur. Bu yapılarından kaynaklanan tahribatları devam etmektedir. Her türlü sömürgeci ve faşist güce yaslanabilecek durumdadırlar. Ad belirtmeksizin hepsinin dışarıda emperyalizm, içerde ve bölgede her türlü sömürgeci güçle hiçbir kural ve ilke tanımadan işbirliğine girebileceklerini ve bu temelde devrimci harekete vurmaya çalışacaklarını bilmek gerekir. Belki çoğu kez, taktikleri gereği, hemen ve açıkça vurmayabilirler, ama anlayış ve yaklaşım olarak onların buna açık olduklarını, özellikle güncel ticari ve maddi çıkarlarına dokunulduğunda ya da sömürgeciler kendilerine bir çıkaryolu gösterdikleri an en büyük katliamcılar haline gelebileceklerini bilmek gerekir.

Bu konularda çok şeyler söylendi. Bunların tüm tarihsel ve toplumsal temelleri gösterildi. O nedenle burada ayrıca değinmeyeceğiz.

Bunları, aslında bir blok olarak görmek gerekir. Atılımımız karşısında işte KDP'ler ve Yekiti'ler biçiminde ve bunlar etrafında oluşan bu bloklar adeta şoke oldular. Bunlar kökü eskiye dayanan ayrılıkları ve yetersiz konumları nedeniyle denebilir ki, 15 Ağustos Atılımına, darmadağın yakalandılar. Buna rağmen, devrimci atılımımıza karşı bunlar oldukça gerici bir tepki içine girdiler. KYB Avrupa'da hareketimizi "terörizm" yaftası ile tecrit edip gelişimini önlemeye çalıştı; "Beşli" ve "Sol Birlik"i öne sürerek, bu kampanyasını yoğunlaştırdı. Reformist geçinen kanadın gerici tepkisi daha çok bu biçimde somutlaştı. Ancak işbirlikçi-reformist milliyetçiliğe karşı geçmişten beri özellikle ideolojik ve siyasal cephede yürütülen mücadele, onların teşhir ve tecritini

sağladı. Böylece, Avrupa'daki namı bir kısım uşağın etrafında yeni bir Parti ya da blok oluşturma çabalarına girmiş olmalarına rağmen, bunlar, önemli oranda etkisiz duruma getirilebildi.

Partimizin Kuzey-Batı Kürdistan'da gerçekleştirdiği başarılı çıkış ve her türlü imha, tasfiye çabalarını boşa çıkararak sağlanan gelişme, etkisini en fazla Irak-KDP mihveri üzerinde gösterdi. Bu blok, gelişmeleri, doğrudan çıkarlarına darbe vuran olaylar olarak gördü ve bunu derinden hissetti. Nedir bu blokun özellikleri? Kismen de olsa belirtmek gerekir.

Bu kesim, sınıfsal duyarlılığı olan ve onun tarihsel ve sosyal gerçekliğini en üst düzeyde yaşayan, özellikleri bilinen bir sınıfsal güçtür. Irak-KDP bu sınıfın örgütüdür. Ayrıca o, kendisine Kürt maskesini en iyi bir biçimde takan bir partidir. Bu gücün özgün durumu başka yazılarda konuldu. Ama yine belirtmek gerekir ki, bunların Kürdistan geneli üzerindeki hakimiyet savaşı sürüyor. Hakimiyetten anladıkları ise, ifadesini, en kaba ve ilkel feodal egemenlikte bulan mutlak hakimiyettir. İçine girdikleri çeşitli taktik ittifakları da ilişkide oldukları güçleri eritecek bir araç olarak görmektedirler. Nitekim çok iyi bilindiği gibi I-KDP'nin geçmişten günümüze kadar geliştirdiği tüm ittifaklar ve çeşitli güçlerle ilişkileri, daima onları yedeğine alma çabaları biçiminde olmuştur. Ve I-KDP bunların hepsinden de sonuç almış, üste çıkmıştır. Bunlar, kendilerini, Kürdistanlı herkesin kendiliğinden tanıması ve boyun eğmesi gereken beyler olarak görmektedirler. O nedenle de, bu alanda kim ne yapacaksa kendilerine sormasını adeta doğal bir hakları olarak görmekte, tüm gelişmeleri kendi icazetlerine bağlı saymaktadırlar. 1975'te aldıkları ağır ve onur kırıcı yenilgileri nedeniyle onların bu tutumlarını terkedebilecekleri anlayışı yaygındı. Ancak 1985'te, özellikle Orta Kürdistan'a neredeyse ambargo koyma çabalarından ortaya çıktığı gibi, bu tutumlarını terketmeleri bir yana, ailesel ve hanedanlık çıkarlarını garantiye almak için, bunlar her türlü emperyalist, gerici ve hatta faşist güçle işbirliğine girebilecek kadar gözükara bir duruma gelmişlerdir.

Önemli bir özellikleri de, geçmişte Osmanlılara, günümüzde ise TC'ye adeta "küçük hükümdarın büyük hükümdara bağlılığı" biçiminde görülen ve kısmen özerk bir temelde sürdürülen bağlılık ve ilişkileridir. Bu anlamda, günümüzde, TC'ye karşı tutumları ve bu güçle olan ilişkileri esasta tarihsel geleneklerinin bir ürünüdür. Güney Kürdistan halk hareketinin en çok geliştiği bir dönemde bile bunlar Amerika ve TC ile ilişkilerini doruğa kadar

götürmüşlerdir.

T-KDP işte böylesi ilişkiler zemininde doğdu. 1972'lerde kısmen de olsa yurtseverliği temsil eden Dr. Şivan'ın bir komplo ile tasfiye edilmesi, yerine Dervişê Sado, Sıraç vb. geçirilmesi, MÎT'in doğrudan talepleri çerçevesinde gerçekleştirildi. Ve o tarihten itibaren bu örgüt, Kürdistan halkı ve yurtsever-devrimci hareketine karşı, MÎT'in kontrolünde ortak bir komplo, imha ve tasfiye aracına dönüştürüldü. Bu araç, gelişmeleri önlemek ve denetim altına almak için oluşturulan MHP vb. örgütlerden daha etkilidir. Ve MÎT'in Kürdistan üzerindeki doğrudan denetim aracıdır.

Bu araç, 1980'lere kadar, I-KDP hareketinin 1975'te ağır darbe yemesi ve teslimiyete yatması nedeniyle etkisiz bir durumda kaldı. Fakat boşluktan yararlanarak bir çıkış yapmak isteyen KYB önderliğindeki küçük-burjuva reformizmi, onun hakimiyet sahasına girmek isteyince, bu araç, Sami Abdurrahman vasıtası ile MÎT'le işbirliği içinde yeniden canlandırıldı. Gerçekleştirilen işbirliği sonucu KYB'ye büyük darbe vuruldu. Bunun en büyük nedenlerinden biri de KYB'nin, bu ortak şebekenin kontrolünde değil, daha çok Suriye'nin denetiminde olması idi. Bu darbe ile KYB'nin o alandaki gücü ve ilişkileri yerle bir edildi. Denebilir ki, bu gücün günümüzde bile bir türlü kendisine gelememesinin ve olumsuzluklara bu denli batmasının bir nedeni de, o ilk atılımının böylesine ezilmiş olmasıdır.

Sami'nin "Geçici Komite"yi kendi hakimiyetine dönüştürme çabası, Barzanilerin ise bunun kabul etmemesi ve dışta da İran hakimiyetine dayanması yüzünden bu blok arasında ortaya çıkan çelişki 1984'e kadar devam etti. O nedenle T-KDP aracı da, bu dönemde fazla bir anlam kazanmadı ve çalışmadı. Bütün bunlar, bizim açımızdan, o alana yerleşmek için son derece elverişli bir durum yarattı ve biz bu fırsatı iyi kullandık. Oraya yerleşebilmemizin en önemli nedenlerinden biri, açık ki, bu klik çelişkisidir. Yine bu klik çelişkisi nedeniyle T-KDP'nin bütünselliği de ortadan kalktı. Ve işte bu blokta böylesi bir dağınıklığın hakim olduğu bir dönemde 1984 atılımı patlak verdi. 1984 atılımının boy verdiği dönemde, I-KDP'nin KYB ve Sami ile çelişkileri çatışma noktasına varmış, İran ise Türkiye ile olan ittifaktan önemli oranda kopmuştu. Harekete karşı sürdürülen ve bu alanda beslenen çeşitli ajan faaliyetlerine rağmen, 15 Ağustos'un başarıyla gerçekleşmesinde bu parçalanmanın önemli etkisi vardır.

Bunlar, önceleri 15 Ağustos Atılımını sonu gelmeyecek bir girişim olarak değerlendirdiklerinden, başlangıçta yaşadıkları

şaşkınlığa rağmen fazla telaşa düşmediler. Onlara göre TC'ye karşı savaşılamazdı. Kışa kadar bunlar daha çok böylesi bir beklenti içindeydiler. Ayrıca sözü edilen durumları nedeniyle önleyici tedbirler geliştirebilecek halde de değillerdi. Ancak hareketin kıştan ezilmeden ve hatta gelişerek çıkması bunları daha ciddi tedbirlere yöneltti. Bu arada Kürdistan'ın tapusunu kendilerinde sayan IKP vb. güçlere de ölümcül siyasi darbeler vuruldu. 20 yıllık hazırlıkları boşa çıkarılınca -bunların da umudu hareketin birkaç aylık direnmeden sonra ezilip yeniden Güney'e sığınmak zorunda kalacağı biçimindeydi-, bunlar köklü bir değerlendirmeye ve tavır belirlemeye yöneldiler. Tavır şuydu: Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK önderliğinde yükselen gelişmeler sonlarını getirecek bir gelişmedir. O halde bu gelişmelerin önünün alınabilmesi için acil birtakım tedbirler geliştirilmeli ve mutlaka uygulanmalıdır. Bu tedbirleri ise şunlardır:

- CUD aracı ile PKK Güney'de sistemli bir tasfiyeye tabi tutulmalıdır.

- Kendi aralarındaki çatışmalar bir yana itilerek, görüşmeler başlatılmalıdır. Bu yönlü gelişmelerin başlatılıp Sami'nin CUD'a alındığı, yine bizzat I-KDP'nin İ-KDP ve KYB ile görüşmeler yürüttüğü, KUK ve "Beşli'nin de bu birliğe dahil edildiği, bunların Güney'e alınıp bize karşı örgütlenilmeye çalışıldığı bilinmektedir.

- Bütün bunlar, üst düzeyde Türkiye'nin dayatmaları ile beraberlik içinde ele alınacaktır.

Evet, bizzat I-KDP yönetiminin sorumluluğu altında yürürlüğe konulan tüm bu tedbirler PKK'yi tasfiyeye götürmeyi hedefliyordu. Bunun için yoğun toplantılar yapıldı. Türk Generalleri ve önde gelen Kürt aşiret reisleriyle görüşüldü ve çeşitli ortak kararlar alındı. Bize de artık, açıkça kendilerine teslim olmamız yolundaki çağrılar yanında, imha sopaları sallanmaya başlandı. Ancak bu durum oradaki Parti yönetimimiz tarafından zamanında görülemedi ve güçlü tedbirlerle karşılık vermede ve zamanında uygun tavır almada ciddi yetmezliklere düşüldü. Bu ise, bizi, baharda, karşıımızdaki güçlerin hainane amaç ve tedbirlerini neredeyse gerçekleştirebilecekleri tehlikeli bir durumla karşı karşıya getirdi. Fakat Parti Önderliğinin faaliyetleri Ortadoğu'da merkezileştirmeyi sağlayabilmesi, Avrupa'da atağa kaldırılan tasfiyeciliğin boşa çıkarılması, güçlerimizin ülkeye taşırılması ve direnişin yükseltilmesinin başarılabilmesi ve önderliğin doğru tutumu dayatması, bu yönlü girişimleri boşa çıkardı. Eğer bunlar olmasa

ve yeniden Güney'e çekilinseydi, güçlerimiz her biri bir tasfiyeci-komplocu gücün kanadı altına girmiş Süleyman ve Ziyat gibilerinin yanına çekilerek dağıtılmaya çalışılacaktı.

Bu güçler, sözü edilen amaçlarını gerçekleştirmek için, hudut boylarında açık çalışmalar yaptılar. İmha politikalarını burada açıkça ortaya koydular. Hamit AVCİ arkadaşın vurulması bu poltikanın sonucudur. Ayrıca bu, TC'nin bir istemidir ve bu uygulamalarıyla sözü edilen güçler TC ile nasıl bir uyumlu işbirliği içinde olduklarını göstermişlerdir. 30 km meselesi, PKK'nin Orta Kürdistan'dan uzaklaştırılarak, sözü edilen blokun CUD'un bir uzantısı halinde buraya hakim kılınması çabasıdır. Bir başka deyişle, yine Türkiye ile ortak olarak "Kürtçü" maskeli yeni bir denetim ve imha aygıtının oluşturulması çabasıdır. Kısaca, hareketimiz, bu güçlerin konumu ve faaliyetleri noktasında bir "Bali Kombetar" örneği ile karşı karşıyadır. Bu güçlerin hareketimize yönelik "silahları bırakma" vb. istemleri, TC ile atbaşı bir biçimde öne sürülmektedir. Buna karşılık TC'de, onları daha etkin kılabilmek için silahlandırmakta, yandaşlarını büyük çoğunlukla affetmekte, Özal'ın iktisadi yatırım politikasıyla sosyal alanda da canlandırmaya çalışmaktadır. Mücadelemiz karşısında, bugün Paul Henze, parlamento, Milli Güvenlik Konseyi, işbirlikçi-milliyetçilik ve tasfiyeci sol, kelimesi kelimesine aynı şeyleri haykırmaktadırlar.

Ancak mücadele, tüm bunlara rağmen, özellikle de Eylül-Ekim aylarında fazla kayıp verilmeden sürdürüldü. Büyük bir kitle gücüne ulaşabilmek için başarılı savaşlar verildi.

Evet, bu gelişmeler her türlü engele rağmen sağlandı; ama geçmiş dönem iyice ve gerçekçi biçimde bilince çıkarılmak isteniyorsa, belirtilmek zorundadır ki özellikle Güney pratiği ve İ-KDP ile ilişkiler meselesinde, geçmişte ciddi hatalar yapıldı. Bu konularda sağ bir tutum içine girildi. Ve özünde çok daha büyük kayıplarla karşılaşmamız büyük bir ihtimal haline gelmişken bunu az bir kayıpla atlatabilmişsek, bu bir yandan tesadüfler, diğer yandan ve esastaysa Partinin genel gelişim ve yerleşmesinden ötürü olmuştur. Yoksa, Güney Kürdistan'da kurulan tuzaklar, bir örgütü toptan imha etmeyi amaçlayan tuzaklardı. Arkadaşlar, bugün durumu çok daha iyi görebilmektedirler. Ve bilmektedirler ki, yönetici arkadaşların bu konudaki zamansız, yersiz ya da çok gecikmeli hareketlerinin de kayıplarımızda önemli bir payı vardır. Yine sözünü ettiğimiz tedbir ve genel durumumuz olmasaydı bu kayıplar daha da artabilecekti.

Konuyla bağlantılı olarak, hudut boylarındaki çalışmaların özel-

liklerine ilişkin geçmişte epey şey söylenmiş de olsa kısaca bir kez daha değinelim.

Hudutlarda çalışılmaz diye bir kural yoktur ve hiçbir zaman bu tür şeyler ileri sürülmemiştir. İki, hatta üç sömürgeci gücün görüşmelerinin hareketimiz aleyhine sınır bölgeleri yaratmayı amaçladığını biliyoruz. Bunu bize, işbirlikçileri vasıtasıyla dayattılar. Ancak biz, bunu kabul etmeyeceğimizi, hudutların bir direniş sahası durumuna getirilebilmesi için uygun taktiklerin oluşturulmasını ve bunun için ne gerekiyorsa onun yapılmasını, özellikle de Güney Kürdistan ile Kuzey-Batı Kürdistan'ın birleştiği en uygun sahalarda üslenmeden tutalım, gerilla savaşının geliştirmeye kadar birçok çalışmayı yürütmekten çekinilmemesi gerektiğini söyledik. Bu konularda gereken değerlendirmeler ve talimatlar iletilmiştir. Bu gerici politikayı boşa çıkarmak için, elden gelen her şey yapılmalıdır, yapılacaktır. Diğer yandan bunların tabanlarında birçok dürüst ögenin de olduğunu ve yurtsever eğilimlerin, bu hareket önderliğinin yeterince teşhiri ve işe yaramaz duruma getirilmesiyle birlikte devrime kanalize edilebileceklerini de akılda tutmaya devam ediyoruz. Halkımızın bu alanlarda akıttığı kanın boşa gitmemesi için yurtsever eğilimlerin gelişmesinin gerektiğini, uygun birlikteliklerinin kurulmasına özen gösterilmesini soruna olanaklarımız ölçüsünde ve tehlikeli bir konuma getirmeden planlı bir biçimde yaklaşılmasını ve alanın böylece en güçlü biçimde değerlendirilmesini yeniden belirtiyoruz.

I-KDP ile ilişkiler meselesinde, gelinen düzeyde bir kez daha belirtmek istediğimiz hususlar kısaca şunlardır: I-KDP sadece Güney'i değil, tüm Kürdistan'ı kapsayan bir biçimde işbirlikçi-feodal sınıfın ekonomik, sosyal ve siyasal çıkarlarını kollayan bir güçtür. 1975'te en açık biçimde ortaya çıktığı gibi, emperyalizm ve gericilikle uluslararası boyutlara varan önemli ve tehlikeli ilişkileri vardır. Bununla bağlantılı olarak bu gücün mücadelemiz karşısında içine girdiği reaksiyoner tutumu sadece Türkiye'nin dayatmalarına bağlamamak gerekir. Onun TC ile olan ilişkilerine, kendi çıkarlarını ve varlığını korumak güdüsü ile tarihten devraldıkları işbirlikçilik geleneğinin bir sentezi olarak bakmak gerekir. Ve bu işbirliğinin hudutlar meselesindeki somutlaşmasını iyi kavramak gerekir. Evet, İsrail'in Lübnan sınırlarına bir tampon bölge oluşturarak bekçi kıldığı Antuan Lahad gibi, bunlar da TC ile ilişki içinde zor temelinde böyle bir bölge yaratıp bekçiliğini üstlenmeye soyunmuş durumdadırlar. Bunlar sözü edilen rollerini

fiili olarak ortaya koymak için uygun fırsatlar kollamaktadırlar. Bu ise, tamamen, güçlerin karşılıklı durumuna bağlıdır. Onların bu yapılarını ve rollerini pratiğe dökmeleri çok farklı biçimlerde olacaktır. Örgütlülük düzeyleri, iç ve dış ilişki durumları, zaman ve taktikler daima dikkate alınmalı ve buna göre uygun tutumlar geliştirilmelidir. Diğer bir yönüyle, bu güçlerin durumları aynı zamanda önemli oranda değişkenlik de arzeder. O nedenle gelişmeleri iyi izlemek ve bilmek gerekir. Örneğin, mevcut ortamda kendi iç ve dış durumları dikkate alındığında I-KDP'nin bizi kararlilikla ezme çabası ne orandadır ve ne kadar gündeme gelmiştir? Bu konularda düz bir bilgilenme ve bilgilendirme var. Tüm olasılıkları hesaba katan bir çalışma tarzına kavuşulması gerekir. Ayrıca I-KDP-Türkiye ilişkileri aynı zamanda ABD'nin bölge politikasıyla da ilişkili ve bu çerçevede giderek gelişecek olan bir ilişkidir. Belki sonuçlarını hemen göstermeyebilir. Ama bu bağı gözardı etmemek gerekir. Bu karmaşık yapısı nedeni ile söz konusu gücün UKM'deki rolünü esas olarak emperyalist ve sömürgeci güçlere işbirlikçilik biçiminde belirlemek mümkün ve gerçeğe yakın olmakla birlikte, bunların çok istikrarsız özellikler gösterdiklerini de bilmek gerekir. Bazen bu, tarafsızlık ve hatta dostluk çağrılarına kadar gidebilir. Bizim de tutumlarımızı somut koşullara göre, dönem dönem, alan alan, kişi kişi değerlendirerek, yine kendi olanaklarımızı ve gücümüzü dikkate alarak belirlememiz gerekiyor. Tabanları kopuyor bunu dikkate alarak, koşullara bağlı uyanık, dikkatli ve esasta da kendi gücümüze dayalı bir yaklaşımla, gerektiğinde gelişmelere müdahale edebilecek durumda olmalıyız. Bunlarla oturmak gerektiğinde ya da oturulduğunda arkamızda gücümüz olmalıdır. Sonucu, doğru ilkeler değil, açık ki silahlar ve güç belirleyecektir. Eğer gücümüz yetmiyor ve sakıncaları varsa, gerektiğinde uzak durmayı bilmeliyiz. Böylesine çok yönlü bir yaklaşım için olanaklarımız elverişlidir. Bizim eksiklerimiz, "zamanı mı, yerinde mi ve nasıl?"a ilişkindir: Biz, durumları "anlamıyorsunuz", "bilmiyorsunuz" demiyoruz ; dediklerimiz doğru anlaşılmalıdır. Kötü niyetleri anlaşılıp TC ile açık ortak tutuma yöneldikleri an, biz de onları en zayıf noktalarında tehdit edebilmeliyiz. Bunun için uygun hazırlıklarımız ve planlarımız olmalıdır. Bu çalışmaya yönelirken onların tüm güçlü ve zayıf yanlarını hesaba katmalıyız. Mücadele yürüttüğümüz alana el uzattıkları an, bu girişimi tüm gücümüzü kullanarak etkisiz kılabilirmeliyiz. Kendi niyetlerimizi, onların gerçeği gibi ortaya koymamak gerekir. Bu bize pahalıya mal

olmuştur. Söylenenler yeterince ve ustaca uygulandığında, sınır boylarındaki MİT örgütlenmesini felc etmek, aşiret güçlerini denetim ve insiyatifimiz altına almak, toplumu kendimize açmak zor değildir. Elbetteki, tüm bu çalışmalarda özellikle de bu alanda gizlilik kurallarına uygun hareket etmek ve mutlaka daha içerde belli bir üslenmeye dayanmak gerekir. Bu çalışma tarzına ulaşıl-maması ve I-KDP'nin bize yönelik baştan beri var olan planlı yak-laşımı, yeterince görülüp gerekli tedbirlerin alınmaması bize Hamit AVCI arkadaşın kaybına mal olmuştur.

Bütün bu sorunların çözümü, bizzat pratik içinde olan arka-daşlarca, Partinin taktik çizgisine dayanılarak rahatlıkla bu-lunabilir.

Yapılan belirlemeler, Partimizin geleceğini geçmişle kıyas-lanmayacak kadar başarılarla dolu geçeceğini açıkça göster-mektedir. Bu, artık sadece bizim yaptığımız bir tesbit değil, düşman da dahil dışımızdaki tüm güçlerin de kabul ettiği bir gerçektir. Ama bu böyledir diye, biz kendimizi ne fazla abartabilir ne de uğranılan büyük kayıplar yüzünden "yürüyemez duruma geldik" diyecek kadar umutsuzluğa düşebiliriz. Yine, elbetteki sorunlarımızın daha derin olduğunu da göz ardı edemeyiz. Tam aksine, bundan sonra da, ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesi-nin içiçe yürütüldüğü bir savaş yöneten Parti olarak, gelişimimizi yine birçok hata, yetmezlik, yanlışlık ve ihanetle boğuşa boğuşa sürdürmeye devam edeceğiz. Partimiz, inkarcı yaklaşımları kesinlikle reddetmektedir. Bu nedenle de, geçmişe olduğu kadar bugün ve genelde tüm değerlerine duyarlı yaklaşımaya büyük özen gösterecektir. Hiçbir kötülük, inkarcılık kadar kötü olamaz. Bazen devrimci gelişmelere biçilen değer o kadar sağlıksızdır ki, hiçbir biçimde kabul edilmesine imkan yoktur. Bundan biz epey zarar gördük ve eğer bu tutum sürdürülürse daha da büyük zarar-lar görmemiz kaçınılmazdır. Parti tarihimiz, bugünümüz ve ge-leceğimiz demektir. Hiç kimse buna sağlıksız yaklaşılamaz ve gelişmeleri kendi bireysel çıkarlarına dayandırma, hele bundan başlatma gibi bir çılgınlığa düşemez. O nedenle geleceğe yönelir ve bugünden parlak bir gelecek çizmeye çalışırken, şimdilik ortaya çıkmış bir çok yetmezliğin, hatalı yaklaşımın, hafifliğin, yüzeyselli-ğin, çocukluğun, amatörlik ve ilkeliliğin artık dirilmemecesine mezara gömülmesi gerekir. Bunlar hiçbir biçimde gizlenip örtbas edilmeye çalışılmamalıdır. Alçakgönüllü ve de özeleştiriye cesur olalım. Çünkü, gelişme ve büyümenin yolu buradan geçer. Ve gelecek, ancak böylesi bir gelişme ve büyüklüğe ulaşmış önder-

ler ve militanlarla kazanılabilir.

Yeni başlangıç çizmeye çalışırken hemen belirtelim ki, bu dönemin başarısı esasta temel bir kısım sorunların çözümüne bağlıdır. Biz, bu sorunları burada ancak ana hatlarıyla ortaya koyup dikkat çekebiliriz. Bunların planlanmasını ise, ayrıntılı değerlendirmeleri ile birlikte daha sonraki çalışmalara ve bizzat pratik hazırlıklara bırakmak zorundayız.

Her şeyden önce, Kürdistan'daki silahlı mücadelenin gelişiminin artık bölgesel çapta gerilla faaliyeti ve buna bağlı milis hareketinin geliştirilmesine bağlı olduğunu, mücadelenin böylesi bir noktaya gelip dayandığını, bundan sonraki atılımın kaderinin bu iki sorunun çözümüne bağlı olduğunu belirtmek gerekir.

Köy komiteleri ve bunun bir parçası olarak köy milisliğinin birleşik görevleri nelerdir? Bunlar, gerek köy korucuları ve gerekse düşmanın daha başka pasifikasyon yöntemlerini boşa çıkarmaktan, düşmanın jandarmasını, askerini ve muhbirlerini yerel çapta etkisiz duruma getirmekten ve köyün bilinçli tarzda örgütlenmesinden sorumludurlar. Bu görevlerin başarılmasının temeli olan köy komiteciliği artık yaratılabilir. Bunu söylemek gerekir.

Bölge çapında hareket edecek silahlı güçlere ihtiyacımız vardır. Bu, bölgesel gerillaya ulaşılması gerektiği anlamına gelir. Üslenmesiyle, bileşimiyle, sayısı, hareket taktikleriyle ve yönetimiyle eskiye göre çok daha yetkince çözümlenmesi gereken en önde gelen sorumuzdur. Şu ana kadar silahlı propaganda biçiminde sürdürülen hareketimiz, belli ki bazen gerilla, bazen milis, bazen de bir örgütsel birim halinde yürütüldü. Bunun yadırganacak bir yönü yoktur, ama mücadelemizin çapının oldukça gelişmiş olması nedeniyle, silahlı propaganda belli oranda devam etse de yerini giderek bölgesel gerillaya bırakmak durumundadır. Bölgesel gerilla, üzerinde en çok durup geliştirmemiz gereken bir olaydır. Önümüzdeki dönemde Kürdistan'daki gelişmelerin, bu gücün oluşumuna ve gereği gibi yönetilmesine bağlı olduğunu unutmamak gerekir. O halde, bundan sonraki toplantılarımızda temel olarak gerillanın oluşumu, donanımı, üslenmesi, yönetimi, Parti merkezinden, köy komiteleri, milis ve şehir faaliyetlerine kadar diğer çalışmalarla ilişkisi ile ilgili birçok sorunun çözümünü hedeflemeli ve bunu gerçekleştirecek çalışmalara yönelmeliyiz. Toplantıların en önde bunları yetkince ele alacaklarını umut ediyoruz.

Şehir faaliyetlerini, başlangıçta sıradan temsilciler, gruplar

biçiminde, legal ya da fazla aranmayan unsurlarla yürütmek, yönetimini ise daha çok dışarda, Avrupa'da geliştirmek, nüfusun yoğunlaştığı okullar, fabrikalar ve semtlerde Partinin temel örgütlenmelerine geçmek biçiminde ele almak gerekir. Bu faaliyetler, silahlı mücadele ile atbaşı gitmesi gereken önemli bir Parti faaliyeti olarak çözümlenmeyi bekleyen bir durumdadır. Yetkince ele alınıp çözümleneceğini belirtelim. Bu alanda yüzbinlere varan bir potansiyelimizin gizli olduğunu, bunu harekete geçirmemizin en az kırsal alan kadar büyük bir devrimci patlamaya ve gelişmeye yol açacağını ve böylesi sonuçlar yaratacak başarılı bir çalışmayı yürütebilmek için mevcut birikimlerimizin hiç de az olmadığını belirtmek gerekir. Geniş bir kadrolaşmanın yine buradan filizleneceğini, özellikle de siyasal kadroların yine daha çok buradan ve gençlik içerisinde çıkacağını tesbit etmek zor değildir. Ve buna şiddetle ihtiyacımız olduğu ise gözardı edilemez.

Temelde tüm bu faaliyetlerimiz cephe esprisi içinde yapılacak, milli kurtuluş cephesinin örgütlenmesi biçiminde somutlaşacaktır. Bu konuda soruna salt birkaç komite düzeyinde değil, oluşturulacak çok çeşitli örgütlenmeler düzeyinde bakmak gerekir. Komiteler, başlangıçta ara yerde veya sonradan oluşturulabilir, bu pek önemli değildir, önemli olan, olabildiğince çok kişiyi çekilen cephe bayrağı altında yurtseverliğe kazanmak, oluşturulacak örgütlenmeler içine çekmek, onları uygun örgütlerde birleştirmek, koordine etmek, bölgesel ve giderek ulusal çapta bütünleştirebilmektir.

Yine ülke genelinde silahlı propagandanın geliştirilmiş bazı birliklerini oluşturmak da çözümlenmesi gereken bir sorun olarak ele alınmalıdır. Doğrudan Parti merkezine bağlı ve genelde onun direktifleriyle hareket edebilen; Kurtuluş Ordusu esprisi taşıyan daha geniş birliklerin inşasına da geçilebilir. Özellikle siyasal gelişmelerin hızlanmasına bağlı olarak bu alanda daha güçlü birliklerimizin oluşturulmasına şimdiden hazırlanılabilir. Silahlı propaganda birliklerinin bir kısmını bu biçimde daha üst boyutlara sıçratmayı hesaplamak gerekir. Başlangıçta çok sayıda toplantılarla sorunlar iyice bilinince çıkarılarak gerekli planlamaya varılmalı, giderek bu, donanımın temini, üslerin geliştirilmesi ve hepsinden de önce hızlandırılmış kadro eğitimi ile bir bir pratiğe aktarılmalıdır. Özellikle kadro eğitime önemle eğilmek gerekir. Çünkü bu alandaki kayıplarımız oldukça fazladır. Kadroları belli bir eğitim ve özeleştirme temelinde gelecek döneme iyi bir biçimde hazırlamak, olgunlaştırmak ve

yetkinleştirmek zorundayız. Bu hazırlıklar, teorik düzeyde de derinleştirilmelidir. Partinin yayın faaliyetleri bunun için güçlü bir zemin oluşturmaktadır. Bu faaliyetler daha da derinleştirilerek geliştirileceğine göre, teorik yaklaşımlarımızı kadrolara yeterince özümsetmek ve bunu giderek daha çok kişiye, özellikle de ülkedeki gençliğe ve aydınlara aktarabilmek son derece önemlidir. Bunu, Partiye "bir taze kan akıtma" aracı olarak da düşünmek gerekir. Gerçekten kadroların eğitimi ile ilgili önemli bir hususa daha dikkat çekmek istiyoruz. Dayanılan toplumsal zeminin olumsuzlukları nedeniyle oldukça zayıf biçimde şekillenen yurtseverlik olgusunun tekrar ve derinden ele alınması, bu zayıf yönün Partiye yansıması olabildiğince önlenerek her Parti birimi ve ögesine güçlü bir yurtseverliğin en gelişmiş anlamıyla hakim kılınması zorunludur. Basit kişisel endişeler ile yurtseverliğin bağdaşmazlığı ve herkesin büyük yurtseverler haline gelme zorunluluğu uygun tüm yöntemler ve çalışmalar sergilenerek ortaya konulmalı ve buna mutlaka ulaşılmalıdır.

Dikkat çekilmesi gereken diğer bir husus ise yedekler sorunudur; her grubun ve birimin kendi yedeklerini oluşturması, bunun için eğitim faaliyetlerini süreklileştirmesi, kendi bünyesinde eğitim grupları kurması, böylece kayıpları karşılayacak yedekleri hazır tutması, daha fazla kadro adayı ortaya çıkarması gerekir. Bu alandaki eğitim sorumluluğu, siyasal sorumluluğun ayrılmaz bir parçasıdır. Ve bu kapsamda eğitimi merkezi bir olay olmaktan çıkarp her alanda gerçekleştirilebilir bir hale getirmek zorunludur. Eğitimde deneme unsuruna yeterince yer vermek, bu gerçekleştirilmeden aday unsurları rastgele biçimde eylem ve çalışmalar üzerine sürmemek, ustalık, beceri ve cesaret kazandırmayı sistemli yöntemlerle uygulamak gerekir.

Önümüzdeki dönem planlanırken, en ufak kabile ve aşiret birimlerinden başlayarak köy, şehir ve bölge tahlilleri yeterince yapılmalıdır. Geçmişin birikimlerinden, deneylerinden yararlanılarak, doğru ve yeterli olmayan yaklaşımlar yerine, özelliklerimize en uygun yaklaşımların ne olması gerektiği gelişmiş tartışmalarla ortaya konulmalıdır. Özellikle kabile ve aşiret yaşamına doğru devrimci yaklaşım tespit edilmeli, bu konudaki çok verimsiz çabalardan ders çıkarılıp sonuç alıcı ve verimli yaklaşımlar mutlaka bulunmalıdır. Köy çalışmalarımız, temel ve ayırdedici özellikleri iyi bir değerlendirmeye tabi tutulmalıdır. Böylece standart, esasları belirlenmiş bir köy çalışma tarzına ulaşılmalıdır. Düşmanın köy gerçeğimize karşı-devrimci yaklaşımını boşa çıkarmak için

devrimci-milis faaliyeti ve en önde de bunun esasları geliştirilme-
lidir. Gerillanın planlanması, bu alandaki evrensel ve kendi öz
pratiğimize dayananak en güçlü gerilla hareketini yaratacak
kapsam ve özellikte olmalıdır. Gerillanın coğrafi ve beşeri temeli,
Parti çizgisi ile bağlantısı, siyasal koşullarla uygunluğu, bileşimi,
yönetimi, hazırlığı, donatımı bütün bunlarla ilgili talimat ve yönet-
meliklerin hazırlanmasına kadar geniş ve yetkin bir çalışmayı içe-
ren bir planlamayı geliştirmek gerekir.

Parti örgütlenmesinde de şematizme kaçmadan, başta MK
olmak üzere bölge komiteleri, yine yerel komiteler, tabanda grup-
laşmalar, köy komiteleri ve hücreler uygun bir biçimde ve koşul-
lara bağlı olarak geliştirilmeli ve böylesi bir gelişme için koşullar
zorlanmalıdır. Özellikle bölgeleri artık temsilcilik düzeyinde de
olsa örgütlenmeye açmak, boş bırakmamak gerekir. Örgütlenme
ağlarını komitelerden gruplara, özel örgütlenmelerden hücrelere
kadar yaygınlaştırmak gerekir. İstenen örgütlülük düzeyine vara-
bilmek için, fazla acele etmezsék de, koşullara göre artık komite-
leşebilmeli, bunu yaratmak için ise daha çok temsilciliklerle
müdahalede bulunabilmeliyiz. Ancak bu konuda şematizmden
kaçınmak ve çok değişik biçimleri denemek gerekir.

Tüm bunlar yapıldığında mücadelemiz, aynı zamanda Tür-
kiye’de seçimler yılı da olduğu söylenen 1987 ve 88’lere doğru
oldukça hızlanacaktır. Gerek burjuva kamp, gerek sol muhalefet
ve esas olarak da bizim durumumuzda meydana gelecek geliş-
meler, dönemi son derece gergin kılacaktır. Biz geçmiş talimat-
larda bu dönemi “yaygın gerillayla birlikte ayaklanmaların da
gündeme geleceğı yıllar olabilecektir” diye tanımlamıştık. Elbet-
teki, bunu bir zorunluluk olarak değıil, ama, eğer beklenmedik
durumlar doğmaz ve yeterli hazırlıklar yapılırsa gelişmelerin
doğıal sonucunun bu olacağı biçiminde belirtmiştik. Yaşanan
gerçekler bu tahminlerde yanılmadığımızı ortaya koymaktadır.
Özelliklerini belirttiğimiz tarihsel döneme hazırlıksız yakalanma-
mak için, geçmiş deneyimlerden olabildiğince ders çıkararak,
örgütsel gelişmeleri tam bir ustalıkla sürdürerek, boşlukları
zamanında kapatarak, gecikmeli yaklaşımları zamanında yak-
laşımlara dönüştürerek, plansızlığı aşıp planlılığa ulaşarak gerek-
li yetkinleşmeyi sağlamak zorundayız. Bu konuda Partiye
gerçekten bağılı tüm militanların, kendilerini sonuna dek zorlayıp
geçmiş tecrübelerinden de yararlanarak beklenen sonuca ulaş-
mak için tüm güçlerini ortaya koyacaklarına güveniyor ve
inanıyoruz.

Partinin temel taşları olan militanları, artık tüm devrimci ruh ve yeteneklerini ayaklandırmak büyük ve usta savaşçılar haline gelebilmelidirler. Parti militanları, gerektiğinde Parti merkezi kadar inisiyatif kullanma, yine gerektiğinde bir nefer olarak savaşma gibi güçlü bir özelliğe ve çok yönlülüğe ulaşmalıdırlar. Parti Önderliği olarak, tüm kadro ve sempatizanları, örgütsüz kalmamaya, hiç kimseyi örgütsüz bırakmamaya ve bunun için yoğun bir çabaya ve çalışmaya davet ediyoruz. İdeolojik, eylemsel ve örgütsel görevlerimizi bir bütün olarak kavramalarını istiyoruz. En az bilgi nedeniyle kendisini donanımsız bırakma, yoğunlaşmama ve uyumsuzluk örneği olan yapıları terkederek büyük bir uyum ve atılım sergilemeye, birbirlerine sonsuz güven ve saygı telkin eden bir birliği mutlaka yaratmaya davet ediyoruz.

PKK Önderliği olarak biz de, şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da bilincimizi sonuna dek zorlayarak, halkımızın ve savaşçılarımızın insanlık dışı, işkenceli yaşamlarından kurtuluşun umudu ve bunun bilinçli bir ifadesi olan Parti varlığını zafere daha da yakınlaştırmak için, yeteneklerimizi zengin tecrübelerin ışığında daha da verimli kılacağız. Her türlü engeli akıllı bir mücadele ile aşıp hedefe varma şiar ve yeminimize bağlılığımızı belirtiyor bunu başaracağımıza dair kendimize güveniyoruz. Tüm Partililerin de buna güvenle, mücadele bayrağını daha da doruklara çıkarmak için tereddütsüz, donanımlı, olgunca, ustaca ve hızla yürümelerini bekliyor ve tümüne mücadeleciler bir yaşam diliyoruz.

Institut kurde de Paris

PARTİ İÇİ YAŞAMI HER YÖNÜYLE DEVRİMCİLEŞTİRELİM, KOMUTA YETENEKLERİMİZİ GÜÇLENDİRELİM

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bugün, her bakımdan son derece önemli ve tarihi bir evreyi yaşamaktadır. Bu durum, aynı zamanda yakın gelecekte, Kürdistan halkının önemli siyasal değişiklikler yaşayacağı anlamına da gelmektedir. Şüphesiz ki, bu gelişmelerin ortaya çıkmasında Parti hareketimizin yeri önemli ve belirleyicidir. Bugün bunu sadece biz söylemiyoruz, dost ve düşman tüm güçler bunu teslim etmektedirler.

Halkımız ve dostları, Partimizin çıkışını çok görkemli bir olay olarak değerlendirirken, düşmanlarımız da, bunu kendi çıkarları doğrultusunda mücadelemize ve Partimize yönelttikleri saldırılarla açıkça göstermektedirler. Özünde halkımızın dostları olması gereken, fakat sürdürdükleri bilinçli faaliyetlerle halkımızın mücadelesine saldırmayı prensip edinen Türkiye, Kürdistan ve hatta bölgedeki bir yığın sosyal-şoven, reformist küçük-burjuva, oportünist güç, PKK hareketinin çıkışının çok şeytanca bir çıkış olduğunu yana yakıla anlatmaktan kendilerini alıkoyamadıkları

gibi, "Aklımızı çalan PKK", "Ruhumuzu çalan PKK", "Kimliğimizi çalan PKK", "Bizi oyuna getiren, çaktırmadan gelişmesini ortaya çıkaran, iş işten geçtikten sonra farkına vardığımız ucube", "Devrimcilik adına bir çılgınlık hareketi", "İnsanlığın doğasına aykırı" bir hareket olarak değerlendirmektedirler.

Bir de, iş terörizm safsatasına gelince, tüm düşmanlarımız, bini bir para etmeyen bir sürü iddia ortaya atmaktadırlar. Hareketimizi küçük göstermek, karalamak için, düşman kampında görülmemiş bir çaba sarfedilmektedir. Son günlerdeki radyo ve gazete haberlerini biraz hatırlarsak, Olof Palme'nin vuruluşunda "Katil Apocular mı?", "Apo Suriye'nin Lazkiye kentinde vuruldu", "Yılanın başı Suriye'de", "Adreslerine kadar tespit ettik", "Hepsinin yerini belirledik" vs. türünde bir yığın yalan haber yayınlanmaktadır. Elbetteki saldırılar, sadece bu yönlü değildir. TC, Partimiz ve Parti önderliğimize yönelik olarak ideolojik, politik, eylemsel çok yönlü saldırılarda bulunmaktadır. Bunu yaparken de, sadece kendi gücüyle de yetinmemekte, emperyalistlerin, gericiliğin çeşitli kanatlarından tatalım CIA'ya ve yukarıda bahsettiğimiz tüm güçlere kadar, herkesi kendi yardımına çağırmaktadır. CIA'nın, MİT'in düzenlediği ve Partimize yüklenmek istenen son Olof Palme olayı, bu saldırı biçimlerinden sadece bir tanesi ve tipik bir örneğidir.

Bu saldırılar, sadece Parti dışındakilerle sınırlı değildir. Parti içinde de, Partiye, habire kendi küçük-burjuva veya yarı-burjuva, yarı-feodal özelliklerini; ruhsal belirtilerini, ahlakını, düşünce ve davranış tarzını çok çeşitli biçimlerde dayatan, bunu direnişe karşı örgütlenme girişiminde bulunan, bunu da başarmadı mı, bireysel olarak anormal ruh hallerine giren sayısız davranışlarla, halkın proletarya ideolojisi ve politikasına göre şekillenmesini, buna göre kimlik değiştirmesini, kurtuluşa yönelmesini isteyen devrimcilerin içinde bulunduğu bir yığın saldırı ve yetmezlik dayatılmaktadır.

Parti varlığımız başından beri olduğu gibi, bugün de tüm bu dış ve iç saldırılara karşı direniyor. Tüm bu saldırıları göğüsliyor. Partimize dıştan yöneltilmiş saldırılar kadar, içten de saldırılar olmakta ve diğer sınıfların, proletarya dışı sınıfların etkisinde olan bu tasfiyeci dayatmalar, düşman saldırılarından daha az tehlikeli dayatmalar olarak görülmemelidir. Partimizin gelişmesinin önemli bir nedeni de bu iç saldırılara karşı da savaşmasını bilmesidir.

Biz, Kürdistan halkının kurtuluş kavgasına, çağımızın ideo-

lojik, politik gerçeklerinin bilimsel bir analizini yaparak başladık. Bu biçimde bazı temel doğruları ortaya koyarak, burjuva milliyetçiliğinin, oportünizminin yetişemediği, fazlaca bulandıramadığı zeminlerde PKK hareketine çıkış yaptırttık. Ve bildiğimiz gibi bu çıkışın her adımı başlı başına bir olay olarak değerlendirildi.

Aslında biz, çok dahiyane şeyler ortaya koymadık, bizim ortaya koyduğumuz şeyler, insani özlemlerin son derece yurtsever, son derece demokratik özlemlerin gereğini yerine getirmekten ibaretti. Ama bu, adı bile yüzyıllardan beri yadsınan bir halkın gerçekliğini, o halk adına ortaya koymak biçiminde bir girişim oldu. Doğruları dosdoğru söylemek ve bu doğrular ışığında devrimci gerçekliği dayatmak, buna cesaret etmek biçiminde bir girişimdir bu.

Tabii ki, yanibaşımızda yüzyıllardan beri şartlanmış, çok farklı ideolojik, politik, ahlaki özellik ve kalıplarla, dost veya halk saflarındaki güçler o kadar kendilerini bezemişler ki, bunları bir anda değiştirmek mümkün olmadığı gibi, bu, ahlaki ve felsefi kalıpların temsilciliğini yapan güçler de, bugün çıkarları sarsıldığından mücadelemizden rahatsızlık duymaktadırlar. Aslında bugün Kürdistan'da PKK'nin attığı her adımda, çıkarları olumlu veya olumsuz yönden sarsılmayan güç bulunmamaktadır. Her siyasi güç, devlet olsun, örgüt olsun, grup veya birey olsun sağlanan bu gelişmelerden ya rahatlık duymakta, ya da rahatsız olmakta; böylece ya lehte, ya da aleyhte çelişkilerinin çözümünü görüyor ve bu çözüme yönelme gereğini duyuyor.

Halkımızın çok geri düşünce ve davranışlar içinde bırakıldığı, bizim tüm bu düşünce ve davranış kalıplarına yeni bir şey dayattığımız ve bu temelde bu düşünce ve davranışların temsilcilerini hazırlıksız yakaladığımız doğrudur. Kabul edilmeyecek, çağa her düzeyde çelişen bir yaşam biçimine karşı bizim dayattıklarımız, insani gelişmelerin gerçekleridir. Esasta, böyle bir şeyi temel aldığımız ve bu temel üzerinde çok zayıf bir konumdan çıkarak hızla güçlendiğimiz için, başlangıçta farkedilmediğimiz, hiç ciddiye alınmadığımız, gelişmelerin düşman açısından giderek tehlikeli bir hal aldığı zaman, bugün farkedildiğimiz söyleniyor. Bu da doğru. Bu nedenle de, en yakından aile ocaklarından tutalım, en gaddar düşman mihraklarına kadar, "Yılanın başı küçükken ezilmeliydi", "Biraz daha iyi karşı koysaydık bu hareketi şöyle dağıtır, böyle tasfiye ederdik" vs. türünden teoriler üretiliyor ve üretilmeye devam edileceği de açıktır. Buna karşı, Partimize ve halkımıza düşen görev de, bu güçlerin saldırıya geçtikleri her

yerde bu saldırıları görmek, tedbir almak, hataları azaltarak doğruları geliştirmek, halkın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini dayatarak ilerlemektir. Biz burada işin bu tarafı üzerinde fazla durmayacağız. Çeşitli yazılarda biraz da olsa bu konular çeşitli zamanlarda dile getirilmiştir. Burada daha çok Parti içi durumu biraz aydınlatmaya çalışacağız.

Partimizin bugünkü durumunu biraz daha yakından görmek için, yine kısaca yakın geçmişine bakmak gerekiyor. Görülebildiği kadarıyla bugün de pratikte önemli yetmezlikler ortaya çıkıyor. Çokça içine düşülen, Parti taktiğine, çalışma tarzına ilişkin bu yetmezlikler, yapılması gereken şeyi yerinde ve zamanında yapmama veya yapamama, gelişmeler karşısında duramama, anında karar verememe, verilen kararları uygulayamama, özellikle Parti taktiğinin uygulanması, Partinin iç örgütlenmesi, kitle örgütlenmesi konusunda üretken olamama, verimsiz bir durum yaşama, bir eylem, bir taktik uygulama gücü haline gelememe durumu vb. türden yetmezlikler bir yığın arkadaşın pratiğine damgasını vuran olgulardır.

Tabii ki bu, yalnızca Partimiz bünyesinde yaşanan yetmezlikler değil, genelde edilgen bir konumda yaşayan halkımızın yaşadığı gerçeklerdir de. Halkımız, hep yönetilmeye alıştırılmıştır. Hem de en gaddar, en despotik yönetimler tarafından öyle bir yönetime alışmış ki, kapkara faşizmden tutalım en iyi demokrasiye kadar, tüm bunları birbirinden ayırdedemeyecek kadar bilinci köreltilmiştir. İktidar olgusu, halkımızın kafasına öyle bir olgu olarak yerleştirilmiş ki, onu, bir koyun gibi güdülererek yaşamaya alışmış bir kader gibi karşılamıştır. Ve zaten kader anlayışının toplumumuz içerisinde halen güçlü olmasının bir nedeni de budur.

Kısaca, bir yönetme gücü, bir eylem gücü, bir siyasal güç olma ve bütün bunları kendi özgür ve hayati çıkarlarını savunmak için kullanmamıştır.

Tüm bunların Partimize de yansımaması elbetteki düşünülemez. Yüzyılların bu geleneksel yönetilme kalıpları, ruhu, düşüncesi, ahlakı vs. Kürdistan toplumunun bir bireyi olarak Parti saflarında yaşayan her arkadaşta da çıkıyor. Tabii ki, buna 12 Eylül faşizminin dehşetini de eklersek, daha dün cuntanın yavaşmalarının da açıkça itiraf ettiği gibi toplumun onaylayan, yönetilmeyi kabul eden bir toplum haline gelmemesi beklenebilir. Hep başını sallayan, hep evet efendimci bir toplum karşısında, IMF'nin, ABD'nin vs. tüm güçlerin, dünyada hiçbir

ülkeye uygulamadığını en üst düzeyde uygulayan bir iktidar da bunun üstüne eklenirse, tarihimizden kalma o geleneksel boyun eğmeci durum da buna eklendiğinde, bizde eylemci güç haline gelememe, yaratıcı olamama, yerinde ve zamanında inisiyatif kullanamama, bunu zaman zaman yarı-feodal, yarı küçük-burjuva ağalar, bürokratlar gibi kullanma biçimleri de bu yetmezlikler arasındadır. Tabii ki, buna feodal küçük-burjuva kurnazlıklarını da eklersek, çoğunca içinden çıkılmaz bazı durumlar meydana geliyor. Dışa karşı olduğu kadar bu alanlarda da savaş yoğunlaştırılmak durumundadır. Hatta insanlarımız o kadar kendine yabancılaşan, kendini aldatan bir konum yaşıyorlarki, çoğunca kendi karar gücünü çok doğru, çok anlamlı gören, fakat Parti önderliğini, aynı zamanda Partinin birçok yüce değerlerini fazla kavramayan bir yapı sergilenmektedir.

Ancak durumlar ne olursa olsun Partiye karşı açık olmamak demek, kişinin kendi gelişmesini bizzat kendisinin engellemesi demektir. Şu çok iyi bilinmektedir ki, bugün PKK'de somutlaşan sosyalizmin aydınlatıcı bilinci, bu tip zavallı bireylerin sadece kafasındaki şeyleri değil, onun tüm hücrelerine kadar nüfuz edebilecek, hücrelerdeki her dürtüyü aydınlatabilecek güçtedir. Parti ortamı aynı zamanda çok saf bir suya benzer, yani en ufak bir toz zerreciğinin bile rahatlıkla ayırddedildiği bir ortamdır.

Gerçek devrimci, gerçek militan odur ki, Partisinden gizleyecek hiçbir şeyi olmayan, isterse de gizleyemeyeceğini bilen, Partisine karşı sonuna kadar açık davranandır. Her arkadaş böylesi bir özelliği sonuna kadar kendi kişiliğinde derinleştirmek, her türlü yetmezliğini rahatlıkla itiraf edebilecek kadar büyümek, güçlendirmek durumundadır. Böylesi bir kadrodan, daha sağlıklı bir kadro, daha sağlıklı militan olamaz. Çoğunca en fazla örtbas edilen bir nokta da budur.

Tabii ki, bu çok çeşitli ideolojik, siyasal, toplumsal etkenlere bağlı olarak bu yetmezlikler sergilenmektedir. Yalnız bir birey olarak değil, bir sınıfın izi taşınmaktadır. Proletaryanın dışındaki sınıflardan kaynaklanan bu özellikler, zaman zaman ciddi tehlikeler arzeden noktalara varmaktadır.

Bugün önümüzde duran büyük bir sorun var, bu, Kürdistan toplumunu yüzyıllar boyu zift gibi saran, fosilleşmiş tüm olumsuz özelliklerincen arındırma sorunudur. İş yürütememenin, verim elde edememenin, -ki bunu birçok şey için söylüyoruz-, bu fosilleşmiş özelliklerle yaşanabileceğini, hatta bu özellikleri Parti içinde temsil edebileceğini zannedecek kadar gaflet içine girme-

nin kabul edilecek bir yanı olmamalıdır. Böyle bir tutum devrimci önderliğin, devrimci militanlığın, yine her türlü görev, sorumluluk ve yetkinin reddi demektir. Aynı zamanda bu, bir halkın kaderiyle oynamak, bilerek veya bilmeyerek tehlikeli bir tutum sergilemek demektir. Bilmeyerek bu duruma düşen bireyler için bu durum tehlikesiz gelebilir, hatta biraz iradesini konuşturmuş olmanın, kendisini gizlemiş birtakım bireysel tasarruflarda bulunmuş, işleri bu biçimde yürütmüş olmanın verdiği bir rahatlama ile birey kendisini dünyanın en mükemmel insanı gibi de görebilir. Bu derece kendisinden geçmiş bireyler aşırı duygusal, aşırı bireysel ve yine aşırı verimsiz bir durum sergilemektedirler. Hatta tüm bu verimsizliğin tahribatını örtülemek için, kişiliksizliğin çeşitli biçimlerini kabul etme, karakter ve ahlaktan yoksunluğa kadar gitme ve tabii ki bunu da cilalamak için bir yığın süslü cümlelerle teorik kılıf bulmaya çalışmaktadırlar. Evet, bizde Parti kişiliğini böyle ele alanlar az değildir. Bilmeyerekten veya bilerek, biraz öğrenilmişse, ağızlar biraz laf edebiliyorsa bülbul olunduğu sanılıyor, hem de en iyi cinsinden bülbul. Bu gibilerine hayır diyoruz, işler o kadar kolay değil, Partimizin gelişimi, mevcut kazanımlarımız öyle kolay elde edilmedi; yanılıyorsunuz, tarihte ve toplumlarda hiçbir ideolojik, politik gelişme bu biçimde sağlanmamıştır.

Bilindiği gibi İslamlık da kendisine göre bir ideolojik-politik şekillenmedi; bu ideolojik-politik şekillenmeye çeşitli düzeylerde önderlik eden bazı bireyleri, grupları ele alalım. Bir imamı kırk yıl eğitirler, bir şeyh dergaha çekilir, şu kadar tesbih çeker, bu kadar namaz kılar, oruç tutar, böylece içinin temizlendiği, tanrı katında yüceldiği kanaatine varır ve biraz iyi bir adam ortaya çıktı denilir.

Burjuvazinin de kendisine uygun çok çeşitli ekolleri vardır. Kendi temsilcilerini onlarca yıl eğitip burjuva ölçülere uygun insanlar ortaya çıkarırlar, bunun için binbir çeşit teşkilat kurar, okullar, enstitüler vs. felsefi düzeyden teknik düzeye kadar. Tüm bunların hepsini burjuvazi kendi sistemini yürütecek temsilcilere muazzam bir bilinç vermek için yapar.

Tüm bunlar karşısında, bizim durumumuza gelince, biz, ne feodal toplumun dinlerinden, ne köleliğin, ilkel klan toplumunun ve ne de sosyalizmin olumlu geleneklerinden nasibini almış bir halkız. Partimiz, kendi içinde tüm bu konuları tahlil ederek, nispeten yaşanılır bir ortamı egemen kılmak istiyor. Yine Partimiz, kendi içinde doğru davranışı, doğru düşüncüyü, dolayısıyla doğru devrimci ahlakı somutlaştıracak bir eylemi başarmak

istiyor. Bizim bugüne kadarki mücadelemizin ana özü budur. Bu Partiyi oluşturmamızın ana nedeni, doğru sanattan doğru siyasete kadar birçok alanda yaşam olayına sağlıklı yaklaşmak için ve bunu mümkün kılacak, devrimi mümkün kılacak, devrimci gelişmeyi sürekli kılacak bir parti yaşamını egemen kılmaktır.

Ancak daha önce de belirttiğimiz gibi, her arkadaş Partiye yeni katıldığında, değişik bir biçimde yetişmişliğin, değişik bir terbiye almışlığın, değişik gelenek ve göreneklere sahip olmanın yarattığı bir kişilikle karşımıza çıkıyor. Her birisi kendi ailesinden, çevresinden aldığı değerleri Partiye dayatıyor. Bilindiği gibi bu toplumumuzda çok meşhurdur, toplumun en gereksiz, en yetersiz bir ailesinin çocuğu bile kendisini en mükemmel insan yerine koyuyor, "gözün üzerinde kaşın var" desen kıyamet koparır, "bana-nasıl bunu söylersin" deyip, olmadık pozisyonlara girer. Ve kendisinin sahip olduğu değer yargılarının, Parti içinde en iyi değer yargıları olduğu iddiasında bulunur. Çok doğal olarak, eğer bunda ısrar edilirse, hele biraz da ideolojik kılıf geçirilmeye çalışılırsa, felaketin buradan başlamaması için herhangi bir neden yoktur. Ve bizim toplumumuz biraz da bu yüzden bu hale gelmiştir.

Biz Partimizi ilk oluşturmaya başladığımızda, çok iyi biliyorduk ki bu iş mutlaka dürüst insanlarla yürütölmek zorundadır. Ve kesinlikle, hiç kimse kendi sınıfsal, ailesel, bölgesel, kültürel etkilerini Partiye dayatmayacak dedik, bu, Partimizin çok önemli bir özelliğidir. Ancak bugün bazıları Partimizin ortaya çıkışına, "Gökten düştü, peygamberce bir iniş oldu", bazıları "Kimsenin kabul etmediği bir grup" diyor, bu, söyleyenlerin görüşü. Ancak şu da çok açık ki biz tamamen geçmiş toplumun reddi temelinde ortaya çıkarak, yeni toplum içerisinde kendi öncümüzü çok sağlam bir biçimde geliştirip mutlak bir temizliğe kavuşturarak sonuç almak istiyoruz.

Çokça belirttiğimiz gibi sıradan bir fedakarlığı bile göze alacak durumda olmayan toplumsal ödevlerimize rağmen, bugün eğer insanlarımız, canları dahil, her şeylerini ortaya koyacak duruma geliyorlarsa, bu öncünün başlangıçtaki öncülüğünden ileri geliyor. Herkesin her zaman sosyalizm adına, yurtseverlik adına bir yığın şey söylediğine çok rastlanır ama, herkesin kendi bünyesine yeni bir yaşamı, temiz bir kişiliği hakim kılması öyle kolay bir olay değildir. Dil ayrı, kimlik ayındır, dil her zaman doğruyu söylemez, bir kişinin elbisesinin çok iyi olması, o kişinin çok iyi olduğunu göstermez. Ortalıkta sosyalizm, yurtseverlik adına

hareket edenin mutlaka iyi sosyalist, iyi yurtsever olacağı anlamına gelmeyeceği gibi.

Şimdi biz, elbetteki bu tehlikeyi Partimize bulaştırmamalıyız. Şunu çok açık söylemek gerekir ki her arkadaş, mademki bu kadar zorluğu göze alıyor, bu kadar zahmete katlanıyor, o halde bunun gereğini yapma cesaretini de göstermelidir. Yoksul halklar, sınıflar, yoksul insanlar her zaman ellerindeki ufacık şeylere sınıksı sarılırlar. Bu da giderse der sonum gelir, yani onun elindeki bir eski yaratık da olsa, der ki bu dünyanın en güzel varlığıdır. Özellikle köylerimizde çok görülen bir olaydır bu. Ne kadar öyle değil, senin elbiselerin çok yırtık-pırtık at şunları desen o, kabul etmez. Bu durum Parti saflarımızda da çokça görülmektedir. Birçok arkadaşın temsil ettiği değer de böylesine yırtık-pırtık aslında. Bu arkadaşların neden böyle değişim gücü gösteremediklerine şaşmamak mümkün değil elbette. Kısacası eski toplumla niye çelişmiyorlar, niye savaşıyorlar, öyle birkaç slogan belirleme düzeyinde değil, kimliği değiştirecek bir savaştan bahsetmek istiyoruz.

Partimizde somutlaşan gerçeklik, gerçekten geçmiş çağların daha insanlığın yeryüzündeki o ilk oluşumunu yaşadığı, o çok ilkel klan, kabile topluluklarından günümüze kadar, ilerleme adına, gelişme adına, klanların oluşturduğu bu totem dininden tek tanrılı dinlere kadar, Yunan felsefesinin o ilkel biçimlerinden diyalektik materyalist felsefeye, ilkel kabile ahlakından günümüz sosyalist ahlakına kadar her şeyin en yücesini kendisinde somutlaştırmakla görevli olan bir akım, bir hareket gerçekliğidir. Bunu bugün az temsil etmiş olabiliriz, tamamen bunu Parti içinde somutlaştırmamış olabiliriz, hepimizin ahlakı bu temelde ağırlık, yoğunluk kazanmamış olabilir, eksiklik olabilir; eksiklik, çok yetmez bir toplumdan geldiğimiz için çok kaçınılmaz olan bir şeydir. Ama burada çok ayıp, çok tehlikeli olan şey bu eksikliklerden sıyrılmanın gereğini duymamak veya azaltmamaktır. Veya bunun gereğini duyduğumuz halde, bunu kendimizde uygun yöntemlerle dönüşüme uğratamamaktır. Ancak hepimiz görüyor ve biliyoruz ki kafalar örümcek ağına dönüşmüş beyinler asla fazla üretmiyor, hep takılmış kalmış, yani bir gün ile gece eşittir, elli tanesi hepsi birbirine benzer bir şekilde geçiyor. Gelişme, değişme denilen olay yaşanmamaktadır. Veya çok yetersiz yaşanmaktadır.

Elbetteki gelişme, değişme olayı zor bir olaydır; az çok bu zorluğu biz de kabul ediyoruz. Fakat unutmayalım ki bu PKK

hareketidir, örgüt oluşturma tarzı, eylem tarzı, yaşama tarzı değişik bir olaydır. Bu anlaşılmazsa veya anlaşıp da gereği yerine getirilmezse çok kötü durumlara düşülür ve bunda inat kişiyi, insanlığın gelişim yasalarına, insanlığa karşı savaşıma götürür.

PKK olayını ele alırken, Parti içinde gerçek bir PKK'lilik nasıl yaşanmalı sorusuna cevap ararken, gerçekten çok düşünülmeli, çünkü bu kaba bir ulusal kurtuluş örgütlenmesi değil. Bir Mustafa Kemal'i düşünelim, kendisi bir paşa, neredeyse maaşsız kalmış bir paşa, ki çokça bilindiği gibi bu paşalar topluluğu sırf maaşı kurtarmak için bir devlete gereksinme duyarlar. Bunlar eğer biraz fırsat ellerine geçerse koltuklarını daha da büyötmek için bir kurtuluş hareketi düzenlerler. Onların ölçülerinde insani değerler çok az bir yer tutar, demokrasi yoktur, halkın çıkarları vs. yoktur, sadece paşaların gelişmesi vardır. Kısacası bunların geliştirdikleri ulusal kurtuluşçuluk bu çerçevede bir ulusal kurtuluşçuluktur. Aslında böyle bir şeyin ulusal kurtuluşçulukla alakası yoktur. Sözkonusu bu ulusal kurtuluşçuluk bugünkü TC'yi şekillendiren ulusal kurtuluşçuluktur. Bugün bu, TC biçiminde somutlaşmıştır. Bizim geliştirdiğimiz ulusal kurtuluşçuluğun böyle bir ulusal kurtuluşçulukla alakası yok. Bizim hareket aynı zamanda, bugün çoğunca sol gruplar tarafından temsil edilen bir dinsel mezhep hareketi de değildir. Evet, gerçekten sol bugün mezhep görünümünü yaşıyor, yani gerçekten bir halkı, siyasi bir güç haline getirmekle alakası olamayan şeylerle uğraşıyorlar.

Mezhepler ancak bir avuç insanı ruhsal yönden tatmin edebilir, bazı geçim koşulları etrafından dayanışmalarını geliştirebilir, ama ciddi bir siyasi hareket olamaz. Yani ciddi bir ahlakı, hele hele evrensel, toplumsal etkinliği büyük olan bir ahlakı, yeni bir yaşam biçimini örgütleyemez. Bilindiği gibi mezhepler kolay kurulup kolay bozuldukları gibi, her zaman da ikiyüzlü bir ahlakı sergilediklerinden dolayı sık sık lanetlenirler. Bizim hareketimizin bunlarla da alakası yoktur. Yani, ne öyle yüzeysel bir ulusal kurtuluşçuluk, ne de tarihin derinliklerinden sürüp gelen farklı mezhep kültüründen, lonca usulü aile, kabile yaşamından eser yoktur Partimiz içinde.

Elbette gelişmiş bir kapitalist toplum olmadığımız için, işçi sınıfımızın içerisinde bulunduğu koşullardan dolayı öyle gelişmiş bir sosyalizm de temsil edilemez. Çünkü bizde böyle gelişmiş bir Kürdistan yoktur. Çok geri kalmış, aynı zamanda katbekat yabancılaştırılmış, her türlü olumsuzluğun kol gezdiği,

bireyin kafa ve yüreğiyle zayıf konuma düşürüldüğü, toplumun da kendisini tanımaz bir gerçekliği esas aldığı bir durumda yaşanmaktadır. Böyle bir toplum içerisinde olumsuzluk adına her şey var, ama olumlu açıdan çok az şey var. Buradan geldiğimiz, bu gerçekliğin bir parçası olduğumuz, melekler gibi doğmadığımız, kimsenin kendisini evliya zannetmemesi gerektiği unutulmamalıdır. Ancak ne yazık ki halen kendilerini evliya zannedenler çıkıyor, aslında kendisinin en iyilerden olduğunu, ancak hakkının yendiğini iddia edenler var, halen patron olma, servet biriktirme hülyalarıyla yaşayanlar var. Evet tüm bunlar yanılgi, hem de toplumumuzun sıkça içine düştüğü müthiş yanılgilardır. Ve ne yazık ki birçok arkadaş bu yanılgiyarı olduğu gibi Parti içinde yaşıyor. Bu durumda biz nasıl rahat olabiliriz, bu tür bir Parti yaşamı bizi nasıl tatmin edebilir, belli ki çok sorunlar olacak ve biz tüm bunlara karşı direneceğiz.

İşte, eğer bugün uygulama sorunlarımızın güçlü bir biçimde çözümlenememesinden bahsediyorsak ve eğer birçok yerden beklenmedik darbeler yiyor, anormal, şoke edici gelişmelerle karşılaşıyorsak, çok anormal tipler karşımıza çıkıyorsa veya biz birbirimizin karşısına böyle çıkıyorsa sorunun kaynağı yine bahsettiğimiz bu durumlarda aranmalıdır. Yani, yetersizlikleri objektif nedenlerde aramak gerekiyor; yoksa tüm bunların, kişinin çok olumlu veya çok olumsuz durumundan kaynaklandığına inanmıyoruz. Hele bu objektif nedenlerin üzerine, bir de olumlu iş yapmadaki yeteneksizliği ekledik mi, yaratmada zayıflık, insiyatif olayında zayıflıklar hemen boy veriyor.

Ancak örgüt kurma, eylem yapma, propaganda yapma vs. türünden olumlu şeyler yapmaya gelindiğinde arkadaşlar, çoğunca bozuk silah gibi tutukluk yapıyor. Bu hep olumsuzlukların yükü altında ezilmişlikten kaynaklanıyor ve olumlu şeylerin gelişmesine, yürümesine müsaade etmiyor. Bu neden böyle diye hep şaşıyoruz, ancak bir de bakıyoruz ki, bizim kişilik hep eski şeylerin kölesidir. Halbuki böylesine geçmiş değer yargılarıyla yürüyen bir kişinin arşı fethetmesi düşünülemez. Veya esaret zinciriyle eski toprağı bağılı olan adam ileri fırlayamaz, fırlasa da maceracı bir tarzda zıpkın gibi fırlar, ama düşer ve kaybeder. Akıllı, yöntemli, bir halk gücüne dayanarak soylu değerlere dayanarak yükselme olayını başaramaz.

Şimdi düzenin yerleşik temsilcileri hem sağdan, hem soldan PKK'nın bu "anormal" gelişimine çare bulmak istiyorlar. "Ayrıksı gelişme", "ucube gelişme", "çılginca gelişme", "insan iradesini

mahveden gelişme" veya "olmaması gereken gelişme"yi izah etmeye çalışıyorlar. Birçok arkadaş da sanki bunlara hak verircesine bir yaşam sergiliyor. Ve zaten söz konusu bu temsilciler de habire bunlara çağrı yapıyorlar: *"PKK'nin baskısı altında olanlar gelin"*, *"PKK'nin oyununa gelenler gelin"* diyorlar. Evet biz de kendimize, Partimize son derece duyduğumuz güvenle, son derece özgür bir ortam arz ediyoruz. Herkes özgür kararını sonuna kadar kullanabilir. PKK saflarında olur veya başka bir yerde olur. Bu çağrıları olumlu veya olumsuz cevaplayabilirsiniz. Genelde ve Kürdistan'da hiçbir yaşam PKK'deki yaşam kadar özgürleşmeye yatkın değildir. PKK, dayatılan bir yığın haksız saldırılara rağmen yine dostlarının yerine getiremedikleri dostlukları, düşmanın da alabildiğine geliştirdikleri düşmanlıklara rağmen, özgürlük mücadelesini öyle bir geliştiriyor ki ve öyle güçlü bireyler, militanlar yaratıyor ki, ancak bu biçimde saldırıları göğüsleyebiliyor. Dolayısıyla bu PKK'nin en soylu düşünceye, en soylu değerlere ve en soylu özgürlük olayına sahip olması demektir. Bunun için Partimiz en soylu çıkışları, en soylu fedakarlık örneklerini, cesaret örneklerini bünyesinden çıkarabiliyor. Ama aynı zamanda en tehlikeli tipler de çıkıyor. Bu, sahte değerlerden soyunmamış, düşmanların çağrılarına cevap verenlerle bu sahte değerleri, bu ihanet çağrılarını tanımayanların savaşıdır.

Temsil edilen değerler çok yüce olduğundan bugün sol'dan ve sağ'dan tüm düşmanlarımız, yılanın başını 1975'lerde daha küçükken ezemedik, hiç olmazsa 1985'te ezmek için akıllı davranalım diyorlar. Rahatça görüldüğü gibi, TC askeriyeden diplomatik alana kadar, bu gelişme karşısında korkunç politikalar oluşturuyor; sol'un 40 tanesi bir araya geliyor, birleşmeye çalışıyor ve bizi bizden alan örgütü cezalandıralım diyorlar. İçimizdeki kurnaz uyanıklar da bu koroya katılarak PKK'yi nasıl dolandıracaklarının yollarını aramaktadırlar.

Bütün bunlar anlayış, düşünce ama ulusal kurtuluş gibi önemli bir sorunu esas aldığımızdan, hem bir yandan önemli kayıplara yol açtığı gibi, dava sahipleri, davanın ısrarlı takipçileri olurlarsa bu kurnazlara yer kalmaz.

Geçmişteki özgürlük hareketlerinin başarıya ulaşamamalarının en önemli nedenleri objektif şartları iyi tahlil edememe, bu şartların zafer için elverişsizliği yanında kendisiyle hesaplaşma ve işin subjektif koşullarını ustaca geliştirmeme türündeki olgulardır. Nerede ne zaman vuracağını bilmeyen bir hareket her zaman ezilir. Nerede ne zaman savaşacağını bilmeyen bir ordu

birimi her zaman dağılır.

Şimdi PKK bu geleneklerin hepsini bozmak, özgür bir savaşımlı, kendisinin dayattığı bir savaşımlı yürütmek istiyor. Büyük veya küçük bir güç olunmuş önemli değil, sorun, bir inanç, bir gönüllüler ve çok soylu değerlerin savaşçısı olma sorunudur. Yapılması gereken budur. Samimi olan, Partiyle sonuna kadar yürümeye karar veren tüm arkadaşlar bu noktayı iyice dikkate almalıdırlar. İsterse dağdaki bir çoban olsun, eğer bu öze inanmışsa o yüce bir militandır. Ve yine bunun karşısı olarak ister ağzı en süper laflar eden biri olsun, eğer bu özünde noksanlık varsa o bir hiçtir, hatta çok tehlikelidir. Bu açıdan PKK salt bilinçli olanların bir hareketi değildir, bir öz olayıdır. Kürdistan toplumunda uğruna savaşılması gereken en yüce değerler topluluğudur; çağdan tutalım bireye kadar, bunu dayatan bir harekettir. İşte tüm bunlar ya ciddiye alınmıyor, ya da ciddiye alındığı halde yöntemsiz, bilinçli çalışma tarzından uzak kalınıyor.

Eğer bu kadar özlü olmayı başaramazsak ne olur? Çok sakıncalı durumlar ortaya çıkar kaybederiz, yarı yolda kalırız, hepimiz feci eziliriz, belki onurlu bir şey uğruna feda edilmiş oluruz, ama biz kazanmak için savaşıyoruz, kazanmamız gerekiyor.

Parti tarihimizin önemli bir özelliği de şudur ki, biz şimdiye kadar genellikle gerçekleri sözle, yazıyla, silahla haykıran bir ideolojinin, bir siyasal akımın propagandacılarıydık adeta. Maddi güç olma yanımlı, manevi güç olma yanımlıza göre sınırlıydı. Yani, tarihi biraz daha çok kurcalamak, bu ilk günlerin, o ilk felsefi akımları, tartışma, açıklama dönemini yaşıyorduk. Çoğumuzun yaşamına hakim olan biraz da bu özellik, gerçekleri gücümüze göre açıklayan bir propagandacı konumunu yaşıyoruz. Buna haykıran kişilik, haykıran devrimcilik desek gerçeği daha iyi anlamış oluruz.

Hristiyanlığın ilk havarileri üç yüzyıl hristiyanlığın propagandasını yaptılar ve ancak üç yüzyıl havari durumuna geldiler. İslamlığın ilk temsilcileri ilk yıllarda sadece Kuran'ın ayetlerini birleştirmekle uğraştılar. Ancak 5-10 yıl sonra bir ordu gücüne ulaşarak Bedir Savaşını verdiler. Burada düşmanın kervanını kırıp soydular, yağmaladılar ve düşmanın gücünü kırdılar. Burada askeri bir atılım gerçekleştirilmiştir. Bu savaş islam tarihinde çok önemli bir yer tutmuştur.

Fransa'da Paris Komünü, proletarya devriminde çok hatalı bir çıkış olmasına ve ancak 3 ay yaşayabilmiş olmasına rağmen,

aynı zamanda çok feci bir şekilde ezilmiş olmasına rağmen müthiş bir çıkış hareketidir. Bir iktidar hareketi olmak ister, ama bunu başarmaz, ama genelde proletaryanın büyük bir propaganda hareketidir. 1905 Rus devrimi de böyle bir devrimdir. Teknik yönden, siyasal ve askeri bir ordu gücü bulunmamaktadır veya yok denecek kadar zayıftır ama, parti gerçeklerini açıklayan militanların, eğitilmiş, örgütlendirilmiş köylülerin bir isyan hareketidir, proletaryanın bir grev hareketidir. Ve Rus devriminin ordusu ve siyasal gücü sonra örgütlenir.

Bizdeki durum da biraz buna benziyor ve yadırgamıyoruz da. İlk on yılı bu kadar sapık mezheple, bu kadar eski düzenin temsilcileriyle savaştık. Ve yine bu kadar zulmün kaleleriyle savaşarak gerçekleri bu kadar haykırmamız çok önemli olduğu gibi saygı gösterilmesi gereken bir olaydır da. Ancak bu sadece işin bir kısmıdır, Partinin bununla zafere ulaşacağı söylenemez.

Partimiz bu aşamadan sonra kesinlikle bir siyasal, askeri ordu olmak zorundadır. Veya gerçekleri açıklayan propagandacılarımız, militanlarımız artık, bu siyasal ve askeri orduyu kurma ve dolayısıyla komutanlar haline gelmek zorundadırlar. Her özgürlük hareketinin bünyesinde bu tip şeyler vardır. Artık komutanlar olma, savaşım biçimlerini oluşturacak, onları idare edecek komutanlar haline gelmek; ideolojik, politik etkinlikten eylemsel güce dönüşmek gerekiyor. Günümüzün gerçek devrimciliği budur. Çoğu arkadaş bunu eskinin devrimciliğiyle karıştırmakta, eskiye göre daha iyi konuşuyorum, daha iyi propaganda yapıyorum, daha benden ne isteniyor demektedir. Biz de buna karşın diyoruz ki; eski tarihi bir dönemdir, değeri vardır ama aşılmıştır.

İslamiyet dininin ilk doğuş yıllarını yaşamıyoruz. O peş peşe girdiği çatışmalar dönemini yaşıyoruz. Yayılma dönemini yaşıyoruz. Biz Kürdistan'da PKK'nin ilk doğuş yıllarını da yaşamıyoruz. Bu ilk doğuş yıllarında her bir bildirimiz, her bir propagandamız çok değerli işler yapıyordu. Bunun büyük anlamı vardı. Şimdi, milyonlar bizim etkinliğimizi duymuş, adımızı, ilkelerimizi biliyor, inanıyor ve destekliyorlar da. Fakat ordu gereklidir diyor bunlar. Köylü yanımıza geliyor, "Söyledikleriniz doğru, bir şey demiyorum, ama bize ordu gereklidir" diyor. Ancak militanlarımız ordu kurmada tam başarılı olamama noktasında bulunuyorlar. O halde, Partimiz bugün halkı ordu halinde örgütleme, militanları da komutan haline getirme darboğazında bulunmaktadır.

Halkı örgütlemek, halk ordusunu yaratmak, partizan birim-

lerini, gerilla birimlerini, milis ordusunu, ayaklanmacı kitle örgütlenmesi vs. Buna halkın siyasi ordusu veya halk cephesi diyoruz. Militanlarımız artık bir şeyle yetinmeyecekler, onlar komutan olmak zorundadırlar. İster burjuva, ister proleter ordularında olsun komutanın bazı özellikleri vardır; komutan birlik oluşturur, disipline eder, eğitir, sevk eder, idare eder, düşman hedeflerine yöneltir ve tabii ki tüm bunları bir halk savaşının özelliklerine göre yapar.

Artık bireysel fedailik dönemi değil, ilk çarpışmalarda bireysel fedailik bir şeyler yaratabilir, ama bu dönemde çağımızın bazı ulusal kurtuluş-halk savaşlarını da gözönüne getirsek bu yöntemin fazla işe yaramayacağı açıkça görülür. İlk şehitlerin önemini, Parti tarihimizdeki yerini çok iyi biliyoruz, fakat bununla da artık işler ileri götürülemez. Onlar tarihteki yerlerini aldılar, şimdi bize düşen birliklerin savaşı ve sonuç alma savaşıdır. Militanlar, öncüler bu halk birliklerinin komutanları olacaklar. Şimdiki sorun budur. Bugünkü eğitimimizin karşılaması gereken temel sorun bu. Parti merkezimizin ve tüm önde gelen kadrolarının karşılaması gereken sorun bu. Ve bu, sadece teknik bir sorun değil, son derece kapsamlı ideolojik güçlenmeyi, politik ustalığı örgütsel biçimliliğini kesinlikle gerektiriyor.

Tüm bunlar başırlamayacak şeyler değil, eğer başarmıyorsak, eski toplumun elbiselerini yırtıp atmadığımızı, darlığımıza kızalım. Eğer bu eski elbiseler yırtıp atılmazsa, özgürlükle fena şekilde oynamış olunur ve fena çarpılmış olunur. O zaman, her arkadaş mutlaka bu eski elbiseleri yırtıp atmalıdır. Eski ahlaktan tutalım eski düşünce kalıntısına kadar eskiye ait olan her şey cesurca atılmalıdır. Bu eski, işe yaramayan yapıyı değiştirmenin öyle korkulacak bir tarafı yoktur. Şimdiye kadar bu doğrultuda attığımız her adım, bizi daha cesur, daha fedakar, daha üretken yaptı.

Çağımız dünyasında, hem emperyalizm, hem sosyalizm başını almış yürüyor, hiçbirisi gelişmede sınır tanımıyor. ABD ve Sovyetler Birliği, her birisi bir sistem adına kendine bu kadar şeyi yakıştırırken, bizim sıradan bir ulusal kurtuluşçuluğu götürememiz insan yeteneği ile çelişen bir olaydır.

Düşman, her türlü kurnazlık ve yanıltmacayla üzerimizde bu kadar baskı uygularken, bizim kendi insanımızı kavrayamayışımız, tutamayışımız, onu değiştiremeyişimiz bizim bir hiç olduğumuzu gösterir. Her şeyini düşmana kaptıran, ama yine de beylik taslayan bir kişinin başarısından bahsetmek elbette mümkün

değildir. En soylu değerlerin çiğnendiği, bunun görmemezlikten gelindiği yerde, rahat kalmanın, çelişkisiz kalmanın imkanı yoktur. Bugün yalnızca fedailik de yetmez, yalnız saadete göz dikmek de yetmez, esas olarak yaratma denilen bir şeye ihtiyaç vardır. Devrimcilikte derinleşmeyi, niteliksel gelişmeyi sağlayan herkesin vatan topraklarının bir parçasında bir cennet köşesini yaratma hakkı vardır ve bunda özgürdür. Eğer bu yaratma gücünü kendimizde göremiyorsak veya az görüyorsak ciddi yetersizliklerimiz vardır demektir.

Diğerlerine söylecek sözüm yok; Türk solculuğu, Kürt milliyetçiliği söylemiş, böylemiş, onların ataları vardır, dedeleri vardır. Rahatlayabilecek köşeleri vardır; işbirlikçilik, uşaklık gibi çeşitli isimleri vardır. İyi ki bizim böyle bir şansımız yoktur, olmayacaktır da. Çünkü PKK böyle bir yaşamın zıddı demektir. Bizimki, kendisine herhangi bir yaşam şansı tanınmayan, çok çeşitli nedenlerden ötürü çağın pek fazla yaşamasına gerek duymadığı, çok bilinçsiz bir halkın özgürlük hareketidir. Ve biz bunun militanları, öncüleriyiz, geldiğimiz saf böyle bir saftır. Hiçbir hareket bizim kadar kendi gerçeklerini haykırmadı, haykırmaz. Bunu vatanımızı, özgürlüğümüzü elde etmek için yaptık. Bunu bir kabile hatırı için yapmıyoruz; hatta sadece bir ulusun hatırı için de yapmıyoruz. Son derece insani bir görev olarak yapmak zorundayız. İnsanlık dışı durumlara düşmek, yanıltılmak, oyuna getirilmek, sürekli baskı, işkence altında yaşamak, sürekli ciddiye alınmamak, dalga konusu olmak kötüdür ve bunları hiçbirimiz kabul edemeyiz. Dolayısıyla hiçbirimiz bu kadar özgürce yaşama hakkını, gücünü kendisinde göremez. Mademki gerçekliğimiz böyledir, bu kadar kendimizi beğenemeyiz. Eline verilen iki insanı idare edemeyen, koruyamayan bir kişi bu zayıflığını nasıl sindirebilir?

İnsana sonuna kadar güveniyoruz, insan, yetenekleri geliştirmedi son derece yaratıcı bir varlıktır. Bizim işimiz en azından bir kurtuluş hareketidir. Bir kurtuluş hareketinin zaferini elde etmek istiyoruz. Düşünceyi bu temelde yoğurmak, iradeyi güçlendirmek her arkadaşın, hatta biraz bir şey verilirse dağdaki bir çobanın bile yapabileceği bir iştir.

Buna ulaşmak öyle çok dahiyane kabiliyetler gerektirmiyor. Hayır, ulaşılacak istenen şey eğer tüm zorluklarına rağmen kabul edilirse ve bunun için gerekli güç kaynağına yönelinirse ve bunda acımasız davranılırsa, akıllı, olgun, her zaman cesaretli; gerekirse ölüm, gerekirse kavgaya, gerekirse bıçakla, silahla dille,

gerekirse örgüt, gerekirse her türlü eylemliliği özgürlük amacına bizi ulaştıracak her şeyi yerine ve zamanına göre gösterirsek yapamayacağımız hiçbir şey yoktur.

Tüm bunlar bizi, sorunlarımızı aşmak için düşmanın, bu sahte mezheplerinin çılgınca dayatmalarından, sol adına bu sahte mezheplerin rahatsız edici, falsolu, kulak tırmalayan o saldırılarından korunmaya, ona karşı savaşmaya zorluyor. Bunun için biz, giderek olgunluğa, giderek ordu gücüne ulaşmış, bu dünyada az da olsa özgür yaşayacak bir yer bulmuş ve ne kadar ilkel olursa olunsun özgür birtakım şeyler yaratma hakkına kavuşmuş oluruz. İşte biz, tüm bunların etrafında birleşenlerin hareketiyiz. Bu durum bizi öncü anlamında, çekirdek anlamında birbirimize karşı çok dürüst, çok açık olmaya, birbirimize yardımcı olmaya zorlamaktadır. Sözün en iyisi, en şirini, hareketin en ustacası, gerçeğin en alası veya doğruya en yakın olan şey buna bizi ulaştırır. İnsan gücünün birleştiği yerde en iyi sonuçları almak mümkündür.

Eğer devrimci militanlar, birbirleriyle iyi geçinemiyorsa, iyi birlikler kuramıyorsa, birbirlerini beğenmiyor, iyileştirmiyorsa, terbiye edemiyorlarsa, bunun kusurunu kesinlikle kendi yetmezliklerinde aramalıdır. Kötü kötüdür, peki iyi ne yapıyor, onun yanındaki iyinin durumu nedir? Kötülük iyiliğin yanında yaşayabilir mi, iyilik savaşçısı daima kötüyü yenmemiş midir? O halde eğer fosilleşmiş, tutucu, düzenin kişiliğinin temsilcileri olunmuyorsa işleri yürütmek, ilerletmek pek ala mümkündür.

PKK tarihinin çeşitli evrelerinde bunu görmek olasıdır, insanlık tarihinin tüm gelişiminde bunu görmek olasıdır. Eğer biz bu dünyada yaşamak istiyorsak, bir dinsel fanatiğin yaptığı gibi yaşamımızı öbür dünyaya bahşetmiyorsak devrim işlerini ileri götürmek için ileri fırlamalıyız. Böyle bir şey, her şeyden önce başaracağız anlamına gelir. Kararlılığımızın mutlak uygulayıcılarıyız. Yaşamımız bunun ispatıdır. Sözle değil, her şeyle bu ispat varlığımızdır anlamına geliyor.

Böyle bir kararlılığa ulaşmak Partimizin vazgeçmeyeceği bir özelliğidir. Kendimize saygımızı yitirmemişsek, o gerçekten derbeder olmuş halkımızın her türlü şeylerine biraz ilgi gösteriyorsak ve de insanlığın sorunlarına biraz kendimizi yakın hissediyorsak, sorunları tartışan, çözen, karar veren, bunu uygulamaya dönüştüren, kısaca kararını yürüten bir komuta kademesi, yürütücüler topluluğu ne pahasına olursa olsun bunu götürenler birliği olamayacağımıza inanmıyoruz.

Evet daha düne kadar birçok arkadaş zayıftı, nedenleri vardır; anlayışla karşılıyoruz. Ama işler geliştikçe, kesinlikle ordu haline gelme, halkın siyasal erkini, gücünü, önemli başarıları karşılayacak duruma getirme söz konusu olunca bugün her militanımıza çok iş düşüyor.

Eskiyle kendimizi sınırlandırmayalım, eski biçimlerle, tartışmalarla, örgütlenmelerle götüremeyiz. Bu konuda var olan eksiklik ve yanlışlıklarımızı yıkıp atmamız. Birbirimize destek olma, yardımcı olmayı başaralım, bu en asli özelliklerimizden biri olmalıdır.

O halde, bunları da güçlü karşılayalım, bu da bizde çok sınırlı, çok zor gelişiyor, arkadaşların dağılması, sorunları  zen değıl,  z ms zleştirenin durumuna düşmeleri, Parti içindeki y celeşmeyi sağılayamayan kişi değıl, Parti ahlakını özümleyen bir yapı, yürüyen kişi; ikide bir  ocuk gibi düşüp kalkan kişi değıl, özümleyen, iş yürütebilen, üretebilen kişi gereklidir. Ahlaki insan budur. Ahlaksız insan kimdir? Kelimenin dar anlamıyla çok küfür eden, yalan atan kişi değıl,  z ms z olan, işlerin üstesinden gelmesini bilmeyen, bir hata altında fazla ezilen, hatadan kurtulma şansını yakalayamayan, anında tavır koyamayan, yanındaki insanı geliştirmeyen, derinleştirmeyen, genişletemeyen, y celtemeyen adam demektir, Parti ahlakından yoksunluk bunu içerir.

Buna baktığımızda ve bunu iyi uyguladığımızda sanıyorum anlaşılmayan y n m z kalmaz. Biz bu kadar açık konuşur, açık ger ekleştirirsek düşmanlarımız görsün vursun, dostlarımız iyi görür, "yahu çok hızlı, çok açık hareket ediyorsunuz, bu kadar saflık olur mu?", hayır dostlarımızın bunu söylemeye hakkı yok, iyiliğimiz, g  l l ğ m z dostlarımızı sevindirmelidir. D şmanlarımızı da tabii ki kahretmelidir. Parti içinde hangi yoldaş diğeriinin gelişmesinden rahatsızlık duyar veya yoldaşın en önemli bir özelliğı, Parti ortamını ister ahlak ve düşünce, ister somutlaşan gerçekliğimiz düzeyinde en iyi temsil etmek, onun uğruna büyük bir savaşımı yürütmek demek değıl mi?

Eğer böyleyse, o zaman her arkadaş kendisini bunun önünde durulamaz bir şekil haline getirmek zorundadır. Başka biçimde biz bunu y r temeyiz. Kendi ellerimizle kendimizi bela haline getirmiş olacağız. Parti yaşamında ciddi hatalar işleniyor, yetmezlikler gösteriliyor. Bu yüzden eski sınıfın temsilcileri birçok dayatma ve tepkilerde bulunuyorlar. Çok iyi olan yaşamı tehdit ediyor, iyi gelişmeleri durdurmaya çalışıyorlar. Kendi sınıf etki-

lerini veya kendi o eski toplumlarının bir köşeciğini içimizde yaşatmaya çalışıyorlar. Biz bunları eğitiyor ve geliştiriyoruz. Bize gerekli olan yeni insandır. Yeni insanın bizde neyi başarması gerektiği Parti siyasetinde dile getirilmiştir. Bu gönüllü bir şeydir, hoşuna gitmeyen kişi onu terkedebilirdi, zorla gelsin kalsın demiyoruz, bunlar en önemli ahlaki ilkelerimizdir. Bunlar olmazsa güçlenemez, işleri götüremeyiz. Hatta zavallı bir durumda kalınip bir canavara yem bile olunur.

Kısaca sonuçlandırırsak, Partinin iç eğitiminin en önemli görevi bu olumsuzluklarla başarılı bir mücadele yürüterek olumlu sonuçları egemen kılmaktır. Bu da dışa karşı, kitlemize karşı, bunun ordu gücüne dönüşmesi demektir. Partinin iç çekirdeğinde, iç örgütsel durumunda sorun çözümleyen, karar uygulayan, hataları zamanında görebilen, görevleri anında dayatabilen ve kumanda edebilen yapıya ulaşmak demektir. Hepimiz hiçbir engel tanımadan buna sahip çıkmalıyız. Partimizin öncü birliği bu yetkinliğe ulaşmalıdır. Birçok neden bunu zorunlu kılıyor. İlk adım atışımızdan tutalım son nefes verişimize kadar bunu doğrulamaktadır. Bunu yaparsak diyoruz ki; birbirimizi kaldirabilir, destekleyebilir, tutabiliriz. Yapmazsak çok zor durumda kalırız. Biz, halkımız ve insanlık tükeniş durumuna düşeriz. Ve bunu hiçbir şey kurtaramaz. Zindana düşen, bir saatlik özgürlüğün önemini çok iyi bilir. Yine yaşamın kıymetini çok iyi bilen onun için sonsuz çaba da harcar. Gezen, yaşayan ölümler haline gelmeyelim. Bizde toplum yaşayan ölümler gibidir. Biz bunu reddeden bir kişilik istiyoruz ve halkımız da bunun için bizde biraz yaşama ögesi bulduğu için bizi destekliyor. Başka bir şey için değil, o halde buna layık olunmasını bilelim.

Şehitlerimiz son nefeslerini verirken kesinlikle ölüme inanmıyorlardı. Yaşamı temsil ettikleri için buna değer verdiler. Aslında mutlaka yaşaması gereken şeyin uğruna can verdiler. Bu açıdan da yaşamımız son derece önemlidir. Bu yaşam sadece kendi çabalarımızla oluşturduğumuz bir yaşam değildir; son derece kollektif, emekçi, insani bir devrimci yaşam tarzıdır. Bu önemli bir meseledir. PKK'nin bu olduğunu tekrar tekrar vurgulamaya gerek yoktur.

Çok önemli gelişmeler eşliğindeyken bu darboğaz aşılabilir. TC, bu gelişmeleri sağlayacağımızdan dolayı bu kadar korkuyor. TC'nin tüm dayanaklarından, hatta sosyalizmin yetersizliklerinden aldığı tüm tedbirler artık eriyor. Zaferi getirmemekle beraber, başlattığımız hareket zorlukları aşa aşa kazanmanın eşğine

geliyor.

O halde hiçbir arkadaşın yetersiz hal ve hareketleriyle bununla oynamaya hakkı yoktur. Parti dışında olan kitleleri bir dereceye kadar anlayışla karşılarız. Ama Parti içinde bu tür yetersizlikleri dayatmaya kimsenin hakkı yok. Demin çerçevesini çizdiğimiz yaşam bütünlüğüne ulaşmak zorundadır. Militanların, gönüllülerin birliği en yücelerin birliğidir. Bunlar, düşüncede çok güçlü, duyarlı, fedakar ve anlayışlıdırlar. Çünkü bir can diğerlerinin toplamı demektir. Halkın birleşen iradesi, kolektif varlığı demektir bu. Öyle isek, kitlelere gittiğimizde onu isyana, silaha, ayaklanmaya ve her türlü savaş ve örgüt biçimine kavuşturmamamız mümkün değildir.

Bizim bu biçimde bir alışkanlık edinmemiz, çözümleyici, karar yürütücü bir güç haline gelmemiz ve bunda gerçekten uygulayabilen, denetleyebilen bir yapıya ulaşmamız halinde kazanmışız demektir. Mevcut bahsedileni, çağa ve bizdeki olumsuzluğa dayatır, sonuç alırız. İster her birimiz şuraya kadar götürsün, ister buraya kadar götürsün, ama PKK hareketi bunu sağlayabilir. Bugün en zor durumda olan ve yine en üstün durumda olan arkadaşlarımız vardır. Birisinin yapamadığını diğeri rahatlıkla yapabilir; biri bayrağı şuraya, diğeri buraya kadar taşıyabilir, herkes bunun için yetkili ve görevlidir. Yetkim, görevim yok denilmemeli, PKK işleri darda kaldığı zaman yapamaz olanın elinden alınıp götürülmelidir. Eleştiri yapılmalı, özeleştirii yaptırılmalı ve götürülmeli, herkes buna tarihen yetkilidir, Parti tarafından yetkilidir. PKK, öyle şemalarla veya burjuva-feodal toplumdan kalmış kırk türlü disiplin kuralıyla örtülmüş bir örgüt değildir. Özgür iradenin, özgür kararın, özgür yürütücüleriyiz. Bunun yazılı kuralı olmuş, olmamış o kadar önemli değil, evet disipline sonuna kadar amadeyiz. Ama özgür iradeyi de sonuna kadar yürütmekle mükellefiz.

Bugün Partimizin geldiği düzey budur; Partimizin burada derinleştirilmesi gerekiyor. Partimizin, halkımızın, hatta insanlığın kör kaderini çözmek için kendimize güvenelim. Güvenebileceğimiz çok şeyimiz var. Kendimizi eski kimlikten değiştirme işine sonuna kadar devam edelim. Bunu yaparken de sonsuz bir şekilde yapıcı bir eleştiriciliğe kimse karşı koyamaz.

Bütün bunlar, bizi arzulanan birliğe ulaştırdığında aslında yaşam son derece kolaylaşır; mücadelenin gelişimi son derece kolaylaşır. Birkaç kişinin veya birimin omuzunda taşıdığı bir yük olmaktan çıkar. Tüm halkın eşit paylaştığı bir yük olur. Bu da

demokrasi ve sosyalizmdir. Öncü tarihen bununla mükelleftir. Bizim görevimiz bunu taşımaktır. Bu yaşam kitleler arasında da sergilenmelidir. Bugün bizi hiç görmeyen değerli insanlarımız, yoldaşlarımız var. Ama onlara bile bu kadar çalışmayı dayatan bir hareket olduğumuza göre, her arkadaş ileride nerede olursa olsun, PKK'nin seçkin bir evladı, mutlaka olduğu yerde güçlü bir eser yaratmasını bilecektir. Böyle günlere doğru yol almak güzel bir şey, böyle günleri birlikte yaratmak güzel bir şey, aynı zamanda bunu yaşayanlar tarafından ileri götürülmesi iyi bir şeydir. Biz bu konuda üzerimize düşeni şimdiye kadar yaptığımız gibi, bundan sonra da yapmaya çalışacağız. Eğer sizler de iyi karşılık verirsiniz mutlaka daha iyi, daha doğru, daha güzel yapacağız.

21 Mart 1986

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

«... Hiçbir kanun ve diplomatik kural bir halkın kutsal direnme hakkından daha değerli olamaz ve bu hak önünde duramaz. Bir halkın bağımsızlık ve özgürlük hakkı onun en vazgeçilmez hakkıdır. Ve o, devletlerin kanunları ve diplomasisinin ince kurallarıyla çelişse de bu hakkını elde etmek için her türlü yöntemi seçmekte özgürdür.»

«...»

«... Eşiğinde bulunduğumuz yeni dönemin fırtınalı geçeceği çok açıktır. Her şeyden yoksun bırakılanlar, bu her şeyi kazanmak için kıyamet koparacak, her araçla savaşarak, her türlü örgütlenmeyi yaratarak, her türlü araç ve yöntemle kendilerine özgür yaşam alanı açacaklardır. Kısaca, onursuzluğu kabul etmeyeceklerdir. Ülkelerinden soysuzca atılmayı, kültürlerinden koparılmayı kabul etmeyecek ve buna karşı savaşacaklardır. PKK eşittir bunun sloganı, bunun eylemi, bunun adı, bunun silahı, bunun kendisidir. Şimdiye kadar bunu anlamamış olanlar da bunu çok iyi anlamalıdır.»

Institut Kurde de Paris

IKPLIV107050

15.- DM